

Giới thiệu Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)

Thể loại: Cổ đại - Huyền huyền

Là phần kết cho Hồ Ly Truyện.

Thân là công chúa mất nước lại bị người thân phản bội, Dư Ảnh tự nhủ nếu có phải chết, cũng không chịu nhục. Thế nhưng nàng vì không nỡ nhìn thấy tính mệnh phụ hoàng cùng hoàng huynh bị đe dọa mà lập thỏa thuận với vị vương gia máu lạnh kia, bước đi trên con đường "một đi không trở lại".

Vương gia Trần Văn Dư hết sức hài lòng với tin đồn hần không thích phụ nữ, nhưng có gì lại có một cô gái muốn hàng đêm "cùng sàng cùng mộng" với hần? Lý do nàng nói vừa trong sáng vừa khó tin, cũng khiến hần có chút hứng thú, thế như thanh danh "không thích phụ nữ" của hần thì sao đây?

Đây là câu chuyện một cô gái nhỏ giả yếu ớt giấu tài năng, dùng Dẫn Mộng Thuật dụ dỗ vương gia tính cách ngoài lạnh trong nóng vào mộng cảnh, sau đó ăn chàng sạch sành sanh! Có ngược có sủng có phiêu lưu, nhân vật rau sạch có thông minh có phúc hắc có dễ thương!

Trích đoạn 1:

Cô gái giọng đầy ủy khuất: “Thiếu hiệp có ơn cứu mạng, ơn nặng như núi, sao ta có thể vì ham sống sợ chết, sợ bị liên lụy mà rời xa chàng?” Thiếu hiệp nghe những lời này, có hơi sùng sốt, mặt đỏ ra mấy giây. Sau đó chỉ thấy chàng ngửa cổ cười ha hả: “Lưu Trần, Dư Ảnh, cô diễn sâu quá rồi! Là ta ham sống sợ chết, sợ cô liên lụy ta, được chưa?”

Trích đoạn 2:

Chợt có một tiếng tru kì dị cất lên ở phía xa xa. Kéo theo đó là hàng loạt tiếng tru khác, dường như càng lúc càng gần, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Trịnh Sảng ngay lập tức nắm chặt kiếm, ngưng thần lắng nghe. Tiếng tru càng vang lên càng lớn, càng kéo dài, cứ như có một đàn sói đang phóng nhanh tới chỗ hai người. Trịnh Sảng tái mặt, chợt quát: “Lên cây, nhanh!”

Lời tác giả: Cả hai nhân vật đều có tính cách vận vẹo, chỉ là che giấu rất tốt thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô gái đơn độc

Ánh lửa cháy đỏ rực rỡ bốn góc trời, tiếng người la hét ầm ầm vang vọng khắp nơi. Trong một góc khuất của hoàng cung đang nổi lửa, có một cô gái nhỏ bé đang ngồi tựa lưng vào góc tường hoa lệ cháy sém. Đôi mắt cô thần thờ nhìn về phía xa, dường như trong đó đọng đầy ánh lửa, dường như lại chẳng có gì. Thịnh thoảng sẽ có một cung nhân hoàng hốt chạy vụt qua, nhưng chẳng ai nhìn thấy cô, hoặc giả có nhìn thấy, cũng chẳng mấy may để ý. Cô gái nhỏ cũng không có vẻ cô đơn hay sợ hãi, chỉ co người ngồi bất động hàng canh giờ, cơ thể mảnh mai tắm trong vũ điệu sáng tối của ánh lửa len qua các bức tường cao cùng những tán cây cổ thụ âm u của hoàng cung.

Một tiếng hét chói tai chợt vang lên phía bên kia bức tường, kéo theo một tràng các tiếng kêu lớn nhỏ khác của cung nữ. Cô gái nhỏ cuối cùng cũng bị kéo khỏi trạng thái ngẩn người, trái tim hơi run lên một nhịp. Đến rồi. Cánh cửa nhỏ xa xa phía bên phải của cô bị đập ngã tạo nên tiếng “rầm” thô bạo. Tiếp đó một đám quân lính mồ hôi nhễ nhại, quần áo lấm lem ụa vào, trên tay vài người còn lòi xềnh xệch theo một vài cung nữ đầy tóc rũ rượi. Những cung nữ này dù bị kéo đi nhưng vẫn liên tục quấy đạp, gào thét xin tha.

Một tên lính chợt nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi co ro phía xa xa. Hần sững sờ đứng yên tại chỗ, nhủ nhủ mảy, rồi giơ tay ra hiệu cho đồng đội. Ngay cả giọng gào thét tuyệt vọng của các cung nữ cũng chợt dịu bớt. Chỉ thấy ở góc tường, có một người con gái tròn mười ba, mười bốn tuổi đang yên lặng ngồi đó, dường như không ăn nhập gì với cảnh tượng hỗn loạn xung quanh. Nàng vận cung trang bằng lụa trắng thượng hạng, tuy có vài chỗ bị lem bầm nhưng vẫn thể hiện thân phận tôn quý của nàng. Mái tóc dài hơi rối được tô điểm đơn giản bằng chiếc lược cài bằng vàng đính trân châu, rõ ràng là đồ thượng hạng. Tuyệt vời hơn là đường nét trên khuôn mặt nàng: sắc nét mà dịu dàng, thanh lệ, lại mang chút nét buồn man mác. Làn da trắng nhợt nhạt nổi bật giữa màn đêm, cả người cô gái như tỏa ra ánh sáng dịu dịu như ngọc trai.

Một tên lính nuốt nước bọt, khẽ thì thầm: “Đúng là báu vật!”

Một tên khác xen vào: “Không ngờ ở hoàng cung Long Hà bại hoại này, cũng có loại khí chất như thế!”

Bọn họ được chủ soái ra lệnh không được giết hại người vô tội, cũng không được vơ vét báu vật làm của riêng. Cuộc chiến này họ thắng, nhưng dù thế, binh sĩ cũng không được phép làm chuyện bại hoại. Ngay cả những cung nữ bị họ lôi đi cũng là để đưa đến địa điểm tập trung ở chính điện, chờ chờ tướng phân phó.

Một tên lính đến trước mặt cô gái áo trắng, toan nâng cánh tay nàng kéo đi, thì thân thể bất động của nàng tựa như sống dậy, nhẹ nhàng tránh đi đưng chạm của hắn. Nàng ngước đôi mắt đẹp, lạnh lùng nói với tên lính kia: “Đề ta tự đi.”

Sau đó cô gái khó nhọc vịn bờ tường đứng lên, những kẻ có mặt ở đó mới giật mình nhận ra mấy vết rách cùng vết máu loang lổ kéo dài từ vai trái đến đùi sau của cô gái. Dù máu đã ngừng chảy, nhưng vết thương nặng như thế ở trên người một cô gái chưa trưởng thành, không nói cũng phải biết nàng phải chịu đựng đau đớn tới cỡ nào. Dưới ánh lửa lập lòe trong đêm, vết máu hiện lên đỏ thẫm như hòa vào màn đêm, khiến cho thân hình cô gái càng thêm ốm yếu, tiêu tụy một cách yêu dị. Thấy cô gái mặt trắng bệch vì đau đớn nhưng vẫn cố lê từng bước về phía cánh cửa, mấy tên lính nhìn nhau đầy khó hiểu, trong lòng đều có chút ngạc nhiên pha lẫn thương xót, tựa như quên mất rằng cô gái này cũng chỉ là một tù binh bước ra từ vương triều đang sụp đổ này.

Cuối cùng, vị đội trưởng của đám lính này không chịu được cảnh chật vật của cô gái, tiến đến nắm lấy cánh tay của nàng, cất giọng trầm hùng hậu: “Cô bé, bọn ta không hại cô. Cô đề ta bế đi.” Cô gái nghiêng đầu nhìn vị người đàn ông thân hình to lớn, râu ria xồm xoàm, lại ngước nhìn cánh tay mình đang bị hắn nắm chặt, hơi nhủm mày. Nàng nhìn hắn chằm chằm thêm một lát nữa, rồi gật đầu.

Vị đội trưởng này nhẹ nhàng nâng cô gái lên, rất cẩn thận để không chạm tới vết thương của nàng. Cô gái để mặc cho hắn bế, nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi hàng mi cong dài theo từng nhịp bước chân rung rinh như cánh bướm. Khi người lính to lớn lên nhìn gương mặt xinh đẹp kề ngay sát ngực mình, hắn chợt thấy tim mình hoảng hốt. Cô gái này, tuy nhỏ tuổi nhưng đã mang sắc đẹp khuynh thành.

Tốp lính vừa dẫn vừa bế các cung nữ tới đại điện, đã thấy nhiều tốp lính khác bắt giữ cung nhân, hoàng tộc, quan triều đình của Long Hà tập hợp lại đây. Có kẻ bị trói, có kẻ bị thương không đi nổi, lại có kẻ còn sức chửi bới quân Vân Triều, hoặc gào khóc xin tha mạng. Vị đội trưởng này giờ vẫn bế cô gái áo trắng nhẹ nhàng đặt nàng xuống một góc khuất ở cuối điện, không trói nàng lại như những cung nhân khác. Ngồi tựa nửa bên lưng vào chiếc cột chạm rồng khắc hoa, Dư Ảnh đưa đôi mắt tinh lạng liếc một vòng khắp đại điện. Ánh lửa, đao kiếm, tình cảnh hỗn loạn, rơi vào mắt nàng lại trở thành một cảnh trong vớ bị hải kịch mất nước. Nàng tự nhủ lòng không được đau buồn hay sợ hãi, vì nếu bản thân nàng không thể thay đổi được guồng quay của định mệnh, nuôi tiếc cũng chỉ là thừa thãi mà thôi. Nàng lại đảo mắt tìm kiếm trong đám đông lộn xộn trước mặt, nhận ra vài người anh chị em của nàng, vài người vợ bé của cha nàng đang ở trong tâm trạng hoảng loạn, sợ hãi. Còn cha nàng cùng vợ con yêu dấu nhất của ông ấy, dĩ nhiên đã trốn biệt từ lâu. Nghĩ đến đây, Dư Ảnh lại cảm thấy vết thương sau lưng đau nhói nhói. Mặt nàng nhăn lại thành một nhúm, tự nhủ bản thân sau này nếu có phải chết, một là không được để bản thân chịu nhục, hai là không đau đớn quá lâu, nhất định phải chết thật nhanh, thật gọn.

Nhưng nàng cũng biết rằng đây chưa phải là lúc để chết. Nàng vẫn chưa bị dồn đến bước đường ấy.

Chợt có một giọng nam trầm mạnh mẽ vang lên: “Những kẻ còn kêu gào hay than khóc đó, mang ra sân chém hết cho bốn vương!”. Chính điện bắt ngờ im lặng như tờ. Ngay cả Dư Ảnh cũng hơi giật mình. Nàng ngẩng mặt nhìn về phía ngai vàng ở cuối điện, mới nhận ra vừa có người ngồi lên đó. Người đó mặc áo giáp đen, thân hình cường tráng, ngồi nghiêng trên ngai vàng nhìn xuống phía dưới đám người mất nước đang chật vật bằng đôi mắt nghiêm khắc, tựa như một tên tướng cướp đang trích thượng chiếm ngưỡng chiến lợi phẩm của mình. Đôi mắt của hắn vừa sáng vừa nghiêm nghị, chiếc mũi cao, xương hàm vuông vức ẩn hiện sau chòm râu quay nón. Bởi hắn tự xưng là “bốn vương”, Dư Ảnh đoán ra hắn chính là chủ soái của quân Vân Triều lần này, Hắc Vương Gia Trần Văn Dự. Nàng tuy là con gái, nhưng vì quan tâm tin tức chiến sự nên cũng biết ít nhiều. Trần Văn Dự là em trai cùng cha khác mẹ với hoàng đế Vân Triều Trần Văn Nghĩa, tính tình lạnh lùng hiếu chiến, nhưng lại giỏi giữ kỷ cương, rất được lòng quân. Nghe nói, hắn ra sa trường từ năm mười lăm tuổi, từ đó đến nay chưa thua trận nào.

Lại nghe nói, hắn không thích phụ nữ, trong nhà cũng không có thiếp thất nào.

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hắc vương gia

Trần Văn Dự rút ánh mắt khỏi đám hỗn loạn bên dưới, nhẹ nhàng xoay thanh bảo kiếm trong tay, giọng đều đều nói: “Từ lâu hoàng tộc Long Hà đã khét tiếng tham lam vor vét, làm mục nát lòng dân. Bốn Vương phụng lệnh quốc vương Vân Triều đến đề lập lại trật tự, hoàng tộc Long Hà không phản đối chứ?” Một mảnh im phăng phắc. Dư Ảnh tựa vào góc cột đỡ trán: đánh cho hoàng cung của người ta tan tác rồi lại bảo là “lập lại trật tự”, lý lẽ gì thế này? Giọng nam phía ngai vàng chợt nâng cao một bậc: “Kỳ lạ, sao lại không thấy quốc vương cùng thái tử Long Hà? Chẳng lẽ bọn hắn hay tin bốn vương đến làm khách nên bỏ trốn mất rồi?” Im lặng. Hắc Vương Gia nói tiếp: “Vậy bốn vương không phụ tấm lòng của quý quốc, quốc vương của các người vẫn phải bắt về, nhưng mọi việc ở hoàng cung Long Hà bây giờ để bốn vương nhọc lòng làm chủ vậy.”

Dư Ảnh có chút mê man. Nàng rút ra kết luận, Trần Văn Dự này thật ra có máu vô si bẩm sinh! Chợt xung quanh có tiếng lao xao. Nàng động tai lên, lại nghe được một vài âm thanh thút thít từ phía các phi tần. Trần Văn Dự gõ mạnh chui kiếm lên tay ngai vàng tạo thành tiếng “keng” lớn, giọng hơi mất kiên nhẫn: “Quốc vương cùng thái tử của các người bỏ trốn, khóc lóc há có ích gì? Lũ đàn bà đưng đến là khóc, toàn những kẻ vô dụng. Người đâu, lôi đám đàn bà con gái ồn ào quăng ra khỏi hoàng cung cho ta!”

Có tiếng “dạ” vang dội cất lên, hơn nửa đám phi tần công chúa bị lôi ra phía ngoài điện. Họ càng sợ hãi nên không thể kiềm được tiếng thút thít, nhưng nhìn ánh mắt rực lửa của Trần Văn Dự, không ai dám mở miệng van xin. Dư Ảnh thờ dãi. Nói cho cùng, chỉ vài canh giờ trước, những người phụ nữ này còn có thân phận tôn quý không ai sánh bằng. Đã quen cuộc sống nhung lụa trong cung, giờ bị quăng ra ngoài, họ chỉ còn hai con đường: một là chết đói, hai là chịu nhục. Lại nhìn về phía Hắc Vương Gia nổi tiếng máu lạnh của Vân Triều, lời đồn về hắn lại vang vọng bên tai: kẻ này không hề biết thương hoa tiếc ngọc.

Sau đó, Trần Văn Dữ bắt đầu giải quyết đến đám đại thần. Không biết hắn lấy đâu ra một cuộn giấy rất dài, chậm rãi đọc từng tội danh của các vị quan Long Hà, vừa đọc vừa chống tay lên cằm ra điều nghiên ngẫm, khiến đám đại thần bên dưới run như cây sậy. Dữ Ảnh có hơi không ngờ đến, vì có gì mà một kẻ ở Văn Triều lại hiểu rõ tình hình ở Long Hà đến như vậy? Chắc chắn bọn họ đã cài mật thám, thậm chí là căn cứ ở Long Hà, chỉ chờ thời cơ lật đổ vương triều vốn đã suy yếu tận gốc này. Dữ Ảnh thở dài. Đến giờ mọi thứ đều đã muộn. Chỉ trách phụ hoàng nàng vô năng, ham mê tửu sắc, lại nghe lời gian thần, không may may đề phòng địch quốc, khiến cho đất nước này không còn đường cứu vãn. Lúc nàng vừa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, Trần Văn Dữ cũng vừa đọc xong bản cáo trạng dài lê thê, tiện tay ném cuộn giấy xuống trúng đầu một viên quan đại thần lồi thoi lệch thếch bên dưới. Hắn phát phát tay, giọng nghiêm khắc: “Bọn sâu bọ chỉ biết ba hoa, đục khoét đất nước, giữ lại há có ích gì? Lôi ra chém hết cho ta!”

Những đại thần này há yếu mềm như bọn đàn bà con gái? Tiếng chửi bới Trần Văn Dữ ngay lập tức vang lên, vọng vào tai Dữ Ảnh từng hồi ám ảnh. Sau khi tiếng người la hét cùng tiếng bước chân nhỏ dần rồi biến mất, Trần Văn Dữ xoa xoa trán, quay sang một vị tướng lĩnh đứng hầu bên cạnh phân phó: “Trường Dũng, người xem bên dưới còn kẻ nào dùng được thì sung làm nô, không dùng được thì đuổi ra khỏi cung đi! Thật là hao tâm tổn sức của bản vương mà!” Nói xong hắn đứng dậy, nghênh ngang bước ra phía ngoài điện.

Thấy Trần Văn Dữ đang hướng về phía chiếc cột mình đang dựa để ra ngoài, Dữ Ảnh cố thu mình lại, lặng lẽ cúi đầu. Nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà đôi giày đen của hắn lại dừng lại ngay trước mặt nàng. Kế tiếp một giọng nói lạnh lùng vang lên phía trên đầu: “Ta đã bảo các người không được lạm sát phụ nữ vô tội. Có sao cô gái này lại bị thương?” Ngay lập tức vị đội trưởng đứng canh gác ở cây cột phía bên trái Dữ Ảnh quỳ xuống, giải thích: “Bẩm vương gia, lúc tìm được cô gái này, nàng ấy đã bị như vậy rồi!”

“Ồ, vậy sao?” Giọng nói của Trần Văn Dữ lập tức trở nên đầy hứng thú. Hắn ngồi xuống trước mặt Dữ Ảnh, nâng cằm nàng lên để khuôn mặt nàng đối diện với mình. Chỉ nghe một tiếng hít vào đồng loạt, hiển nhiên những người trong điện cũng đã chú ý tới khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng. Nhưng hắn không may may quan tâm, chỉ cất giọng hỏi: “Cô gái nhỏ, ai lại đi đá thương người vậy?”

Dữ Ảnh bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, đáp: “Là kẻ thù trong cung đâm tiểu nữ từ phía sau.” Hắn nhếch môi cười: “Vậy người nói cho ta biết kẻ đó là ai, ta giúp người báo thù. Thế nào?” Nàng lắc đầu: “Hắn chém ta xong thì bị một cây cột đang chảy đờ vào người, chết rồi.”

Một mảnh yên tĩnh. Trần Văn Dữ như mất hết hứng thú, buông cằm Dữ Ảnh ra, lại đứng dậy phui phui tay định rời đi, thì có một người lính chạy vào bẩm báo: “Bẩm vương gia, đã bắt được quốc vương, hoàng hậu cùng thái tử Long Hà, đang dẫn vào điện để vương gia định đoạt.”

Con người vốn tĩnh lặng của Dữ Ảnh bỗng trở nên chấn động. Ba người bọn họ trăm phương ngàn kế tìm đường thoát thân, hóa ra cuối cùng cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Trần Văn Dữ.

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dữ Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Đau lòng chi chuyện đã qua

Trần Văn Dữ không trở lại ngại vàng, mà đứng khoanh tay dựa luôn vào cây cột gần nhất, khoe môi mỉm cười, điệu bộ phóng túng như vị tướng quân trẻ tuổi đang đứng trên cây cầu nhỏ đợi người yêu. Dữ Ảnh cắn răng, âm thầm nhích ra xa cây cột một chút. Sau đó không lâu, ba người tôn quý nhất hoàng tộc Long Hà bị áp giải vào đại điện. Phụ hoàng của nàng mặc áo vải thô, đầu tóc rối bời, con người lạnh lẽo, bị trói quặp tay về phía sau. Hoàng hậu thì đã trút đi lớp son phấn cùng trang sức xinh đẹp, miệng nứt xệch, ăn mặc rách rưới như người ăn xin ở chợ. Thê thảm nhất là Thái tử hoàng huynh của nàng: người bê bết máu, mí mắt bị đánh rách toát, khuôn mặt đẹp trai giờ sưng phù, vụn vụn đến đáng thương.

Trong đầu Dữ Ảnh hiện lại sự việc hai canh giờ trước, lúc nàng chịu một nhát đao kia. Dữ Ảnh thân là công chúa thứ mười tám của quốc vương Long Hà, lại không được phụ hoàng chú ý, tin chiến sự chỉ có thể nghe qua lời nhủ mầu cùng cung nữ. Lúc đó đại quân Văn Triều chưa tiến vào thành, nhưng thế địch như thế núi, thất bại là điều khó tránh khỏi. Nhìn hoàn cảnh trước mắt, trong lòng nàng không khỏi nóng như lửa đốt. Chợt có một tiểu thái giám đến chuyển lời của thái tử, bảo nàng mau mau đến khu vườn nhỏ ở Nam Uyển, chính là nơi bí mật hai anh em là nàng và thái tử thường đến vui chơi.

Dữ Ảnh tóc không kịp vấn, vội vã chạy tới chỗ hẹn thì đã thấy hoàng hậu cùng hoàng huynh nàng ăn mặc khôi hài, bộ dáng như đang cãi nhau. Hoàng hậu gào lên: “Dẫn nó theo? Ta nói con không hiểu sao? Chúng ta là đang chạy nạn, dẫn nó theo chẳng phải là càng làm chậm trễ! Không được! Không thể được!” Hoàng huynh mười tám tuổi của nàng mặt đỏ gay, giọng nói như thê sắp khóc: “Mẫu hậu! Dữ Ảnh là muội muội của con, không thể để nàng lại chịu chết.” Nhưng hoàng hậu vẫn kiên quyết lắc đầu. “Hừm, cũng chỉ là con gái tiện nhân, muội muội của con còn có cả đàn kia.” Khóe mắt bà liếc thấy Dữ Ảnh đang bước vào vườn, khuôn mặt tối sầm lại, gần từng chữ: “Con gọi nó tới đây? Sao con dám gọi nó tới đây? Có biết chúng ta sẽ bị nó hại chết không?” Thái tử đưa ánh mắt hoeo đỏ về phía nàng: “Hoàng muội...”

Chợt giọng sắc lạnh của hoàng hậu vang lên: “Giết nó đi.” Đáy lòng Dữ Ảnh như đột ngột bị phủ một lớp băng lạnh lẽo. Nàng quay sang nhìn chằm chằm vị hoàng hậu cao cao tại thượng kia. Chỉ nghe từ sau lưng nàng, giọng thái tử đau đớn thốt lên: “Mẫu hậu!” Ánh mắt bà không nhân nhượng đáp trả lại Dữ Ảnh, miệng bà lại nhả từng chữ: “Con muốn hoàng muội con không bị quân Văn Triều làm nhục, thì mau giết nó đi.”

Lời hoàng hậu nói không phải không có lý, nhưng Dữ Ảnh thừa biết chẳng qua bà ấy không muốn ai chứng kiến cảnh tháo chạy của mình mà thôi. Dữ Ảnh nghĩ rằng hoàng huynh sẽ không bao giờ nhẫn tâm làm hại mình, nhưng nàng đã sai. Nàng chỉ lo chiếu tướng hoàng hậu, không để ý hoàng huynh đã mang đao đến phía sau lưng nàng. Lúc nàng cảm nhận con đau rất đột ngột tận xương tủy, da thịt trên vai đã bị vết chém chí mạng của huynh ấy rạch một đường dài. Dữ Ảnh ngay lập tức ngã sấp xuống đất, không nói thêm được lời nào. Ngay lúc này cánh cửa dẫn vào vườn lại một lần nữa được mở ra,

phụ hoàng của nàng từng bước căng thẳng tiến vào. Ông lạnh nhạt liếc qua nàng lúc này đang chắt vật dưới đất, lẩm bầm “Đi thôi?”, rồi nắm lấy cánh tay hoàng hậu kéo ra ngoài. Hoàng huynh nàng yêu thương nhất cũng chỉ ngoài nhìn nàng thêm lần cuối, rồi mấp máy hai từ “xin lỗi”, rồi dứt khoát bỏ đi.

Vết thương trên lưng đau nhức từng hồi, nhưng trái tim của Dư Ảnh trong phút chốc như bị rút cạn máu. Thứ mà nàng tin tưởng là tình thân trong suốt bao nhiêu năm, hóa ra cũng chỉ bằng một nhát dao và một cái liếc mắt mà thôi. Dư Ảnh cảm thấy tuyệt vọng. Trong giây phút thế giới xung quanh sụp đổ, nàng ngỡ rằng mình đã chết rồi.

Nhưng mà Dư Ảnh chưa chết. Trước lúc ngất đi, nàng đã kịp vốc một nắm bột thuốc trị thương rải lên lưng. Lúc nàng khôi phục lại nhận thức, máu đã ngừng chảy, cơn đau nhói cũng dịu lại rất nhiều. Trời đã bắt đầu tối, từng mảnh sáng cuối cùng trên bầu trời tím thẫm còn lưu luyến nhà trên mặt đất chút ánh tàn mờ nhạt. Phía ngoài khu vườn bắt đầu có tiếng lao xao, khác hẳn không khí trang nghiêm của hoàng cung thường ngày. Đến phút này Dư Ảnh có ngốc cách mấy cũng phải biết: Long Hà thất thủ rồi. Nàng cố bò lại gần bức tường, dựa nửa bờ vai không bị thương vào đó, đôi mắt nhìn về phương xa vô định. Nàng không biết mình đang chờ đợi điều gì, cũng không biết mình nên làm gì. Nếu chạy, nàng chắc chắn không thể chạy xa. Nếu bị bắt, nàng có cần phải tuần tiết như những nàng công chúa trình liệt trong sách sử không? Dư Ảnh sờ sờ con dao đâm giấu kỹ trong bắp chân, thầm nghĩ, nếu không phải chịu nhục nhã quá lớn, nàng cũng không cần thiết phải chết. Nếu Vân Triều thả nàng ra khỏi hoàng cung, nàng sẽ vẫn sống tốt. Nếu như họ cho nàng một cơ hội... nếu như nàng may mắn... nếu như...

Dư Ảnh co người ngồi bất động như vậy hàng canh giờ. Nàng mãi mê đặt ra những giả thuyết, rồi tự đưa ra đáp án. Những ý nghĩ chạy đua trong đầu nàng, khiến nàng có chút cảm giác điên cuồng. Dần dần, bầu trời xé chiều chuyển sang tối đen, từng đốm sáng nhỏ hiện lên phía xa xa, rồi nhanh chóng kết thành mảng ánh sáng chói lọi soi chiếu một góc trời. Hoàng cung Long Hà trong phút chốc chìm trong biển lửa, phôi diễn hết nét hoa lệ rực rỡ của nó lần cuối cùng. Dư Ảnh mê say chiêm ngưỡng vẻ đẹp lúc giây chết của vương triều, cho đến khi có kẻ đánh thức nàng.

Lúc Dư Ảnh vừa thoát khỏi dòng suy nghĩ, Trần Văn Dữ cũng bắt đầu rào bước vòng quanh ba người đang bị trói gô giữa đại điện. Toàn điện im phăng phắc, càng làm nổi bật âm thanh kim loại “leng keng” phát ra từ bộ áo giáp nặng nề mà hắn đang mặc. Hắn giống như con sói đầu đàn đang vờn quanh con mồi, mang cho chúng nỗi kinh hoàng khi số phận mình đang nằm trong tay kẻ khác. Trần Văn Dữ chợt nói: “Thật hay, ba người các ngươi lại ở chung một chỗ, tiết kiệm được rất nhiều công sức của bản vương.” Hắn chỉ vào hoàng hậu đang run như cây sậy: “Nhờ người đàn bà vừa nhát gan vừa vụng về này, các ngươi lại càng sớm bị bắt hơn.” Chợt hắn đưa tay phải lên đỡ trán: “Nói chung là chiến thuật chạy trốn của các ngươi quá tệ! Bản vương có muốn chơi đùa nhiều hơn cũng không được!” Sau ba câu độc thoại lèn, hắn phát phát tay với cấp dưới: “Chém đi!”

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nước mắt giai nhân

NUỚC MẮT GIAI NHÂN

Trần Văn Dữ vừa ban lệnh, đã có tiếng dạ ran cất lên. Ba người đứng đầu hoàng tộc Long Hà bị xô đẩy, chuẩn bị đưa ra sân hành hình. Quốc vương Long Hà đã mất hết sức sống, để mặc kẻ khác kéo đi như chiếc lá khô rơi theo gió. Hoàng hậu của ông bật khóc nức nở, chỉ có thái tử tròn đôi mắt sưng húp nhìn trần trời vào một góc nhỏ sau lưng Trần Văn Dữ như vừa thấy ma. Trần Văn Dữ thích thú thu tất cả vào mắt. Hắn đang định dời bước đi theo để giám sát xử tử ba người nọ thì cô tay chợt căng cứng. Có kẻ vừa nắm lấy bàn tay phải của hắn, kéo lại.

Cô gái nhỏ bị thương mà hắn trêu đùa lúc nãy đang dùng cả hai tay giữ lấy tay hắn, giọng nói non nớt mang chút chờ mong: “Ngài tha chết cho họ... có được không?”

Trần Văn Dữ lạnh nhạt nói: “Nếu lúc này bản vương nghĩ ngươi là thích khách, e rằng cánh tay này của ngươi bị phế lâu rồi.” Cô gái không hoảng sợ, vừa ngoan ngoan gật đầu lấy lòng vừa cười: “Tiểu nữ cũng sợ vậy, nên chỉ dám kéo nhẹ thôi!” Thấy thái độ này của cô gái, trừ ba người vừa bị kéo ra sân kia, tất cả những kẻ có mặt đều cực kỳ sửng sốt. Chỉ thấy Trần Văn Dữ chợt ngồi xổm xuống trước mặt nàng, khước miệng nhếch lên đầy nguy hiểm: “Ngươi là ai?”

Dư Ảnh bình tĩnh nói: “Tiểu nữ là con gái của lão già đó.” Nàng hất hất mặt về phía bóng lưng héo gầy của quốc vương Long Hà, khuôn mặt có chút bối rối: “Thật ra tiểu nữ biết vương gia là người tốt, mà ông ấy dù sao cũng có công sinh thành, nên liều mạng xin người một lần.” Nàng nhẹ nhàng buông tay của nam tử ra, hơi cúi người tỏ vẻ hối lỗi: “Nhưng nếu vương gia cảm thấy lời cầu xin của tiểu nữ quá ngông cuồng, mong người rộng lượng đừng để ý trẻ nhỏ.” Để nói được những lời này bằng giọng điệu ngọt ngào nhất, Dư Ảnh đã nuốt cần lưỡi mấy lần. Động tác cúi người khiến vết thương trên lưng nàng rách toạc, máu cũng bắt đầu thấm ướt lưng. Nàng cắn răng chịu đựng, không dám ngừng đầu lên.

Trần Văn Dữ ngồi cao hơn nàng, hiển nhiên cũng phát hiện ra vết thương trên lưng nàng đang chảy máu. Hắn có chút cảm giác ngoài ý muốn, dù biết nàng đang giả vờ giả vịt nhưng vẫn ra câu hỏi đưa đũa: “Nếu ta tha mạng cho bọn họ, cô lấy gì báo đáp ta đây?” Dư Ảnh có thể tưởng tượng ra, nếu có mười nàng công chúa trong hoàn cảnh này thì hết chín nàng sẽ trả lời: “Lấy thân báo đáp.” Nhưng nàng lại không phải một trong chín người đó. Trên đời này Dư Ảnh ghét nhất là nói năng hành sự theo khuôn mẫu. Trần Văn Dữ, theo suy đoán của nàng, cũng không thích kiểu người nhàm chán như vậy. Cho nên nàng nhẹ nhàng nói: “Xét về sức khỏe hay sắc đẹp, tiểu nữ kém xa vương gia, nên không dám bêu xấu trong hai lĩnh vực này.” Nàng mới nói hết câu, đã có vài người lính Vân Triều gần đó run rẩy vì nhin cười. Bọn họ nhìn vị vương gia anh minh thần võ nhưng do mấy ngày không tắm giặt, râu ria xồm xoàm đang ngồi chồm hổm kia, lại quay sang cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp thanh thoát như tiên nữ, nhìn đi nhìn lại giữa hai người bọn họ mấy lần khiến khó chủ cũng bắt đầu thấy sống lưng ngứa ngáy. Ngay cả Trần Văn Dữ cũng hơi sửng sốt. Dư Ảnh không để hắn kịp hoàn hồn, nhanh chóng tiếp lời: “Nhưng tiểu nữ có khả năng làm cho cuộc sống của vương gia không còn nhàm chán nữa.” Nàng nhìn đau rướn người, ghé vào tai hắn thì thầm thêm

vài câu. Chỉ thấy Trần Văn Dữ ngửa đầu cười lớn, hai mắt long lên đầy vẻ bồn chồn: “Hay cho một nàng công chúa nhỏ bé của Long Hà!”

Dur Ảnh một mặt đau đến rơi nước mắt, một mặt vừa căng thẳng vừa có chút thất vọng trước thái độ của Trần Văn Dữ. Hắn không tin nàng. Nàng hơi cúi đầu, giấu đi nỗi buồn nơi khóe mắt. Nàng biết khả năng thuyết phục được Trần Văn Dữ là rất thấp, nhưng cảm giác thất bại lại khiến trái tim nàng nặng nề. Rõ ràng ba người kia trước đó đã tìm cách hại nàng, bỏ rơi nàng, nhưng nàng vẫn không nản tâm nhìn họ chết. Dur Ảnh biết, chỉ cần nàng còn một hơi thở, trái tim cũng sẽ thôi thúc nàng tìm mọi cách để cứu họ.

Dù vậy, nàng không khỏi tự trách bản thân quá vô dụng. Chỉ một lát nữa thôi là ba người bọn họ bị chém đầu rồi. Dur Ảnh hốt hoảng ngẩng đầu lên, chợt bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Trần Văn Dữ đang hướng về mình. Lúc này đôi mắt đẹp của nàng đầm nước, con ngươi màu nâu nhạt đông đầy vẻ đau thương. Trần Văn Dữ cảm thấy đáy lòng của mình đột ngột mềm đi. Hắn thầm nghĩ bản thân mấy câu “khốn kiếp”, rồi đứng bật dậy, cất giọng đồng đặc truyền ra ngoài: “Ngừng chém. Giãm quốc vương, hoàng hậu, thái tử Long Hà vào ngục tối chờ xét xử sau!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngỡ như lần đầu gặp gỡ

Ba ngày sau.

Trương Dũng đẩy cửa bước vào phòng, bắt gặp cảnh vương gia nhà hắn mặc áo trắng phiêu phiêu, đứng tựa vào cửa sổ ra điều khiển muộn. Hắn vừa than nhẹ một tiếng “nữ nhân”, liền đón ngay một tách trà lao vào giữa trán. Trần Văn Dữ rút bỏ về áo nảo ban này, ngồi xuống ghế trầm giọng hỏi: “Ngươi thu xếp tới đâu rồi?” Vị tướng quân trẻ tuổi cung kính đáp: “Bẩm vương gia, đã giải quyết ổn thỏa theo lời người dặn dò. Tài sản đáng giá sung vào công quỹ Vân Triều, đã xếp lên xe đội ngày trở về. Tài sản không đáng giá phân phát cho bá tánh. Người vô dụng thì thả ra ngoài cung, kẻ có chút năng lực thì sung làm nô.” Trần Văn Dữ gật đầu: “Hoàng cung Long Hà này nhỏ bé như vậy, ngươi lại làm tổn mất ba ngày của bốn vương. Hiệu suất cũng không phải gọi là quá cao, nhỉ?”

Trương Dũng âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán. Ba ngày qua cật lực làm việc như con thoi, thế mà vẫn không làm vị vương gia khó tính này hài lòng. Chẳng phải hắn vừa phải vỗ béo mấy vạn đại quân của vương gia, vừa phải dọn dẹp mấy đồng đồ nát của hoàng cung do hỏa hoạn gây ra, còn phải kiểm kê khối lượng khổng lồ tài sản, con người, chưa kể phải thường xuyên đến thăm nom cái vị đang nằm dưỡng thương bên Hải Long cung kia nữa! Trương Dũng thân tòng lâm cả đồng việc như thế lại bị chê hiệu suất kém, hắn cảm thấy uất ức, uất ức vô bờ!

Nhìn thấy gương mặt méo xệch của Trương Dũng, da đầu Trần Văn Dữ run lên. Hắn lầm bầm: “Bốn vương nói thế thôi, ngươi lại giống như sắp khóc vậy. Làm đàn ông con trai đầu đội trời chân đạp đất, có tí bất bình mà đã biểu lộ ra mặt, thì sao làm chuyện lớn đây?” Trương Dũng biết hắn có ý dạy bảo, đành gật đầu lia lịa. Trần Văn Dữ lười biếng phẩy phẩy tay, nói tiếp: “Nếu mọi chuyện đã xong thì chuẩn bị sáng sớm mai quay về Vân Triều thôi!” Đã thấy vị tướng trẻ bày ra khuôn mặt khó xử, dè dặt hỏi: “Vương gia, còn công chúa Long Hà, phải sắp xếp thế nào đây?” Trần Văn Dữ có hơi ngần ra: “Công chúa nào?” Trương Dũng cũng sững sốt không kém, giọng bất giác cao lên một tông: “Chính là vị thập bát công chúa đây ạ! Ba hôm trước trong chính điện người còn ra lệnh đưa nàng vào Hải Long cung tĩnh dưỡng, còn mời thái y đến chăm sóc nàng. Lần này về Vân Triều, chẳng lẽ vương gia không có ý định đưa nàng theo!” Gần như ngay lập tức, Trần Văn Dữ đáp: “Đưa về, dĩ nhiên phải đưa về!” Rồi dịu giọng phân phó: “Từ nay Long Hà đã trở thành đất của Vân Triều, ngươi cũng không cần gọi nàng là công chúa nữa. Chuẩn bị cho nàng ấy một chiếc xe ngựa thật tốt. Nhớ là phải đủ rộng và thoải mái, không xóc nảy nhiều.”

Trương Dũng cất tiếng dạ, hành lễ rồi lui ra ngoài. Sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng, hắn không khỏi thở phào một hơi.

Lúc này, Dur Ảnh đang yên tĩnh ngồi trên ghế quý phi thường trà, trên bàn nhỏ bên cạnh còn chất vài cái thức nhỏ, trong đó có bánh bao cùng há cảo mà nàng thích ăn. Bên trái nàng, cung nữ Thường Ngọc đang nhẹ nhàng gấp thức ăn đút vào miệng Dur Ảnh, tránh để nàng vì vận động nhiều mà ảnh hưởng đến vết thương. Còn phía bên phải, cung nữ Thiệu Vi nhẹ nhàng phe phẩy cánh quạt đuôi công, tránh để thời tiết nóng bức làm nàng khó chịu. Thường Ngọc cùng Thiệu Vi năm nay tròn mười tám tuổi, dáng người thướt tha, khuôn mặt thanh tú, được phái đến để chăm sóc Dur Ảnh thay cho bà vú già lợm khộm cùng vị cung nữ lão thì năm nay đã quá ba mươi. Còn có bốn tiểu cung nữ khác cùng hai tiểu thái giám được điều đến, nhưng nàng không thích đồng người nên để họ đứng hầu ở ngoài.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy Dur Ảnh đang được sủng ái. Cuộc sống sau khi mất nước của nàng rõ ràng còn dễ chịu hơn trước rất nhiều. Dur Ảnh một mặt nhàn nhã hưởng thụ, một mặt tự nhủ bản thân không được buông bỏ đề phòng. Bởi nàng hiểu rõ, những thứ nàng đang có đều phụ thuộc vào tâm trạng của Hắc Vương gia, mà hắn đối với nàng cũng chỉ có chút hứng thú mà thôi.

Dur Ảnh nuốt xong một miếng há cảo thơm mềm, cất giọng non nớt hỏi Thiệu Vi: “Thiệu Vi tỷ tỷ, đồ đạc của ta trước đây đã được chuyển hết về Hải Long cung chưa?” Thiệu Vi hơi khom người, dịu dàng đáp: “Thưa tiểu thư, đã chuyển về rồi. Gồm có hai rương lớn đựng quần áo trang sức và một lọ đựng tranh vẽ của tiểu thư. Hiện đang đặt ở căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khách”. Nước mắt, hiển nhiên thân phận công chúa của Dur Ảnh cũng không còn. Nàng gật đầu, vịn tay Thiệu Vi đứng dậy, từ từ hướng về phía phòng khách.

Dur Ảnh vừa bước vào đã thấy một chàng thanh niên mặc trường bào gấm trắng, thân hình cao lớn đang đứng thừng thừng giữa phòng. Chàng ta có vẻ hứng thú với tranh của Dur Ảnh, sờ hết cuộn này tới cuộn khác. Đến khi chàng ta định dỡ một bức ra xem thì có tiếng tăng hắng vang lên phía sau lưng, đành quay người lại. Chỉ thấy trước mặt chàng, cô gái nhỏ nhem nhuốc, chật vật ba ngày trước đã hoàn toàn lột xác. Nàng khoác bộ váy rũ màu hồng nhạt, mái tóc được vấn gọn gàng, để lộ vầng trán thông minh, sáng sủa. Đôi môi của nàng cũng không còn tái nhợt, sắc môi đỏ mọng khiến vẻ thanh lệ

như được tiếp thêm sức sống, càng thêm rực rỡ chói mắt.

Dur Ảnh cũng đang quan sát người thanh niên kia. Chàng có khuôn mặt góc cạnh, chiếc mũi cao, chiếc cằm vuông vức, nhãn mìn đầy nam tính. Nhìn tới đôi mắt sáng như ánh sao của chàng, nàng cảm thấy quen thuộc. Nghĩ nghĩ một chút, nàng mới giật mình, nghiêng người hành lễ. “Dur Ảnh xin tham kiến vương gia”. Đôi mắt Trần Văn Dự âm thầm lưu lại trên gương mặt Dur Ảnh thêm vài giây nữa, vừa thản nhiên mở một cuộn tranh của nàng ra, vừa hỏi: “Cô thân là công chúa, đồ đạc cũng chỉ có bấy nhiêu thôi ư?” Dur Ảnh cúi đầu đáp: “Tiểu nữ được sinh ra ở hoàng cung, nhưng vì bệnh nặng nên được đưa lên núi sống một thời gian. Lúc trở về đã quen cuộc sống giản dị, cũng không đòi hỏi nhiều.” Dur Ảnh nói xong, mãi không nghe thấy Trần Văn Dự ừ hử gì, mới ngước mắt nhìn lên. Chỉ thấy đôi mắt của chàng dán chặt vào bức tranh, khóe môi hơi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tối nay ta đến ngủ cùng ngươi

Ngoài ông ngoại đã khuất, Dur Ảnh chưa từng để ai nhìn thấy tranh của mình, nên nàng cũng không biết khi người khác xem tranh của nàng sẽ có loại biểu hiện này. Lúc nàng định thần lại, hai cung nữ theo hầu nàng đã lùi đi đâu mất. Nàng không biết nên làm gì, chỉ đứng đó nhìn trần trần Trần Văn Dự, còn chàng thì mãi mê ngắm tranh của nàng hết bức này đến bức khác, khiến bầu không khí trong phòng có chút quỷ dị. Một lát sau, Trần Văn Dự quơ quơ một mặt tranh về phía nàng, tím tím nói: “Dur Ảnh ơi Dur Ảnh, bốn vương quả thật chưa từng thấy ai có tài vẽ độc đáo như ngươi. Ngươi vẽ đây là tiên cảnh, hay yếu cảnh vậy?” Chỉ thấy trong tranh là một bãi cỏ xanh mướt cạnh bờ sông. Một người con gái áo trắng đứng quay lưng về phía người xem, trên lưng nàng là đôi cánh to lớn trong suốt như cánh ve đường như đang đập chồm. Phía xa xa trên bầu trời hoàng hôn có hai vàng trắng đỏ như máu cùng treo lơ lửng, khiến bầu không khí trong tranh dường như cũng có chút nhiễm đỏ. Dur Ảnh bình tĩnh đáp: “Tiểu nữ không biết.” Trần Văn Dự cuộn bức tranh đặt lại vào bình, hồ hững hỏi: “Là mộng cảnh mà ngươi nói sao?” Dur Ảnh gật đầu.

Trần Văn Dự lại tiến sát về phía nàng, gần từng chữ: “Ngươi nhớ ba ngày trước nói gì chứ? Chỉ cần ta ôm ngươi đi ngủ, nhất định sẽ có thể tiến vào mộng cảnh của ngươi! Ngươi có khả năng đưa ta đến những vùng đất mà lúc sống ta không thể đặt chân vào. Giờ ta muốn hỏi lại, lời nói ấy có thật hay không?” Khoảng cách quá gần làm Dur Ảnh có cảm giác bị áp lực đè nặng. Nàng khẽ đáp: “Tiểu nữ không hề ba hoa.” Lúc này Trần Văn Dự mới lùi về một bước, vuốt vuốt cằm nói: “Vậy bốn vương yên tâm rồi. Tối nay bốn vương đến chứng thực lời của ngươi. Nếu lời ngươi là thật, ngày mai bốn vương đưa ngươi về Vân Triều, cho ngươi hưởng vinh hoa phú quý suốt đời, còn giữ lại mạng cho cha và huynh trưởng của ngươi. Còn nếu ngươi nói dối, đừng trách bốn vương vô tình!”

Trần Văn Dự ngênh ngang rời khỏi, để lại Dur Ảnh với dư âm lời nói của chàng còn vang lên như sấm vọng trong đầu: tối nay vương gia sẽ đến ngủ với nàng. Chỉ trong chốc lát, hàng ngàn giọng nói lớn nhỏ vang lên trong đầu Dur Ảnh khiến tay chân nàng bần rần. Tối nay vương gia đến ngủ với nàng... tối nay chàng sẽ ôm nàng ngủ... tối nay ...

Vết thương của nàng còn chưa khỏi hẳn, người này sao lại gấp gáp như thế chứ?

Trần Văn Dự đi được một lát thì Dur Ảnh sai người mang hết đồ đạc vào phòng ngủ, cài then cẩn thận, rồi mới rút từ rương lớn ra một chiếc hộp gỗ nam vàng không lớn không nhỏ. Bên trong hộp là các món bảo bối do đích thân nàng chế tạo ra. Thoạt nhìn những thứ này đều có hình dạng những món đồ trang sức bình thường, nhưng chỉ cần cơ quan được khởi động, chúng sẽ biến thành những món vũ khí vừa nguy hiểm vừa độc đáo. Dur Ảnh lại mò từ dưới đáy rương ra một cái túi vải đen khá kهنề cằn, trong đó có chiếc vạc thuốc bằng vàng cùng các loại nguyên liệu thảo dược quý hiếm do nàng kỳ công tích trữ suốt mấy năm trời. Dur Ảnh vừa loay hoay điều chế được, vừa nghiêng rằng nghiêng lợi thăm rủa Trần Văn Dự mấy vạn lần. Nàng biết chàng không thích phụ nữ, thực tế quan sát cũng chứng minh chàng cũng hờ hững. Nhưng nếu tối nay tên ấy dám giờ trò đòi bại với nàng, nàng có một ngàn lẻ một cách khiến chàng muốn sống không được, muốn chết không xong.

Có những loài hoa tuyệt đẹp, tựa như hồng nhung, khi người ta đến hái mới biết gai nhọn của chúng có khả năng gây đau đớn tới nhường nào. Có những cô gái, bề ngoài dịu dàng vô hại, nhưng chỉ khi vượt qua giới hạn của họ, người ta mới biết nàng ấy thật ra còn ghê gớm đáng sợ hơn đàn ông gấp vạn lần.

Trần Văn Dự trải qua hết mấy chục con hắt xì kinh thiên động địa mới trở về đến cung Chiêu Vân mà chàng đang ở tạm. Ba hôm trước chàng ra lệnh phóng hỏa công thành, hoàng cung Long Hà cũng bị thiêu rụi hết phân nửa, chàng bèn cho trưng dụng những chỗ còn lành lặn, sửa sang lại để mình và binh lính nghỉ ngơi. Về đến phòng, chàng ngồi khoanh chân trên ghế quý phi, chỉ vào một khoảng tối phía trên đầu hỏi: “Ám đội điều tra được gì về Dur Ảnh, mau bẩm báo!” Một kẻ toàn thân trùm vải đen lao xuống từ xà nhà, quỳ trước mặt chàng, ngắn gọn đáp: “Chủ nhân, Dur Ảnh tiểu thư là con của Lục quý nhân. Mẫu thân nàng ấy vì khó sinh mà qua đời. Sau đó vì nàng quá ốm yếu nên ông ngoại của nàng, là Lục thái y, xin đưa nàng lên núi điều dưỡng. Hình như sau đó quốc vương Long Hà quên mất nàng, mãi đến hai năm trước Lục thái y trước khi qua đời có gửi về một lá thư, cha của Dur Ảnh tiểu thư mới đón nàng ấy về hoàng cung.” “Tính cách thế nào?” Trần Văn Dự vừa nhấp một ngụm trà vừa bình thản hỏi. Người áo đen đáp: “Nàng ấy trước giờ hay qua lại thân thiết với thái tử, tính cách không có gì nổi bật, cũng không kết thù oán với ai.” Trần Văn Dự hỏi tiếp: “Bên hoàng huynh ta thế nào rồi?” Kẻ kia đáp: “Hoàng thượng sức khỏe dạo này không tốt lắm, nhưng vẫn hằng say xử lý quốc sự. Hoàng hậu có tin vui được ba tháng, tính thần của người càng tốt hơn.” Chàng hài lòng gật gù, phẩy phẩy tay, người áo đen lập tức lác mình hòa vào bóng tối của căn phòng.

Dĩ nhiên, số lượng những kẻ áo đen như thế này được Trần Văn Dự bồi dưỡng cũng không phải chỉ có đôi ba người. Đội quân trong bóng tối này cũng chỉ là một bí mật nhỏ của chàng, ngay cả trợ tá đắc lực ngoài ánh sáng là Trường Dững cũng không hay biết mảy may. Có người nói, người làm việc lớn luôn phải giữ khư khư cho mình một góc nhỏ bại hoại. Trần Văn Dự xuất thân từ hoàng tộc Vân Triều, dĩ nhiên góc nhỏ bại hoại của chàng cũng không thể đơn giản như những kẻ tầm thường.

Chương 7: Lần đầu nhập mộng

Buổi tối, từng đợt không khí mát lạnh tràn qua ô cửa sổ như sóng biển xô bờ, đẩy mấy tấm rèm lụa mỏng trôi dập dềnh. Trần Văn Dự mở rộng cửa chính, toan bước ra khỏi phòng mấy lần nhưng cũng ngay lập tức rút chân lại, cuối cùng lại thành đi vòng vòng xung quanh phòng. Tên thái giám Tiểu Lạc Tử được chàng trưng dụng từ hậu cung Long Hà mấy hôm trước đứng hầu khúm núm ở góc phòng, thấy chàng cứ đi tới đi lui mà chóng mặt tới phát khóc. Cuối cùng hắn lấy hết sức can đảm từ lúc sinh ra tới giờ ra, đánh bạo hỏi: “Vương gia, người ... có đến Hải Long Cung không vậy?” Bức chân của Trần Văn Dự chậm lại, đi hay không đi, chính chàng còn đang cảm thấy rối bời.

Quả thật chàng cũng có chút tò mò, “mộng cảnh” mà Dư Ảnh nhắc tới với chàng thật ra là thứ thần bí gì? Buổi sáng, những bức tranh kỳ lạ mà tuyệt đẹp kia thật sự khiến chàng nổi lên tầng tầng hứng thú, muốn lập tức vén tấm màn bí mật kia. Thật ra chàng biết, trên đời này làm có chuyện thần tiên quỷ quái, có lẽ Dư Ảnh cũng chỉ nghĩ ra chiêu trò gì đó để gọi nên hứng thú cho chàng thôi. Dù đó là gì, nàng cũng đã thành công khiến chàng quan tâm rồi. Trước giờ chàng tránh xa nữ giới, Dư Ảnh đối với chàng cũng chỉ là cô bé con chưa trưởng thành, nên suy nghĩ “chứng thực” của chàng đều hết sức trong sáng. Nhưng mặt khác, dù trí tò mò của chàng là hoàn toàn thuần khiết, trong con mắt thế gian lại không phải vậy. Chàng nhớ ra rằng theo lẽ thường tình, một người đàn ông trưởng thành ôm một cô gái đi ngủ là không đơn giản! Thứ nhất, danh tiếng của chàng sẽ hỏng, hỏng hết! Nếu tin đồn “không thích phụ nữ” của chàng bị phá vỡ, chẳng phải hoàng huynh sẽ bắt chàng lấy vợ, chàng lại rơi vào con đường “một đi không trở lại” của phụ hoàng và hoàng huynh hay sao? Thứ hai, cô bé kia đang bị thương. Nếu một người to xác thô kệch như chàng cùng chung chăn gối với nàng ấy, quả thực là không thỏa đáng tí nào. Người ta chỉ biết Hắc Vương Gia Trần Văn Dự máu lạnh hiếu chiến, nhưng ít ai biết rằng chàng lại rất vụng về khi đối mặt với phụ nữ. Chàng có thể tàn nhẫn với họ, bôn cọt họ, nhưng sau lớp mặt nạ, Trần Văn Dự thật sự hết sức bối rối, hết sức khổ tâm.

Nếu chàng đi, sẽ không biết đối mặt với cô gái nhỏ thế nào. Nhưng nếu chàng không đi, chẳng phải sẽ trở thành kẻ dám nói không dám làm? Trần Văn Dự nghĩ đến đây, chợt cảm thấy mình quá nực cười, quá yếu đuối, vội vã tự si và, chấn chỉnh bản thân.

Dư Ảnh ôm một đồng ấm khí ngủ gà ngủ gật một lúc lâu, đến nửa đêm vẫn không thấy bóng dáng Trần Văn Dự, đành dứt khoát chui vào chăn ngủ. Chưa đầy một khắc sau, chân của nàng bị vén lên, một thân hình to lớn vừa vụng về chui vào, vừa lăm bắm hỏi: “Phải ôm như thế nào thì mới vào được mộng cảnh?” Dư Ảnh lúc này đang nằm nghiêng về bên phải, mơ mơ màng màng nói: “Người cứ nằm nghiêng sau lưng tiểu nữ, đưa tay trái sang đây.” Trần Văn Dự chậm chạp làm theo, gờ tay trái ra cho nàng nắm. Giọng ngáy ngủ của Dư Ảnh trong đêm nghe như tiếng mèo con đang làm nũng: “Người phải hứa là nhìn thấy gì trong mộng cảnh cũng không được trách tội tiểu nữ thì mới bắt đầu được.” Trần Văn Dự chợt cảm thấy buồn cười. Tiếng “Được” vừa cất ra khỏi miệng, chàng đã thấy đầu ngón trỏ đau nhói như bị kim châm. Chàng vừa thầm than “Không ổn”, đầu óc đã nhanh chóng chìm vào mê man, không biết gì nữa.

Lúc Trần Văn Dự tỉnh lại, chàng đang nằm trên mặt đất thô cứng, toàn thân ê ẩm. Chàng xoa xoa đầu, cố nhớ ra tại sao mình đang yên đang lành lại chạy ra vùng đồi núi đầy cát bụi thế này? Chẳng phải chàng đang ở trong Hải Long Cung sao? Chàng chống người đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn lại trang phục vải thô tầm thường khoác trên người thì càng cảm thấy không sao hiểu được. Trần Văn Dự sờ vào thắt lưng, thấy có một thanh kiếm sắc bén ở đó mới thấy yên tâm. Lỗi tai chàng rất thính, chợt nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau ở phía xa xa. Theo phản xạ của người lính, chàng cẩn trọng hướng về phía ấy, thì thấy khung cảnh đánh nhau hết sức lộn xộn.

Trước mặt là ba chiếc xe ngựa nằm chỏng chơ, rõ ràng đang bị sơn tặc đánh cướp. Số lượng sơn tặc cũng không đông, ngắt nổi những gia nô hộ tống đoàn xe lại không có võ công nên bị đánh cho tan tác. Phần lớn gia nô đều nằm trên đất, chỉ có một người tầm bốn mươi tuổi, máu me đầm đìa đang liều mạng bảo vệ một chiếc xe có vẻ sang trọng nhất. Một tên sơn tặc râu ria xồm xoàm nói lớn: “Lão già kia, mau chịu chết đi!” Trần Văn Dự ngửa mặt, lao vào đánh cho bọn sơn tặc một trận tơi bời. Lũ cướp chạy đi hết, đám gia nô cũng chẳng còn người sống sót, xác chết rải rác khắp nơi. Người trung niên kia lúc này cũng khụy xuống, run rẩy vén màn xe. Trần Văn Dự liếc mắt nhìn vào trong, thì thấy một người con gái áo vàng tuyệt đẹp chừng mười bảy, mười tám tuổi đang trong tình trạng hoảng hốt. Chàng nhíu nhu mi, cất giọng nghi hoặc hỏi: “Là Dư Ảnh sao?”

Khuôn mặt cô gái chợt biến đổi, dần trở nên an tĩnh lại. Nàng cẩn thận trèo xuống xe, đã nghe người trung niên thoi thóp nói: “Tiểu thư ... lão Quý vô dụng, không đưa cô được tới Lạc Thành ... vị công tử này ... người giúp ta bảo vệ tiểu thư ... được chứ?” Trần Văn Dự đang trầm ngâm, chỉ cảm thấy môi mình tự phát ra tiếng nói: “Thật xin lỗi. Tại hạ còn có việc gấp trong người!” Nói xong chính chàng cũng cảm thấy hết hoảng, việc gấp của chàng thật ra là cái gì đây? Người kia không bỏ cuộc, dứt quãng nói: “Chỉ mong người bảo vệ tiểu thư...” Nói xong thì tắt thở.

Dư Ảnh, lúc này rõ ràng đã trưởng thành, đưa mắt nhìn một lượt xung quanh rồi mới quay sang đánh giá Trần Văn Dự. Cuối cùng nàng tùm tùm nói: “Thiếu hiệp, tiểu nữ tên là Lưu Trân. Chúng ta đã vào trong mộng cảnh rồi.”

NGOẠI TRUYỆN NHỎ: VÌ SAO TRẦN VĂN DỰ TRÁNH XA PHỤ NỮ?

Lúc Dư Dư vừa tròn sáu tuổi, chàng vô tình nhìn thấy phụ hoàng đang làm nũng với mẫu hậu trong vườn mai. Anh hùng trong lòng chàng, phụ hoàng anh minh thần võ của chàng, cất giọng nói mềm mại như con nít vói mẫu hậu dứt trái cây cho. Hình tượng của ông trong lòng chàng sụp đổ.

Chàng quyết định sau này sẽ chuyển hết sự sùng bái sang hoàng huynh nghiêm túc đĩnh đạc của chàng.

Năm Dư Dư mười hai tuổi, hoàng huynh tròn hai mươi, đã lập phi. Một tháng sau khi hoàng huynh lập phi, một lần chàng sang phủ huynh ấy chơi lại phát hiện cảnh tượng tương tự như phụ hoàng sáu năm trước. Khuôn mặt hoàng huynh chàng lúc làm nũng trông buồn cười khủng khiếp. Dư Dư âm thầm rời

lệ, vì phụ nữ mà cả phụ hoàng và hoàng huynh của chàng đều mất hết khí khái đàn ông!

Không được, Trần Văn Dữ đầu đội trời chân đạp đất, phải là bậc nam nhi mạnh mẽ lạnh lùng từ đầu đến chân, không thể để phụ nữ làm hồng bét như phụ hoàng và hoàng huynh được! Chàng tự nhủ bản thân, cả đời cũng không đụng đến phụ nữ. Chàng không thích phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thoát khỏi mưa tên

Trần Văn Dữ sững sờ.

Dư Ảnh điềm đạm đáng yêu giải thích: “Tiểu nữ đã nói là tiểu nữ không ba hoa mà. Vương gia bây giờ đã vào trong giấc mộng của tiểu nữ, thân phận không giống như ban ngày nữa. Bây giờ người tên là Trịnh Sáng, thuộc hạ của tướng quân Trịnh Tiêu. Tướng Trịnh Tiêu bị gian thần hại chết, hiện người đang mang chứng cứ tới Thịnh Thành, cũng chính là kinh thành của nước này, để giao chứng cứ cho quốc chủ, vạch mặt kẻ đầu têu.”

Trần Văn Dữ mở miệng định hỏi: “Chúng có gì?”, tay trái đã tự động sờ lên ngực. Ở đó có một cái túi da nhỏ được giấu trong quần áo, là thứ chàng có sứ mệnh bảo vệ đến Thịnh Thành. Trần Văn Dữ vốn rất thông minh, phút chốc đã hiểu vấn đề. Thì ra trong mộng cảnh, dù chàng vẫn mang suy nghĩ, có nhận thức lúc ban ngày, nhưng lại không còn là chàng nữa. Thân thể và ký ức của cơ thể này, hẳn đều do Dư Ảnh tạo ra. Bỗng khuôn mặt chàng trở nên căng thẳng, Trần Văn Dữ trầm giọng nói nhanh: “Trên đời sao lại có việc kỳ lạ như thế. Lúc tỉnh dậy cô phải giải thích rõ ràng cho bốn vương.” Nói rồi đột ngột ôm lấy Dư Ảnh ném lên một con ngựa đen đứng gần đó, miệng lẩm bẩm: “Luu cô nương, thất lễ!” Bản thân chàng cũng nhảy lên ngựa, điều khiển nó nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Trần Văn Dữ vừa giục ngựa vừa ghé vào tai Dư Ảnh thì thầm: “Từ giờ hãy nhớ, cô không phải Dư Ảnh, bốn vương cũng không phải vương gia. Chúng ta hãy thông thả đóng cho hết vở kịch này đi!” Chàng vừa nói dứt lời, đã có một mũi tên từ phía sau xẹt qua đầu hai người. Tiếp đó sau lưng có tiếng vó ngựa rầm rập đuổi theo, nghe âm thanh thì biết số người không hề ít. Trong số ấy có không biết bao nhiêu tên cung thủ đang không ngừng bắn lên về phía tấm lưng Trần Văn Dữ, lúc này cũng chính là Trịnh Sáng.

Để tránh tên, Trịnh Sáng buộc phải cúi rạp người xuống lưng ngựa khiến người trong lòng chàng bị ép đến nghẹt thở. Chàng theo bản năng né trái, né phải, không biết bị bao nhiêu mũi tên sượt qua da thịt đến rách cả áo. Tiếng tên xé không khí vun vút, vun vút không ngừng vọng đến bên tai hai người. Luu Trần lo lắng hỏi: “Bọn họ bắn tên sao?” Trịnh Sáng chỉ lo tránh tên, mãi một lúc sau mới hỏi: “Nếu ta chết trong mộng cảnh thì thế nào?” Luu Trần đáp: “Không thế nào cả. Người chỉ thức dậy mà thôi.” “Còn cô thì sao?” “Nếu sau đó người đánh thức ta thì ta cũng sẽ thức dậy.” Trịnh Sáng có chút dờ khóc dờ cười. Tình hình trước mắt không hề có lợi cho chàng, nhất là khi bên chàng lại có thêm cô nàng không biết chút võ công này nữa. Đừng quên trong mộng cảnh này, chàng còn có sứ mệnh cần hoàn thành. Chẳng lẽ mới ra quân mà đã thất bại ê chề sao? Chàng chỉ mong con ngựa này ngăn vạn lần dừng kiệt sức, vì nếu để những kẻ truy đuổi tiến sát hơn thì Trịnh Sáng chàng chắc chắn phải làm con nhím rồi!

Trịnh Sáng đang căng thẳng, bỗng cảm thấy Luu Trần trong ngực mình đang ngo ngoáy, bèn khẽ quát: “Ngồi yên.” Chỉ thấy bàn tay trắng nõn của nàng chìa ra sau, thả một thứ chất bột màu xanh lá cây nhạt theo gió. Thứ chất ấy nhanh chóng tan ra không dấu vết, bị con ngựa đen của hai người bỏ lại một khoảng xa sau lưng. Trịnh Sáng hỏi: “Là thứ gì vậy?” Luu Trần bình tĩnh nói dối: “Bột ốt xanh.”

Chạy được thêm khoảng nửa canh giờ, phía sau hai người đã hoàn toàn im ắng. Trịnh Sáng ngoái đầu lại mấy lần không thấy truy quân, cũng không nghe tiếng vó ngựa đuổi theo mới yên tâm giảm tốc độ, cho ngựa nghỉ ngơi. Chàng thở phào nhẹ nhõm, nói đùa: “Không biết do lũ sát thủ rù lòng thương, hay do bột ốt xanh của Luu cô nương quá lợi hại mà chúng ta thoát khỏi truy đuổi đây?” Luu Trần không còn bị chàng đè nặng, lúc này mới vuốt ngực, thở hắt ra: “Thiếu hiệp, bọn người kia chắc chắn do tên ác quan phái đến giết người diệt khẩu!” Trịnh Sáng gật đầu: “Đúng vậy. Ta đang bị truy sát, cô đi theo ta rất nguy hiểm. Lát nữa ta đưa cô đến một nơi an toàn. Cô cứ an tâm ở đó chờ đến khi ta xong việc, sẽ đưa cô về!” Luu Trần nghe thấy thế thì lắc đầu nguẩy nguẩy, giọng đầy ủy khuất: “Thiếu hiệp có an cứu mạng, on nặng như núi, sao Luu Trần có thể vì ham sống sợ chết, sợ bị liên lụy mà rời xa chàng?” Trịnh Sáng nghe những lời này, có hơi sững sờ, mặt đỏ ra mấy giây. Sau đó chỉ thấy chàng ngửa cổ cười ha hả: “Luu Trần, Dư Ảnh, cô diễn sâu quá rồi! Là ta ham sống sợ chết, sợ cô liên lụy ta, được chưa?” Giọng nói của Luu Trần trở nên nghiêm túc: “Lúc thì người bảo ta diễn, lúc thì bảo không được diễn, làm tiểu nữ thật hoang mang! Sự thật là người đang ở trong mộng cảnh của tiểu nữ, nếu không phải tình thế bắt buộc thì chúng ta không nên tách rời. Không có tiểu nữ bên cạnh, để thoát ra ngoài mộng cảnh, người chỉ còn nước tự sát mà thôi!” Trịnh Sáng nghe thấy nàng nói vậy thì chỉ im lặng điều khiển dây cương, không nói thêm câu nào nữa.

Nửa canh giờ sau, họ đã ra khỏi vùng đồi núi, tiến vào đồng bằng. Trịnh Sáng dừng ngựa tại một quán ăn ven đường, hai người ngồi xuống uống nước nghỉ ngơi. Trịnh Sáng nhân cơ hội này hỏi han về thân thể của Luu Trần. Nàng đáp: “Tiểu nữ là con gái của Luu phú hộ ở Lạc Thành. Mấy ngày trước tiểu nữ đến thôn quê thăm bà ngoại bị ốm, lúc trở về thì gặp nạn.” Trịnh Sáng gật đầu, chỉ chỉ ly trái cây đã bày trước mặt nói: “Mộng cảnh của cô cũng hơi phi thực tế, thứ này là nước uống trong hoàng cung, một quán ăn nhỏ nhỏ làm sao mà bán được chứ?” Luu Trần hơi bĩu môi nói: “Tiểu nữ cũng đâu có điều khiển được mình sẽ mơ những gì! Vả lại, biết đâu đất nước này phồn vinh, những quán nước bên đường như thế này cũng bán được món trái cây đã bày thì sao?”

Trịnh Sáng mở miệng toan phân bác thì đã thấy một cái bóng đen phủ xuống trước mặt. Một cô gái áo hồng không biết từ khi nào đã tiến đến sát bên bàn chàng đang ngồi, cất tiếng gọi thánh thót: “Sur huynh!” Chàng nhú nhú mày lục lọi trong trí nhớ, thì mới nhận ra cô gái này chính là con gái sư phụ ở võ đường chàng từng theo học lúc nhỏ, tên là Thu Hà, năm nay hẳn cũng mười chín, đôi mươi tuổi.

Lúc này, Luu Trần cũng đang quan sát cô gái lạ mặt kia. Chỉ thấy nàng ta có dáng người cao ráo, đôi mắt ướt linh động, gương mặt sáng, đôi môi đỏ như son. Nàng ta gọi xong thì cũng tự kéo ghế ngồi xuống, trực tiếp phớt lờ Luu Trần, cười duyên với Trịnh Sáng: “Cũng gần mười năm rồi chúng ta

không gặp nhau, thế mà muội mới nhìn đã nhận ra huynh rồi! Huynh dạo này thế nào, cuộc sống ra sao?” Trịnh Sảng cũng không có vẻ nhiệt tình lắm, chỉ hờ hững đáp: “Huynh sống cũng tạm. Sao muội không ở nhà mà lại chạy đến đây?” Cô nàng cúi đầu đáp: “Aiz, nói ra thì dài lắm. Muội theo phụ thân đi áp tiêu, không ngờ giữa đường gặp phải đạo tặc, muội bị lạc đoàn.” Nàng ta nhìn nhìn sắc trời, lầm bầm: “Cũng chẳng biết khi nào phụ thân mới tìm được muội, cũng mấy canh giờ nữa là trời tối. Muội cũng không muốn rơi vào cảnh thân gái dặm trường đâu!” Nói rồi che miệng cười phá lên.

Trịnh Sảng nhìn sang Lưu Trân lúc này đang tròn mắt ngó hai người, chậm rãi nói: “Huynh cũng muốn giúp muội tìm lại người thân. Có điều mấy hôm trước nương tử của huynh bị động thai, huynh phải lập tức đưa nàng ấy tới Thịnh Thành tìm thần y chữa trị!”

Nghe những lời quá mức trắng trợn này, đôi mắt đang tròn tròn của Lưu Trân chỉ thiếu tí nữa là lòi ra ngoài. Thu Hà cũng ngay lập tức quay sang nhìn nàng, nét mặt như mới vỡ lẽ ra tại sao cô gái áo vàng kia lại ngồi ở đây, trong ánh mắt còn có chút không tin cùng chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vương gia, có sói!

Trịnh Sảng quay sang Lưu Trân, ánh mắt dịu dàng: “Nương tử, đây là sư muội ngày trước của ta. Nàng ấy bị lạc người thân ở khu vực lân cận, e là còn phải còn quanh quẩn ở đây một thời gian rồi.” Ở dưới bàn còn âm thầm đạp chân nàng một cái đau điếng. Lưu Trân mặt không đổi sắc, một lúc sau mới mở miệng, âm thanh nhỏ như tiếng mèo kêu: “Tướng công, hay là chàng ở lại giúp Thu Hà sư muội đi. Thiếp... thiếp thuê xe đưa đến Thịnh Thành cũng được.” Đã phóng lao thì phải theo lao, Trịnh Sảng lắc đầu nói: “Làm sao có thể! Ta một bước cũng không rời nàng!”

Thu Hà thấy hai người tình nồng ý đậm, vội xua tay nói: “Muội không cần giúp! Sư huynh mau đưa sư tẩu đi tìm thần y, kẻo ảnh hưởng sức khỏe mà tiếc hận về sau.” Nàng ta chợt nhìn ra phía chuồng ngựa, băng quơ nói: “Quái lạ. Một thai phụ yếu ớt mà phải vượt đường xa trên lưng ngựa, sao có thể chịu nổi? Hai người chờ muội ở đây, muội đi thuê xe ngựa cho sư tẩu ngồi.” Thu Hà vừa đi, Trịnh Sảng cũng vội đứng dậy tính tiền, kéo Lưu Trân đi như bay đến chuồng ngựa. Chàng nặng nề nói: “Cô sư muội này xuất hiện thật là khéo. Ánh mắt cô ta không trong sáng, chúng ta phải hết sức đề phòng.” Lưu Trân gật đầu đồng ý. Hai người phi nước đại trên đường cái hồi lâu, chẳng mấy chốc thì trời tối.

Trịnh Sảng chợt nói: “Thời gian trong mộng cảnh có giống ở thế giới thực không? Ta ở đây đã ba canh giờ, cũng đến lúc phải về rồi.” Lưu Trân gật đầu đáp: “Chỉ cần đóng băng mộng cảnh này lại là có thể trở về.” Sau đó không gian xung quanh dường như bị hút hết ánh sáng cùng không khí, hai người cảm thấy thân mình nhẹ bồng, dường như đang dần trôi lơ lửng lên cao.

Trần Văn Dự chậm chậm mở mắt, phát hiện mình đã trở lại căn phòng ngủ ở Hải Long cung. Tay trái của chàng đặt trên bụng Dư Ảnh, đang siết chặt cơ thể nhỏ bé của nàng về phía ngực của mình. Lúc này Dư Ảnh cũng đã tỉnh lại, nhận ra tình thế đáng ngờ ngợ của hai người thì cũng không dám nhúc nhích.

Tiểu Lạc Tử đứng hầu ở bên ngoài nghe động tĩnh, vừa thò đầu vào trong phòng đã nghe giọng Dư Ảnh nhẹ nhàng vang lên sau bức màn: “Tối qua... vương gia cảm thấy thế nào? Tiểu nữ không lừa người chứ?” Trần Văn Dự không nhịn không nhịn đáp: “Cũng được.” Da đầu Tiểu Lạc Tử run lên mấy nhịp. Hắn run rẩy gọi: “Vương gia... Trường tước quân sai nô tài truyền lời... việc xuất phát... toàn quân đã sẵn sàng... chỉ cần... chỉ cần vương gia dậy...” Tên thái giám này quá nhát gan, nói được mấy câu thì lưỡi đã lú thành một đoàn. Trần Văn Dự ngồi dậy, chau mày hỏi: “Bây giờ là giờ gì rồi?” Tiểu Lạc Tử đáp: “Bẩm Vương gia, gần tới giờ Thìn rồi!” Trần Văn Dự sực nhớ, hôm qua chàng có dặn Trường Dĩnh hôm nay giờ Mão xuất phát, vậy mà chàng ngủ một mạch tới giờ Thìn mới dậy. Chàng vội vã xuống giường rửa mặt thay quần áo, ngay cả Dư Ảnh cũng phải bỏ qua mấy khâu trang điểm để chạy kịp theo chàng. Hôm đó xuất phát muộn gần hai canh giờ, toàn quân Văn Triều không biết nghe lời đồn thổi từ đâu mới vỡ lẽ, chủ soái “không thích phụ nữ” của họ tối qua ôm mỹ nhân ngủ đến quên cả đất trời. Hoàng đế Văn Triều mấy ngày sau cũng nghe tin mật báo, cười đến méo cả mặt.

Đường hành quân về Văn Triều tốn mất bảy ngày đường. Thân là vương gia, Trần Văn Dự có quyền ngồi xe ngựa, nhưng chàng cũng là chủ soái toàn quân, nên phần lớn thời gian đều dành để cưỡi ngựa đốc thúc thuộc hạ ở bên ngoài. Suốt mấy ngày trời, Dư Ảnh đều nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi. Vết thương của nàng do dùng thuốc trị thương bí truyền của Lục gia mà đã kéo da non gần hết, bản thân nàng cũng không cảm thấy gì không khỏe. Ba ngày trôi qua, Trần Văn Dự không đến gặp nàng, nhưng nghe nói hắn đã thả ba người thân của nàng ra, cũng không truy cứu hoàng tộc Long Hà thêm nữa. Quả là một người dám nói dám làm.

Dư Ảnh nhớ lại những lời nói, hành động của Trần Văn Dự trong mộng cảnh ba ngày trước, cảm thấy người này thật ra cũng không tệ. Lời đồn nói rằng chàng máu lạnh lại hiếu chiến, nhưng Dư Ảnh thấy chàng là người biết tiến biết lùi, trọng nghĩa lại thông minh. Chẳng qua lời nói của chàng có đôi lúc thẳng thừng một chút, hành động cũng quyết liệt dứt khoát, nhưng Dư Ảnh cũng không cho đó là khuyết điểm. Nàng đang nghĩ đến xuất thân thì nghe tiếng Thiệu Vi cùng Thường Ngọc ở phía ngoài hô: “Tham kiến vương gia”, sau đó có một bàn tay to lớn vén màn xe, Trần Văn Dự theo đó tiến vào xe của nàng.

Dư Ảnh hành lễ với chàng xong, chỉ thấy Trần Văn Dự nhìn nàng im lặng, không nói tiếng nào. Dư Ảnh cũng bình tĩnh nhìn lại chàng, khiến không khí trong xe có phần quỷ dị. Cuối cùng Trần Văn Dự cười cười nói: “Dư Ảnh, ngoài đời thực người ít nói hơn Lưu Trân, quả thật không thú vị tí nào.” Dư Ảnh nghe chàng nói vậy, hơi ngẩn ra. Điều đó là đương nhiên, vì trong mộng cảnh chàng là Trịnh Sảng, không phải Hắc vương gia. Nhưng bên ngoài Dư Ảnh chỉ cười cười, cúi đầu ra điều e thẹn. Trần Văn Dự nói tiếp: “Bây giờ người giải thích rõ ràng cho bốn vương được chứ? Vì sao có chuyện bốn vương vào được mộng cảnh của người, hơn nữa cảm giác chân thực như thể vẫn đang sống ở thế giới bên ngoài?” Dư Ảnh đáp: “Trước đây lúc Dư Ảnh còn bị bệnh, từng sống cùng ông ngoại trên sườn một ngọn núi tên là Cửu Vĩ Sơn, trên đỉnh núi là một Đạo quan tên là Cửu Vĩ Quan. Ông ngoại thường dẫn tiểu nữ lên núi đánh cờ với Hoài Tịnh chân nhân, được ông ấy chỉ điểm Dẫn mộng thuật.” Khuôn mặt Trần Văn Dự tràn đầy hứng thú: “Người từng

được vị chân nhân ấy truyền đạo pháp cho ư?” Dư Ảnh có hơi ngại ngùng, lí nhí đáp: “Dư Ảnh tài nông, ngoài Dẫn mộng thuật ra thì không học thêm được gì nữa. Và lại sức yếu khí ít, cũng không phát huy được toàn bộ thuật pháp này.” Thấy Trần Văn Dữ có vẻ mờ mịt, nàng giải thích thêm: “Người tinh thông thuật pháp này còn có thể đi vào giấc mơ của người khác, nhưng tiểu nữ thì chỉ có thể dẫn người khác vào giấc mơ của mình thôi. Hơn nữa, mỗi lần như vậy còn phải để người kia tiếp xúc với huyết đàn điền của mình mới có thể phát huy tác dụng.” Trần Văn Dữ nhớ ra lần nàng mượn tay của mình, mới vỡ lẽ. Chàng đành giọng hỏi: “Lần trước ngươi đánh thuốc mê ta, có phải không?” Khuôn mặt Dư Ảnh đỏ bừng, hơi mếu máo: “Ông của tiểu nữ là thần y, cũng có truyền dạy chút y thức phòng thân. Dù sao cũng là tiểu thư khuê các, tiểu nữ ngưng ngưng...” Khuôn mặt đáng yêu của nàng đầy vẻ quần bách, giọng Trần Văn Dữ mềm đi: “Sau này đừng như thế nữa. Bồn vương là quân tử, đã hứa không làm hại người thì sẽ giữ lời. Nếu bồn vương hôn mê không biết gì, lúc có chuyện bất trắc, chẳng phải là chờ chết sao?” Dư Ảnh lập tức ngoan ngoãn gật đầu, khiến Trần Văn Dữ hết sức hài lòng. Chàng nói: “Bây giờ bồn vương mệt mỏi, muốn ngủ, ngươi đưa bồn vương vào mộng cảnh có được không?” Dư Ảnh dĩ nhiên không dám cãi lời.

Vì lúc này là ban ngày, Dư Ảnh đốt một chút hương để hai người dễ chìm vào giấc ngủ. Giữ làn khói hương vẫn vút, chỉ thấy Trần Văn Dữ mặc nguyên áo giáp, nằm nghiêng trên đệm êm, một tay đặt lên chiếc bụng phẳng của Dư Ảnh. Lúc Dư Ảnh đã mơ màng, chợt nghe chàng nhỏ giọng nói: “Sau này bồn vương xem ngươi như muội muội, cứ xưng huynh gọi muội đi! Cái gì mà ‘tiểu nữ’, ‘vương gia’, khó nghe chết đi được!”

Trở lại mộng cảnh, hai người đang ngồi trên lưng con ngựa đen đang phi nước đại, giữa lúc không gian xung quanh dần chìm vào bóng tối. Hai bên con đường lớn toàn là cây cối, phía xa xa cũng không thấy có ngôi nhà nào. Trịnh Sáng nói: “Mới trở lại mà đã rộn sống lưng. E rằng tối nay huynh muội ta phải ngủ ở bên ngoài rồi!”. Lưu Trần đang nhìn ngó xung quanh, cũng thấy bầu không khí xung quanh có điều không ổn, nhưng cũng không nói được là gì.

Hai người tiến vào một chỗ có nhiều cây cối, buộc ngựa, dọn dẹp mặt đất để nghỉ ngơi. Lưu Trần lấy từ trong túi mấy chiếc bánh mua được ở quán ăn trước đó, Trịnh Sáng sợ bị thú phát hiện nên cũng không đốt lửa, hai người lặng lẽ ăn trong bóng tối, không nói với nhau lời nào. Cuối cùng Lưu Trần chịu không nổi căng thẳng, khẽ nói: “Trịnh huynh, muội thấy không gian im ắng một cách khác thường. E rằng đây là chút bình yên trước bão tố chăng?” Trịnh Sáng thấy cách dùng từ của nàng thú vị, trong bóng tối cánh môi chàng nhếch lên không dấu vết. Chàng nói: “Muội yên tâm. Có huynh ở đây, không sao đâu.”

Hai người dường như đã thân thiết rất nhiều so với lần vào trong mộng cảnh trước đó.

Chợt có một tiếng tru kì dị cất lên ở phía xa xa. Kéo theo đó là hàng loạt tiếng tru khác, dường như càng lúc càng gần, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Trịnh Sáng ngay lập tức nắm chặt kiếm, ngưng thần lắng nghe. Tiếng tru càng vang lên càng lớn, càng kéo dài, cứ như có một đàn sói đang phóng nhanh tới chỗ hai người.

Trịnh Sáng tái mặt, chợt quát: “Lên cây, nhanh!” Chàng vừa nâng vừa đẩy, trong mấy giây đưa được Lưu Trần lên cành cây cổ thụ gần đó. Bản thân chàng cũng vận khinh công phóng lên cây. Gần như ngay sau đó, mặt đất xung quanh rung chuyển. Tiếng gõ cây trên mặt đất bị chà đạp vang lên lạo xạo, lạo xạo, con ngựa đen của hai người bị hoảng sợ, lông lộn hí lên không ngừng. Lưu Trần ngồi trên cây nhìn xuống, chỉ thấy mười mấy cái bóng đen không lồ lông lá đang lượn lờ phía dưới, kích cỡ không nhỏ hơn con ngựa của hai người bao nhiêu.

Trịnh Sáng sợ Lưu Trần té nên ngồi phía sau giữ lấy nàng, lúc này cũng phát hiện sống lưng nàng đột nhiên cứng lại. Chàng tròn mắt nhìn mấy con quái vật đang ngầu ngẩn con ngựa đang thương phía dưới, trong lòng không thầm mắng trí tưởng tượng của Dư Ảnh quá mức phong phú đi.

Hai người ở trên cây vừa kinh hoàng vừa lo sợ, chợt có một con sói dường như phát hiện động tĩnh, quay đầu về hướng hai người. Chỉ thấy trong đêm tối, cặp mắt vàng khè của nó phát sáng như chiếc đèn lồng nhỏ, dọa cho Lưu Trần một lưng đầy mồ hôi lạnh. Nàng bất giác rúc sâu vào lòng Trịnh Sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cạm bẫy khắp nơi

Đàn sói bắt đầu vờn quanh cây cổ thụ mà Lưu Trần và Trịnh Sáng đang nấp. Nhưng chúng không thể leo cây, chỉ có thể ở trên mặt đất hầm hè đe dọa. Lưu Trần sau cơn hoảng sợ mới nhớ ra cái túi nhỏ bên thắt lưng. Nàng thò tay vào đó lục lại hồi lâu, khẽ nói với Trịnh Sáng: “Huynh mau nín thở, càng lâu càng tốt.” Trịnh Sáng làm theo, chỉ thấy Lưu Trần thả một nắm bột lấp lánh, lấp lánh xuống phía đàn sói. Chất bột theo gió hòa vào lông của chúng, chỉ một khắc sau tiếng tru tréo ăng ăng vang vọng khắp khu rừng. Đàn sói dường như vô cùng đau đớn, lảo nhao một lúc thì chạy biến vào màn đêm.

Trịnh Sáng kinh ngạc hỏi: “Chúng chạy đi đâu vậy?” Lưu Trần ừ rú nói: “Chắc là nóng quá nên tìm nguồn nước”. Chàng ngờ vực nói: “Không phải muội lại bỏ bột ớt xanh vào lông của chúng đó chứ?” Đến lúc này Lưu Trần mới miễn cưỡng cười khan.

Cười xong lại mếu, vì lúc hai người leo xuống cây mới phát hiện con ngựa duy nhất để cưỡi chỉ còn tro bụi xương. Trịnh Sáng nói: “Nhìn kích cỡ bầy sói này, một con ngựa cộng với hai người chúng ta chắc chỉ đủ giết răng. Tốt nhất là mau tìm cách rời khỏi đây trước khi chúng quay lại.” Lưu Trần gật gù. Nhưng ngựa đã mất, đi bộ lại càng nguy hiểm hơn. Hai người phải làm sao đây?

Hai người đang loay hoay thì chợt có ánh lửa hiện lên phía xa xa. Tiếp đó chợt có tiếng lục lạc vang tới cùng giọng nói trong trẻo của một cô gái: “Sur huynh? Sur huynh có ở đó không?” Chính là giọng của Thu Hà. Trịnh Sáng hô to: “Huynh ở đây”, đoạn nắm tay Lưu Trần hướng về phía ánh lửa. Trước mặt hai người hiện ra một chiếc xe ngựa cỡ trung, trên đó treo hai chiếc đèn dầu rất sáng, rõ ràng xe được thiết kế để chạy trong đêm. Người đánh xe

mặc áo đen, thân hình cao gầy, đầu đội một chiếc đầu lạp chắn gió, phía trước là hai con ngựa kéo xe thân hình vạm vỡ đang đứng thờ khò khè ra chiều sung sức. Thu Hà nhảy từ trên xe xuống, tỏ vẻ vui mừng: “Làm muội sợ muốn chết! Lúc chiều muội bảo huynh chờ để muội đi thuê xe ngựa, nhưng khi quay lại không thấy hai người đâu! Muội vội đuổi theo, đến đây người được mùi máu nên cứ sợ hai người gặp nạn. May quá, hay người mau mau lên xe! Khu vực này nghe nói có nhiều thú dữ lắm!”. Trịnh Sáng và Lưu Trân liếc mắt nhìn nhau, không còn cách nào khác, đành phải leo lên xe. Không gian trong xe hơi có mùi ẩm mốc, nhưng xét tình hình hiện tại, như thế đã là rất tốt rồi.

Thu Hà vừa nhìn thấy hai người ngồi xuống đã rú rít: “Trong cái rủi có cái may, chiều nay lúc đi thuê xe muội mới hay tin phụ thân đã đến được Thịnh Thành. Sư huynh, chúng ta thật có duyên. Huynh muốn đến đó, muội cũng đến đó, chẳng phải trời định chúng ta phải ở chung một chỗ sao?” Nàng ta vừa nói vừa say đắm nhìn Trịnh Sáng cười duyên, khiến Lưu Trân có chút chán chường. Hình như người đóng vai nương tử là nàng cũng đã bị bỏ qua thêm lần nữa rồi.

Tiếng bánh xe lăn trên đường đất phát ra tiếng lộc cộc, lộc cộc buồn chán. Ngồi trong xe có hơi xóc nảy, xe chạy thâu đêm nhưng Lưu Trân vốn là người nhập mộng nên không hề buồn ngủ. Thu Hà cũng không tỏ vẻ buồn ngủ, dường như định tíu tít trò chuyện với Trịnh Sáng suốt đêm. Trịnh Sáng vốn cũng không mặn mà với vị sư muội này lắm, nhưng xét thấy nàng ta đang có ơn với mình nên cũng bình tĩnh tiếp chuyện, không hề tỏ thái độ thờ ơ như lúc ban đầu. Thu Hà chợt hỏi: “Đúng rồi, mùi máu lúc này muội người thấy có phải là ngựa của huynh? Đã có chuyện gì xảy ra?” Trịnh Sáng đáp: “Ngựa của huynh bị sói ăn thịt, may mà bọn huynh trèo lên cây nên thoát nạn.” Thu Hà che miệng, vẻ hoảng sợ: “Trời ơi, bầy sói này nghe nói là sói thành tinh, con nào cũng to lớn, gặp con nào là theo đuổi không buông. Muội cũng từng nghe nói có người gặp phải chúng cũng trèo lên cây trốn, nhưng chúng thay phiên nhau canh gác dưới gốc cây không thả, cuối cùng cũng bắt được ăn thịt.” Trịnh Sáng gật đầu: “Thật đáng sợ.” Thu Hà chợt hơi nhòm người về phía trước, vẻ tò mò: “Vậy huynh có dùng cách gì đặc biệt để trốn thoát? Muội chưa từng nghe nói chúng tự buông tha ai bao giờ?” Trịnh Sáng liếc Lưu Trân, nói: “Huynh dùng bột ớt làm cay mắt chúng, chúng bèn chạy đi!” Thu Hà nghe thế thì há hốc miệng trong giây lát, cuối cùng ôm bụng cười: “Trời ơi, huynh đùa vui quá! Bọn chúng là sói thành tinh đó! Đừng nói rải bột ớt, huynh có đim chúng nó trong bột ớt thì cũng chẳng hề hấn gì đâu!”

Trịnh Sáng bối rối, Lưu Trân đành xen vào: “Là bột ớt bí truyền, do một vị thần y cho ta. Bị thứ bột này chui vào lỗ chân lông, bọn sói ấy sẽ bị con nóng hành hạ ba ngày ba đêm, không ăn được ngủ được.” Nói xong, nàng âm thầm nhếch môi. Dĩ nhiên thứ bột đó không phải là ớt, nhưng tác dụng thì không mấy may sai lệch. Thu Hà ngừng cười, nghiêm túc hỏi: “Vậy làm sao để chúng không đau đớn nữa?” Lưu Trân nhún vai: “Không có cách nào, chúng phải chịu đau ba ngày thôi. Sau đó thì sẽ tự hết.” Thu Hà gật gù: “Theo như tâu nói, thì thứ đó không phải độc được, cũng không có giải được?” Thấy Lưu Trân gật đầu, nàng ta mỉm cười bí hiểm, không tiếp tục bắt chuyện nữa.

Đi được một lúc nữa, Thu Hà đang dựa đầu vào thành xe ngủ gật chợt nói: “Thúc thúc, dừng xe lại được không? Ta muốn đi vệ sinh.” Rồi xoay sang Lưu Trân: “Tẩu có muốn đi chung với muội không?” Lưu Trân chưa kịp mở miệng đã cảm thấy Trịnh Sáng nắm lấy bàn tay mình, dứt khoát nói: “Nàng ấy đi với ta!” Thu Hà bĩu môi, tìm tòi: “Đúng là một tác không rời mà!” Nói rồi nàng ta trèo xuống xe, bóng lưng màu hồng thắm cũng dần chìm vào màn đêm yên tĩnh. Trịnh Sáng vẫn ngồi yên trên xe, khẽ nghiêng người thì thầm vào tai Lưu Trân: “Có sát khí xung quanh đây.” Giọng nói của chàng như tiếng gió xào xạc trong đêm thổi vào khiến tai Lưu Trân có chút ngứa ngáy. Chàng hỏi: “Muội còn bột ớt xanh chứ?” Lưu Trân sờ túi, gật gù đầu. “Tốt! Lát nữa có ai muốn tiến vào xe, muội cứ ném vào mặt hắn.” Nói rồi cầm kiếm bước ra phía bên ngoài.

Trịnh Sáng vừa đi không bao lâu, bên ngoài đã có tiếng binh khí va chạm vào nhau. Tình hình trận chiến bên ngoài hình như rất kịch liệt, khiến Lưu Trân ngồi trong xe không khỏi có chút nóng lòng. Nàng và Trịnh Sáng cùng phe, nếu như chàng chết trong mộng cảnh, nàng cũng thức dậy, chẳng phải nhiệm vụ này không hoàn thành được sao?

Trước đây Dư Ảnh cũng hay nằm mơ, mỗi giấc mơ của nàng đều có bài bản, nàng được đưa đến nhiều thế giới mộng cảnh đa dạng, được tiếp xúc với nhiều loại người, hoàn thành nhiều loại nhiệm vụ khác nhau. Chính vì vậy, dù cho cuộc sống ban ngày của nàng có lúc nhàm chán, buồn bã thế nào, Dư Ảnh vẫn luôn tự nhủ nàng rất may mắn vì lúc ngủ, nàng được trải qua loại cuộc sống kích thích không phải ai cũng có. Cũng nhờ vậy, nàng trưởng thành rất sớm, lại có hiểu biết rộng hơn những cô gái cùng độ tuổi rất nhiều.

Lưu Trân ngồi yên trên xe lắng nghe động tĩnh, chẳng bao lâu sau tiếng binh khí mờ nhạt dần. Dường như trận chiến đã bị đẩy đi xa, tình hình của Trịnh Sáng dường như cũng không ổn lắm. Tay trái Lưu Trân sờ sờ chiếc túi đựng bột thuốc, tay phải rút con dao bạc được giấu trong bắp chân ra. Trịnh Sáng nghĩ rằng nàng chỉ có một phương thức tự vệ nên lúc nào cũng đặt nàng vào thế bị động, nhưng chàng đã sai. Lưu Trân vừa thò đầu ra ngoài đã thấy người đánh xe áo đen lạnh lùng đứng đó, tay cầm một thanh kiếm sắc lẹm chỉ vào mặt nàng: “Cô gái, mau lên xe. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ không hại ngươi.” Nàng thấy hắn không có ý định hại mình, tỏ vẻ nhu nhược hỏi: “Tướng công của ta đâu rồi?” Chỉ nghe người kia cười lạnh: “Tướng công cái gì chứ! Hai người chẳng qua là bèo nước gặp nhau, đừng đóng kịch nữa!” Lưu Trân bèn im lặng quay trở lại trong xe.

May mắn cho Lưu Trân, những món ám khí tự chế của Dư Ảnh cũng theo nàng nhập mộng. Ngồi trong xe, Lưu Trân vạch cửa sổ, dùng cơ quan trong vòng tay phóng một cây kim nhỏ về hướng kẻ đánh xe đang đứng. Chưa đầy nửa khắc sau, kẻ kia ngã phịch xuống đất. Nàng vén váy, cởi chiếc áo khác đen trên người hất mặc vào, men theo màn đêm tiến về phía phát ra âm thanh của cuộc chiến.

Trịnh Sáng lấy một chọi bốn, trên tay trái chàng đã xuất hiện mấy vết thương không lớn không nhỏ, mồ hôi thấm ướt lưng. Bốn kẻ đấu với chàng đều là sát thủ lão luyện, đòn nào đòn ấy vừa nhanh vừa chí mạng, chàng chỉ lo tránh né thôi đã mất rất nhiều sức lực rồi. Lúc này, Trịnh Sáng nhìn nhanh về phía xe ngựa, mới phát hiện mình đã bị bốn kẻ kia dồn ra xa, nào thấy bóng dáng xe đâu? Vẫn biết đây chỉ là mộng cảnh, nhưng chàng không khỏi thấy ruột gan cồn cào khó chịu. Lưu Trân đang ở trong đó, đồng bọn của bốn tên này có làm hại nàng không? Thu Hà, lúc này gồng găng trong trạng phục sát thủ, đã nhìn thấy biểu hiện lo lắng của chàng. Binh khí của ả là một sợi xích vàng, trên đó còn treo một chiếc lục lạc lớn, thoạt nhìn như chiếc xích mèo. ả vừa dùng xích quất về phía Trịnh Sáng vừa chế giễu: “Hắn là lo lắng cho người đẹp rồi? Người yên tâm, Trưông đại nhân rất thương hương tiếc ngọc, sẽ không khiến người trong lòng đau đớn đâu!” Tên đánh xe được gọi là Trưông đại nhân sao? Trịnh Sáng hươu kiếm về phía ả, gằn giọng quát: “Giỏi cho tiện nhân! Người phản bội sư môn theo đường tà đạo, uống công ta vẫn xem người như sư muội của mình!” ả vừa cười sằng sặc, đã bị kiếm của Trịnh Sáng chém vào vai, liền giận giữ hét lên: “Mau giết hắn cho ta! Cho hắn chết càng thảm càng tốt!” Trịnh Sáng tìm cách vòng trở lại xe ngựa, nhưng bị bốn tên sát thủ điên cuồng bám sát. Lòng chàng rối loạn, mấy lần suýt bị chúng rạch thêm cho mấy đường.

Trịnh Sáng chống chọi với đám sát thủ một lúc nữa, chợt cảm thấy sức lực của mình dường như đang bị rút dần đi. Chàng thở than không ổn, cố gắng vận lực, nhưng càng đánh càng mệt mỏi. Kỳ lạ là, trong khi đường kiếm của chàng càng ngày càng chậm, bọn sát thủ cũng không mấy may chiếm ưu thế.

Thậm chí, chúng dường như còn mất sức nhanh hơn chàng. Chỉ nghe Thu Hà kỳ lạ nói: “Quái lạ, sao ta cứ có cảm giác mình càng ngày càng chậm chạp? Là Trịnh Sáng người hạ độc sao?” Trịnh Sáng không đáp, trong đầu nghĩ tới Lưu Trân. Phải chăng là nàng?

Lưu Trân nấp ở một bụi cây gần đó thả một loại bột phấn màu hồng theo gió, mãi chẳng thấy bọn người kia có biểu hiện kiệt sức, đành tăng thêm liều lượng gấp đôi. Trời lại giúp nàng, có cơn gió mạnh vừa hay thổi qua, thổi cho năm bóng người đồng loại ngã xuống đất. Lưu Trân vén váy chạy lại, đã thấy Trịnh Sáng nằm trên đất nhưng mắt sáng như sao, đang nhìn nàng chăm chăm. Lưu Trân ngưng ngừng bỏ viên thuốc giải vào miệng chàng, giải thích: “Vừa rồi muội thả Triệt Khí Hương, có tác dụng làm tiêu tán bớt khí trong đan điền của người tập võ, khiến toàn thân tê liệt trong mấy canh giờ. Muội thấy tình hình đánh nhau hỗn loạn, không còn cách nào đành phải hạ thuốc luôn cả huynh...” Lưu Trân còn định nói thêm, nhưng Trịnh Sáng lúc này đã hồi phục được một phần, khoát tay nói: “Không phải giải thích, huynh hiểu rồi!” Trịnh Sáng không biết trong lòng Lưu Trân thật ra chỉ sợ chàng hiểu nhầm nàng, lúc rời khỏi mộng cảnh lại gây khó dễ. Lưu Trân thuận tay đỡ chàng dậy, trong lòng Trịnh Sáng như có một tia nước ấm lặng lặng rót vào.

Lưu Trân nhìn sắc trời đang ửng sáng, lo lắng nói: “Trịnh huynh, chúng ta ở trong mộng cảnh cũng được năm canh giờ rồi. Sợ là đã ngủ quá lâu.” Trịnh Sáng cười cười nói: “Không sao, huynh đã có sắp xếp. Tiếp tục năm canh giờ nữa cũng không thành vấn đề.” Lưu Trân nghe vậy cũng không nói thêm nữa, đỡ Trịnh Sáng vẫn chưa hồi phục hẳn hướng về phía xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết cục không ngờ tới

Hai người đến nơi, thấy tên đánh xe “Trường đại nhân” vẫn còn nằm trên đất, chiếc đầu lạp úp sấp trên mặt. Lưu Trân đi một vòng kiểm tra quanh xe ngựa, thấy nó không sút mẻ hay có cơ quan nguy hiểm gì mới thờ phào nhẹ nhõm. Nàng quay lại chỗ đầu xe, đã thấy Trịnh Sáng cầm chiếc đầu lạp của tên đánh xe trên tay, tỉ mỉ nghiên cứu gương mặt của “Trường đại nhân”, tâm tình phức tạp. Lưu Trân trước đó không nghe cuộc đối thoại của Trịnh Sáng với Thu Hà, cũng không quan tâm lắm tới kẻ nằm trên đất, khẽ nhắc Trịnh Sáng: “Xe ngựa an toàn. Chúng ta nên mau rời đi thôi!” Trịnh Sáng gạt đầu, đỡ Lưu Trân lên xe rồi tung mình vào vị trí điều khiển ngựa. Dưới ánh đèn dầu trước xe, Lưu Trân thấy tay trái Trịnh Sáng chảy máu, bèn lấy khăn tay băng bó sơ cho chàng.

Cỗ xe ngựa nặng nề lao đi trong màn đêm. Trịnh Sáng vốn xuất thân quân nhân, dù đang bị thương nhưng việc điều khiển xe ngựa không làm khó được chàng. Lưu Trân hỏi: “Huynh sớm đã biết Thu Hà là sát thủ có phải không?” Trịnh Sáng mỉm cười: “Ban đầu vốn chỉ hơi nghi ngờ, nhưng sau này thấy nàng ta cứ đeo bám muội hỏi về giải dược của “bột ớt xanh”, tâm đoán chắc nàng ta có liên quan với bọn sát thủ lần trước. Nàng ta xuất hiện lần này hẳn để moi tin tức về giải dược để cứu đồng bọn, nhưng vì muội bảo thứ đó không phải độc dược nên nàng ta vội vã ra tay!” Lưu Trân vốn cũng rất thông minh nhưng vì tuổi trẻ, lại chưa va chạm thực tế nhiều, kinh nghiệm còn thua kém Trịnh Sáng. Nàng bật thốt lên: “Mắt nhìn người của huynh tinh tường thật đó! Ban đầu huynh nói với muội ánh mắt nàng ta không trong sáng, sau này lại phát hiện lời nói cứ chỉ bất thường!” Nàng phải học hỏi, học hỏi thôi. Trịnh Sáng lườm nàng: “Nói thừa, quên mất ngoài đời huynh là ai à?” Lưu Trân lặng lẽ bĩu môi, không nói thêm nữa.

Chạy được thêm nửa canh giờ, cánh cổng của Thịnh Thành đã hiện ra phía xa xa sau làn sương sớm. Trịnh Sáng giấu xe ngựa vào sau những hàng cây rậm rạp, dẫn Lưu Trân ngồi yên trong xe để chàng vào thành thám thính. Một khắc sau Trịnh Sáng quay lại, khuôn mặt u ám. Chàng nói: “Khá khen cho tên gian thần. Hắn vu cho huynh và muội tội ám sát mệnh quan triều đình, treo chân dung chúng ta ở cổng thành.” Lưu Trân kinh ngạc hỏi: “Thế thì làm sao vào thành đây?” Lúc này Trịnh Sáng mỉm cười bí hiểm, khẽ nói: “Lần này phải ỷ khuất muội rồi!”

Trần Văn Dự đứng đầu lực lượng ám vệ của Vân Triều, dĩ nhiên cũng không thể chỉ là một kẻ ra lệnh nói suông. Chàng vào mộng cảnh, thân phận khác với đời thực, nhưng kiến thức và kỹ năng thì vẫn vẹn nguyên. Không biết chàng vốc từ đâu một nắm đất đen đen, dùng cánh cây nhỏ tô tô vẽ vẽ lên mặt và quần áo của Lưu Trân một hồi, nàng thiếu nữ mười bảy mười tám xinh đẹp như hoa bỗng chốc hóa thành người nông phụ cần cỗi, quê mùa. Lưu Trân nhìn tay chân mình bị tô lem luốc, khẽ hỏi: “Như thế này sẽ lừa được quan binh giữ thành sao?” Trịnh Sáng nói: “Muội chỉ cần chờ một đoàn xe chở hàng đi qua, xin quá giang vào thành. Quan binh chắc chắn không nhận ra muội. Sau đó chúng ta gặp nhau trong thành.” Lưu Trân định hỏi Trịnh Sáng sẽ vào thành bằng cách nào, nhưng thấy ánh mắt đầy tự tin của chàng, nàng biết chàng có hàng ngàn cách khác nhau để thực hiện việc đó.

Đúng như Trịnh Sáng nói, việc vào thành diễn ra vô cùng suôn sẻ. Vào thành rồi, Lưu Trân đứng ngơ ngác trên đường lớn, đang phân vân nên đi hướng nào để tìm Trịnh Sáng thì chợt có một ông lão ăn xin cực kỳ bẩn thỉu kéo nàng vào một góc khuất sau trong hẻm. Lưu Trân nghi hoặc nhìn kỹ kẻ ấy, chợt lòng nhẹ nhõm, bật cười sáng sủa. Trịnh Sáng cũng không trách nàng, chỉ quăng cho nàng ánh mắt “muội cũng không thảm ít hơn ta đâu”, rồi dẫn Lưu Trân đi tìm trang phục để thay. Chàng bất giác nhận ra, trong mộng cảnh này cả Lưu Trân và chàng đều có thể thoải mái vui cười mà không phải sợ hãi điều gì. Nếu được, chàng chỉ muốn mãi mãi sống trong mộng cảnh, vứt bỏ hết sau lưng những gánh nặng ngoài kia. Nhân gian có câu “đứng núi này trông núi nọ”, con người luôn cảm thấy một cuộc sống không thuộc về mình tốt đẹp hơn. Trần Văn Dự lúc ấy chưa nhận ra, chàng thấy mộng cảnh tươi đẹp là vì chàng ở tâm thế vị khách qua đường mà vui chơi với nó. Nếu rời bỏ cuộc sống cùng trách nhiệm của Hắc Vương Gia, chẳng phải chàng lại phải thực sự gánh trên vai gánh nặng khác, chính là sứ mệnh cùng nỗi đau của Trịnh Sáng hay sao?

Lần này, Trịnh Sáng và Lưu Trân quyết định sẽ đóng vai hai huynh muội. Trịnh Sáng ăn mặc như một thư sinh nghèo, còn Lưu Trân khoác bộ váy trắng giản dị nhưng vẫn không mất đi vẻ sắc nước hương trời. Hai huynh muội nắm tay nhau vượt qua dòng người chen chúc, cũng không ít lần có kẻ ngoài đầu lại ngắm Lưu Trân thật lâu. Nhìn dòng người nườm nượp chen chúc như mắc cửi trước mặt, Trịnh Sáng nói: “Mộng cảnh cuối cùng cũng chỉ là mộng cảnh, mọi thứ đều ăn khớp với nhau hết sức nhịp nhàng. Ngoài đời thật làm gì có tên lính may mắn đến nỗi hẳn vừa muốn gặp hoàng thượng, ngài ấy đã ra khỏi hoàng cung dự Quốc lễ chứ?” Không biết lần thứ bao nhiêu, Lưu Trân nhún vai, về bất đắc dĩ nói: “Muội không biết, muội nào có điều khiển được mình sẽ mơ gì!” Vị khó tính này, đừng có bắt lỗi tình tiết trong giấc mơ của nàng nữa có được không!

Vì là Quốc lễ, đường phố được trang hoàng đẹp mắt, có không ít lồng đèn cùng hoa tươi được giăng phủ khắp nơi. Lưu Trân ngẩng mặt nhìn ngắm những món đồ trang trí rực rỡ ấy, trong ánh mắt toát ra vẻ hoài niệm, chờ mong. Nàng chợt nói: “Muội nhớ cảnh tượng này. Lúc muội còn nhỏ, có lần ông ngoại dẫn muội đi chơi lễ hội đèn lồng. Lần đó muội suýt bị lạc, sau này sức khỏe ông cũng dần yếu nên cũng không đưa muội đến chỗ đông người nữa. Không ngờ có thể gặp lại trong mộng cảnh thế này...” Giọng nàng không lớn, lại gần như hòa tan giữa âm thanh ồn ào xung quanh, nhưng tất cả đều lọt vào tai Trịnh Sáng. Chẳng nghiêng đầu nhìn qua, thấy nàng đang mỉm cười với mình, trên mắt còn vương nét buồn man mác. Trong mộng cảnh, thân thể Lưu Trân lớn hơn Dư Ảnh rất nhiều, đường nét phụ nữ cũng rõ ràng, mịn hoặc hơn. Nàng mỉm cười như vậy, không biết vô tình hay cố ý, bỗng khiến cho tim chàng dường như lỡ một nhịp. Trịnh Sáng không thay đổi nét mặt, nhưng bàn tay lại nắm chặt hơn, kéo nàng đi về hướng những chiếc lồng vàng ngự ở xa xa.

Hai người vất vả lắm mới chen tới gần điện thờ nơi hoàng đế cử hành Quốc lễ. Trịnh Sáng nói với Lưu Trân: “Muội chờ ở đây. Lát nữa hoàng đế làm lễ xong, huynh đem chứng cứ giao cho ông ấy là nhiệm vụ hoàn thành.” Lưu Trân gật đầu, Trịnh Sáng mới lưu luyến buông bàn tay mềm mại của nàng ra. Lưu Trân đứng trong đám đông dõi về phía cánh cổng đóng chặt của điện thờ, thầm hỏi Trịnh Sáng sẽ dùng phương thức nào để tiến vào trong ấy. Chẳng thông minh tài giỏi như vậy, chút thử thách này làm sao làm khó được chàng? Trước đây có nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, sẽ có ngày nàng cùng Hắc Vương Gia kẻ vai sát cánh trong giấc mộng của mình. Càng khám phá nhiều về chàng, nàng càng băn khoăn, liệu đưa chàng vào mộng cảnh có phải là điều đúng đắn? Nàng vừa miên man suy nghĩ không lâu thì đám đông phía trước chợt trở nên xôn xao, từ phía điện thờ có tiếng lính gác vọng lại thất thanh: “Có thích khách!” Dòng người trở nên hỗn loạn, Lưu Trân mắc kẹt vào đó, bị chen ép, đùn đẩy đến nghệt thở. Nàng bèn tập trung tinh thần, miệng niệm quyết chú, cả cơ thể lập tức được đưa lên cao. Lưu Trân đứng lơ lửng giữa không trung dõi xuống đoàn người đông như kiến, nhưng dường như chẳng ai mấy may để ý đến nàng. Nàng tiếp tục điều khiển suy nghĩ, để cơ thể bay đến phía cánh cổng điện thờ. Thực ra, Dư Ảnh không nói dối với Trần Văn Dữ về việc nàng không điều khiển được mình sẽ mơ thấy những gì. Nàng chỉ không cho chàng biết: trong những giấc mơ đó, nàng chính là thân, là kẻ có sức mạnh tối cao.

Lưu Trân ngồi lên cánh cổng lớn theo dõi diễn biến bên trong điện thờ. Nàng nhận ra ngay bóng dáng Trịnh Sáng đang quỳ ở lưng chừng bậc thang đá trắng dẫn lên điện, ngay phía trên chàng mấy bậc thang là ngự lâm quân gương mặt căng thẳng, đang che chở cho vị hoàng đế uy nghi ở phía sau. Trịnh Sáng trông hết sức chật vật: mồ hôi nhễ nhại, vạt áo trắng trên vai và lưng nhuộm đỏ do bị chém. Chỉ thấy chàng cung kính nói vài câu, sau đó móc một chiếc túi da bỏ từ trong ngực áo, dâng lên hoàng đế. Hoàng đế đọc xong mấy lá thư trong đó, dùng đũa nổi giận, ra lệnh bãi giá hồi cung.

Trịnh Sáng được áp giải về hoàng cung, ngoái đầu nhìn về phía đám đông mấy lần nhưng không thấy Lưu Trân, trong lòng có hơi mất mát. Hoàng cung này có cấu trúc gần giống với hoàng cung Long Hà mà chàng công phá trước đó, chỉ có điều thiết kế tinh tế, thanh tao hơn. Chàng vừa quỳ xuống chính điện, đã nghe giọng trầm hùng của hoàng đế trong mộng cảnh: “Trịnh Sáng liều chết trung thành với tướng Trịnh Tiêu, tấm lòng thật là đáng quý. Trẫm sẽ trọng thưởng cho người sau. Người đầu, đưa tên gian thần tội đáng chém đầu kia lên đây!” Nghe lời thoại có chút chất kịch này, chàng âm thầm cười trong bụng. Trải qua muôn vàn gian lao, nhiệm vụ của Trịnh Sáng coi như đã hoàn thành. Chỉ tiếc Lưu Trân không nhìn thấy hồi kết tốt đẹp của giấc mơ này.

Giọng thái giám the thé cất lên: “Bẩm hoàng thượng, Hắc đại nhân cùng bè lũ đã được đưa vào rồi!” Hắc đại nhân? Tên gian thần ấy họ Hắc sao? Trịnh Sáng chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy bản sao râu ria xồm xoàm của mình đang bị ngự lâm quân áp giải vào điện, sau lưng là “Trưởng đại nhân” bản sao của Trường Dũng ngoài đời thực, cùng đám sát thủ áo đen bị trời gở.

Đầu chàng “ong” lên một tiếng, Trịnh Sáng, cũng chính là Trần Văn Dữ của chúng ta, chợt thấy trước mắt tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Anh hùng quay lưng giận đối

Dư Ảnh thoát khỏi mộng cảnh, chậm chậm mở đôi mắt nhấp nhem. Nàng vừa nhìn thấy rõ, đã đối diện với ánh mắt sáng như sao của Trần Văn Dữ đang kẻ sát bên. Dường như chàng đã thức dậy từ lâu, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế siết chặt eo Dư Ảnh lúc ngủ. Dư Ảnh ngưng ngưng gọi khẽ: “Vương gia!” Trần Văn Dữ đột ngột ngồi bật dậy, nghiêng rãnh nói: “Giỏi lắm, Dư Ảnh, giỏi lắm!” Nàng dám mơ thấy chàng làm gian thần, còn bắt chàng trong mộng cảnh phải chạy tới chạy lui, bày mưu tính kế lật đổ chính mình! Trần Văn Dữ chỉ muốn lật cô nàng quá quắt này xuống đánh vào mộng nàng một trận ra trò. Thấy ánh mắt chàng tóe lửa, Dư Ảnh cũng hơi chột dạ. Nàng chậm rãi bò dậy, ánh mắt ngơ ngác nhìn Trần Văn Dữ như con nai con lạc lối giữa núi rừng tĩnh khôi. Sau đó dường như Dư Ảnh cũng sức hiểu ra, vội nói: “Vương gia, từ đầu người đã đồng ý với tiểu nữ, không truy cứu những điều nhìn thấy trong giấc mơ!” Trần Văn Dữ làm như không nghe thấy, trong lòng càng thêm bức tức. Chẳng phải chàng đã bảo sẽ đối xử với nàng như muối muối sao, chẳng phải chàng đã đối tốt với nàng hết mức có thể sao? Giấc mơ cũng từ suy nghĩ ban ngày mà có, nàng không nghĩ xấu về chàng thì há mơ thấy chàng thành kẻ gian đây! Bây giờ còn xưng hô xa lạ như vậy, rõ ràng là phủ bỏ hết quan hệ mà! Trần Văn Dữ nhớ lại quãng thời gian đồng cam cộng khổ cùng những phút giây ngọt ngào với nàng trong mộng cảnh, lại so với dáng vẻ thờ ơ, rừ bỏ trách nhiệm của nàng hiện tại, nhiệt tình trong lòng như bị một trận nước mưa dội tắt gần hết. Chàng trừng Dư Ảnh thêm một lúc nữa, nhưng không nỡ ra tay đánh nàng, liền giận dữ bước ra ngoài xe ngựa, thẳng bước rời đi.

Thường Ngọc và Thiệu Vi nhìn thấy cảnh vương gia giận dữ rời đi, mới ngáp ngừng vén rèm trèo vào trong xe hầu hạ Dư Ảnh. Thường Ngọc sốt sắng hỏi: “Tiểu thư, đã có chuyện gì sao?” Dư Ảnh xoa xoa hai bên thái dương, mệt mỏi nói: “Thường Ngọc tỷ tỷ, ta ngủ được bao lâu rồi?” Thường Ngọc nhảm tính một lát, khẽ đáp: “Cũng hơn tám canh giờ rồi!” Dư Ảnh gật gù đầu, lầm bầm: “Ngủ quá lâu rồi, đầu đau như vậy...” Thường Ngọc và Thiệu Vi nhìn nhau đầy ẩn ý. Các nàng là cung nữ của vương triều Long Hà đã tàn lụi, nhưng nhờ đi theo Dư Ảnh mà không bị hạ xuống thân phận thấp hèn. Trong thâm tâm, các nàng luôn mong Dư Ảnh được Hắc Vương Gia sủng ái, nếu không thì những ngày tháng tới của các nàng cũng đừng mong sống dễ chịu. Thiệu Vi dịu dàng nói: “Tiểu thư, Thiệu Vi có lời này, không biết người có cho là nô tỳ lắm chuyện hay không...” Dư Ảnh gật đầu ra hiệu cho nàng

nói, Thiệu Vi cẩn trọng thưa: “Tiểu thư trước giờ vẫn là cành vàng lá ngọc, thân phận tôn quý. Nhưng người cũng biết rõ, Long Hà không còn, hiện giờ Hắc Vương Gia mới là chỗ dựa vững chắc của chúng ta. Chỉ mong tiểu thư cố gắng đừng làm ngài thất vọng...” Dư Ánh ánh mắt sâu xa dõi theo tấm màn cửa sổ phát phơ của xe ngựa, băng quơ nói: “Cảm ơn Thiệu Vi tỷ tỷ nhắc nhở, ta đã biết rồi.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, cuối cùng kinh đô Vân Triều cũng hiện ra trong tầm mắt. Đại quân đóng đô ở bên ngoài thành, chỉ có đoàn xe của Trần Văn Dữ, trong đó có Dư Ánh, cùng một số thuộc hạ trọng yếu được tiến vào. Trần Văn Dữ vừa đến cổng thành đã được gọi vào hoàng cung, liền phân phó những người còn lại về phủ trước. Xe dừng trước phủ của Hắc Vương Gia, Dư Ánh được đỡ xuống nhưng chưa vội bước vào. Nàng mãi mê dõi theo mấy gợn mây nhẹ trôi qua bầu trời thảng sáu cao vợi vợi, tâm trạng bồi hồi. Dư Ánh tự hỏi, mình sẽ bước vào phủ vương gia với thân phận gì? Nô tỳ, tù nhân, hay là khách? Bước vào đây, liệu nàng sẽ bị giam cầm mãi mãi trong bốn bức tường hoa lệ, liệu nàng có còn đường ra?

Qua khóe mắt, Dư Ánh phát hiện một người phụ nữ trung niên cao gầy, khuôn mặt phúc hậu, ăn mặc sang trọng đang tiến về phía mình. Nàng cất lại mớ suy nghĩ hỗn độn, đứng thẳng người đối mặt với người đó. Chỉ thấy bà nghiêng người hành lễ với Dư Ánh, đồng dạng nói: “Nô tỳ Ngọc Loan xin bái kiến Dư Ánh chủ nhân. Nô tỳ phụng mệnh vương gia đón tiếp chủ nhân, giúp người làm quen với vương phủ.” Dư Ánh cũng gật đầu đáp lễ với bà, trong đầu không ngừng hiện ra một hàng dài nghi vấn. Người này giống như là quản gia của vương phủ, thân phận cũng không hề thấp kém, nhưng tại sao bà lại gọi nàng là “chủ nhân”? Chẳng lẽ nàng bị hiểu lầm là thiếp của Trần Văn Dữ chăng?

Dư Ánh âm thầm nhếch môi, đôi mắt lại toát ra vẻ sợ sệt, dẫn theo đám người hầu nổi gót của Ngọc Loan cô cô bước vào phủ. Từ ngày bước vào hoàng cung Long Hà hai năm trước, đã có người từng nói với Dư Ánh rằng, vận mệnh bản thân nàng đã không còn nằm trên tay nàng nữa, mà gắn liền với hoàng tộc Long Hà. Nhưng Long Hà đã đổ, chẳng phải nàng vẫn còn đây ư? Dư Ánh không tin thứ gọi là số phận có thể hoàn toàn khống chế cuộc đời nàng, nàng cũng không tin những bức tường vô tri vô giác đó có thể mãi mãi giam cầm một trái tim luôn khát khao tự do.

Cách nàng mấy bức tường sơn son thiếp vàng chói lọi của hoàng cung, vương gia nổi tiếng máu lạnh lại đang gãi đầu gãi tay, vẻ mặt tràn đầy bối rối. Trần Văn Dữ ừ ừ nói: “Hoàng huynh, huynh tự ý sắp đặt trong phủ của đệ như vậy, có biết sẽ làm đệ không vui không?” Trần Văn Nghĩa tùm tùm nói: “Đây là ý của hoàng tâu của đệ, không phải trẫm. Và lại trẫm cũng thấy có gì không ổn đâu? Đệ cũng đã hai mươi bốn tuổi, hai người trưởng bối chúng ta tính chuyện chung thân cho đệ là làm tròn chức phận rồi còn gì?” Trần Văn Dữ nheo mắt nói: “Đệ đã tuyên bố từ lâu là đệ không thích phụ nữ! Không lập gia đình!” Vị anh trai trước mặt của chàng có khuôn mặt gầy gộc, thiếu đi nét anh khí, nhưng lại giống người anh em của mình đến bảy, tám phần. Lúc người cười lên lại toát ra nét tinh ranh xảo trá như cáo già: “Nguy biện! Đừng giấu hoàng huynh của đệ nữa! Đệ không thích phụ nữ, chỉ thích đại mỹ nhân nhỏ tuổi thôi!” Người tiếp tục hạ thấp giọng vạch tội: “Hai người trước giờ hành quân về Vân Triều còn quần quật không rời, khiến toàn quân bị trễ gần hai canh giờ! Trên đường về hoàng đệ còn lén trốn vào xe của giai nhân gần một ngày một đêm, còn gì chối cãi?” Trần Văn Dữ nghe thế thì tức đến đầu bốc đầy khói, nhưng không thể phản bác gì. Trần Văn Nghĩa xua xua tay: “Chuyện ban thường gì đó để mai thượng triều nói tiếp. Cô dâu nuôi từ bé của đệ là do hoàng tâu đích thân sắp xếp chỗ ở cùng người dạy dỗ, nhất định sau này sẽ quản lý phủ của đệ thật tốt! Thôi đệ mau về với nàng ấy đi, nóng lòng tới bốc khói rồi kìa!”

Trần Văn Nghĩa trông theo bóng lưng hăm hăm của hoàng đệ mình ra khỏi điện, quay mặt âm thầm nháy mắt với một bóng dáng ẩn sau tấm bình phong thiếp vàng bên tay phải. Người nhẹ giọng hỏi: “Trẫm nói tốt chứ?” Chỉ thấy hoàng hậu mặt phượng bào rộng rãi, khuôn mặt hiền từ chậm chậm bước ra. Nàng mỉm cười khích lệ: “Tốt lắm, tốt lắm. Hoàng thượng nói chuyện càng ngày càng sắc bén, lý lẽ hùng hồn nha!” Trần Văn Nghĩa nghe thế thì hí hửng dụi dụi vào ngực vợ, miệng lầm bầm: “Thật ra trẫm còn định tìm cho đệ ấy một mối môn đáng hộ đối chút. Cô bé công chúa kia... Aiz, ai bảo hoàng đệ chỉ tâm đầu ý hợp với nỗi nàng ấy? Trẫm cũng hiểu đàn ông họ Trần Văn bọn ta nổi tiếng chung tình, đệ ấy cũng không còn nhỏ tuổi, nên cũng không muốn ép buộc gì!” Hoàng hậu nghe người nói về tấm chân tình của đàn ông Trần Văn như thế thì lòng chợt ảm ảm, nụ cười càng tươi, chiếc bụng hơi nhô ra dường như cũng chẳng còn chút nặng nề nào.

Lúc Trần Văn Dữ về tới phủ, trời đã chuyển tối, đoàn người ngựa nhiểm đầy bụi đường kia cũng đã được sắp xếp gọn gàng từ lâu. Chàng nên bước chân thỉnh thoảng về phía phòng ngủ, khuôn mặt đặng đặng sát khí khiến đám người hầu trong phủ run sợ tránh ta. Trần Văn Dữ đi một chút là tới phòng mình, đẩy cửa ra, định bụng phải ném vỡ vài thứ gì đó cho vui đi bức bối trong người. Chàng chợt phát hiện một thứ thích hợp để ném, là một cục bông mềm mềm đang cuộn tròn lăm lăm trên giường của mình. Chỉ nghe Trần Văn Dữ gầm lên: “Tại sao cô lại ở đây?” Dư Ánh tức thì ngồi bật dậy, ngoác nhìn quanh phòng, trong mắt đầy vẻ mờ mịt. Giọng nàng có chút ngáy ngủ, vang lên nhẹ nhàng như tiếng mèo kêu: “Muội như đầu quá nên đi ngủ sớm một chút. Có chuyện gì vậy?” Thấy nàng điếc không sợ súng, Trần Văn Dữ lại có loại xúc động muốn ném nàng đi. Chàng hít sâu mấy lần, cố sức đè giọng nói được một câu: “Nếu muốn toàn mạng thì ngay lập tức sang Tây viện mà ngủ.” Dư Ánh lúc này đã tỉnh ngủ nhiều, thấy ánh mắt chàng đáng sợ thì vội ngoan ngoãn cuộn gói chăn mền chạy ra ngoài. Nàng còn quay đầu định hỏi chàng Tây viện ở đâu, nhưng rồi chỉ nhún nhún vai, đi tìm Ngọc Loan cô cô hỏi rõ sự tình.

Tây viện là một trong những gian nhà chính của vương phủ, tuy không xa hoa bằng Đông viện nhưng cũng là nơi ở dành riêng cho chủ nhân. Ngọc Loan cô cô biết sắp xếp trước đó của mình gây phiền toái cho Dư Ánh, bèn âm thầm bố trí chỗ ở cho nàng càng thêm chu đáo. Mặt khác, trong lòng bà cũng đặt ra nghi vấn, rõ ràng hoàng hậu nương nương dặn dò bà phải tạo điều kiện cho hai người kia được ở gần nhau, thế mà Dư Ánh cô nương lại bị chủ nhân đuổi ra khỏi Đông viện! Điều làm bà càng thêm bất ngờ là cô bé ấy cũng không hề tỏ vẻ đau khổ hay bất bình, chỉ ngoan ngoãn tiếp nhận chỗ ở mới. Mấy tháng qua, vương gia bận rộn công vụ, cũng không ghé qua Tây viện đến một lần. Điều này làm bà nghi ngờ câu chuyện về tình cảm gắn bó giữa hai người phải chăng chỉ là tin đồn nhảm? Phải chăng vương gia vẫn không hề thích phụ nữ? Bà thầm thờ dài. Bản thân từng là người hầu của mẫu thân Trần Văn Dữ, bà coi như cũng có chút công dưỡng dục, đối với chuyện lập gia đình của chàng cũng không khỏi để ý nhiều hơn mức mà người hầu thông thường nên quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ánh Mộng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đường đến trần thuận thanh

Trần Văn Dự vừa về tới kinh thành đã bị vị hoàng huynh quý hóa xoay cho túi bụi, sáng sớm thượng triều chưa nói, tan triều còn bị giữ lại giải quyết công vụ tới tối mới được thả về. Chẳng lại còn có chút bất bình, đối với vị hoàng huynh quý hóa kia lại càng làm mặt lạnh, cổ tình không tỏ ra thân thiết như trước. Cứ như thế suốt ba tháng liền. Trần Văn Nghĩa cuối cùng không chịu nổi thái độ lạnh lùng xa cách của em trai như thế nữa, bèn triệu chàng vào Ngự thư phòng khuyên nhủ: “Hoàng huynh dạo này sức khỏe không được tốt nên mới phải nhọc lòng đệ, đệ còn giận đối ta không cho đệ thời gian đoàn viên với người đẹp ư?” Cục tức ban đầu của Trần Văn Dự bị nói sai lệch như thế thì càng dâng tới tận họng, chỉ hiềm nỗi người đứng trước mặt chàng lớn hơn về vai về cả trong gia đình lẫn trong triều đình. Chàng hừ lạnh: “Đệ không giận vì huynh giao nhiều công vụ cho đệ! Đệ giận huynh xen vào việc riêng tư của đệ quá nhiều!” Trần Văn Nghĩa lúc này mới vỡ lẽ, vội vàng xua tay nói: “Thôi được, thôi được! Việc nhà của đệ thì đệ tự sắp xếp, hoàng huynh không xen vào nữa! Không xen vào nữa được chưa?” Trần Văn Dự lúc này mới tạm dẫn con giận xuống, về mặt hòa hoãn gật gật đầu. Chàng là người có thù tất báo, trong lĩnh vực thù dai thì lại ít ai sánh bằng. Ai làm phương hại đến chàng, chàng nhất định trả lại cho hắn gấp bội. Dĩ nhiên, người trong gia đình và người chàng thương yêu lại là ngoại lệ.

Trần Văn Dự hiếm khi rảnh rỗi, về tới phủ lại nổi hứng muốn đi dạo xung quanh. Đi một vòng, lại nhớ ra ở Tây Viện mấy tháng trước vừa dọn đến một người. Mấy tháng trời công việc bận rộn, đầu óc chàng toàn đặt vào quốc sự, thật sự suýt quên mất cả nàng ấy. Bây giờ bình tĩnh lại, chàng cũng có ý muốn lên nhìn xem người ở Tây Viện kia sống như thế nào. Tại sao lại là lên nhìn? Vì chàng còn giận đối nàng đấy! Rõ ràng trước kia chàng đã tỏ thái độ rõ ràng thế rồi, vậy mà mỗi lần nhìn thấy chàng, cô nàng kia vẫn cứ tròn mắt ngờ ngạc như không có chuyện gì xảy ra. Mấy tháng qua nàng cũng không thêm đến gặp chàng xin lỗi hay hỏi thăm một tiếng, thật là vô tình, vô lương tâm, lạnh lùng quá quắt mà!

Trần Văn Dự lững thững đi về phía Tây Viện, chợt phát hiện nơi đây đã đổi khác rất nhiều so với lúc chưa có người vào ở. Hai bên lối đi lát đá trắng là tầng tầng lớp lớp các bụi hoa hồng gai đủ màu đỏ trắng vàng. Hoa hồng được trồng chưa lâu, nụ hoa chưa kịp nở rộ làm những ngọn gai xanh tua tủa càng thêm nổi bật, làm Trần Văn Dự có chút nổi da gà. Ban đêm tên say rượu nào loạng choạng lạc vào đây, té một cái chẳng phải là toàn thân nở hoa sao? Chàng đi vào sâu chút nữa, phát hiện cái hồ nhỏ đã được thả thêm vài đoá sen hồng duyên dáng, dưới làn nước trong xanh còn có đàn cá sặc sỡ đang lượn lờ. Ngoài ra hoa cỏ cũng trồng rải rác khắp nơi, từ mấy cây thảo được lấp ló giữa mấy khe hở của hòn núi giả đến bụi hồng leo quấn quít quanh chiếc ghế xích đu, trông khu vườn vừa kỳ lạ vừa nhẹ nhàng thanh thoát như lấy ra từ trong tiên cảnh. Trần Văn Dự mãi mê ngắm nhìn bày trí độc đáo xung quanh, đến nỗi quên mất phải tránh mặt chủ nhân hiện tại của nơi này.

Chợt có một tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông cất lên, phía trước có vài tỷ nữ rôm rả xúm quanh một cô gái áo trắng đang ngồi quay lưng về phía Trần Văn Dự. Chàng chậm chậm tiến đến, mới thấy nàng ấy đang vẽ một bức tranh tiên nữ hái hoa. Giọng Thường Ngọc trầm trồ: “Tiểu thư, tiểu thư, người vẽ sống động cứ như tiên nữ thật. Bọn nô tỳ thán phục quá!” Chỉ nghe nàng kia vừa cười vừa nói: “Đâu có đâu có, tiên nữ tỷ tỷ mà ta nhìn thấy trong mơ còn đẹp hơn nhiều kia!” Trần Văn Dự cất tiếng hừ lạnh, khiến đám đàn bà con gái giật mình quay lại, lục tục hành lễ. Dư Ảnh ngược mắt nhìn chàng trai mặc một bộ áo dài màu tím nhạt đang đứng giữa vườn hoa, dáng vẻ phong lưu mà thanh thoát, cảm lòng không đành thốt lên: “Huynh có muốn ta vẽ cho huynh một bức tranh không?” Trần Văn Dự bức bối, không tỏ vẻ lạnh lùng nữa mà cốc đầu nàng một cái rồi đau, đành giọng nói: “Muội còn đòi vẽ, vẽ, vẽ! Chẳng phải trong lòng muội ta là tên ác ma xấu xí gian manh, không đáng kể đến sao?” Dư Ảnh tròn tròn mắt nói: “Sao lại thế được? Trong lòng Dư Ảnh, Vương gia anh minh thần võ, bụng dạ bồ tát, là một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.” Trần Văn Dự nói: “Muội nói dối. Ta dẫn quân công chiếm hoàng cung Long Hà, biến muội thành công chúa mất nước. Muội dám nói chưa từng hận ta ư?” Dư Ảnh nghe chàng nói vậy thì giật mình, có chút không biết nói gì. Đây vốn là cái gai trong lòng Trần Văn Dự, cũng từng mang đến cho nàng cảm giác ăn ngủ không yên. Bây giờ chàng đã nói ra, nếu nàng trả lời không khéo còn có thể làm mối quan hệ vốn không mấy tốt đẹp của hai người chuyển biến xấu, Trần Văn Dự còn có thể đuổi nàng ra ngoài không chừng!

Dư Ảnh cúi đầu trong giây lát, nhưng lại lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Văn Dự, trong mắt có ý cười: “Thật ra huynh đã hiểu sai về muội rồi, muội không quyến luyến với triều đại Long Hà như huynh nghĩ đâu.” Nàng chỉ chỉ lên vai mình, khẽ nói: “Vết thương trên lưng muội ngày trước cũng là do Thái tử gây ra. Huynh ấy trước lúc bỏ chạy, sợ muội thất thân trong chiến loạn nên muốn giết muội, cũng may thuốc trị thương bí truyền của Lục gia quá tốt nên muội mới thoát chết! Sau này muội nghĩ, Long Hà đã quá mục nát, vốn cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Vương gia, dù người đạp đổ nó không phải là huynh, cũng sẽ có người đến hủy hoại nó!” Ảnh mắt Dư Ảnh trong sáng nhìn thẳng Trần Văn Dự, trong đó dường như còn có ánh nước đọng đầy: “Nhưng may mắn đó là huynh, nếu không e rằng tất cả mọi người trong hoàng tộc Long Hà, trong đó có muội, đều không còn sống sót!” Trần Văn Dự chấn động trước lời nói của nàng, trái tim mềm hẳn đi. Nhưng chàng vẫn nghiêm mặt tỏ vẻ không hài lòng: “Rõ ràng muội mơ thấy ta trở thành nhân vật phản diện!” Nghe lời giận đối ấy, Dư Ảnh biết giây phút căng thẳng đã qua, bèn bẽn lẽn cười. Nàng nhớ lời khuyên nhủ của Thiệu Vi, nếu không lấy lòng Trần Văn Dự thì e là tự làm khó bản thân trong những ngày sắp tới. Nàng có cảm giác trở lại cái đêm công thành đầy ánh lửa hôm ấy, thắm hít một hơi, trái với lương tâm mà bước tới kéo tay áo Trần Văn Dự, khẽ nói: “Trịnh huynh, Trịnh ca ca, Hắc vương gia ca ca, huynh nể tình Dư Ảnh còn nhỏ mà tha cho muội được không? Muội sai rồi, muội không nên sợ huynh, không nên mơ thấy huynh làm người xấu!”

Trần Văn Dự nghe thế thì lòng càng thêm mềm nhũn, có chút giật mình nhìn Dư Ảnh. Chỉ thấy trong ánh nắng pha chút đỏ của chiều tà, Dư Ảnh khoác bộ áo lụa trắng mềm mại, ánh mắt mông lung đầy vẻ lấy lòng như mèo con ăn vụng. Dường như nàng cao hơn mấy tháng trước, cơ thể gầy yếu bây giờ cũng có chút đầy đặn hơn. Chàng âm thầm chuyển ánh mắt, trong đầu liên tưởng đến thân hình trưởng thành của Dư Ảnh trong mộng cảnh. Chàng phải chờ đến bao giờ mới thấy cơ thể này trưởng thành đây?

Thấy Trần Văn Dự im lặng không nói, đang suy nghĩ nên lay chuyển chàng bằng cách nào thì chợt nghe tiếng “ùng ục” từ bụng chàng cất lên. Trần Văn Dự đỏ mặt, chợt nhớ ra từ lúc ở hoàng cung trở về mình chưa ăn miếng cơm nào. Dư Ảnh cũng không thấy gì đáng cười, nàng sai tỷ nữ mang đồ ăn vặt của mình lên cho chàng đối phó với cơn đói. Trần Văn Dự ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn hoa, gắp một miếng há cảo thủy tinh thơm lừng cho vào miệng, chỉ hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi. Dư Ảnh cười nói: “Muội rảnh rỗi nên nghiên cứu cách cho thảo dược vào trong món ăn, tạo nên vị lạ miệng mà lại tốt cho sức khỏe.” Trần Văn Dự gật gật đầu, ăn hết mấy đĩa bánh do Thiệu Vi đưa lên thì gác đĩa, chợt như bâng quơ nói: “Ta có thói quen ăn no xong thì lại muốn đi ngủ. Muội hầu ta ngủ đi!” Các tỷ nữ đứng gần đó nghe xong thì hai má tự động đỏ lên, Thường Ngọc còn đưa mắt liếc Thiệu Vi đầy ẩn ý. Mí mắt Dư Ảnh giật giật. Có nàng chứng giám, câu nói như thế mà từ miệng người này cất ra thì sẽ trở nên cực kỳ, cực kỳ trong sáng đấy nhé.

***

Trần Thuận Thanh đã non hai năm nay không có một giọt mưa, cây cối héo khô, đất cây nứt nẻ, tình cảnh vô cùng thống thiết. Trường trấn tên là Trần Dự Liên năm nay đã năm mươi bảy tuổi, lòng đau như cắt, thương cho dân trong trấn đói khổ, bèn tìm đến Vân Hòa chân nhân trên núi Thanh Thành gần đó để cầu thần linh rủ lòng thương. Trải qua vài lần thăm hỏi quả cáp, vị đạo sĩ kia cuối cùng cũng đồng ý xuống núi giúp dân giải hạn. Ngày giờ xuất sơn được thông báo tới Trần Dự Liên, mới mờ sáng tỉnh mơ ông đã ra đứng ở gốc cây hòe cổ thụ đầu trấn, mọi mắt trông về hướng núi. Trời càng ngày càng sáng, ánh nắng cũng chói chang, nhưng Trần Dự Liên chẳng mảy may để ý. Ông đứng như pho tượng bất động dưới tán cây hòe, thỉnh thoảng còn có vài con chim nhỏ ghé vào tóc ông nghỉ ngơi.

Đến giữa buổi sáng, Trần Dự Liên vừa đưa tay quạt một chút mồ hôi đọng trên trán thì từ xa xa chợt vọng lại một âm thanh trong trẻo ngân nga, nghe như tiếng trẻ con đang cất tiếng hát non nớt ngọt ngào. Ông vừa dỏng tai lắng nghe vừa bước thêm về phía trước vài bước, chỉ một lát sau đã phát hiện ra hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang chậm chậm bước về phía trấn Thuận Thanh. Người lớn tuổi hơn mặc bộ áo đạo sĩ màu thiên thanh, vóc dáng cao lớn nhưng hơi gầy, khuôn mặt sắc nét nhưng cũng toát lên đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Đi hơi chếch phía sau ngài là một cô bé con chừng tám, chín tuổi, khuôn mặt phúng phính ửng hồng, mái tóc mai được tết thành hai búi lớn trông cực kỳ dễ thương. Cô bé mặc một bộ quần áo đỏ, trên chân mang chiếc lặc bạc, miệng không ngừng ngâm nga một điệu hát lạ tai, chốc chốc lại líu lo nói chuyện với đạo sĩ: “Sự phụ, sự phụ, còn đi bao xa nữa? Ảnh Ảnh mới chân quá!” Vị đạo sĩ thoạt nhìn chưa đầy bốn mươi tuổi quay sang cô nhóc, giọng nói trầm đục như hòa thêm tiếng cười dịu dàng: “Ảnh Ảnh mới đi có một chút mà đã mỏi chân rồi sao? Cũng sắp tới rồi.” Trần Dự Liên thấy hai thầy trò càng lúc càng đến gần, xúc động tiến lên nghênh đón.

Trần Văn Dự nhập môn ngay tại thời khắc này.

Trần Văn Dự lần đầu tiên hiểu rõ cảm giác của con giun mới chui ra từ lòng đất, vừa tiếp xúc với ánh nắng mặt trời đã thấy mắt hoa lên, chàng phải chớp chớp mấy lần mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Chỉ thấy xung quanh chàng đất đai vàng ươm, cát bụi mịn mịn, vài cọng cỏ trồi lên được khỏi mặt đất nứt nẻ thì cũng đã héo khô. Ngay phía trước chàng có một người đàn ông lớn tuổi đang chạy tới, khuôn mặt đầy vẻ kích động. Người đó thì lễ nói: “Đạo trưởng, đạo trưởng, cuối cùng ngài cũng tới rồi!” Nói xong còn lấy tay chấm chấm nước mắt. Trần Văn Dự cúi đầu nhìn lại mình: trang phục thùng thình của đạo sĩ, thân thể không mấy cường tráng, dưới cảm hình như còn phát phơ vài cọng râu thưa. Trần Văn Dự hít một hơi thật sâu, dáo dác nhìn xung quanh, miệng cất tiếng gọi lớn: “Dư Anh, Dư Anh?” Chợt có cảm giác tay áo mình giật giật, chàng vội nghiêng người nhìn xuống thì thấy một đôi mắt nâu to tròn, ươn ướt đang ngược nhìn mình: “Sự phụ, sự phụ, Ảnh Ảnh ở đây!” Chàng chọc chọc bím tóc tròn của cô bé con chỉ đứng trời thất lưng mình, nghi hoặc hỏi: “Ảnh Ảnh? Muội là Dư Ảnh đó sao?” Đồng tử của cô bé chợt co rúc mạnh, cô bé chớp chớp mắt một lúc lâu, rồi cúi xuống nhìn bản thân, trình tự giống y như đúc những việc mà Trần Văn Dự đã làm.

Trần Dự Liên nhìn thấy động tác cùng biểu hiện kỳ lạ của hai thầy trò thì ngờ ngác nhìn qua nhìn lại giữa hai người, miệng há hốc vừa đủ để nuốt trọn một quả trứng. Chỉ thấy Vân Hòa chân nhân đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ của tiểu đệ tử và như xem xét, rồi nhíu mày lắm lắm: “Lúc này còn đứng qua ngực, bây giờ thì chỉ đứng tới eo. Nuôi muội hơn ba tháng trời, muội lại càng ngày càng thu nhỏ là như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thầy trò tình thâm

Trần Dự Liên bắn khoắn cất tiếng gọi: “Đạo trưởng...”. Vân Hòa chân nhân bấy giờ dường như mới để ý đến sự hiện diện của ông, đôi mày vẫn chưa giãn ra, cất giọng trầm trầm: “Ông là trường trấn Thuận Thanh sao?” Giọng nói lạnh lùng xa cách, không còn vẻ thân thiết nhẹ nhàng như khi nói chuyện với đồ nhi nhỏ tuổi. Trần Dự Liên cung kính bảo phải, Vân Hòa hỏi tiếp: “Lần trước ông bảo nơi này hạn hán đã lâu, mời ta tới cầu mưa. Ta đã tới rồi. Đồ nhi của ta còn nhỏ, đi đường mệt nhọc, phiền ông đưa thầy trò ta vào trấn nghỉ ngơi trước, rồi từ từ tìm hiểu sự tình nơi đây.” Đến lúc này, Trần Dự Liên mới cảm thấy vị đạo sĩ này không có gì không bình thường, vội vã cung kính cúi chào rồi quay lưng dẫn đường.

Trần Dự Liên góa vợ, trong nhà chỉ có một mụn con. Đứa con trai năm nay vừa tròn mười lăm tuổi lại đi học ở xa, vì vậy ông sắp xếp cho hai thầy trò Vân Hòa vào ở tạm phòng của cậu. Căn nhà rộng rãi nhưng không quá sang trọng, bài trí cũng không có gì đặc sắc, nhưng lại làm kẻ sinh ra trong nhung lụa là Trần Văn Dự hết sức tò mò. Chàng sờ hết chiếc giá đèn bằng đồng đến chiếc bình hoa gốm, từ bộ đồ uống trà bằng sứ trắng tới chiếc giá sách bằng gỗ sơn đen, khoe miệng khe khẽ nhếch lên. Ảnh Ảnh chín tuổi ngồi xếp bằng trên giường nhìn chàng xoay qua xoay lại khắp căn phòng, thoạt trông như một con búp bê bằng sứ xinh đẹp.

Một lát sau Vân Hòa không còn sờ mó lung tung nữa, ngồi xuống ghé chống tay nhìn Ảnh Ảnh, nhìn đến mức nàng phát run. Vân Hòa nói: “Ảnh Ảnh, muội biến ta thành một lão đạo sĩ già khòm, bản thân muội thì trẻ lại mấy tuổi. Ta phải tính sổ muội thế nào đây?” Hóa ra từ nãy đến giờ dù trong lúc chạy qua chạy lại, chàng vẫn luôn canh cánh chuyện này trong đầu. Ảnh Ảnh nhún nhún vai, giọng nói non nớt trẻ con cất lên: “Muội cũng không biết đâu.” Vân Hòa xoa xoa thái dương một chút rồi nói: “Thôi được thôi được, nhập gia tùy tục. Ta cũng không muốn làm khó đứa trẻ con như muội.” Chàng đứng dậy, chấp tay ra sau lưng, đôi mắt hướng về phía xa xăm: “Xét tình hình trước mắt, chúng ta chỉ có thể khảo sát khu vực xung quanh đây một chút, sau đó mới từ từ nghĩ ra đối sách. Ta không tin chúng ta lại không có cách mang màu xanh lại cho trấn Thuận Thanh này, đúng không?” Ảnh Ảnh gật gù đầu tỏ vẻ tán đồng: “Sự phụ nói cái gì cũng đúng, sự phụ làm gì Ảnh Ảnh cũng ủng hộ hết!” Vân Hòa đạo sĩ nghe nàng nói bằng giọng điệu như vậy thì hai mắt sáng lên, khẽ lắm lắm: “Kỳ lạ, sao vì sự có cảm giác trong mộng cảnh này chẳng những cơ thể của đồ đệ teo lại, mà tính tình cũng như đứa trẻ con.” Ảnh Ảnh nhìn lòng bàn tay be bé mềm mềm của mình, khẽ đáp: “Thì Ảnh Ảnh vốn là đứa trẻ con mà!”

Một lát sau, Vân Hòa chân nhân cùng tiểu đồ đệ theo gót trường trấn Trần Dự Liên đi kiểm tra xung quanh trấn. Phía đầu trấn là một cái giếng lâu năm, cũng chính là nguồn nước chính của người dân nơi đây. Tuy giếng nước chưa hẳn cạn kiệt, nhưng màu nước đục ngầu chứng tỏ nguồn nước cũng chẳng hi vọng duy trì được bao lâu. Những luống đất từng là vườn rau xanh mát của các gia đình bây giờ chông chênh cỏ dại, cái đói đang len lỏi trong ánh mắt khao khát của từng đứa trẻ nhem nhuốc khi nhìn thấy hai thầy trò. Vân Hòa chân nhân nhìn những kẻ gặp nạn trong cơn hạn hán, chợt nhớ tới có thời kỳ

con dân Vân Triều cũng từng gặp con đôi khổ tương tự như vậy, đáy lòng không khỏi hơi quặn thắt. Thấy khuôn mặt Vân Hòa chân nhân hiện nét không vui, Ảnh Ảnh giắt tay áo của chàng khẽ hỏi: “Sư phụ, sư phụ, kiến thức của đạo gia, người còn nắm rõ chứ?” Chỉ thấy sư phụ nâng gật đầu: “Cũng vừa đủ dùng.”

Kí ức trong mộng cảnh của chàng đều từ kẻ có tên “Vân Hòa chân nhân” truyền lại. Người này do trí tưởng tượng của Dư Ảnh tạo ra, lẽ ra không thể có kiến thức uyên thâm về đạo pháp. Nhưng những gì có trong đầu Trần Văn Dư lúc này lại không phải vậy. Chàng có cảm giác từng đợt từng đợt tri thức đang không ngừng ủa vào đầu chàng đều là kiến thức chính tông, bởi chúng có nét tương đồng với những gì chàng từng nghiên cứu sơ qua về đạo pháp lúc rảnh rỗi, mà rõ ràng là kiến thức sâu rộng và thâm thúy hơn rất nhiều!

Buổi chiều, Vân Hòa chân nhân nhốt mình trong phòng, ngồi bấm tay tính toán tính toán một chút, lại tò về kỳ quái nói: “Đồ nhi, theo vì sư thấy, trận hạn này không phải tự nhiên mà có. Có vẻ như hai năm trước thủy mạch của trấn Thuận Thanh bị xâm hại.” Ảnh Ảnh gật đầu: “Thủy mạch càng mạnh mẽ thì nguồn nước nhận được càng nhiều. Thủy mạch ở vùng này suy yếu, chẳng trách nơi này mới không đón được mưa!” Trần Dư Liên lúc này đang bung khay trà vừa bước đến cửa, nghe vậy thì cũng quên mất lễ nghi mà vội đẩy cửa hỏi: “Chân nhân, lời người nói phải chăng là thật? Vậy trấn Thuận Thanh phải làm sao?” Vân Hòa chân nhân nói: “Lão Trần, ông nhớ lại xem hai năm trước ở trấn đã từng xảy ra sự kiện kinh thiên động địa gì hay không?” Trần Dư Liên nghe hỏi vậy thì chậm chậm ngồi xuống ghế, khuôn mặt đắm chiêu hồi tưởng lại một lượt các sự kiện lớn xảy ra hai năm qua. Cuối cùng giọng nói hơi già nua của ông cũng ngập ngừng cất lên: “Chân nhân, Thuận Thanh chỉ là trấn nhỏ, về lẽ thường thì cũng không có gì nổi bật. Chỉ là đúng hai năm trước, ở trấn đúng là đã xảy ra một một khó tin.” Vân Hòa nhấp ngum trà do ông bung đến, điềm tĩnh hỏi: “Là chuyện có liên quan đến yêu ma quỷ quái sao?” Người kia thờ dài, gật đầu đáp: “Chân nhân tiên đoán như thần. Đúng là như vậy!” Sau đó cất giọng đều đều kể lại mọi chuyện.

Thì ra hai năm trước, ở vùng đất này bỗng nhiên xuất hiện một con rắn tinh. Con rắn tinh này có kích thước vô cùng to lớn, toàn thân xanh lét, cái miệng đỏ ngầu, không biết đã dọa sợ biết bao nhiêu người dân vô tội. Mặc dù nó chưa từng hại ai, nhưng lại đưa ra một yêu sách vô cùng kì quái: đó là mỗi tháng vào đêm trăng rằm, dân làng phải cử ra một người đàn ông đến ngủ với nó. Thanh niên trai tráng trong làng nghe đến việc phải ngủ với rắn tinh thì sống lưng đã lạnh toát, còn người đã có gia đình, lại càng không chấp nhận được yêu sách này. Đúng lúc có một vị đạo sĩ giang hồ ghé ngang qua trấn, bầy cho dân làng cách diệt trừ yêu xà. Dân làng cùng đạo sĩ hiệp lực, cuối cùng con rắn tinh cũng bị đánh cho chạy tan tác.

Trần Dư Liên kể xong, nghiêng mặt hỏi Vân Hòa: “Theo chân nhân, liệu con rắn tinh này có liên quan đến việc thủy mạch bị xâm hại?” Vân Hòa nghịch nghịch chòm râu thưa, neho mắt nói: “Trước mắt phải xác định được tu vi của con rắn tinh thì mới biết nó có khả năng làm việc đó hay không. Theo ta thấy, con yêu có khả năng khống chế thủy mạch thì đạo hạnh không dưới ngàn năm đâu.” Nói rồi quay sang cười với Ảnh Ảnh đang ngồi im lặng trên ghế: “Đồ đệ, chúng ta đi tìm yêu quái đi!”

Hai thầy trò dắt tay nhau đi ra một vùng đất trống ở bên ngoài trấn. Ảnh Ảnh hỏi: “Sư phụ, người định làm như thế nào? Thật sự là phải đánh nhau với yêu quái ư?” Hai người bọn họ trong mộng cảnh trước quả thật cũng từng bị truy sát, nhưng đánh nhau với người và đánh nhau với yêu quái không hề giống nhau tí nào! Vân Hòa híp mắt đáp: “Rồi con sẽ thấy.” Chỉ thấy chàng nhặt một cành cây khô, vẽ một vòng tròn trên đất, rồi thêm vào đó vài ký hiệu nguệch ngoạc kỳ lạ. Một lúc sau chàng ném cành cây đi, bấm tay lăm lăm một hồi, từ chính giữa vòng tròn chợt hiện ra một vầng sáng. Một người đàn ông béo lùn đầu hói chợt trời từ dưới đất lên. Người này mặc quần áo trắng, khuôn mặt già nua đầy những vết nhăn li ti như vỏ cây, đôi mắt ti hí hiện ra đầy vẻ kinh ngạc. Lão già nhìn thấy hai thầy trò hơi khom người hành lễ: “Không biết hai vị tiên nhân gọi Thổ Địa Thuận Thanh ta đến có chuyện gì?” Ảnh Ảnh tròn xoe mắt ngắm ông lão chỉ cao hơn mình nửa cái đầu, tự thân vị “Vân Hòa chân nhân” kia cũng thật có bản lĩnh. Vân Hòa hỏi: “Thổ Địa gia khách khí, bản đạo chỉ muốn hỏi ngài một đôi chuyện thôi. Chẳng hay ngài có biết việc thủy mạch nơi đây đang bị xâm hại?” Lão thổ địa chợt thờ dài, gật đầu nói: “Là họa thì không tránh được. Tiểu tiên tu vi còn yếu, không đánh lại tên yêu kia, ngược lại bị hắn khống chế không thể rời trấn Thuận Thanh, không trình báo sự việc này cho cấp trên được.” Vân Hòa neho mắt nói: “Con yêu mà ngài nói có phải là xà yêu?” Khuôn mặt Thổ Địa chợt trở nên nhăn nhúm. Lão nói nhanh: “Không được, tiểu tiên không thể nói ra! Nhưng tiểu tiên biết xà yêu đang ở một cái động đá ở Bắc Thuận Thanh. Đạo trưởng, bảo trọng!” Lão Thổ Địa nói xong thì cơ thể co gập dữ dội rồi nhanh chóng chìm trở lại vào vòng sáng. Chẳng mấy chốc trên mặt đất chỉ còn một vòng tròn méo mó bị cát bụi bồi nhoe.

Ảnh Ảnh nhắc cái chân ngắn ngủn đá đá vào mặt đất, đắm chiêu nói: “Sư phụ, hình như có cái gì đó kéo lão Thổ Địa trở lại đất rồi. Bây giờ chúng ta đến động đá tìm rắn tinh có phải không?” Thấy Vân Hòa gật đầu, nàng nói tiếp: “Sư phụ ngự kiếm đi nhé? Cái chân ngắn của Ảnh Ảnh mới lăm ròi, không đi bộ nổi nữa đâu!” Vân Hòa thấy nàng lăm lăm thì đỡ khóc đỡ cười, rút ra cây kiếm gỗ bên thắt lưng. Chỉ thấy miệng chàng lăm lăm, hai ngón tay chàng quẹt dọc theo chiêu mũi kiếm, thanh kiếm kia đã nằm lơ lửng là là trên mặt đất. Vân Hòa ngồi xôm xuống, khẽ nói: “Ảnh Ảnh còn nhỏ, dễ té, để sư phụ công đi!” Nói xong chính chàng cũng giật mình, có lẽ chàng bị ảnh hưởng bởi tính cách của nhân vật trong mộng cảnh mà lúc này “Vân Hòa” tỏ ra cũng chịu đựng từ hết lòng. Nếu là Trần Văn Dư hàng thật giả thật, chắc hẳn chàng chẳng bao giờ hành động như thế. Dù vậy, trong mộng cảnh này, chàng có cảm giác chân thật rằng đồ đệ của mình là một nhóc con yếu đuối, cần được che chở, yêu thương.

Ảnh Ảnh chậm chậm leo lên tấm lưng rộng của Vân Hòa, ôm lấy cổ chàng, ánh mắt đầy phức tạp. Nàng chưa từng nói cho Trần Văn Dư biết, hình tượng Vân Hòa chân nhân trong mộng cảnh này thực ra rất giống một cổ nhân của nàng. Ký ức về nụ cười hiền từ và sự cung chiêu hết mực của ông đã khắc sâu vào tâm trí của Dư Ảnh, đọng lại trong nàng một tuổi thơ đầy tươi đẹp. Được Vân Hòa công đi trong mộng cảnh, đón từng làn gió mát phả vào mặt, trong đầu nàng sống lại cảm giác lúc nhỏ được người ấy ngày ngày công đi dọc theo triền núi Cửu Vĩ quanh năm mây mù lang bang, sáng đón sương mai, ngắm bình minh, chiều xem mặt trời lặn.

Gió thổi mái tóc cùng vạt áo bay phấp phới, khiến những kẻ trên kiếm gỗ có cảm giác cơ thể mình nhẹ bằng như sợi lông mềm phất phơ. Vân Hòa đứng vững trên thân kiếm lúc này đã cao hơn mặt đất hàng trăm trượng, mắt dõi về hướng dãy núi đá xa xa phía trước. Chợt chàng cảm thấy vạt áo trên lưng mình ướt, liền cất tiếng hỏi: “Ảnh Ảnh, con khóc sao?” Đứa bé áo đỏ phía sau nghiêng gò má dựa vào tấm lưng chàng, khẽ nói: “Sư phụ bay nhanh quá... bụi bay vào mắt Ảnh Ảnh mất rồi!”

Chẳng mấy chốc, hai thầy trò đã đứng trước một cửa động chật hẹp. Vân Hòa giắt kiếm gỗ vào thắt lưng, nghiêm túc nói: “Ảnh Ảnh, trong động nguy hiểm. Con đứng ở đây chờ ta.” Nói rồi bước thẳng vào trong động tối. Ảnh Ảnh xoay trái xoay phải, tìm được một tảng đá con con nhẵn nhụi, bèn nhẹ nhàng ngồi lên đó, mắt dõi về phía cửa động. Mãi một lúc sau Vân Hòa vẫn chưa quay trở ra. Bỗng nhiên nền đá cuối phía sau lưng Ảnh Ảnh phát ra tiếng sột soạt. Một người phụ nữ ăn mặc như nông phụ, tay trái xách theo một cái làn nhỏ bước lại chỗ nàng ngồi, cười hỏi: “Cô bé sao lại một mình ngồi đây?” Ảnh Ảnh mãi ngắm đôi giày thêu hoa của mình, tựa như không nghe thấy lời của người phụ nữ lạ mặt. Nàng ta thấy cô bé phớt lờ mình cũng không

giận, nhẹ nhàng đặt chiếc làn xuống, ngồi xổm trước mặt Ảnh Ảnh: “Ôi, bé con thật dễ thương! Nói cho ta biết, cha mẹ cháu đâu rồi?” Không hiểu vì sao, người phụ nữ này mang lại cho Ảnh Ảnh một cảm giác lạnh lạnh. Nàng chậm chạp ngẩng đầu nhìn nàng ta, trong đầu không ngừng xoay chuyển tìm cách bỏ chạy.

Chợt từ phía cửa động có tiếng quát của Vân Hòa: “Yêu nghiệt to gan! Không được làm hại đồ nhi của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Con rắn vô sỉ

Nghe tiếng hét của sư phụ, Ảnh Ảnh len lén hé mắt nhìn biểu hiện của người phụ nữ kia. Theo lẽ thường, yêu quái gặp phải chân nhân pháp lực cao cường thì sẽ lập tức thay đổi nét mặt, quay lưng chạy đi. Tiếp đó, Vân Hòa sẽ vội đuổi theo, tay quạt kiếm gỗ, miệng lầm nhảm đọc khẩu quyết. Trong đầu Ảnh Ảnh hiện ra cảnh tượng thân thể nàng kia vận vẹo, quần áo hóa trang trên cơ thể biến mất, sau đó biến thành một con rắn lục khổng lồ. Từ miệng con rắn sẽ phát ra tiếng nỉ non cầu xin, kiểu như: “Đạo trưởng, xin tha mạng!” Hay “Ta chữa rồi, sau này ta không như thế nữa!”. Nhưng trong khi Ảnh Ảnh mãi mê tưởng tượng suy diễn, thực tế trước mắt lại không diễn ra theo chiều hướng như vậy.

Chỉ thấy “yêu nghiệt” kia không hề tỏ vẻ lo lắng hoảng sợ, khẽ nghiêng đầu dịu dàng ngắm nhìn Vân Hòa chân nhân, khoe mắt như mỉm cười. Nhưng dường như ngay sau đó, tảng đá to văng cửa động đột ngột “bùm” một tiếng nổ tung, vụn đá lớn nhỏ văng tung tóe khắp bốn phương tám hướng. Vân Hòa nhanh nhẹn nhún người phóng lên cao, dù không khỏi bị vài viên đá đập vào người nhưng cũng tránh được vết thương trí mạng. Ảnh Ảnh đang ngồi cách đó không xa, vừa trơ mắt thấy mấy mẩu đá vụn sắc lẹm văng tới thì đã bị cuốn ngay vào một lồng ngực ấm áp, được kéo ra xa hiện trường.

Ảnh Ảnh nín thở, sững sốt. Người này, ngực cũng mềm quá đi...

Phía trên đầu Ảnh Ảnh có giọng cười là lướt, nàng kinh ngạc ngược đầu, phát hiện rắn tinh đã lột vỏ lớp hóa trang nông phụ. Trên cần cổ thon dài trắng nõn của nàng ta còn sót lại chút vảy xanh, nhưng khuôn mặt trái xoan cùng đôi mắt xéch long lanh kia thì thật đúng là tuyệt đẹp. Nàng ta mặc bộ váy rũ màu xanh lá nhạt có chiết eo, thân hình thon thả lung linh như ẩn như hiện sau tầng tầng lớp lớp vảy voan, càng nhìn càng quyến rũ chói mắt. Rắn tinh một tay ôm cô bé con áo đỏ, một tay vén mái tóc dài óng mượt, đôi mắt xéch khe liếc Vân Hòa đang đứng bất động phía trước, môi mềm nhẹ hé: “Chẳng biết vị đạo sĩ này đến từ phương nào? Bôn yêu không nhớ trước giờ đã từng gặp qua các ngươi.” Giọng nói mềm mại như nước chảy, ngọt ngào tới tận xương cốt.

Vân Hòa trừng mắt nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ đang ôm nhau phía trước, mí mắt giật giật. Chẳng bình sinh ghét nhất là màu sắc quá sặc sỡ, trang phục chủ yếu là các màu trắng, đen, tím, xanh. Vậy mà màu áo của hai người phía trước lại kết hợp với nhau mà đập vào mắt chàng, đỏ đi liền với xanh, thật là tra tấn thị giác của nhau mà! Rắn tinh thấy đạo trưởng không nói, đành bủi bủi môi, hướng về phía thân hình nhỏ xíu đang bị mình ôm vào ngực, nhẹ giọng hỏi: “Muội muội, ta tên là Thanh Ngọc, muội tên gì?” Dư Ảnh cất giọng non nớt trả lời: “Muội tên là Ảnh Ảnh.” Thanh Ngọc mỉm cười, giờ tay chỉ về phía Vân Hòa: “Kia là sư phụ của muội sao?” Thấy cô bé gật đầu bảo phải, Thanh Ngọc mờ ám nhìn lại phía đạo trưởng, tay không ngừng vẩy về môi: “Tuổi tác tuy không được trẻ trung cho lắm, nhưng vóc dáng cũng coi là trắng kiện. Nhìn kỹ, cũng còn chút thần thái anh tuấn lúc trẻ...” Vân Hòa nghe nàng ta lầm bầm như thế thì tức đến dậm chân, vội vả la lên: “Câm miệng! Mau thả Ảnh Ảnh kia!” Con rắn dâm tà kia quả là già không buông, trẻ không tha. Vân Hòa trong mộng cảnh này rõ ràng mang dáng vóc trung niên, thế mà lọt vào mắt nàng ta lại trở thành “trắng kiện anh tuấn”, còn bị buông lời trêu chọc. Trêu chọc thì thôi đi, nàng ta lại còn dùng ánh mắt mê đắm kia hau háu nhìn chàng một lượt từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới như con hồ ly nhìn đối lâu ngày đang chăm chăm ngắm con gà quay mới ra lò là như thế nào?

Vân Hòa bị dọa đến nổi sống lưng cứng đờ, trầm giọng hô: “Đồ đệ, rút đi thôi!” Lần này là nói với Dư Ảnh.

Trần Văn Dự choàng thức giấc khỏi mộng cảnh, vừa mở mắt đã lầm bầm: “Thật là giấc mơ lạ lùng.” Sờ sờ vóc dáng nho nhỏ trong vòng tay, chàng lại nói: “Ra ngoài mộng cảnh thấy muội lớn thế này ta lại có chút không quen... Nhưng tính ra, muội còn lâu mới trưởng thành!” Dư Ảnh lúc này mới từ từ mở mắt, chỉ kịp nghe Trần Văn Dự cất một tiếng thở dài. Lúc hai người đi ngủ là buổi chiều, vào trong mộng cảnh chưa tới bốn canh giờ, hiển nhiên bây giờ vẫn còn là ban đêm. Trần Văn Dự đứng dậy mặc áo chỉnh tề, sờ sờ bụng, khẽ than: “Dư Ảnh, ta lại đói bụng rồi.” Dư Ảnh nghe chàng nói vậy thì gật gù đầu, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ khuya rồi, chắc bọn nô tỳ đều đã đi ngủ. Vương gia có muốn muội xuống bếp nấu cái gì đó cho huynh ăn không?” Trần Văn Dự nghe thế thì trong lòng có chút bất ngờ cùng sung sướng, nhưng ngoài mặt chỉ thờ ơ gật đầu: “Cũng được.”

Cảm giác của vị vương gia lần đầu mò mẫm xuống nhà bếp trong đêm thật là khó tả. Trần Văn Dự hờ hững đứng dựa vào bệ cửa, như băng như quơ nói: “Ồ Vân Triều này, thật hiếm có vị tiểu thư nào chịu khó nấu nướng như muội.” Dư Ảnh đang xắn cao tay áo, vừa li hực nhồi bột vừa khẽ đáp: “Có lẽ vì muội cá biệt chăng? Lúc còn là công chúa, muội vẫn thường nghĩ rằng, thân phận càng cao quý thì càng phải biết nhiều, làm nhiều. Như thế thì con người bên trong mới tương xứng với vẻ hào nhoáng bên ngoài, cuộc sống mới thật sự trọn vẹn.” Nàng nói xong thì ngẩng ra một lúc, thầm than người ngoài kia không nên là đối tượng để nàng kể lể về bản thân. Trần Văn Dự nói: “Ta biết muội là kẻ khác biệt. Từ lần đầu tiên thấy muội ở hoàng cung Long Hà, ta đã biết rồi.” Dư Ảnh hạ mắt, chợt hỏi: “Huynh có vẻ sợ Thanh Ngọc?” Trần Văn Dự nheo mắt đáp: “Thay vì nói sợ, nói ta ghê tởm thì đúng hơn. Ta chưa từng nhìn thấy người đàn bà nào vừa lẳng lơ vừa sỗ sàng như vậy!” Dư Ảnh hỏi tiếp: “Khi quay trở lại mộng cảnh, làm sao huynh cứu được muội đây?” Trần Văn Dự đắm chiêu nhìn màn đêm, không đáp.

Sau khi đã đánh chén mấy đĩa đồ ăn được Dư Ảnh dọn lên, Trần Văn Dự mới cười nửa miệng nói: “Đồ đệ ngoan, thật ra vì sư tạm thời không lo lắng cho tính mạng đồ đệ đâu. Vì sư không thích tiếp xúc với con rắn trong mộng cảnh của đồ đệ lắm, nếu nó lỡ tay làm hại đồ đệ thì vì sư tự vẫn đi theo thôi!” Nói rồi chàng nghiêng ngả rời khỏi phòng bếp, bỏ lại Dư Ảnh hai tay run rẩy, suýt nữa đánh rơi luôn chiếc đĩa đang cầm.

Người này đợi đến lúc đã được Dư Ảnh tận tụy phục vụ no nê mới đi đã kích nằng, thật là quá thâm hiểm mà!

Một canh giờ trôi qua, Dư Ảnh sau một hồi lờ đờ đi theo hầu hạ Trần Văn Dự lão gia đi dạo trong vườn cho tiêu thực xong, lại được nhận lệnh đưa chàng vào mộng cảnh. Lúc mới nhập mộng, nàng phát hiện bản thân đã được Thanh Ngọc buông ra, giọng yếu điệu của nàng kia vang lên đầy dụ hoặc: “Này đạo sĩ, hay là lão ở lại đây đi? Bồn yêu nhận lão làm chồng, cô bé con này thì làm con gái chúng ta. Lão thấy thế nào?” Vân Hòa nghe xong thì không thêm nhiều lời, lập tức xông vào tấn công rắn tinh. Thanh Ngọc cũng không hề yếu thế, linh hoạt tránh né, thoát chốc hai bóng dáng đã bay vọt lên cao. Ảnh Ảnh ngược mặt nhìn theo, chỉ thấy sư phụ nhà mình đặng đặng sát khí, rất không thương hoa tiếc ngọc mà đánh cho vị rắn tinh kia càng ngày càng chật vật. Đến lúc Ảnh Ảnh nhận ra cô mình có hơi mỏi, thân hình xanh lá của nàng kia mới yếu điệu rơi “ầm” xuống đồng đá sỏi trước mặt. Thanh Ngọc như trở thành một người khác, vừa ôm mặt hu hu khóc lóc vừa cất giọng hồn tui mắng nhiếc: “Khốn kiếp! Bồn yêu thật là xui xẻo tận mạng mà! Chẳng qua bồn yêu bị thương, chỉ muốn tìm một chút dương khí bồi bổ, nào có hại ai? Thế mà hết lần này tới lần khác bị người ta đuổi đánh! Đuổi đánh cái đầu các người! Bồn yêu mà chết, chẳng phải chỉ được lợi cái tên thụ yêu đáng ghét kia sao?” Vân Hòa chân nhân lúc này đang thùng thảng đi lại, hừ nhẹ: “Người nói năng lỗ mắng, chửi bới lộn xộn gì đó?”

Thanh Ngọc giờ khuôn mặt lem luốc về phía Vân Hòa, vừa kinh sợ vừa ai oán nói: “Đạo sĩ ơi đạo sĩ, pháp lực người cao cường, bồn yêu có mắt không trông nên mới đi treu chọc ngài! Nhưng mà ngài cũng nên biết, con yêu quái đáng chết nhất Thuận Thanh trấn này vốn không phải bồn yêu! Bồn yêu chỉ độc mồm một chút, vô si một chút, nhưng chẳng lẽ ngài không nhận ra bồn yêu là kẻ tu hành chính đạo, chưa từng hại người?” Vân Hòa vuốt vuốt râu thưa, gật gù nói: “Chính vì người không hại người nên ta mới không diệt trừ người.” Giọng chàng chợt đánh lại: “Bây giờ người mau khai báo rõ ràng, con yêu làm hại thủy mạch trấn Thuận Thanh có phải là người?” Thanh Ngọc lắc đầu nguầy nguậy: “Dĩ nhiên không phải bồn yêu! Nhưng mà bồn yêu biết việc động trời kia do ai làm!” Nàng ta hít một hơi dài, sau đó rành mạch kể hết đầu đuôi câu chuyện.

“Ngày đó bồn yêu đánh nhau với kẻ thù, bị trọng thương nên định dừng lại ở trấn Thuận Thanh tịnh dưỡng. Không ngờ vừa đến đây đã vô tình bắt gặp thụ yêu ngàn năm đang lên lút cấm rẫy xuống thủy mạch, lại còn ức hiếp lão thổ địa, bèn can ngăn vài tiếng. Yêu quái xâm phạm đến thần tiên chẳng phải là tự làm khó tiền đồ của mình sao? Khốn kiếp! Tên đó chẳng những không nghe lời bồn yêu khuyên bảo, còn vung rẫy đánh làm cho vết thương bồn yêu nặng thêm. Bồn yêu nóng lòng chữa thương, mới tìm đến dân làng nhờ vả chút công sức. Chẳng qua chỉ nhờ họ cho mượn một người đàn ông mỗi tháng, họ đã kinh hoàng như thế bồn yêu đòi giết cha giết mẹ ai chẳng bằng! Bồn yêu đã nói rõ ràng là không làm hại sinh mệnh, bọn người phạm mất thệ keo kiệt vừa thôi chứ! Đã vậy tên thụ yêu đáng ghét còn biến hình giả dạng đạo sĩ, kéo dân làng đến chinh bồn yêu! Bồn yêu đành chạy đến chỗ hẻo lánh này hấp thụ khí trời dưỡng thương, kết cục vẫn bị đất như thế nào thì hai người thấy rồi đó!”

Vân Hòa nghe xong, khẽ nói: “Như vậy, ở trấn Thuận Thanh chịu hạn hán hai năm nay là do thụ yêu che giấu thủy mạch mà thành?” Rắn tinh xinh đẹp nằm trên đất vừa gật đầu vừa sụt sùi nói: “Đúng vậy! Bồn yêu còn mấy lần bị hấn hãm hại, ức hiếp. Thật là khổ không kể xiết mà!” Nhìn thấy cảnh nàng ta vẫn nằm dài trên đất khóc lóc thê thảm, Ảnh Ảnh ngưng ngưng bình luận: “Thanh Ngọc tỷ tỷ này... cũng quá xui xẻo đi.” Còn Vân Hòa thì cười lạnh: “Trị thương có thiếu gì cách, người lại chọn cách ngủ với đàn ông. Người dân vô tội lại phải chịu khổ, dĩ nhiên không thể nào đồng ý với người. Tự mình vô si mà còn tỏ vẻ đáng thương sao?” Thanh Ngọc nghe thấy lời này, vội vàng ngừng khóc, đứng bật dậy chỉ vào mặt chàng: “Này đạo sĩ thú! Người rốt cục có phải là đàn ông không vậy? Bồn yêu tôn công khóc lóc kể lể lâu như thế, người không hề có chút xiu xiu động lòng nào sao?” Mặt Vân Hòa lập tức đen lại, nếu không phải Ảnh Ảnh vội vàng nhảy vào can ngăn, nàng ta chắc chắn chỉ có thể thâm hơn.

Lúc hai thầy trò về tới nhà của Trần Dự Liên, bầu trời đã chuyển sang màu đỏ tía. Dư Ảnh nhảy chân sáo vào tới cổng, chợt thấy một cậu thiếu niên tuấn tú chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang đứng ở bệ cửa trông ra. Vừa thấy nàng, cậu thiếu niên liền tức tốc chạy tới, vui mừng hỏi: “Muội là Ảnh Ảnh sao?” Ảnh Ảnh ngờ ngác gật đầu, cậu ta mới nhận ra mình thất lễ, ngưng ngưng gãi gãi đầu nói: “Xin lỗi muội, vì huynh mới từ xa về, nghe nói nhà có khách quý nên quá hào hứng mà thôi. Huynh là con trai của trưởng trấn, tên là Trần Dự Văn.” Vân Hòa lúc này mới vừa chậm rãi đi tới, tay phải xách một cái lồng to bịt vải đen, tay trái tiện đà búng vào gò má phúng phính của Ảnh Ảnh một cái, nhìn cười nói: “Này đồ đệ, con thấy cái tên của cậu nhóc này có chút quen tai nào không?”

Ảnh Ảnh mím môi không đáp. Trần Dự Văn cung kính hành lễ với Vân Hòa, trong đầu có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nửa đêm tìm yêu quái

Buổi tối trời qua hoàn toàn êm ả, bữa cơm giản dị của bốn người sôi nổi tiếng kể chuyện và nghị luận. Trần Dự Liên vừa gấp cho Vân Hòa một miếng dưa xào vừa nói: “Thì xa thụ yêu mới chính là kẻ đầu sỏ của hạn hán lần này. Còn phải vất vả chân nhân thêm một khoảng thời gian nữa rồi.” Vân Hòa gật đầu đáp lễ, trầm giọng nói: “Mặc dù đã rõ nguồn cơn, thụ yêu này xảo quyết gian manh, hiện đã trốn mất tăm tích. E rằng cũng không tốn ít công sức đâu.” Chàng quay sang cậu thiếu niên đang thì thầm to nhỏ với Ảnh Ảnh ở phía đối diện: “Phải rồi, chẳng phải cậu bé này đi học ở xa sao? Tại sao lại đột ngột trở về như vậy?” Trần Dự Văn nghe vậy thì cười khê, gãi gãi đầu bên lên nói: “Thưa chân nhân, mấy ngày trước Dự Văn nhận được thư của cha báo rằng đã mời được chân nhân đến cứu hạn cho trấn, vì nóng lòng muốn giúp cha giúp đỡ khách quý mà lập tức xin thầy nghỉ vài ngày về thăm nhà!” Trần Dự Liên nói thêm: “Xin hai vị đừng bận tâm đứa nhỏ này, cha con tôi ngủ với nhau, không làm phiền đến căn phòng của hai vị!” Vân Hòa gật gù, thầm nghĩ nếu hai người muốn làm phiền thì cũng không cho phép.

Ảnh Ảnh chợt nói: “Sư phụ, lúc này Dự Văn ca ca hỏi con ngày mai thầy trò có cần huynh ấy đi theo giúp đỡ gì không. Sư phụ thấy sao?” Nghe nàng gọi “Vân Dự ca ca” hết sức thân thiết, đạo sĩ khẽ liếc nhìn hai người trẻ tuổi, thầm hừ lạnh. Chàng bình thân nói: “Ai bảo sáng mai hai thầy trò mới xuất phát? Yêu ma quỷ quái hoành hành mạnh nhất vào ban đêm, thụ yêu này giỏi trốn tránh như vậy, đi vào ban đêm mới dễ tìm ra tung tích nó nhất.” Chàng

đình ninh đưa trẻ kia sẽ vì sợ hãi mà rút lui, không ngờ giọng hào hứng của Trần Dự Văn chợt cất lên: “Chân nhân thật là hiểu nhiều biết rộng, khiến Dự Văn khâm phục vô cùng. Người có thể cho Dự Văn đi theo để học hỏi không?” Vân Hòa định mở miệng từ chối, nhưng lúc nhìn qua lại bất gặp ánh mắt hết sức nóng bỏng của hai cha con kia. Chàng sờ sờ mấy cọng râu thưa, thầm nghĩ dù sao mình cũng ăn cơm nhà người ta, ở tạm chỗ của người ta, chút yêu cầu này cũng không thể khước từ quá thẳng thừng. Chàng chậm rãi nói: “Cậu bé nên suy nghĩ lại, truy tìm yêu ma không phải chuyện đùa. Không gặp nó thì thôi, đã gặp thì ắt có đánh nhau, ta không bảo đảm có thể bảo vệ được cậu.” Trần Dự Văn liền chột nói: “Thực ra Dự Văn trước đây cũng có học chút võ công phòng thân, công phu dù không cao cường nhưng cũng không đến nỗi không thể tự bảo vệ mình. Đạo trưởng, mong người cho phép nó đi theo học hỏi, coi như giúp cho con trai lão rèn luyện bản thân.” Vân Hòa nghe ông nói như thế thì chỉ thờ dài, coi như đồng ý.

Hai thầy trò vào phòng chuẩn bị đồ đạc, Vân Hòa vừa tháo chiếc lồng che vải đen được xách về từ buổi chiều, vừa gần giọng nói: “Cấm người biến thành hình người!” Chỉ thấy từ trong lồng chậm chậm bò ra một con rắn lục xanh thân to bằng bắp chân con nít bảy tám tuổi, từ miệng nó cất ra giọng nói yếu điệu ngọt ngào: “Đạo sĩ này cũng thật là... người ta cũng đâu có định làm gì ngài, sao lại đề phòng thế chứ?” Ánh Ánh nói: “Thanh Ngọc tỷ tỷ, tối nay chúng ta ra ngoài tìm thụ yêu, tỷ tỷ chịu ừ khuất rồi.” Thanh Ngọc liền vui vẻ bò về phía chân Ánh Ánh, nhẹ giọng nói: “Muội muội hiểu là tốt rồi, nhọc nhằn bổn yêu nào có xá chi? Lúc này bổn yêu nghe lén các người nói chuyện, hình như tối nay sẽ có một cậu con trai đi cùng chúng ta. Muội nói cho bổn yêu biết cậu ta bao nhiêu tuổi, có tuấn tú không?” Ánh Ánh cất giọng ngây thơ: “Rất tuấn tú đó!” Đoạn liền liếc nhìn nét mặt sư phụ của mình. Nếu không phải còn cần dùng đến rắn tinh để tìm thụ yêu, hẳn Vân Hòa đã ngay lập tức bẻ một tảng đá đập đầu cái con rắn vô si háo sắc kia rồi!

Nửa đêm, giữa lúc người dân còn chìm sâu trong giấc mộng lành, nhóm ba người một rắn do Vân Hòa chân nhân dẫn đầu đã lục tục kéo nhau ra khỏi nhà. Trần Dự Văn đứng ở bệ cửa trông theo bóng dáng con trai, có chút cảm giác sợ hãi, lo lắng.

Trời đêm một màu căm căm, vàng trắng trên trời tròn vành vạnh nhưng dường như ánh trăng không lọt được tới mặt đất. Sương mù lằng lằng như mây như khói hòa theo gió lạnh lùa qua áo, không gian lại im lặng như tờ. Bầu không khí quỷ dị khiến cho nhóm người không khỏi bất an. Đến một đoạn rừng thưa, từ trong chiếc lồng trên tay Vân Hòa chợt phát ra tiếng nói nghiêm túc của Thanh Ngọc: “Đạo sĩ, có mùi của yêu thụ!” Vân Hòa giờ tay ra hiệu cho nhóm người dừng lại, khẽ nói: “Nơi này yêu khí rất nặng. Quả như ta dự đoán, con thụ yêu kia lại hoạt động vào ban đêm!” Chàng vừa nói xong, không gian vốn vô cùng tĩnh lặng chợt như vỡ òa bởi hàng ngàn tiếng chim đồng loạt kêu “oan oác, oan oác”. Ánh Ánh bị dọa sợ, vuốt vuốt ngực, chau mày nói: “Đúng là một tên yêu quái lâu cá mả!”

Ánh Ánh vừa dứt lời, mặt đất dưới chân ba người chợt rung lên nhẹ nhẹ. Nàng chỉ kịp cảm thấy chân mình bị hệt vào khoảng không, khu rừng mờ ảo trước mặt chợt nhòe nhoẹt, toàn cơ thể nàng đã chậm chậm rơi xuống dưới. Không lâu sau, nàng đã ngồi bệt trên mặt đất ẩm ướt đầy rong rêu, phía trên đầu là vàng trắng màu máu đang rơi xuống ánh sáng đỏ yêu dị. Nàng đứng lên, ngơ ngác nhìn ngó không gian xa lạ xung quanh, nhận ra mình đang ở giữa hai bức tường cao ngất. Trước mặt và sau lưng đều là lối đi sâu hun hút. Nàng thử chạm vào, cảm giác đau nhói trên tay cho biết bức tường này thật ra thân cây gai mọc chẳng chịt. Ánh Ánh bước tới vài bước, cất tiếng gọi: “Sư phụ? Dự Văn ca ca? Thanh Ngọc tỷ tỷ?” Nhưng đáp lại nàng chỉ là tiếng gió nhẹ nhẹ thờ dài.

Lúc này, tại một ngã rẽ giữa các bức tường gai, giọng Thanh Ngọc vang lên đầy oán trách: “Chỉ tại ngài, đạo sĩ thú! Cái đi mà ban đêm để tìm tung tích thụ yêu? Rõ ràng ban đêm là lúc nó mạnh nhất! Còn nữa, nếu chẳng phải tại ngài miệng rộng chọc giận tên thụ yêu đó, hẳn làm sao nổi điên mà bắt mất hai đứa trẻ kia đi?” Khuôn mặt đang có chút lo lắng của Vân Hòa càng trầm xuống. Chàng gần giọng nói: “Ánh Ánh là đệ tử của ta, ta nhất định cứu nó về.” Thanh Ngọc dường như quên mất kẻ kia pháp lực cao cường hơn nàng rất nhiều, hừ lạnh: “Ngài cứu đồ đệ của ngài, còn Dự Văn tuấn tú đáng thương của bổn yêu thì sao? Hẳn có mệnh hệ gì, bổn yêu sẽ cần cho ngài vài phát!” Vân Hòa đau đầu, trầm giọng quát: “Câm miệng!” Sau đó dịu giọng: “Việc trước mắt bây giờ là tìm cách thoát khỏi mê cung này. Dường như chúng ta bị lọt vào trận pháp gì đó của thụ yêu, khung cảnh nơi này rõ ràng khác xa khu rừng lúc này một trời một vực.”

Một người một rắn hết đi thẳng lại quẹo phải, quẹo trái, nhưng đi hết lối đi này đến lối đi khác, họ vẫn không tìm được đường ra. Vân Hòa nói: “Hay là chúng ta thử bay lên cao để nhìn rabố trí mê cung này?” Thanh Ngọc nghe thế thì thốt lên: “Đúng rồi nhỉ? Chúng ta lo lắng quá lại quên mất điểm này!” Nàng ta lập tức hóa thành hình dạng cô gái yêu điệu, bắt chước Vân Hòa lấy đà phóng lên trên bức tường cao. Thế nhưng hai người càng lên cao, bức tường lại như bùng sóng dậy, càng vuron lên cao hơn bọn họ. Một lát sau một người một yêu đều kiệt sức, Thanh Ngọc vừa ngồi bẹp trên mặt đất ẩm ướt thờ dốc vừa nói: “Chết tiệt! Đây có gọi là ‘Đạo cao một thước, mà cao một trượng’ mà các người hay nói hay không?” Vân Hòa thân là đạo trưởng trung niên, nhưng linh hồn bên trong chàng lại là Trần Văn Dự, nào đã trải qua chuyện yêu ma quỷ quái kỳ kỳ như thế này? Trong cơn nóng vội, chàng rút thanh kiếm gỗ bên hông chém vào bức tường gai, miệng không ngừng lầm bầm vài câu chú cổ xưa. Chỉ thấy thân kiếm gỗ gãy vụn, nhưng bức tường dường như bị chấn động quá mạnh, cũng dần dần tan rã. Vân Hòa cố nén cảm giác tanh nồng trào lên cổ họng, dậm bước về phía trước.

Lúc này, Ánh Ánh chỉ cảm thấy không gian xung quanh dường như có thay đổi khác lạ. Nàng nhìn lên, mới phát hiện không biết từ khi nào giữa bầu trời đỏ thẫm phía trên đầu đã hiện ra một quang sáng trắng. Sắc trắng như nhàn chìm sắc đỏ, khiến không khí quỷ dị được hòa thêm mấy phần tươi sáng. Cảnh tượng kỳ lạ này đột ngột xuất hiện khiến Ánh Ánh không khỏi nhui mày. Chợt phía trước có tiếng bước chân nặng nề vọng lại. Trần Dự Văn đang ôm cánh tay phải hướng về phía nàng, khuôn mặt ảo não không vui. Nhìn thấy Ánh Ánh, cậu liền nhướn miệng cười, dịu dàng nói: “Ánh Ánh, cuối cùng cũng tìm được muội rồi!”

Ngay sau đó có tiếng “ầm ầm” vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Nỗi oan của thụ yêu

Ảnh Ảnh chỉ cảm thấy một cánh tay rắn chắc đột nhiên vòng qua bụng, xốc nàng rời mặt đất. Mắt nàng hoa lên, chưa kịp nhìn kỹ biến chuyển xung quanh thì khoảng không chợt như bức màn đỏ đỏ sập xuống, thoáng chốc Ảnh Ảnh đã trở lại khu rừng thưa yên tĩnh. Vòng tay vắt ngang bụng càng lúc càng siết chặt, khiến nàng gần như không thở được. Ảnh Ảnh yếu ớt hô lên: “Dạ... Dạ Văn ca ca?” Dạ Văn lập tức buông nàng ra, nhẹ giọng nói: “Họ tới rồi.” Ảnh Ảnh theo hướng cậu nhìn, dời về phía màn đêm xa xăm, nhưng nào có ai đang bước đến? Chỉ thấy trong đêm, những bóng cây cao ngất nhẹ nhàng đu đưa cành lá theo tiếng gió “ù ừ”, tạo ra khung cảnh vô cùng ma mị.

Một lúc sau, Vân Hòa cùng Thanh Ngọc sau một hồi thất thủ tìm kiếm cũng đã gặp được Ảnh Ảnh cùng Dạ Văn đang trầm lặng đứng giữa khu rừng. Thanh Ngọc lúc này mang hình dạng con người, vẻ mặt nghi hoặc lầm bầm: “Kì quái, kì quái. Sao càng đến gần hai đứa trẻ, bốn yêu cảm thấy mùi thụ yêu càng rõ ràng hơn?” Khuôn mặt đầm chiêu của Vân Hòa tức thì trở nên u ám. Chàng đột ngột dừng lại cách Dạ Văn cùng Ảnh Ảnh một khoảng xa. Dạ Văn cũng không hề tỏ vẻ vui mừng hay hào hứng khi nhìn thấy “Vân Hòa chân nhân”, chỉ ôm tay phải đứng bất động, cùng Vân Hòa chiếu tướng lẫn nhau.

Một lát sau, cậu ta quay sang Ảnh Ảnh, khẽ nói: “Muội mau sang phía kia mà đứng. Đứng cách càng xa ta và sư phụ muội càng tốt.” Ảnh Ảnh nghi hoặc định cất tiếng hỏi, giọng trầm đục của Vân Hòa đột ngột vang lên: “Ảnh Ảnh, mau tránh đi!” Nàng bèn chạy một mạch đến gốc cây ở xa xa. Tiếp đó, giọng Thanh Ngọc cũng mềm mại vang lên: “Tốt rồi, tốt rồi. Bốn yêu cũng hết việc. Các người cứ từ từ giải quyết, bốn yêu đi chăm sóc Ảnh Ảnh đáng yêu đây!” Nói rồi thướt tha hướng về phía bé gái đang đứng. Thanh Ngọc ở phía trước che chắn cho Ảnh Ảnh, sống lưng mềm mại nghiêng ra sau, khẽ vào tai nàng nói: “Lát nữa một trong hai người bọn họ nếu có thương vong, muội cũng đừng đau buồn.” Đến lúc này, Ảnh Ảnh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trần Dạ Văn giờ ồng tay áo bên phải ra, để lộ một mảng da sần sùi như vỏ cây đang nứt toát. Cậu nhẹ nhàng nói: “Đạo sĩ, tính ra công lực của lão cũng khá cao cường.” Vân Hòa nhếch môi, giọng trầm đục: “Quá khen. Người cũng chẳng phải loại vừa, kỹ năng giả dạng người phạm che giấu yêu thuật phải vào hàng thượng đẳng! Nếu không phải ta vô tình làm người bị thương, yêu khí trên người người e rằng cũng không dễ phát hiện được.” Trần Dạ Văn ngược nhìn vầng trăng sáng vàng vạc, thờ dài nói: “Ta cũng không muốn làm hại các người. Nếu các người rời đi bây giờ, ta tuyệt đối không làm khó!” Vân Hòa nghe thế thì cau mày hừ lạnh. Dạ Văn nói tiếp: “Đạo sĩ, lão nên hiểu rằng việc gì xảy ra cũng có lý lẽ của nó. Chẳng giấu gì các người, ta có một người muội muội kết nghĩa là cây lim ngàn năm. Dù linh thức muội ấy mạnh mẽ, năng lực tu luyện lại quá yếu kém. Tính cách muội ấy dịu dàng hiền lành, cũng chưa làm hại ai bao giờ. Thế nhưng mà vào hai năm trước, chỉ vì trăn thuật Thanh xây một căn nhà mới cho trường trấn, muội ấy bị đám thanh niên trai tráng nhổ bật gốc, đem phanh thây thành nhiều mảnh. Nếu con người các người không quá ngang tàng, làm sao muội ấy chịu kết cục thê thảm như vậy? Sự việc hạn hán hai năm qua cũng từ đó mà ra...”

Ảnh Ảnh nhớ lại, trong ngôi nhà của Trần Dạ Liên hình như có vài cây cột cùng vài bộ bàn ghế được đóng bằng gỗ lim. Ai mà ngờ được những món đồ ấy lại được tạo ra từ thân xác của yêu cây ngàn năm? Ảnh Ảnh bị chấn động trước thông tin này, không đợi Dạ Văn nói dứt lời đã chột dạ thì thầm: “Chết rồi, tỷ tỷ, muội trước đây cũng hay lên núi đào nhân sâm đem về làm thuốc. Liệu sau này có bị nhân sâm tinh trả thù hay không?” Thanh Ngọc đáp: “Muội muội đừng sợ, chỉ cần muội đừng chạm tới những cô cây có linh tính, đám còn lại tùy ý muội xử lý mà thôi. Bốn yêu ngày trước chưa tu thành hình người cũng ăn không ít chuột đồng, nhưng có con chuột đồng tinh nào đến tìm để trả thù đâu?”

Trần Dạ Văn cùng Vân Hòa thấp thoáng nghe giọng trò chuyện của hai người bên kia truyền lại, khuôn mặt phút chốc trở nên khó coi. Người đời thường bảo ba người phụ nữ có thể làm nên cái chợ, bên kia chỉ có hai người nên chưa góp thành chợ được, nhưng cũng làm ơn để ý tới chuyện chính sự có được không? Dạ Văn chợt nhếch môi nói: “Đạo sĩ, xem ra lão không có ý rời đi. Vậy thì ta cũng chẳng cần nhân nhượng. Ta thấy đồ đệ của lão đáng yêu, rất giống với nghĩa muội xấu số của ta. Nếu lão thua, để nàng đi theo ta có được không?” Vân Hòa nghe thế thì đành giọng nói: “Ta nhất định không thua người.”

Ngay lập tức có một đám dây leo xanh ròn mọc ra từ giữa hư vô, nhanh như chớp từng sợi phóng thẳng tới cổ họng của Vân Hòa. Chàng nhanh nhẹn ngã người về phía sau tránh né, tuy nhiên vẫn bị một sợi quất vào cổ rớm máu. Lúc này Vân Hòa nhớ ra mình đã mất kiếm gỗ, vội rút từ trong ngực áo vài lá bùa màu vàng ném về phía Dạ Văn. Lá bùa dính vào da cậu tới đâu, chỗ ấy lập tức bốc cháy, khói trắng bay mù mịt. Cậu rít qua kẽ răng: “Khốn kiếp!” Đoạn trong chốc lát biến thành thành hình dáng một người thanh niên áo đen to cao gấp đôi Dạ Văn ban đầu. Thụ yêu có khuôn mặt và vóc dáng rất đẹp, vừa biến về hình người do bản thân hắn tu luyện ra thì lập tức khiến Thanh Ngọc ngẩn ngơ. Thấy hai người phía trước bỏ qua cả yêu pháp cùng đạo pháp mà chuyển sang đánh đấm vô cùng bạo lực, nàng ta hoảng sợ hét to: “Đạo sĩ, mau dừng lại! Người ta đẹp như thế, ngài đừng tàn phá nhan sắc người ta có được không?” Chỉ nghe giọng Vân Hòa từ giữa vòng cuộc chiến vọng lại: “Câm miệng!”

Thanh Ngọc uất ức định cãi, nhưng giọng Ảnh Ảnh nhẹ nhàng cất lên: “Tỷ tỷ, người có chắc tên thụ yêu đang đánh nhau với sư phụ chính là kẻ tỷ đã bắt gặp hai năm trước? Muội thấy hắn cũng chưa hẳn là yêu quái xấu. Lúc nãy hắn ôm muội ra khỏi mê trận, nhưng cũng không hề làm hại muội. Nhìn xem, tên yêu quái gian ác tàn độc sẽ dễ dàng buông tha cơ hội dùng đồ đệ để uy hiếp sư phụ ư? Trừ phi hắn quá mức ngốc nghếch.” Thanh Ngọc lúc này đang bị sắc đẹp làm cho mờ mắt, cũng gật gù: “Muội nói đúng, hắn cũng chưa hẳn là yêu quái xấu. Dù sao cũng do người dân Thuận Thanh có lỗi với đồng loại hắn trước, hắn mới tìm cách trả thù.” Ảnh Ảnh nói: “Muội thấy hai người họ đánh nhau mãi như thế cũng không phải cách hay. Tỷ giúp muội ngăn họ lại được chứ?”

Sau một lúc đánh nhau say sưa, Vân Hòa cùng thụ yêu chợt nhận ra sức lực của mình dường như đang bị rút đi từ từ. Chàng đã từng trải qua cảm giác này, vội nhìn về phía Ảnh Ảnh cùng rắn yêu. Chỉ thấy Ảnh Ảnh đang không ngừng vốc từ cái túi nhỏ bên hông một loại bột màu hồng rồi rắc đều ra không khí. Thanh Ngọc lười biếng đứng cạnh bên, yêu điệu phát tay áo tạo từng luồng gió thổi về phía hai người. Chàng vừa nhìn thấy cảnh ấy xong thì hai chân đã bắt đầu run rẩy. Trong mộng cảnh trước, Lưu Trần cũng đã từng sử dụng loại bột này để làm suy yếu cả đám sát thủ, cứu cho bản thân nàng cùng Trịnh Sáng thoát khỏi vòng vây. Khi Trần Văn Dạ thoát ra khỏi mộng cảnh, nhất định chàng phải ra lệnh cho Âm đội xác minh loại thuốc này có thật sự tồn tại hay không.

Một lúc sau, cả hai kẻ đang đánh nhau đều ngã xuống. Ảnh Ảnh vội vã chạy lại thì thấy gương mặt sư phụ mình vẫn tương đối bình tĩnh, chỉ có thụ yêu thì hai mắt trợn trừng, không ngừng tìm cách giãy giụa muốn đứng lên. Ảnh Ảnh vừa dứt thuốc giải cho sư phụ vừa lầm bầm: “Ban đầu Ảnh Ảnh chỉ muốn thử nghiệm, không ngờ Triệt Khí Hương lại có tác dụng làm tiêu tán sức mạnh của cả yêu quái!” Chỉ nghe giọng nói nôn nóng của thụ yêu vang lên: “Ảnh Ảnh, có phải muội đã dùng độc khổng lồ sức mạnh của ta? Mau mau đưa thuốc giải, nếu không sẽ chẳng ai gánh nổi hậu quả đâu!” Vân Hòa trầm giọng nói: “Nói bừa! Bây giờ chỉ cần người buông tha cho thủy mạch của trấn Thuận Thanh, kết thúc hạn hán, mọi chuyện sẽ đều êm đẹp. Bọn ta há làm

khó dễ người làm gì?” Thụ yêu lắc đầu: “Đạo sĩ, lão không hiểu. Ta từng nói cái gì cũng có cái lý của nó. Ta ngăn chặn thủy mạch của trấn Thuận Thanh thực ra không phải để tàn phá, mà là để bảo vệ vùng đất này!”

Ảnh Ảnh nghi hoặc nói: “Thụ yêu ca ca, huynh có phải hơi mâu thuẫn không? Chẳng phải huynh trả thù cho lim yêu tỷ tỷ sao, dĩ nhiên không thể gọi việc trả thù ấy là bảo vệ cho người dân Thuận Thanh được!” Thụ yêu khó nhọc lắc đầu: “Rõ ràng các người không nghe hết câu chuyện! Ta nào có nói là bản thân báo thù cho lim yêu? Kể muốn báo thù cho lim yêu mạnh hơn ta gấp mười mấy lần, cũng chính là phụ thân của toàn thể thụ yêu chúng ta, Yêu rừng Thuận Thanh!” Câu nói này của thụ yêu khiến hai người một yêu còn lại đều vô cùng sững sốt. Vân Hòa quay sang răn yêu hỏi: “Thế này là thế nào, người biết gì về Yêu rừng Thuận Thanh kia?” Thanh Ngọc nhún vai đáp: “Bồn yêu mới đặt chân đến đây không lâu, cũng chưa từng gặp hẳn.”

Thấy Ảnh Ảnh còn do dự không chịu đưa thuốc giải cho mình, thụ yêu nói: “Lim yêu muội muội mà Yêu rừng Thuận Thanh hết mực yêu thương bị sát hại, Người đã kích động vô cùng! Ta che giấu thủy mạch là để làm suy yếu Người, để Người không đủ sức làm hại vùng đất này. Ảnh Ảnh, nếu muội không mau giải độc cho ta, sức mạnh của ta không đủ khổng chế thủy mạch, thì Yêu rừng sẽ như hồ mọc thêm cánh, đừng nói người dân, ngay cả từng gốc cây ngọn cỏ trong trấn Thuận Thanh cũng gặp nguy rồi!”

Thụ yêu vừa dứt lời, từ xa xa chợt có một chuỗi các tiếng “rầm rầm” vang vọng vắng tối, âm thanh càng càng lúc càng gần. Chỉ thấy sắc mặt yêu thụ trong phút chốc trở nên tái nhợt, sau đó hiện lên biểu cảm vô cùng đau đớn. Hắn lẩm bẩm: “Bộ rễ ngàn năm của ta cuối cùng cũng đã đứt... trề rồi... trề mất rồi...” Sau đó thụ yêu nghiêng đầu nhìn Vân Hòa, mỉm cười như có như không: “Đạo sĩ, lão đã được như nguyện, không cần phải đối đầu với ta nữa. Thủy mạch đã được Yêu rừng tìm thấy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trời mưa rồi

Cùng với tràng âm thanh long trời lở đất, bầu trời đêm chìm vào vũ điệu sáng tối của những cột sét dữ dội được vạch ra từ hư vô. Vàng trắng bạc đã hoàn toàn bị mây đen bao phủ, khiến cho những khoảnh khắc sấm sét không xuất hiện, kể có thị lực hơn hẳn người thường như đạo sĩ, như yêu rắn cũng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Vân Hòa nói với Ảnh Ảnh: “Cho thụ yêu uống thuốc giải đi!” Sau đó chính mình nâng thụ yêu dậy, dịu giọng nói với hắn: “Nếu ngay từ đầu người nói rõ ràng với chúng ta, chẳng phải mọi chuyện đã không đi tới nước này hay sao? Người lại còn giả danh Trần Dự Văn lừa gạt chúng ta, há chẳng khiến chúng ta đề phòng người?” Thụ yêu đáp: “Thực ra ta cũng định nói từ đầu nhưng các người không hiểu, các người nhớ kỹ lại xem? Và lại không phải giả danh Dự Văn đề đối phó các người. Gần hai năm trước hắn vào rừng tìm nấm bị rắn độc cắn chết, lúc đó ta cũng đang cần một chỗ lánh mặt Yêu rừng, mới giả dạng thành hắn...”

Hai người thông thả nói chuyện khiến Thanh Ngọc hết sức sốt ruột, bèn vội ngắt lời: “Hai người đàn ông các người định hỏi thăm chào hỏi nhau tới sáng mai hả? Có biết tình hình ngoài kia đang rất gay go không?” Vân Hòa hỏi thụ yêu: “Người có biết tiếp theo yêu rừng sẽ làm gì không?” Trong đêm tối, đôi mắt thụ yêu phát sáng như hai đốm lửa xanh lá. Hắn nói: “Có lẽ là xua lũ nhân chìm vùng đất này chăng? Người vốn dĩ hiền hòa, nhưng tính cách hơi cực đoan. Một khi Người nổi giận, hậu quả thật sự không dám nói trước.” Hắn vừa nói dứt lời đã cảm thấy mái tóc ướt nhẹp, kể tiếp từ bầu trời trút xuống vô vàn hạt nước li ti, từng giọt từng giọt nặng nề một đường liên tiếp hòa vào mặt đất.

Trời mưa rồi.

Vân Hòa ngược nhìn bầu trời giăng đầy mây đen cùng sấm chớp, khẽ nói: “Dư Ảnh, chúng ta quay về thôi.” Ảnh Ảnh liền ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ, chúng ta không đánh yêu rừng, không cứu người dân trấn Thuận Thanh sao?” Vân Hòa cười khê, xoa xoa búi tóc ướt nhẹp của nàng: “Trời đêm rất lạnh, lại đang mưa, không tốt cho sức khỏe của trẻ con!” Chợt có tiếng của Thanh Ngọc chầm chọc cất lên: “Này đạo sĩ, ngài sợ chết bỏ chạy thì cứ nói thẳng, nào có ai chê cười đâu? Chính bọn yêu cũng sắp phải bỏ chạy lấy thân đây này!” Vân Hòa liền trầm giọng đáp: “Chết, ai mà không sợ? Sợ chết không đáng trách, chết vô nghĩa mới là có lỗi với bản thân. Ta đánh nhau với thụ yêu còn bất phân thắng bại, đánh nhau với yêu rừng mạnh hơn mười mấy lần không phải là không tự lượng sức sao? Ta làm người trước giờ chưa bao giờ làm chuyện ngu ngốc như thế. Huống hồ nhiệm vụ ta tới đây là cầu mưa, ta đã làm được rồi.” Vân Hòa vừa nói xong thì chợt cúi gập người ho dữ dội, hộc ra một ngụm máu tươi. Ảnh Ảnh sợ hãi chạy đến đỡ, chỉ nghe giọng chàng khe khẽ vang lên: “Dư Ảnh, ta còn phải dậy lên triều.” Nàng bèn nói: “Sư phụ, để Ảnh Ảnh đưa người về.”

Hai người đồng loạt mở mắt, nhận ra bầu trời đêm u ám ẩm ướt được thay thế bằng chăn mềm nệm êm thì thờ phào nhẹ nhõm. Trần Văn Dự vẫn như cũ ôm Dư Ảnh trong ngực, cất giọng khàn khàn nói: “Dư Ảnh, kích cỡ ngoài đời thực của muội lại khiến ta thấy có chút không quen.” Dư Ảnh nằm yên không nhúc nhích. Trần Văn Dự lại nói: “Kết cục của mộng cảnh này khiến ta có chút khó chịu. Cuối cùng con người vẫn chịu thua trước sức mạnh thiên nhiên quá cường đại.” Trần Văn Dự thấy Dư Ảnh đã tỉnh nhưng vẫn không đáp lời mình, mới nghĩ cô bé con đang bất mãn. Chàng chống tay ngồi dậy, chợt phát hiện ra trên vật trước áo dài của mình có một vết máu đỏ thẫm. Trần Văn Dự sững sốt, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vết đỏ đó, tự hỏi đuôi mình bị thương khi nào. Chỉ nghe giọng Dư Ảnh lí nhí vang lên: “Xin lỗi vương gia... muội... muội tới tháng rồi...”

Trần Văn Dự nghe thế thì thắc mắc: “Tới tháng là gì?” Câu hỏi ngây thơ khiến Dư Ảnh quá mức xấu hổ, gương mặt càng thêm đỏ bừng bừng.

NGOẠI TRUYỆN: THANH NGỌC

Thầy trò Vân Hòa rời đi, Thanh Ngọc quay sang thụ yêu hỏi: “Bây giờ bọn yêu cũng định đi luôn. Người tính thế nào?” Thụ yêu không biểu cảm đáp: “Gốc rễ ta đều ở Thuận Thanh này, nào có thể đi đâu?” Thanh Ngọc bĩu môi: “Người chẳng biết tự mình dời chân thân đi sao? Nhờ lũ cuốn người trôi trôi gốc, hoặc giả người chết úng, chẳng phải uống công tu luyện ngàn năm? Hay vì người quá lưu luyến cái trấn Thuận Thanh nhỏ như đuôi chuột này,

đến nỗi cái mạng cũng không tiếc nữa?” Thụ yêu nào có quen với cách ăn nói châm chọc của rắn tinh như thầy trò Vân Hòa, mặt lập tức trầm xuống. Chỉ nghe Thanh Ngọc hạ giọng lầm bầm: “Hừ, nể tình cùng là yêu với nhau, bốn yêu chịu khó giúp người đi dời chân thân đến nơi an toàn vậy.”

***

Thanh Ngọc không biết mình được sinh ra như thế nào, chỉ nhớ mạng máng hình như từ lúc biết chuyện, nàng đã phải đánh nhau để sinh tồn. Ban đầu nàng coi đánh nhau là phương thức chủ yếu để giải quyết mọi vấn đề, nhưng khi dần dần trưởng thành, nàng nhận ra mình còn có thể sử dụng nhiều cách khác nữa. Nàng học cách sử dụng mị thuật cùng cách hóa trang của loài hồ ly, học kỹ năng ăn nói nịnh hót của loài vẹt, còn cả phương pháp lẩn trốn của loài rùa. Người ta mắng nàng vô sỉ, nàng sẽ chỉ mỉm cười. Nhưng mà mỗi lần kẻ khác mắng nàng vô sỉ, nàng sẽ lại nhớ lại một buổi chiều mấy trăm năm trước, yêu hồ đặt bàn chân bẩn thỉu lên mặt nàng, găm gờ nói: “Chỉ cần nàng dập đầu trước bốn yêu ba cái, rồi đi theo bốn yêu, bốn yêu tuyệt đối không ngược đãi nàng!” Nàng tin hẳn sao? Dĩ nhiên là không! Nàng cũng không cúi đầu trước hân. Lúc ấy nàng chỉ nghĩ, Thanh Ngọc có chết cũng chẳng cúi đầu trước ai.

Nhưng mà Thanh Ngọc là con rắn mồ côi, không có người thân bao bọc, cũng chẳng có ai thương yêu. Những nơi nàng đến, loài khác hoặc là vốn sống theo bầy không ngó ngang tới nàng, hoặc khinh thường nàng là loài rắn độc nên chẳng may mắn đến gần. Vì vậy, vào thời khắc nàng bị hồ yêu hành hạ, chẳng có ai đến cứu nàng. Sau một thời gian dài chịu đau đớn khổ cực, cuối cùng nàng vẫn phải tuân phục trước hân, thậm chí quãng thời gian sau đó còn nhiễm phải nhiều thói xấu của hân. Rất lâu sau khi nàng đã chính tay giết chết hồ yêu, Thanh Ngọc vẫn thường tự hỏi, có sao người ta trách nàng “vô sỉ”, trong khi cái thứ được gọi là “sĩ” đó liệu có nâng đỡ nàng qua cơn gian nan? Những lúc nàng thẳng lưng không chịu hạ mình, không chịu khua môi múa mép một chút để tự bảo vệ bản thân, những kẻ mong muốn nàng giữ chữ “sĩ” có đến giúp nàng không?

Sau này nàng rút ra kết luận, người muốn làm một kẻ vừa thanh cao trong sáng vừa sống lâu, hoặc là người phải có chỗ dựa thật vững chắc, hoặc là người phải thấp hươu thật nhiều để Thần May Mắn phù hộ cho người cuộc sống tuyệt đối an lành. Thanh Ngọc không nằm trong hai trường hợp đó, nàng cố giữ thanh cao nhưng sức chịu đựng của nàng nào có cao như vậy? Lúc đã buông xuôi, nàng nghĩ nhiều, day dứt nhiều đến nỗi sau này dù người ta mắng nàng vô sỉ, xảo quyệt hay háo sắc, dâm tà, nàng cũng chẳng thêm, và cũng chẳng còn sức để bận tâm.

***

Sau một hồi khổ tâm giúp thụ yêu “chuyển nhà” sang ngọn đồi cao ráo cách trấn Thuận Thanh hơn ngàn dặm, Thanh Ngọc mới vừa chống nạnh vừa hỏn hển nói: “Khốn kiếp! Không ngờ bốn yêu lại vì một cái cây mà lao lực như vậy! Một chết bốn yêu mà!” Thụ yêu đang im lặng nhìn về phía trấn Thuận Thanh đang chìm trong thiên tai chợt lên tiếng: “Ta từng nghĩ sẽ ở nơi ấy trông coi thân xác lim yêu, nhưng hiện tại, một chút sót lại của muối ấy cũng bị nhấn chìm trong làn nước!” Thanh Ngọc tròn mắt nhìn bóng lưng của hân, lắc đầu nói: “Ta không hiểu nổi thứ tình cảm hay suy nghĩ vớ vẩn của loài cây các ngươi! Nếu ngươi quan tâm lim yêu, sao lúc cô ta bị người ta đồn ngã ngươi không đến cứu? Nếu ngươi sợ Yêu rừng làm hại trấn Thuận Thanh, đến khuyên bảo ông ta vài tiếng có phải tốt hơn đâm sau lưng ông ta không? Còn nữa, không muốn thầy trò đạo sĩ đánh ngươi toi tã thì sao từ đầu không đứng ra giải thích với họ, còn bày đặt đi theo ‘bắt yêu’, còn lập mê trận giam người ta lại. Thật là khó hiểu mà!” Thụ yêu nghe nàng nói vậy thì há hốc miệng, không phản bác được câu nào. Thì ra cây cô lúc thành tinh, suy nghĩ trong đầu cũng rối rắm như một đám dây leo. Lúc này mới bỗng nhiên của thụ yêu được Thanh Ngọc gỡ ra, hân quả thật phải nhìn nàng bằng con mắt khác. Hân bối rối cúi đầu nói: “Thì ra, ta đã sai rồi.”

Thanh Ngọc thừa thắng xông lên, chỉ vào mũi thụ yêu lên giọng: “Còn nữa, ngươi còn thiếu nợ bốn yêu đấy! Ngươi nhớ lần đầu gặp mặt bốn yêu hai năm trước chứ? Chưa được nói vài câu ngươi đã dùng rẽ quất mấy lần trên lưng người ta. Vây của ta bây giờ còn đau đây này!” Nàng không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đã chọc giận thụ yêu trong phút chốc: “Thì ra con rắn vô sỉ đó chính là ngươi! Ngươi nhớ mình đã nói gì chứ? Ta đánh ngươi như thế là quá nhẹ nhàng!” Thanh Ngọc thấy kẻ kia trở nên hung dữ thì bỗng thấy chột dạ, trong đầu cố lục lại xem bản thân đã làm gì, nói gì. Thì ra nàng là kẻ đáng trí nhưng thù dai, chỉ nhớ mạng máng trong đầu việc thụ yêu cắm rẽ vào thùy mạch, cãi nhau với thổ địa, còn đánh nàng một cái. Những chi tiết còn lại trong câu chuyện kể với Vân Hòa chẳng qua do nàng trong lúc nguy cấp bịa ra mà thôi.

Thấy nàng bày ra khuôn mặt bối rối, thụ yêu gằn giọng nhắc: “Ngươi nói ‘Này thụ yêu, ngươi là nam hay là nữ vậy? Bốn yêu thấy thân cảnh ngươi săn chắc, cơ thể có lẽ rất cường tráng, hợp với sở thích của bốn yêu. Hay là ngươi về làm chồng của bốn yêu đi, bốn yêu sẽ thường xuyên tưới nước cho ngươi, còn đánh những kẻ bắt nạt ngươi. Thấy thế nào?’” Thụ yêu nói xong thì hai má đột nhiên đỏ bừng, không biết do con giận hay vì lý do gì khác. Thanh Ngọc sau một hồi ngẩn người vì sững sốt thì bỗng cười ha ha: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Bốn yêu lúc đó nôn nóng tìm kẻ giúp ta trị thương nên mới nói năng lỗ mãng như vậy. Coi như chúng ta không nợ nhau, ngươi đừng để ý! Ha ha!” Nàng còn phất tay tỏ vẻ không quan tâm, chẳng để ý đến con người màu xanh của thụ yêu đang tối lại.

Một lúc sau thụ yêu ngập ngừng nói: “Thanh Ngọc, vết thương của ngươi đã khỏi hẳn chưa?” Hân nhún rất mạnh chữ “hân”. Thanh Ngọc bình thản đáp: “Hừ, hai năm chỉ hít khí trời, làm sao mà khỏi nhanh cho được? Nhưng mà bốn yêu rất kiên trì, sau này sẽ chăm chỉ tu luyện hơn.” Chỉ nghe giọng của thụ yêu vang lên nhẹ như tiếng gió trong đêm, nhưng từng chữ từng chữ đều vọng vào tai nàng hết sức rõ ràng: “Xà yêu, ta là đàn ông. Còn nữa, ta có thể trị thương cho nàng.”

Đến lượt hai gò má của Thanh Ngọc đỏ bừng, hốc mắt của nàng cũng bất chợt nóng lên. Sau đó trong đêm vang vọng tiếng gào thét của con “rắn tinh vô sỉ”: “Thụ yêu khốn kiếp, sao hai năm trước ngươi không nói luôn câu này đi hả?”

Lời tác giả: Đừng vội vã phán xét một ai đó, vì đằng sau khuôn mặt rắn độc và tính cách vô sỉ rất có thể là một quá khứ đau buồn! :)

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nào phải chốn về?

Trần Văn Dự đi như bay từ hoàng cung trở về phủ, tâm trạng hết sức bất bình. Sáng nay chàng lên triều trễ, sau đó bị hoàng huynh dẫn vào Ngự thư phòng chọc ghẹo một phen. Hai người vừa ngồi xuống ghế, Trần Văn Nghĩa đã nói: “Hoàng đệ xem đi, đệ cứ chối bay chối biến là không thích phụ nữ. Đến lúc đoàn tụ với giai nhân thì ngọt ngào đến sáng sớm chưa chịu thức dậy, đến nỗi trễ nãi việc lên triều!” Nói xong còn che miệng cười khê, khiến Trần Văn Dự tức điên lên. Chẳng lẽ chàng lại nói với hoàng huynh là chàng đến trễ vì bận tắm rửa cho sạch mùi máu của nàng kia lưu lại. Nghĩ tới chuyện “tối thất” vô cùng xấu hổ kia, hai má chàng tự động đỏ lên, khiến cho hiểu lầm của Trần Văn Nghĩa càng ngày càng chất chồng không sao xoay chuyển được.

Trần Văn Nghĩa chợt cất đi vẻ tươi cười, nghiêm túc nói: “Hoàng đệ, hôn nhân là chuyện cả đời. Là trưởng bối, lẽ ra trẫm nên lo lắng chuyện lập phi cho đệ, nhưng mà đệ đã phản ứng quá mạnh mẽ, trẫm cũng không còn cách...” Sâu lắng than thở xong thì giọng điệu của hoàng đế dường như trở nên hào hứng: “Xét về địa vị, tài năng, dung mạo, hoàng đệ chỉ thua mỗi trẫm, nhưng cũng là đối tượng mà bao tiểu thư khuê các hướng tới. Trước đây đệ tuyên bố không lập phi, lại có trẫm đứng ra lo liệu nên các vị đại thần mới không dám ho he. Bây giờ ngay cả việc “ngăn binh chặn tướng” giúp đệ hoàng huynh cũng không dám can dự vào nữa... đệ hãy từ từ mà hưởng thụ cảm giác được săn đón đi.” Nói rồi, Trần Văn Nghĩa mỉm cười thật tươi, trên hàm răng trắng dường như còn dính thêm hàng chữ dát vàng: “Trẫm đang rất khoái trá, hoàng đệ, trẫm đang cười nhạo đệ đó...”

Trần Văn Dự vừa ra khỏi thư phòng của hoàng đế đã cảm giác được ánh mắt nhiệt tình của các vị đại thần cùng cung nhân vô tình gặp phải trên đường. Trần Văn Nghĩa tin rằng hoàng đệ của mình sẽ phải đối phó với không biết bao nhiêu phiền toái, do sẽ có kẻ muốn đưa phụ nữ vào phòng của chàng. Thế nhưng Trần Văn Dự chỉ cười lạnh. Trừ phi hoàng huynh cố ý ép buộc, há có đại thần nào dám đối phó với chàng sao?

Vừa vào tới thư phòng, Trần Văn Dự đã đóng cửa, nhẹ giọng gọi tên kẻ trong bóng tối. Một cái bóng lặng lẽ quỳ xuống trước mặt chàng, chờ đợi chỉ thị của chủ nhân. Trần Văn Dự hỏi: “Động tĩnh của các nước thế nào?” Kẻ đang quỳ cất giọng đều đều trả lời: “Chủ nhân, hoàng thất Lạc Chính vừa xảy ra chút biến động. Thái tử bị té ngựa trong lúc đi săn, tình hình nguy kịch, thế lực của nhị hoàng tử và tứ hoàng tử rục rịch chuẩn bị tranh đoạt.” “Phía bên hoàng hậu không có động tĩnh gì sao?” Người kia bèn gật đầu.

Trần Văn Dự im lặng một chút rồi hỏi tiếp: “Đã điều tra xong về Cửu Vĩ Sơn chưa?” Người áo đen cung kính đáp: “Chủ nhân, quả thật trước đây Lục thái y đưa Dư Ảnh cô nương lên sống tại Cửu Vĩ Sơn. Thỉnh thoảng hai người họ cũng xuống núi gặp gỡ và chữa bệnh cho người dân. Tuy nhiên Âm Độ bắt tài, không tìm ra tung tích của Hoài Tĩnh chân nhân cùng Cửu Vĩ Quàn của ông ấy.” Chàng hỏi người kia thêm vài câu nữa, rồi khoác tay bảo hắn lui.

Trần Văn Dự ngồi đọc sách tới xé chiều, cảm thấy quá vô vị. Bèn xách theo Tiểu Lạc Từ đang ngủ gà ngủ gật băng qua con đường hoa hồng gai dẫn đến Tây Viện. Không hiểu vì sao, dù phòng của chàng là nơi ở của hoàng thất được sơn thiếp vàng hết sức nguy nga, thế nhưng Trần Văn Dự lại cảm thấy khu vườn pha lẫn nét tinh tế và hoang dại này lại rất hợp với sở thích của mình. Phụ nữ hoàng thất ở đất nước chàng thích trồng mẫu đơn, thích trồng hoa cúc, người cả tính một chút thì trồng lan, nào có ai thích trồng hồng gai bao giờ? Cũng giống như con người của Dư Ảnh, cách suy nghĩ cùng tài năng của nàng đều không giống người thường. Chỉ riêng Dẫn Mộng Thuật cùng tài vẽ độc đáo của nàng đã khiến Dư Ảnh trở thành viên ngọc quý giá có một không hai. Nếu không có chàng giữ gìn, che chở, liệu viên ngọc ấy có giữ được vẹn nguyên? Cho đến thời gian gần đây, Trần Văn Dự vẫn cho rằng, chàng giữ nàng lại là vì quý trọng nhân tài. Thế nhưng càng ngày, chàng càng cảm thấy muốn được ở gần nàng, muốn nhìn thấy nàng, muốn theo nàng vào mộng cảnh. Chàng nhận ra mình đang ở ranh giới nguy hiểm, bởi không biết tự bao giờ hình bóng Dư Ảnh đã len lỏi vào trái tim chàng. Thế nhưng tuổi của nàng còn quá nhỏ, trong khi những điều chàng biết về Dư Ảnh lại không được gọi là nhiều.

Dư Ảnh nhẹ tay chấm vài nét cuối cùng lên bức tranh. Trong tranh, một cô gái áo xanh đang đứng sánh vai cùng chàng trai cao lớn, xinh đẹp. Cặp đôi này thoát nhìn hơi chói mắt, nên nàng điểm cho họ một dòng suối trong mát, bên dưới có vài con cá xinh xinh đang tung tăng bơi lội. Đây có thể gọi là thủy mạch chăng? Nàng vừa gác bút, đã thấy Thường Vi nhẹ nhàng tiến tới, cất giọng trình thưa: “Tiểu thư, lúc này vương gia vừa ở đây.” Dư Ảnh ngạc nhiên hỏi: “Đã đi rồi sao?” Thường Vi khẽ đáp: “Đến ngắm tiểu thư ngắm tranh được một lát, sau đó có thái giám trong cung đến, nên đã đi rồi.”

Lúc Trần Văn Dự quay trở lại, Dư Ảnh đang dùng bữa tối. Chàng gọi người đem thêm bát đĩa, tự nhiên ngồi vào bàn ăn. Dư Ảnh thấy chàng không nói, cũng không tỏ vẻ nhiều lời. Hai người trầm lặng ăn tối, vốn dĩ đã quen thuộc với sự hiện diện của nhau từ lâu. Được một lúc, chợt Trần Văn Dự gác đĩa, cất giọng đều đều: “Dư Ảnh, sắp đi xa một thời gian. Có lẽ một tháng sau mới trở về.” Trong đó đã giấu đi chút luyến tiếc không muốn rời xa.

Người ít thường nói, kẻ cô đơn nhất thường là bậc đế vương. Lúc này, giữa chính điện nguy nga mà lạnh lẽo, Trần Văn Nghĩa ngồi thẩn thờ một lúc lâu giữa ánh nến lơ mờ, nhẹ giọng lầm bầm: “Nhớ năm trước dịp sinh nhật của hoàng hậu, đệ ấy còn cùng trẫm đi săn tới tối mịt mới về. Đệ ấy anh dũng tuấn tú, tài cười ngửa lại giỏi như vậy, há có thể vì không cẩn thận mà rơi khỏi lưng ngựa sao?” Chàng vừa nói xong, một vị thái giám già nua, khuôn mặt trịnh trọng từ phía sau chậm chậm bước lại, nhẹ quỳ xuống hành lễ trước mặt chàng: “Kính mong hoàng thượng nén bớt đau thương. Lão nô biết người có tâm địa lương thiện, nhưng là người trong hoàng thất, chuyện mất mạng trong con tranh đoạt này người chẳng phải rất rõ hay sao?” Trần Văn Nghĩa khoác tay: “Lão Lạc, mau đứng dậy. Ở đâu thì trẫm không rõ, chứ ở Vân Triều trước giờ trẫm và hoàng đệ vẫn luôn yêu thương nâng đỡ nhau. Trước mắt chú ý phía hoàng hậu, sợ rằng nàng ấy đau lòng chuyện anh họ ở Lạc Chính qua đời, sẽ ảnh hưởng tới thai nhi.” Lão thái giám Lạc Tĩnh nghe chàng nói vậy, khuôn mặt nhăn nhó vẫn như còn điều gì muốn nói nhưng lại nuốt về, lặng lẽ dập đầu đứng lên. Trần Văn Nghĩa chợt hỏi: “Hắc Vương Gia ngày mai khởi hành đến dự tang Lạc Chính quốc, đã chuẩn bị xong rồi chứ?” Lão thái giám cung kính thưa: “Bẩm hoàng thượng, lịch trình ngày mai sẽ diễn ra như dự kiến.” Bấy giờ Trần Văn Nghĩa mới an tâm gật gù đầu, uể oải đứng dậy. Lạc Tĩnh trông theo cái bóng màu vàng nhạt chậm chậm bước ra khỏi điện, văng vẳng bên tai ông là tiếng ho khẽ nhẹ cùng tiếng hát ngân nga u sầu.

Trần Văn Dự không có ở trong vương phủ, Dư Ảnh vẫn như thời gian trước nhốt mình trong khu vườn nhỏ, nấu ăn, vẽ tranh, chơi đùa cùng các nữ tỳ. Nàng dường như về nhiều hơn trước, ít cười hơn trước, khiến Thường Ngọc và Thiệu Vi băn khoăn liệu đây là nỗi nhớ nhung? Buổi sáng thứ tư sau khi Trần Văn Dự rời đi, Ngọc Loan cô cô đến tìm Dư Ảnh. Bà hiền từ nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ giọng nói: “Đứa trẻ, người đã vất vả nhiều rồi!” Dư Ảnh giấu đi chút bất ngờ nơi khóe mắt, cất giọng non nớt dịu dàng: “Ngọc Loan cô cô, người đến tìm Dư Ảnh có chuyện gì sao?” Lúc này dường như bà chợt nhận ra mình vô lễ, liền cung kính đáp: “Dư Ảnh chủ nhân, nô tỳ nhận lệnh của hoàng hậu nương nương đưa người vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Mỗi phương một mỗi bộn bề

Dur Ảnh từng là công chúa, vốn chẳng lạ gì với mỹ lệ cùng sang quý chốn cung đình. Huống chi, so với mức độ ăn chơi xa xỉ củavua chúa Long Hà, hoàng cung Vân Triều được xây dựng và bày trí thanh nhã, giản dị hơn rất nhiều. Vượt qua trùng trùng lớp lớp hành lang cùng sân rộng, Ngọc Hoa cô cô dẫn nàng đến Phụng Cung củahoàng hậu Tuyết Chinh. Trước mặt Dur Ảnh là một người phụ nữ tầm hai mươi, sống mũi đẹp, khuôn mặt hết sức thanh thoát, dịu dàng. Nàng vận cung trang rộng màu vàng nhạt, ngồi tựa vàoghế êm nam vàng, tầm mắt mãi hướng ra ngoài cửa sổ. Không biết vô tình hay cố ý, người phụ nữ cao quý ấy lại ngẩn người rất lâu, dường như không để ý tới sự hiện diện củangười mới đến là Dur Ảnh. Dur Ảnh quỳ dưới nền đất cứng đến hai chân tê rần, mới có một cung nữ áo hồng ngập ngừng lên tiếng: “Nương nương. . . Dur Ảnh tiểu thư đã hành lễ rất lâu rồi.” Tuyết Chinh như được kéo ra từ cõi mộng, nở nụ cười hiền từ nói: “Muội muội, mau đứng lên đi! Bồn cung mãi nghĩ ngợi vẩn vơ, đã khiến muội chờ lâu rồi.”

Giọng nói ngọt ngào tựa nước đường, từng giọt từng giọt đặc sánh ngấm vàotim

Cách đó ngăn dậm là Lạc Chinh, vùng cao nguyên giáp ranh phía bắc củavân Triều. Khí hậu nơi đây khắc nghiệt, churavàogiữa thu đã bắt đầu lạnh giá. Trần Văn Dự có lai lịch hoàng thất, áo ấm da thú thuộc hàng thượng hạng, thế nhưng cũng không khỏi nhớ nhung cảm giác ấm áp củavùng đồng bằng phía nam. Gần nửa tháng trôi qua, đoàn người củachàng tới đây đã được non năm ngày, thế nhưng tang lễ củathái tử Lạc Chinh vẫn chưa tới hồi kết, từng đoàn sứ thần các nước lân cận vẫn còn chưa có dấu hiệu quay đầu trở về. Quốc gia này nổi tiếng tổ chức nghi lễ phiền phức, xa xỉ, thế nhưng nơi đây cũng là đồng minh hùng mạnh củavân Triều. Hai nước đã từ lâu xây dựng quan hệ hảo hữu, quận chúa củalạc Chinh từ bảy năm trước được gả sang liên hôn với thái tử Trần Văn Nghĩa, hiện là hoàng hậu củavân Triều.

Trần Văn Dự lười nhác rảo bước dọc theo hành lang đá râm ran tiếng cầu khẩn siêu độ, trong đầu suy tính ngày về. Chợt có một tiếng động kỳ lạ cất lên, chàng vội lách người vàomột căn phòng nhỏ, đánh giọng nói: “Có chuyện gì sao?” Kẻ áo đen quỳ dưới đất lần đầu tiên có biểu hiện bối rối, lùi từ ngực áo ra chừng năm sáu cuộn giấy nhỏ, ngập ngừng nói: “Chủ nhân, đây. . . có vẻ như là tiểu thư Dur Ảnh muốn chuyển đến người. . .” Trần Văn Dự không vội gờ tay nhận, mà neho mắt như đang che giấu đi ánh lửa, giọng càng trầm hơn: “Nàng ấy làm sao mà phát hiện ra các người? Chẳng lẽ Âm Đội bất cần đến nỗi một cô bé con yếu đuối cũng có thể phát hiện ra?” Người áo đen càng thêm lúng túng, thăm thẳm trách bản thân xui xẻo nên mới bị đồng đội ép đi làm người báo tin cho chủ nhân. Hắn bèn nói một hơi dài, tỏ ý phân bua: “Bẩm chủ nhân, Âm Đội không hề sơ suất. Chỉ là tiểu thư Dur Ảnh ngày ngày ngồi dưới gốc cây mà Âm Đội ẩn nấp lên về chân dung củachủ nhân, sau đó lại ném xuống gốc cây. . .” Nghe tới đây, kẻ đang nghiêm khắc như hung thần chợt đực mặt ra một lúc, rồi bất ngờ chuyển sang tủm tỉm mỉm cười, xua tay nói: “Tahiểu rồi, người mau đi đi. . . mau đi đi!” Người áo đen đi một lúc lâu, nụ cười tươi củatrần Văn Dự mới dần dần thu lại, thành một vầng cong trên khóe mắt. Chàng vừa cất bước trong dòng âm thanh mơ hồ, vừa không ngừng tự vấn: cô bé con bệ ngoài ngây thơ yếu đuối đó, thực ra đều là giả vờ có phải không? Trong mắt chàng, nàng vừa thông minh lém lỉnh, lại che giấu nhiều bí mật. Nhưng hơn tất cả, trong lòng nàng có chàng, có phải không?

Mấy ngày nay, trong hoàng cung Vân Triều loan truyền tin đồn rằng người con gái được Hắc Vương Gia mang về từ Long Hà mấy tháng trước vì giỏi nấu ăn cùng làm vườn nên thường xuyên được hoàng hậu triệu vàocung. Cứ hai, ba ngày là nàng lại được triệu kiến một lần, dù rằng chỉ được giữ lại chưa tới một canh giờ. Cung nữ trong Phụng Cung có lúc dẫn lời hoàng hậu rằng, tiểu thư Dur Ảnh thật ra là một người rất thú vị: giỏi cầm kỳ thi họa, nói chuyện khéo léo dễ nghe, lại biết quan tâm người khác. Hoàng hậu được nàng xoa bóp ấn huyệt cho, tinh thần dạo này dường như tốt lên hẳn, sức khỏe cũng được cải thiện rất nhiều. Người tình ý đều có thể nhận ra, dường như hoàng hậu muốn chứng tỏ cho toàn thiên hạ biết, nàng rất thích Dur Ảnh, thậm chí xem nàng như em gái ruột.

Dur Ảnh vàocung lần thứ ba, được hoàng hậu Tuyết Chinh đang mang thai bảy tháng đón tiếp tại vườn hoa nhỏ trong Phụng Cung. Hai người bàn luận một chút về các loại thức ăn bồi bổ cho thai nhi, chợt Hoàng Hậu nói: “Muội muội, bồn cung luôn có một chuyện canh cánh trong lòng. Bồn cung lại xem một người như em gái ruột, không biết muội có sẵn lòng nghe chút giải bày?” Dur Ảnh dịu dàng thưa: “Thưa nương nương, nếu người có nỗi niềm muốn bộc bạch với Dur Ảnh, dân nữ sẵn sàng lắng nghe.” Hoàng Hậu nghe thế thì thở một hơi dài, quay mặt nhìn về phía xa xăm: “Là chuyện củanh họ bồn cung ở Lạc Chinh. . . Bồn cung muốn thấp cho huynh ấy một nén nhang, còn muốn cầu huynh ấy phù hộ cho đứa cháu chưa ra đời này, thế nhưng hiện tại mang thai quá bất tiện. . .”

Dur Ảnh nghe xong tới đây đã có chút linh cảm chẳng lành. Hoàng hậu chợt nói tiếp: “Muội muội, hay là muội thay mặt bồn cung đi lên chùa Liên Sơn một chuyến, muội thấy thế nào?” Chùa Liên Sơn nằm trên một ngọn núi bên ngoài kinh đô, nổi tiếng linh thiêng. Dù ở xa hoàng cung, hàng năm vẫn thường có nhiều người hoàng tộc đến viếng. Hoàng hậu nói xong, thấy người đối diện có vẻ hơi phòng bị, liền bật cười nói: “Chẳng lẽ muội muội nghĩ bồn cung bắt nàng đi chùa là ức hiếp muội, để muội chịu khổ sao?” Dur Ảnh lúc này mới chậm rãi quỳ xuống, giọng nói nhẹ như sương: “Dur Ảnh nào dám! Được hoàng hậu tin tưởng, dân nữ có mừng còn không kịp. Huống chi đây là việc nghĩa, dân nữ không thể chối từ. . .”

Lời quốc mẫu nhò cậy, mở miệng chối từ được sao?

Trần Văn Dự lần này đến Lạc Chinh thật ra không chỉ mang sứ mệnh dự tang. Chàng dành phần lớn thời gian ở lại Lạc Chinh để nắm bắt tình hình, xây dựng cơ sở mật thám riêng cho Vân Triều. Sau nhiều ngày cân đo giữa các thế lực, chàng nhận ra rằng tranh đấu chưa đến giai đoạn cao trào, nên thực lực giữa hai bên vừa non kém vừa chưa phát huy hết sức mạnh. Thế giới củachàng từ lúc sinh ra không chỉ có những lời xã giao nam vàng hay cảm xúc giả dối đầy chân thật, mà còn là thế giới củachính trị, mưu quyền, phe phái, bè cánh. Mỗi khi một thế lực quyền lực sụp đổ, cũng là lúc trò chơi chính trị một lần nữa xoay vần. Thái Tử củalạc Chinh qua đời, hai thế lực củahai vị Hoàng Nam lớn nhất không khỏi rục rịch. Đừng quên người kế ngôi sẽ quyết định mối quan hệ hữu hảo giữa hai nước có thể tiếp tục thuận lợi hay không, chưa kể nếu Lạc Chinh rơi vàohỗn loạn không thể cứu vãn, khả năng Vân Triều thôn tóm vùng đất này cũng không phải là thấp. Tuy nhiên, ủng hộ sai phe cũng không tốt cho vị thế củavân Triều. . . Nhị Hoàng Tử năm nay vừa tròn hai mươi, văn võ song toàn, mẹ lại là Quý Phi, ngôi vị Thái Tử tưởng như đã nắm trong tầm tay. Thế nhưng lại còn có Tử Hoàng Tử tuy nhỏ tuổi nhưng đã

mệnh danh là thần đồng, tấm lòng lương thiện, rất được người dân ủng hộ. Xét về thể lực, Nhị Hoàng Tử dường như nắm thế chủ động. Thế nhưng hoàng đế Lạc Chính lại là người rất coi trọng lòng dân, thế nên Tứ Hoàng Tử cũng là một ứng viên sáng giá.

Trần Văn Dữ quyết định, Vân Triều tạm thời đứng ở thế trung lập để quan sát thêm tình hình. Người của Tứ Hoàng Tử và Nhị Hoàng tử đều từng gửi thiệp mời, nhưng chàng từ chối gấp, lấy lý do sức khỏe không tốt. Thay vào đó, chàng đến dùng bữa tại nhà Tuyết Vương Gia, cũng ở phe trung lập, lại là nhà mẹ đẻ của chị dâu chàng. Tuyết Vương Gia năm nay ngoài năm mươi tuổi nhưng vẫn còn tráng kiện, đôi mắt ưng đánh giá Trần Văn Dữ, hào sảng nói: “Từng nghe nói Hắc Vương Gia của Vân Triều anh hùng thiên chiến, nay được gặp mặt, mới biết bề ngoài cậu còn có chút giống với văn nhân!” Trần Văn Dữ không lấy lời nhận xét này làm buồn, chỉ khẽ gật đầu: “Được vương gia khen ngợi là phúc của tiểu sinh!” Thấy người kia cũng biết đùa cợt, Tuyết Vương Gia hơi ngán ra một chút, rồi hai người cùng bật cười.

Buổi tối, một cái bóng đen nhẹ lách vào phòng của Trần Văn Dữ, dâng lên một bức mật thư. Chỉ thấy chàng đọc thư xong, khuôn mặt lập tức tái đi. Hôm sau quốc vương Lạc Chính nhận được một lá thư màu vàng có đóng dấu Vân Triều, mới biết Hắc Vương Gia đã dẫn người quay về nước trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: [Ngoại truyện] Thực ra nàng không phải người phạm

Hồ Nhạn năm nay vừa tròn năm ngàn tuổi, Hồ Vương cùng Hồ Hậu liền tổ chức tiệc lớn tại Thanh Khâu, có cả Đông Hải Long Vương, Diêm Vương cùng ông cháu Yêu Hoàng Cảnh Châu đến dự. Không khí buổi tiệc diễn ra vô cùng đầm ấm, chợt Hồ Nhạn lên tiếng:

“Tỷ tỷ đi lịch kiếp thật không đúng lúc gì hết! Rõ ràng là sắp đến sinh nhật của người mà!”

Hồ Vương và Hồ Hậu cùng nhìn nhau đầy bất đắc dĩ. Đứa con gái này của họ càng lớn càng to gan cứng đầu, vì chuyện tình yêu mà cố chấp bỏ dỡ mấy ngàn năm tuổi xuân. Cháu gái của Yêu Hoàng Cảnh Châu là Cảnh Nhạc chợt lên tiếng:

“Đệ thì có gì mà trách móc! Ta quen tỷ ấy sớm hơn đệ, vậy mà mấy ngàn năm qua còn chưa gặp được mấy lần! Tỷ ấy bốn ba hết vùng trời này tới thế giới khác, chẳng phải đều vì kẻ ấy hay sao?”

Câu này đã được than thở không biết bao nhiêu lần, mấy ngàn năm qua cứ lặp đi lặp lại khiến không ai còn buồn bình luận thêm. “Kẻ ấy” thì ai cũng biết, chính là vị Bạch Sứ thần quân ngày ấy hồn phi phách tán, đã được tỷ tỷ của Hồ Nhạn thu thập hồn phách trở về. Đông Hải Long Vương là Thương Diệp nghe thấy thế chỉ hừ nhẹ:

“Đệ ấy cũng chỉ tiện miệng nói thế, nàng đâu cần phải lớn tiếng như vậy?”

Cảnh Nhạc nghe vậy thì gần như ngay lập tức nước mắt lưng tròng:

“Chàng nói thiệp ước hiệp đệ ấy? Thiệp chỉ đau lòng vì không thường xuyên được gặp tỷ tỷ, chàng lại nói thiệp thế sao?”

Thương Diệp nghe thế thì lập tức ngậm miệng, trong lòng khổ sở muôn phần. Không biết khi hai người về nhà, Cảnh Nhạc sẽ lại tìm cách gì bắt bẻ chàng đây? Nhìn bề ngoài yếu đuối của Cảnh Nhạc, ai biết rằng bảy trăm năm trước Thương Diệp còn bị nàng đuổi đánh cho nửa sống nửa chết, cũng chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà hai người nên duyên vợ chồng như ngày hôm nay.

Cả nhà hồ ly cùng khách khứa, trong đó có nhân vật chính của buổi tiệc, trơ mắt nhìn cặp vợ chồng đang diễn trò trước mặt. Trong khi đó yêu hoàng Cảnh Châu mặt không đổi sắc nhấp ly rượu tiên, trong lòng không ngừng tán thưởng đứa cháu gái càng ngày càng mặt dày vô sỉ của mình.

Thời gian như con gió, chuyện cũ như một chiếc lá chao nghiêng. Mấy ngàn năm trôi qua chỉ trong chớp mắt, ký ức thỉnh thoảng hiện về như giấc mơ của ngày hôm qua.

Tàn tiệc, chúng tiên yêu đều lục tục về hết, chỉ có Diêm Vương nằng nặc đòi ở lại đánh với Hồ Nhạn một ván cờ. Hồ Nhạn vui vẻ nhận lời, nhưng cuối cùng bị đánh cho thua toi tã, khuôn mặt đẹp trai ừ ừ trông thật đáng thương. Diêm Vương mỉm cười nói:

“Tiên tử, đừng thất vọng. Thật rata có một món quà đặc biệt dành cho cậu, cũng coi như đền bù cho ván cờ này!”

Lão dẫn Hồ Nhạn đến khoảng đất trống bên bờ Vong Xuyên, ngẩng nhìn bầu trời quanh năm vẫn vũ nói:

“Vừa may thời gian trùng khớp, mới có thể đưa kịp cô ấy về đây với cậu một chút!”

Nói rồi thả một câu chú, khiến không gian xung quanh dường như hiện một lớp sương mờ. Từ làn khói trắng hiện ra một cô gái áo trắng xinh đẹp tuyệt trần, đường nét gương mặt hao hao giống Hồ Nhạn, nhưng thanh thoát dịu dàng hơn một chút. Ban đầu ánh mắt cô có vẻ mờ mịt, nhưng khi thấy Hồ Nhạn thì trở nên mừng rỡ, tinh anh. Cô gái này chính là Từ Ly, tỷ tỷ của Hồ Nhạn.

Diêm Vương nói:

“Tiên tử, thời gian ở cõi u minh nhanh gấp nhiều lần cõi trần. Hai chị em cô chỉ có một canh giờ với nhau thôi.”

Nói rồi quay lưng bỏ đi, để lại cho kẻ kia một cái nháy mắt tình nghịch. Từ Ly nói:

“Đã lâu không gặp, bác Diêm Vương hình như tình quái hơn xưa.”

Hồ Nhạ thì tranh thủ nắm lấy tay áo của tỷ, cất giọng mè nheo:

“Tỷ tỷ, hôm nay là sinh nhật của đệ, tỷ tỷ phải tặng cho đệ cái gì đó chứ?”

Từ Ly bật cười, dịu dàng nói:

“Đệ đệ ngoan, tỷ tỷ bây giờ chỉ là hồn phách, nào có nhiều phép thuật như vậy? Có tặng đệ thì chắc cũng không có món gì ra hồn. Hay là đệ đợi sinh thân lần tới, tỷ và tỷ phu nhất định tặng đệ cái gì thật ý nghĩa, được không?”

Hồ Nhạ nghe thế thì lập tức giẫy nẩy, chỉ tay lên trời nói:

“Tỷ phu? Tỷ nói cái tên thần kinh không biết gì ấy à? Tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh sao, hẳn rõ ràng không nhớ tỷ là ai?”

Từ Ly nghe nói thế thì khuôn mặt lập tức trầm xuống. Năm trăm năm trước nàng thu thập được toàn bộ ba vạn bốn mươi bảy mẫu thần hồn của kẻ ấy, sau đó nhờ sự trợ giúp của Diêm Vương cùng Thiên Long Tộc mà làm chàng tái sinh. Thế nhưng mà lúc tỉnh dậy, chàng đã mất hết ký ức đã qua, không nhận ra cả nàng. Cho dù là khoảng thời gian làm Cô Long Thần, hay lúc đóng vai làm Bạch Hạc, chàng cũng chẳng mấy may nhớ đến.

Nhớ lúc ấy, Từ Ly như rơi vào địa ngục. Suốt mấy ngàn năm đằng đẳng, nàng gắng sức tự vượt qua bản thân, vượt qua trăm vạn khó khăn gian khổ mới tìm được chàng về. Thế nhưng người thương thành người lạ, hi vọng bỗng chốc bị giáng cho một đòn chí mạng, giấc mơ trở thành sự thật nhưng bỗng đâu thành ước nguyện xa vời.

Thực ra Từ Ly cũng đã từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Thế nhưng mà được Diêm Vương thuyết phục, nàng quyết định tin thêm một lần nữa. Mặc dù trái tim đã gần như không còn nguyên vẹn nữa rồi.

Diêm Vương trước giờ vốn đối rất tốt với nàng, mới đặt giả thiết rằng hồn phách của “kẻ kia” thật ra chưa được gắn kết trọn vẹn nên ký ức mới chưa được thông suốt. Vì vậy sau hàng trăm năm trời “kẻ kia” bị Thiên Long Tộc lẫn chúng tiên quen biết dụ dỗ, lừa gạt, cưỡng ép, mới có chuyện lịch kiếp này.

Hai chị em tâm tình non một canh giờ, Từ Ly nói:

“Đệ đệ, mau về Thanh Khâu thôi. Tỷ tỷ còn vài câu muốn nói với Diêm Vương trước khi tiếp tục trở lại lịch kiếp.”

Hồ Nhạ quyến luyến rời đi, Từ Ly mới đến tìm Diêm Vương, cúi đầu tỏ lòng biết ơn. Nàng nói:

“Bác Diêm Vương, trước giờ Tiểu Ly nợ người nhiều quá. Biết trả làm sao cho hết đây?”

Diêm Vương vuốt chòm râu thưa, cười ha hả nói:

“Tiên tử không mắc nợ tại nào. Ta biết tiên tử từ thuở mới được sinh ra, còn Tinh Long lại là bằng hữu. Và lại ở cõi trần tiên tử cũng sẽ gặp không ít chông gai, thỉnh thoảng lão Diêm Vương ta cũng ấy này thay cho Ti Mệnh sờ sủa, cảm thấy bản thân nên an ủi người một chút.”

Từ Ly nói:

“Dù thế nào Tiểu Ly cũng khắc sâu ân tình của bác. Người chẳng những tạo cơ hội lịch kiếp, mà còn đích thân xuống trần hóa thân thành ông ngoại của Dư Ảnh, nuôi dưỡng cháu thành người.”

Diêm Vương tủm tỉm:

“Phải như vậy thì mới có thể dạy cho tiên tử Dẫn Mộng Thuật, mục đích cuối cùng của việc lịch kiếp từ đó mới có thể hoàn thành.”

Hai người nói thêm vài câu, cũng đến lúc cáo từ. Cái bóng trắng mảnh khảnh của thiếu nữ xinh đẹp không bao lâu bị sương mù nuốt chửng, chỉ còn lại làn khói lãng bâng không ngừng tan theo dòng nước Vong Xuyên. Linh hồn nàng đã trở lại với thân xác người phạm, tạm thời quên hết thân phận cùng ký ức của loài tiên. Còn lại một mình, Diêm Vương đứng chấp tay nhìn ra làn nước trong suốt, miệng lầm bầm:

“Bạn già, ta không tin là từ ký ức của ngài không tìm ra được chút dư ảnh nào...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Có kẻ muốn giết nàng

Dãy núi Bạch Liên từ lâu nổi tiếng linh thiêng. Trên đỉnh núi cao nhất còn xây một ngôi chùa vững chãi, được tiên hoàng đặt tên là chùa Liên Sơn. Từ hướng hoàng cung Vân Triều, để đến được ngôi chùa ấy, còn phải đi qua cánh rừng thưa dưới chân núi, băng qua sườn một ngọn núi thấp, sau đó mới tới được đỉnh Bạch Liên. Trên con đường nhỏ ven triền núi, một đoàn người ngựa xa hoa chậm rãi nối đuôi nhau tiến về phía trước. Con đường này đã quen với giới quý tộc quan lại, những người dân sống rải rác ở sườn núi cũng chẳng còn sợ hãi những kẻ xa hoa lạnh lùng kia, chỉ bình thản và cung kính nhường đường. Kẻ tinh ý còn nhận thấy, chiếc xe đứng thứ ba hẳn là xe chở chủ nhân, vì sang trọng và to lớn nhất.

Chiều thu mây trời lãng bâng, mấy cơn gió hơi se lạnh thổi bay tấm màn xe ngựa phát phơ. Chút không khí lạnh lọt vào xe, khiến Dư Ảnh đang tựa người vào thành xe ngủ say hơi co người lại. Thường Ngọc vừa giơ tay vén lại tấm rèm nhung đỏ, vừa nhăn mặt nói: “Đề tiều thư đi đường vất vả, chẳng biết hoàng hậu nương nương có ý gì đây?” Nàng vừa nói xong, đã có tiếng tăng hắng đầy trách cứ vang lên sát bên tai. Giọng Thiệu Vi đề thấp hết mức: “Thường Ngọc muội, sao có thể nói không suy nghĩ như vậy? Lời ấy đến tai người hoàng tộc, chẳng biết tiều thư của chúng ta khổ sở cỡ nào? Và lại, chẳng phải hằng năm cũng có không ít người trong cung đến chùa ấy cầu nguyện sao?” Thường Ngọc hừ nhẹ: “Tỷ nói những cung tần thất sủng cùng quan chức thất bại ấy sao?”

Lại một ngọn gió thu thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá vàng cùng cát bụi. Đoàn xe của hoàng tộc nối dài mười mấy chiếc, tuy bề ngoài đoàn xe hộ tống sơn son thiếp vàng cùng vô số tùy tùng đi theo tồ điểm, nhưng nhìn kỹ thì những vật phẩm cùng vật trang trí trên xe cũng không phải hạng tốt nhất. Quân lính hộ vệ nhìn bên ngoài có vẻ to lớn, uy nghi, nhưng thật ra hầu hết là tân binh, không có kinh nghiệm thực chiến. Thậm chí phần lớn cung nữ theo hầu cũng yếu ớt, già nua. Đến nỗi Thường Ngọc phải đùa rằng, nếu các nàng thay trang phục ni cô chùa Liên Sơn, người hoàng cung cũng không biết các nàng là cung nữ mà bắt về.

Họ đã đi được hơn nửa đường đến chùa Liên Sơn, dự định thêm non canh giờ nữa thì dừng lại dựng trại nghỉ ngơi. Thường Ngọc cùng Thiệu Vi chỉ mong mau mau được báii phạt rồi trở về vương phủ ấm áp. Không biết khi họ trở lại, Hắc Vương Gia đã trở về chưa? Hai nàng đi theo Dư Ảnh, đối với tiến triển tình cảm của hai người cũng hiểu rõ vài phần. Dường như từ khi Trần Văn Dữ xuất phát đến Lạc Chinh, Dư Ảnh ngày càng khép mình lại, thậm chí có lúc trở thành con người khác. Nàng... dường như trưởng thành hơn. Hoặc có thể nàng đã quá mệt mỏi với việc giả vờ làm đứa trẻ mờ mịt, yếu đuối. Lúc được hoàng hậu triệu kiến, nàng bình tĩnh, vững vàng. Lúc gặp mặt cung nhân Vân Triều, nàng dịu dàng, tử tế. Trên môi nàng luôn mang theo một nụ cười huyền bí, tự tin. Không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Đoàn xe đi tới lưng chừng núi, chợt có tiếng lao xao vang lên từ phía trước. Thường Ngọc hơi nóng ruột, hỏi vọng ra ngoài: “Có chuyện gì sao?” Một thị vệ nhanh nhẩu đáp: “Không có gì, chỉ là bọn ăn xin.” Tiếng lao xao lớn dần thành tiếng tranh cãi, Thiệu Vi nhăn trán nói: “Quái lạ! Giữa núi non trùng điệp này, làm gì có ăn xin?” Người thị vệ cười khẩy: “Chẳng phải hoàng thất cũng thường dùng đường này lên chùa sao?” Người này vừa nói xong, thân hình cao lớn chợt cứng đờ, đôi mắt tròn trắng. Thường Ngọc vén màn nhìn ra ngoài, thì thấy đã nằm gục xuống ngựa bất động, trên lưng còn cắm một mũi tên gỗ đầy máu.

Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên rối loạn. Những kẻ vài giây trước còn đóng giả người ăn xin đáng thương chợt trở nên cực kỳ hung hãn, không biết rút từ đâu ra gươm đao sắc bén, nhanh nhẹn tấn công thị vệ cùng cung nữ trong đoàn. Thị vệ hộ tống dù to cao, nhưng lại không có mấy người võ công cao cường, hầu hết đều lép vế trước sát thủ chuyên nghiệp. Rất nhiều thị vệ không né kịp làn mưa tên bất ngờ, chết không kịp trăn trối. Nhưng bọn ăn mày không mãi mê chém giết quá nhiều, mục tiêu chính của chúng là phá hủy đội hình thị vệ, tiến về phía chiếc xe thứ ba trong đoàn.

Thường Ngọc cùng Thiệu Vi nhìn thấy cảnh máu me phía bên ngoài qua tấm màn hé mở, sợ hãi đến cứng người. Các nàng ngỡ như mình đã quay lại cái đêm đầy máu và ánh lửa lúc hoàng cung Long Hà bị đánh chiếm. Đêm đó, rất nhiều người quen cùng bằng hữu thiệt mạng, trong cả căn phòng chỉ hai nàng sống sót, được đưa đến đại điện. Nhưng còn hôm nay thì sao? Thậm chí họ còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra. Hai cô gái đáng thương không biết làm gì hơn là giơ tay bịt kín miệng, chỉ sợ tiếng hét vang ra ngoài khiến thích khách nghi ngờ. Chợt có giọng nói nhẹ nhàng vọng tới: “Đừng sợ!” Là Dư Ảnh.

Sau một hồi chém giết, bọn sát thủ cuối cùng cũng tiếp cận được chiếc xe thứ ba, thế nhưng trong xe trống rỗng. Chúng lại điên cuồng tấn công đoàn tùy tùng đang liều mạng bảo vệ chủ nhân, mưu đồ rõ ràng là soát những chiếc xe còn lại.

Thường Ngọc run rẩy nói: “Tiều thư, không biết thích khách từ đâu ra. Rõ ràng trước đó sườn núi rất vắng vẻ mà!” Thiệu Vi trầm giọng nói: “Chính vì vắng vẻ nên mới là nơi tập kích lý tưởng!” Chợt giọng của Dư Ảnh rầu rĩ cất lên: “Thường Ngọc tỷ tỷ, Thiệu Vi tỷ tỷ, là Dư Ảnh liên lụy hai người.” Nàng đưa mắt ra ngoài cửa sổ: “Bọn sát thủ ấy, tám chín phần là muốn giết Dư Ảnh.” Thường Ngọc bật khóc: “Tiều thư, sao lại như vậy? Chúng hẳn là cướp rồi! Tiều thư trước giờ sống lương thiện, lại chỉ là một cô gái yếu đuối. Làm sao có người muốn hãm hại tiều thư cho được!” Thiệu Vi nói: “Tiều thư mau trốn đi, bọn nô tỳ liều mạng cũng phải bảo vệ được người.” Dù mạnh mẽ nói vậy, thân hình Thiệu Vi vẫn run lên nhè nhẹ.

Dư Ảnh lắc đầu, dứt khoát nói: “Sống chết có số. Xét tình hình hiện tại, Dư Ảnh không thể sống sót rồi.”

Không phải nàng không ham sống, cũng không phải nàng quá bị quan. Thế nhưng đoàn tùy tùng không chống đỡ được, giữa chốn vắng vẻ này lại làm sao có người đến cứu? Nàng chạy nhanh hơn sát thủ sao? Dù người kia có đang trở về, cũng chắc chắn không thể đến cứu kịp nàng. Đừng quên kẻ muốn giết Dư Ảnh đã tính toán trước để chặn hết mọi đường lui, và lại nàng không thể lực, làm sao điều động được quân lính đến cứu? Nếu số nàng đã tận, nàng thà “chết” một cách vinh quang.

Thường Ngọc cùng Thiệu Vi đã định mở miệng khuyên can, nhưng không hiểu sao đầu họ nhanh chóng choáng váng, chưa thoát ra được lời nào đã ngã ra bất tỉnh. Dư Ảnh lúc này cầm một chiếc túi nhỏ, giơ tay ra ngoài cửa sổ rải đều chất bột theo gió. Nàng biết, dù có dùng hết túi bột này thì cũng không thể làm hôn mê tất cả bọn người ác kia như trong mộng cảnh. Trong mộng, sức mạnh của nàng phi thường, nhưng ra ngoài đời thật, những việc nàng có thể làm cũng chỉ rất nhỏ bé mà thôi.

Trần Văn Dữ thúc ngựa hết tốc lực từ Lạc Chinh trở về, không ghé vào kinh đô mà chạy thẳng đến dãy Bạch Liên. Chàng chạy mãi, chạy mãi, không cần biết tùy tùng có theo kịp hay không. Trời chuyển tối, chàng cũng đến nơi cần đến. Dưới ánh đuốc lập lòe, đập vào mắt chàng là đoàn xe ngựa tan tành, bê bết máu, xác người la liệt khắp nơi. Binh lính địa phương cùng người dân đang cùng người sống sót dọn dẹp thi thể, tiếng la hét cùng tiếng gào khóc vang vọng một góc trời. Trần Văn Dữ cảm thấy đầu óc tê dại, nắm lấy một thị vệ gắng hỏi: “Nàng ấy đâu? Dư Ảnh đâu?” Người ấy mãi mới nhận ra chàng, sụp quỵ xuống nói như khóc: “Vương gia thứ tội! Dư Ảnh tiểu thư vì sợ bị giết, đã đến sườn núi nhảy xuống rồi!” Trần Văn Dữ cười ngựa đường xa, đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, râu ria trên mặt cũng đã rậm rạp. Dáng người chàng vô cùng to lớn, lại nắm áo tên thị vệ đầy máu me không buông, khiến kẻ ấy càng thêm khốn khổ thảm thương.

Trường Dĩnh đến, Trần Văn Dữ vẫn còn đứng yên không nhúc nhích. Xung quanh chàng là thị vệ, quan chức địa phương cùng cung nữ sống sót đồng loạt quỳ rạp, thỉnh thoảng có tiếng thút thít, ai nấy cũng run rẩy chờ con thịnh nộ lôi đình. Từ lâu, Hắc Vương Gia đã nổi tiếng là một người đánh sợ, huống chi kẻ ngu ngốc nhất cũng phải biết, người bị thích khách ám hại trong chuyến xe này có liên hệ mật thiết với chàng.

Trường Dĩnh lặng lẽ kéo một người đang quỳ dậy, hỏi rõ sự tình. Người đó cũng đáp giống như thị vệ kia: “Đại nhân, chuyện xảy ra hai canh giờ trước. Dư Ảnh tiểu thư vì không muốn bị thích khách làm nhục nên đã nhảy xuống núi tự tử rồi.” Chỉ thấy Trần Văn Dữ đang bất động bỗng đứng thẳng dậy, cầm lấy một ngọn đuốc, chậm chạp tiến về phía rìa núi. Chàng dừng lại trước bờ vực sâu hun hút, cất giọng khàn khàn nói: “Nàng ấy nhảy xuống đây sao?” Một người đáp: “Bẩm Vương gia, đúng vậy.” Trần Văn Dữ hỏi tiếp: “Đã xuống dưới tìm chưa?” Kẻ ấy sợ hãi thưa: “Bẩm, dưới đó là dòng sông chài xiết... e rằng...” “Có bắt được thích khách không?” “Bẩm, Dư Ảnh tiểu thư nhảy xuống thì bọn chúng cũng rút lui không dấu vết...”

Khác với suy tưởng của mọi người, Trần Văn Dữ chỉ “ừ” nhẹ. Chàng lặng người thêm một lúc lâu. Lúc quay người lại, chàng bỏ lại câu nói: “Tiếp tục dọn dẹp đi. Những kẻ sống sót tạm thời nghỉ ngơi trị thương, ngày mai về kinh thành chịu tội.” Sau đó tung người lên ngựa, phi như bay vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp lại nàng trong mộng

Trần Văn Dữ thúc ngựa đi được một đoạn dài mới dừng lại, cất giọng khàn khàn gọi: “Ám Đội nghe lệnh.” Một người áo đen lập tức xuất hiện, quỳ xuống đất cứng hành lễ, một tay còn ôm vết thương rướm máu. Trần Văn Dữ hỏi: “Dư Ảnh đâu?” Người đó cúi đầu, chậm rì rì đáp: “Thưa chủ nhân, Dư Ảnh cô nương được Ám Đội tương trợ, lẽ ra đã có thể thoát khỏi vòng vây nguy hiểm. Thế nhưng...”

Trần Văn Dữ gằn giọng hỏi: “Thế nhưng thế nào? Nàng ấy đâu rồi?” Người áo đen run rẩy trả lời: “Không hiểu sao giữa trận chiến rất nhiều ám vệ cùng bọn thích khách đột nhiên bị kiệt sức, hành động trở nên chậm chạp. Tới lúc cô nương nhảy xuống vực thì đã muộn rồi. Ngay lúc nàng nhảy xuống, Ám vệ Minh Thành ở gần nàng nhất nên cũng vội nhảy xuống theo. Ám Đội đã cử người xuống phía dưới tìm kiếm, thế nhưng mấy canh giờ trôi qua, vẫn chưa có tin tức của hai người...”

Ám Đội sinh ra vì chủ nhân, đã thề suốt đời trung thành với ngài, nguyên chết vì ngài. Vị ám vệ quỳ dưới đất bị tội lỗi cùng hổ thẹn đè nặng, chỉ biết cúi đầu nhận sai với vị chủ nhân mang ơn sâu nặng với mình. Thế nhưng một lúc lâu sau, gã vẫn không nghe tiếng ngài giận dữ trách cứ như dự đoán. Mãi đến khi gã đánh bạo ngẩng đầu lên mới hốt hoảng nhận ra, mặc dù con chiến mã vạm vỡ còn đứng yên đó, thế nhưng trên yên cương nào còn bóng dáng cô độc của ngài giữa màn đêm?

***

Thời gian gần đây, Trần Văn Dữ thường hay nằm mơ.

Những giấc mơ chợt đến chợt đi mang lại cho chàng cảm giác bất an cùng một nỗi lo lắng khi tỉnh dậy. Nhưng cũng trong những giấc mơ không đầu không đuôi đó, chàng gặp lại một người đã cách xa hai năm về trước.

Trong mơ, nàng không gọi chàng là Trần Văn Dữ hay Hắc Vương Gia. Đúng rồi, có lúc nàng gọi chàng là Tĩnh Long, có lúc nàng lại gọi chàng là “sư phụ”. Nhưng chàng biết, làm sao chàng lại có thể là sư phụ của nàng được chứ?

Trần Văn Dữ buồn chán ngắt một chiếc lá sen, thả tầm mắt theo hồ sen ngút ngát. Từng cánh sen hồng nhạt lấp ló trên nền lá xanh non, cộng với màu trời xanh trong làm nên khung cảnh trước mắt vừa vô cùng tinh khiết, lại cực kỳ thơ mộng. Xa xa tháp thoáng mái đình nghỉ mát tĩnh ảo, Trần Văn Dữ liền chậm chạp dạo bước về hướng đó.

Lúc này chàng mới nhận ra trang phục trên người mình màu trắng thuần, chất vải nhẹ mà mềm mại đến khó tin. Theo mỗi bước chân chàng, áo dài bay phất phơ cùng làn gió nhẹ, khiến chàng cảm thấy mình có chút cảm giác bay bổng trên mây.

Một tiếng gọi thánh thót cất lên từ phía sau lưng. Trần Văn Dữ lúc này đã đến đình nghỉ mát, cứ đứng như trời trồng ngó ra hồ sen, chẳng mai mai ngoái nhìn lại. Giọng mềm mại của một cô gái vang lên, càng ngày càng gần: “Sư phụ, sư phụ, sao người không trả lời Tiểu Ly?”

Chàng đáp: “Ta muốn yên tĩnh ngắm cảnh hồ.” Cô gái kia dường như vỡ lẽ, giọng lí nhí: “Ý người là, Tiểu Ly đang làm phiền người sao?” Chàng hừ nhẹ không đáp, cô nàng lại dùng giọng xun xoe nói: “Tiểu Ly sai rồi. Người làm sao mà nhỏ nhen như vậy được? Người là Cổ Long Thần, công đức vô biên,

chút chuyện nhỏ bé này làm sao làm người khó chịu cho được.” Nàng còn cố tình nói lê thê thêm nhiều câu nữa, giọng nói nhẹ nhàng đáng yêu, thế nhưng đối với chàng, lời nàng nói chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt. Trần Văn Dữ im lặng lắng nghe một chút, cảm thấy tay chân mình bắt đầu hơi run rẩy, thính giác cũng ù đi. Chàng dứt khoát quay lưng lại, trong thoáng chốc bắt gặp khuôn mặt đầy mong đợi của nàng kia đang chăm chăm nhìn mình.

Như nhiều giấc mơ trước của chàng, nàng vô cùng xinh đẹp, đôi mắt long lanh trong sáng luôn hướng về phía chàng, dường như muốn tìm kiếm từ trong mắt chàng một tình cảm lớn lao. Trần Văn Dữ biết cô gái này. So với hai năm trước, nàng đã cao lớn hơn, khuôn mặt càng trở nên thanh lệ. Mặc dù chàng rất muốn mỉm cười với nàng, rất muốn nói với nàng những lời dễ nghe nhất, thế nhưng không hiểu sao hết lần này đến lần khác trong giấc mơ, chàng đều quay lưng lại với nàng. Tâm trí chàng gào thét, buộc chàng tỏ ra dịu dàng với nàng, nhưng cơ thể chàng lại dứt khoát rời đi. Thậm chí lúc chàng đi lướt qua, khóe mắt cô gái dường như còn ứa ra vài giọt lệ trong suốt.

Chàng bước đi rất nhanh. Cô gái liền yếu ớt gọi: “Su phụ.”

Chàng lạnh lùng bỏ lại câu nói: “Ta không nhớ đã từng nhận học trò.”

Nàng gào lên: “Tĩnh Long!”

Bóng lưng chàng hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó chàng lại bước nhanh hơn.

Trần Văn Dữ chợt cảm thấy dần xé vô hạn. Vì có gì mà trong hết mộng cảnh này đến mộng cảnh khác, chàng lại đối xử lạnh nhạt với cô gái có khuôn mặt giống Dư Ảnh như thế? Trong vườn hoa, trên đỉnh núi, trong cung điện, cạnh hồ sen, mỗi lần chàng nhìn thấy nàng là mỗi lần nàng bị chàng thẳng thừng bài xích. Rõ ràng lúc trước, chàng chưa bao giờ có cảm giác chán ghét Dư Ảnh. Dù tình cảm với nàng chưa được gọi là khắc cốt ghi tâm, chàng cũng chưa bao giờ chán ghét nàng.

Trần Văn Dữ vừa mải suy nghĩ, cơ thể bất chợt trở nên nhẹ bồng. Chàng rơi vào một khoảng không bao la không ánh sáng, tốc độ rơi càng ngày càng nhanh.

Một tiếng “ùm” lớn vang lên, Trần Văn Dữ chợt thấy lồng ngực của mình căng cứng. Da thịt lạnh như dao cắt, chàng nhận ra mình đã quay lại dòng sông rét buốt hai năm trước. Lúc đó hay tin Dư Ảnh gặp nạn, chàng còn mù quáng nhảy xuống sông tìm nàng. Thế nhưng ngay cả trong mộng cảnh tương tự suốt hai năm qua, nàng cũng chưa bao giờ để chàng tìm ra.

Từng đợt từng đợt lạnh giá ủa vào phổi, Trần Văn Dữ cảm thấy từng tắc thịt trên người đều đau. Ngay lúc này chàng mờ mắt, mới nhận ra mình lại ngủ gục trên chiếc bàn gỗ ngang đầu giường. Chàng vừa ngồi thẳng dậy đã nghe thấy tiếng ho, vội đi vòng qua tấm bình phong tứ quý thêu chỉ vàng, đến chỗ chiếc giường rộng khảm rồng ở giữa căn phòng.

Hoàng đế anh trai của chàng vừa cố nén tiếng ho, vừa khẽ nói: “Trẫm làm hoàng đế thức giấc sao?” Chàng không nói gì, đón một chén thuốc ấm từ tay cung nữ trực đêm, bón cho anh trai. Trần Văn Nghĩa uống xong một ngụm, khó nhọc nói: “Huynh đệ tốt, trong những lúc bệnh tật thế này, hoàng huynh chỉ tin có mình đệ thôi.” Trần Văn Dữ mĩa mai nói: “Ngay cả hoàng tẩu mà hoàng huynh cũng không tin bằng đệ?” Vị hoàng đế yếu ớt nhún mảy: “Đệ lại nhớ tới vị công chúa Long Hà hai năm trước? Chuyện đã qua, đệ đừng trách Hoàng Hậu nữa. Nàng ấy dù sao cũng là chị dâu của đệ.” Trần Văn Dữ tủm tỉm nói: “Trách? Đệ cũng đâu phải đứa con nít, những chuyện nên quên thì đều đã để chúng chìm vào dĩ vãng. Thế nhưng hoàng huynh cáo già à, huynh nói huynh tin đệ cũng chỉ vì muốn có người thay mình thức đêm duyệt tấu chương thôi phải không?” Nói rồi bất chợt đứng dậy, bước vòng trở ra tấm bình phong.

Suốt mấy ngày nay, bệnh lao của Trần Văn Nghĩa tái phát. Trần Văn Dữ dốc sức thay hoàng huynh quản lý chuyện triều chính, bưng bít thông tin, tránh để kẻ khác lợi dụng cơ hội làm lung lay quyền lực đế vương. Dù không nói ra, Trần Văn Dữ luôn hết mực quan tâm, yêu thương vị hoàng huynh tài trí nhưng bệnh tật của mình. Thế nhưng vừa nãy, khi ngụ ý rằng chàng không còn nhớ gì về người con gái tên Dư Ảnh, Trần Văn Dữ không nói thật lòng mình.

Trần Văn Dữ thừa nhận, tình cảm đối với Dư Ảnh chưa bao giờ là thứ tình yêu thề sống thề chết, bởi chàng sinh ra trong nhà đế vương đầy âm mưu tranh đoạt, tình cảm chân thành luôn là thứ xa xỉ, nói chí tới tình cảm trai gái? Hơn nữa thời gian hai người ở bên nhau không được tính là lâu. Lúc tình yêu vừa chớm nở, nàng đã rơi xuống dòng sông dưới đáy vực mắt tích, dù chàng hết sức tiếc thương cùng đau đớn, nhưng cũng không đến nỗi muốn trầm mình cùng nàng. Cứ ngỡ như với một cô gái đã biến mất khỏi cuộc sống từ lâu, chàng sẽ chẳng mấy may nhớ đến. Thế nhưng theo từng giấc mơ, nàng trở về bên chàng, gọi chàng bằng những cái tên khác, lại dùng ánh mắt yêu thương và say mê nhìn chàng, rơi lệ vì chàng.

Mỗi lần nhớ tới những giấc mơ đó, Trần Văn Dữ luôn cảm thấy day dứt.

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ngoại Truyện - Tuyệt chinh

Năm được gả đến Vân Triều, ta mới tròn mười bốn tuổi.

Thái tử Vân Triều, cũng là phu quân của ta, lúc đó đối xử với ta vô cùng lạnh nhạt. Điều này khiến ta nhiều lần tự hỏi lòng từ lúc đến đã gây chuyện gì

phiền toái cho chàng, hay có thái độ gì chưa đúng mực. Thế nhưng ta biết, bản thân đã được dạy dỗ vô cùng chu đáo, chuyện sai lễ tiết là không có khả năng.

Không lâu sau ta mới biết, thực ra ta không phải là thái tử phi đầu tiên của chàng. Người phụ nữ kết tóc se duyên với chàng năm năm trước, vì sự xuất hiện của đạo thánh chỉ liên hôn mà mất chức vị thái tử phi. Nghe nói, nàng quá đau khổ cùng bế tắc nên đã trầm mình tự tử. Tang lễ cũng vừa được tổ chức ba tháng trước.

Đối với tình thế éo le này, ta cảm thấy vô cùng vô tội cùng khó xử. Bức chết nàng ấy không phải ta, mà là hoàng đế hai nước. Bản thân ta được gả đến đất nước xa xôi này cũng là ngàn vạn bất đắc dĩ, nếu được lựa chọn, ta vẫn muốn tiếp tục làm quận chúa Lạc Chính, được cha mẹ thương yêu, người người ngưỡng mộ.

Thế nhưng, đã đến bước đường này, ta chỉ có một con đường: nắm được trái tim trượng phu, từng bước từng bước leo lên chức vị hoàng hậu. Ha! Từ lúc mới hiểu chuyện, ta đã bị nhồi nhét đủ thứ âm mưu cùng trách nhiệm hoàng tộc vào đầu, người nghĩ ta có thể nghĩ khác, làm khác ư?

Ta lên lúc sai người đến am ni cô ở rất ra kinh thành để điều tra. Tại đó, có một người đàn bà già nua hơn tuổi, đầu óc cũng không còn minh mẫn, nhưng nghe nói đó chính là thân mẫu của chàng.

Về việc tại sao mẹ ruột của đương kim thái tử lại không phải là hoàng hậu đương triều, phải kể đến câu chuyện của phụ hoàng của chàng, cũng là hoàng đế lúc bấy giờ, Duệ Đế.

Duệ Đế nổi tiếng là vị vua thiện chiến, thành công chinh đoạt nhiều vùng đất, biến Vân Triều từ một nước nhỏ thành quốc gia hùng mạnh, giàu có. Nghe nói lúc trẻ ngài vừa anh tuấn vừa dũng mãnh, không biết đã đón ngã trái tim bao nhiêu thiếu nữ. Thế nhưng ngài chỉ yêu một người, chính là con gái cả của Thái phó đương triều.

Chiến sự qua đi, những tướng ngài có thể thuận lợi rước nàng vào cung, sắc phong làm hậu. Thế nhưng ngay trước đại hôn, người ngài yêu bị người ta bắt cóc, trên giường chỉ còn lại một vũng máu.

Duệ Đế hết sức đau buồn, thế không lấy người nào khác.

Thế nhưng cái ghế quốc mẫu không thể bỏ không, bởi vì như thế cũng có nghĩa, ngài sẽ không có người thừa kế. Các quan đại thần cùng quý xuống cầu xin, mong Duệ Đế mau mau thu nạp phi tần. Giữa lúc đau lòng cùng bối rối, ngài vô tình nhìn thấy con gái út của Thái phó. Nàng giống chị gái mình như đúc. Bèn không nghĩ ngợi nhiều, ngài sắc phong nàng làm hoàng hậu.

Nhiều năm sau, có một vị sứ giả từ Lạc Chính xa xôi đưa đến mật báo, ngài mới biết người mình yêu tha thiết trước đây vẫn còn sống. Nàng thậm chí còn sinh hạ cho ngài một đứa con trai kháu khỉnh. Chỉ có điều, trải qua bao đau đớn cùng cực, đầu óc nàng đã không còn minh mẫn.

Thì ra, bọn bắt cóc là tàn dư của một bại quốc dưới tay ngài. Chúng hận ngài thấu xương, nhưng không thể đối phó ngài nên đành lập mưu bắt cóc, tra tấn người ngài yêu. Xong việc, chúng bỏ nàng lại miếu hoang. Rất may nàng cùng thai nhi được một đoàn thương nhân giàu có đi ngang qua cứu mạng, từ đó hai mẹ con lưu lạc qua nhiều vùng đất xa lạ. Đến Lạc Chính, họ mới được người hoàng thất phát hiện, cứu giúp.

Quốc vương Lạc Chính nổi danh là người hiền nghĩa. Duệ Đế cảm kích ơn cứu giúp vợ con, quyết định thiết lập quan hệ bằng hữu với Lạc Chính, thậm chí còn nhắc đến chuyện liên hôn của hai bên hoàng thất. Sau đó, ngài tuyên bố với thiên hạ rằng Trần Văn Nghĩa là được sinh ra trước khi mẹ chàng bị bắt cóc, đưa chàng lên chức thái tử. Mẹ chàng cũng được truy phong làm Cố Hậu. Như vậy, ngài chẳng những không đá động gì tới chuyện bà còn sống, mà còn bí mật đưa bà đi giấu trong am ni cô. Ngay cả em gái bà là Hoàng Hậu đương triều cũng không may hay biết.

Lúc mới biết chuyện, ta luôn cảm thấy cách giải quyết của Duệ Đế vô cùng khó hiểu. Sau này khi lớn lên một chút, ta mới nhận ra đây là cách làm ôn hòa nhất.

Trở lại chủ đề chính, hoàng đế Lạc Chính vào một ngày đẹp trời chợt nhớ chuyện cũ, liền phái sứ giả đến Vân Triều nhắc chuyện liên hôn. Duệ Đế liền vui vẻ đồng ý. Thế nhưng con trai thứ hai của ngài, lúc này đang chinh chiến ở xa, đánh chết cũng không chịu quay về cưới vợ. Không muốn mất mặt với sứ giả nước bạn, ngài đành ban thánh chỉ phế thái tử phi, buộc thái tử tiếp nhận quận chúa của Lạc Chính làm vợ chính thức.

Cô quận chúa được cử đi liên hôn trong hoàn cảnh vô cùng lẽ nhách đó, không may lại chính là ta. Trần Văn Nghĩa hận ta, xa lánh ta mấy năm liền cũng có cái lý của chàng. Thế nhưng ta nào chịu để yên như vậy? Chẳng những ta phải khiến chàng yêu ta, suốt đời này chỉ có mình ta, mà còn để chàng lập con trai ta làm thái tử.

Để làm được việc đó, ta buộc phải quên bản thân mình là ai. Ta biết mình vốn dĩ kiêu ngạo, thế nhưng khi làm thái tử phi của chàng, ta dần dần trở thành một người hiền thực, dịu dàng. Nỗ lực không ngừng của ta cuối cùng cũng được đền đáp. Ba năm trước, cuối cùng chàng cũng chấp nhận ta, lúc đăng cơ còn lập tức phong ta làm Hoàng Hậu. Trong mắt chàng, ta luôn coi trọng đại cục, luôn biết nhún nhường và suy nghĩ cho người khác. Chàng tin tình yêu ta dành cho chàng là chân thật, thậm chí ta có thể chết vì chàng.

Bởi vì, thái tử phi quá cố của chàng là một người như vậy.

Rất lâu, rất lâu sau này, trong lúc say, vẫn có lúc chàng gọi ta bằng một cái tên khác. Cái tên quen thuộc mà ta hận tới thấu xương. Dĩ nhiên, là tên của người ở dưới mộ kia. Cùng với những lần nói mơ đó, chàng bắt đầu lên con ho. Ban đầu chỉ là con ho nhẹ nhẹ, sau đó ngày một kéo dài.

Mãi hai năm sau khi đến Vân Triều, ta mới được gặp em trai cùng cha khác mẹ với chàng. Lần đầu nhìn thấy Trần Văn Dự, ta đang đứng trên thành cao, nhìn hần mặc áo giáp đen, cưỡi con chiến mã tiến về phía cổng thành trong tiếng hô mừng vang dội. Ta đọc được trong mắt dân chúng, vị hoàng tử này

tựa như một chiến thần đang hạ giới, kẻ mà bọn họ vừa kính sợ vừa yêu thương. Ấn tượng mà người này để lại thật sự rất lớn. Hắn càng đến gần cánh cổng, ta càng cảm thấy trong lòng bức bối không thôi. Trưởng phu của ta vốn dĩ nên là hắn. Một người trẻ tuổi anh khí ngút trời như vậy, lại là con trai của đương kim hoàng hậu, tại sao lại không trở thành thái tử? Cho dù hắn không làm thái tử, bản quận chúa ta cũng chưa hề chê bai. Thế nhưng sau này ta mới biết, hắn vốn dĩ không thích phụ nữ. Thật đáng tiếc thay. Dù vậy, ta cũng không ngừng suy nghĩ, nếu Trần Văn Dữ là thái tử, nếu hắn lấy ta... có phải ta không phải sống cuộc sống giả tạo, ả nhân này hay không? Từ đó, ta bắt gặp theo dõi từng bước chân của Trần Văn Dữ. Ta phát hiện, em trai của Thái tử chẳng những thiện chiến, mà còn có tài trí hơn người.

Không biết từ khi nào, câu hỏi quen thuộc lúc nhàn rỗi của ta trở thành: “Hoàng đế đã đi đến đâu?” Những lúc ta hỏi như vậy, tên thái giám thân cận liền quỳ mọp xuống nền điện, tỉ mỉ kể lại từng chiến công của hắn.

Có một hôm, tên nô tài nói với ta: “Bẩm nương nương, tối qua vương gia ngủ với công chúa Long Hà tới sáng mới dậy. Làm trễ mất hai canh giờ xuất phát dự tính.” Tin tức này khiến ta quá đỗi ngạc nhiên, ngay cả tách trà trên tay cũng suất nửa làm đổ mất. Ta bật cười: “Nô tài to gan! Bôn cung bảo người dột chuyện để chọc cười sao?” Nhưng kẻ kia dù sợ hãi, vẫn một mực quả quyết: “Nương nương xin đừng tức giận làm ảnh hưởng thai khí! Những điều nô tài nói đều là sự thật từ mật thám truyền về! Nghe nói nàng kia là mỹ nữ bậc nhất, lại kiên trung gan dạ, khiến vương gia rung động từ cái nhìn đầu tiên...”

Mỹ nữ bậc nhất? Kiên trung gan dạ? Ha ha. Khá lắm, thế mà Trần Văn Dữ người lại bảo mình không thích phụ nữ ư! Ta cảm thấy việc này hết sức nực cười. Nhưng không hiểu sao, trong nụ cười của ta lúc này lại lẫn thêm nước mắt.

Trên đời này, ta hận nhất hai loại người: kẻ lừa dối ta, và kẻ từ chối ta. Dù không nói ra, Trần Văn Nghĩa luôn âm thầm xem ta là một người đàn bà khác. Còn em trai của chàng, chẳng những lừa dối tất cả mọi người trong đó có ta, mà trước đây còn từng từ chối hôn sự với ta. Nếu hắn không thích phụ nữ thì đành thôi, nhưng đằng này không phải vậy. Vì sao lúc đó cứ nhất quyết từ chối quận chúa cao quý là ta? Lẽ nào trước kia hắn cho rằng ta quá chua ngoa kiêu ngạo, hoặc không đủ xinh đẹp để sánh vai với hắn? Dù là lý do nào đi nữa, ta hận hắn đã từ chối ta. Con hận này như cây đinh đâm vào thịt, càng ngày càng đâm sâu, thật không thể khiến ta ngủ ngon giấc.

Nhưng dù vậy, ta vẫn luôn mỉm cười. Ta muốn cả thiên hạ đều biết, hoàng hậu hiền lương thực đức là ta dốc sức tác thành cho hắn cùng người con gái kia. Ta muốn hắn biết cảm giác hạnh phúc, rồi mất đi hạnh phúc là như thế nào.

Lạc Chinh gửi đến tin tức: Thái tử Lạc Chinh đã qua đời. Kèm theo đó là một bức mật thư. Ta vừa đốt bức thư đã đọc, nụ cười chế giễu càng khắc sâu trên môi. Trong hoàng tộc, thứ gọi là tình thân kia cũng chỉ mỏng manh như tờ giấy trắng. Nhìn tình hình trước mắt xem người xưng huynh gọi đệ, chém giết nhau nào có nề chi? Điều này cũng khiến ta nổi lên suy nghĩ, Trần Văn Dữ “anh dũng thiện chiến kia” liệu có sẽ chẳng có ngày cướp ngôi từ người anh trai đang suy yếu? Ha! Ta lại có thêm một lý do để hận hắn: là mối họa đối với ngai vàng của con trai ta!

Ta vừa suy nghĩ đến thất thân, vừa vuốt ve chiếc bụng tròn trĩnh của mình. Long vị sẽ là của con ta, không ai có thể thay đổi được điều đó. Để bảo vệ quyền lực tuyệt đối tại Vân Triều, ta buộc phải lập tức đưa ra quyết định.

Ta nhấp một ngụm trà đắng, cất giọng uy nghi: “Truyền Ngọc Loan đưa con bé Dư Ảnh trong vương phủ đến. Còn nữa, chuẩn bị giấy mực. Bôn cung muốn gửi thư về Lạc Chinh.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Dư Ảnh trở lại

Minh Thành chỉ nhớ mình liều mạng nhảy theo người con gái áo trắng đang ngã xuống vực, định bụng dùng khinh công cứu nàng. Thế nhưng không hiểu sao lúc vừa chạm vào cô gái ấy, đầu óc gã chợt tối om.

Sau đó là bóng đêm dày đặc.

Dường như có ai đó gọi tên Minh Thành, đánh thức gã từ trong bóng tối. Minh Thành chợt nhận ra đầu mình vừa nặng nề vừa đau như búa bổ. Gã chậm chậm mở mắt, bắt gặp một đôi mắt sáng trong đang ngờ vực nhìn mình. Gã chớp mắt vài lần, nhận ra đây chính là người con gái mình liều mạng cứu nhưng bất thành. Có điều, nàng đã lớn hơn trước nhiều, khuôn mặt tô lem lố, còn quần áo thì xuềnh xoàng như con gái nhà nghèo.

Cô gái thấy gã cứ nhìn mình chằm chằm thì thở phì một cái, bật cười: “Ca ca, nhìn gì vậy? Ca lại ngủ mơ sao?”

Nàng lại còn gọi gã là ca ca? Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra vậy?

Minh Thành khó nhọc mở miệng, cất giọng khàn khàn: “Dư Ảnh cô nương?” Gã vừa hỏi vừa chống tay ngồi dậy. Lúc này cô gái đã quay lưng về phía gã, đang loay hoay xào nấu nầu nầu thứ gì ở phía bên kia phòng. Nàng bâng quơ hỏi như không để ý: “Dư... Dư gì? Ca ca lại nói mơ?”

Trong một giây sau đó, quả thật Minh Thành có nghiêm túc xem xét việc vừa qua có phải là giấc mơ không. Gã từ thời niên thiếu đã gia nhập Âm Đội của Vân Triều, tham gia vào không biết bao nhiêu nhiệm vụ lớn nhỏ. Trong những cuộc viễn chinh của Hắc Vương Gia, Âm Đội chia thành hai lực lượng trong sáng và ngoài tối, theo sát từng bước chân của chủ nhân. Gã còn nhớ trong cuộc chiến với Long Hà, bản thân từng nắm chức Đội trưởng vệ binh,

là một trong những kẻ tiên phong công đánh chiếm hoàng cung. Chính gã là người phát hiện ra nàng công chúa tên Dư Ảnh trầm lặng dưới chân tường, cũng chính gã bế nàng vào chính điện, chứng kiến nàng theo chủ nhân về Vân Triều.

Minh Thành giờ tay sờ khuôn mặt nhẵn nhụi của mình, thăm nhủ nàng có lẽ cũng chẳng còn nhớ gã lính râu ria xồm xoàng ngày ấy. Chuyện đã qua như một giấc mơ xa xôi, thế nhưng từng chi tiết đều in rõ ràng vào tâm trí.

Nếu gã có nằm mộng, chắc chắn giấc mộng thật sự không phải là sự việc kia.

Nói thế, bây giờ gã đang nằm mơ sao? Hay gã đã chết?

Minh Thành thấy cô gái kia không hề tỏ vẻ bận tâm tới mình, liền húng hắng giọng hỏi lại một lần nữa: “Cô nương... không phải là Dư Ảnh sao?” Vị “em gái” bên kia phòng chỉ lơ đãng đáp: “Muội là em gái huynh đây, huynh nói Dư Ảnh là ai nữa vậy?” Minh Thành ngỡ vực hỏi tiếp: “Chúng ta... là anh em? Là anh em ruột sao?” Đến lúc này thì cô gái chợt quay phắt lại, khuôn mặt đượm nét lo âu. Nàng bước nhanh đến sờ trán Minh Thành một cái, rồi xoay người ra cửa, không quên bỏ lại câu nói: “Đồ ăn muối đã nấu xong, huynh cứ dùng trước. Tâm trí ca không ổn. Muội đến gọi thầy thuốc Lưu cho ca ngay.”

Vừa nói, bóng người đã như gió táp biến khỏi căn phòng.

Chỉ một lúc sau, có tiếng bước chân gấp gáp phủ đến. Một ông lão mập mạp ló đầu vào phòng, mỉm cười hề hề với Minh Thành rồi mới bước vào. Minh Thành hỏi: “Lão là thầy thuốc Lưu? Em gái ta đâu?” Lão vừa xuề xòa cười vừa nói: “Này chàng trai trẻ, lại đau đầu nữa sao? Em gái cậu chạy qua báo cho ta biết cậu bị ốm, nhờ ta qua chăm cho cậu mấy ngày. Con bé cũng vừa mới lên trần bán thuốc rồi.” Minh Thành nghe nói Dư Ảnh vừa rời đi thì tinh thần chấn động, bèn trước hết túm chặt lấy ông lão hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện. Tại sao gã lại ở đây? Tại sao gã lại có thêm một cô em gái? Tại sao nàng không biết bản thân là ai?

“Thầy thuốc Lưu” nghe người kia hỏi một tràng câu hỏi dài, chẳng những không tỏ vẻ bối rối hay sợ hãi, mà còn vuốt vuốt chòm râu trắng ra bề thâu hiểu. Cuối cùng lão nói: “Chẳng giấu gì cậu, hai anh em các người hai năm trước rơi xuống sông, được thuyền chài đi ngang qua cứu giúp. Vì đầu hai người đều đập vào đá bị thương nặng, không ai nhớ chuyện quá khứ nên đành ở lại ngôi làng này. Công việc thường ngày của cậu là đi hái thuốc, còn em gái cậu làm thuốc, đem đi bán. Hai người xem nhau như anh em ruột, hai năm qua sống cũng rất hòa thuận... Xét tình hình hiện tại, ký ức của cậu đã hồi phục phần nào chăng?” Lời vị thầy thuốc rơi vào tai Minh Thành như sấm đánh ngang trời. Hai năm là khoảng thời gian dài cỡ nào, vậy mà người mà gã có sứ mệnh bảo vệ lại bị bỏ chân với gã ở đây ngắn hai năm? Chủ nhân cùng Âm Đội có biết họ ở đây không? Nếu họ nghĩ gã và cô nương đã chết, có phải gã trở thành Âm Vệ vô dụng nhất vì làm hỏng bét nhiệm vụ?

Đầu Minh Thành vốn đang đau đốn, càng bị dòng suy nghĩ ò ạt khiến cho điên cuồng. Gã hít một hơi dài, dè giọng nói: “Trước hết cầu người kê cho ta một thang thuốc trị nhức đầu. Kế đó, xin hãy chỉ đường cho ta tới thị trấn.”

***

Minh Thành rời đi không lâu, “thầy thuốc Lưu” quay người hành lễ với một thiếu niên ăn mặc sang trọng đang chậm chậm bước tới. “Điện hạ”, thầy thuốc Lưu cung kính nói, “mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng”. Người đối diện nghe thế chỉ nghiêm trang gật đầu, không nói gì thêm. Đây là một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, vóc người cao gầy, đôi mắt sáng rực cùng đôi mày kiếm xé lên khiến khuôn mặt dù non nớt nhưng toát ra sự thông tuệ. Trên tai trái cậu còn lủng lỗ một chiếc khuyên vàng nạm ngọc trai, dấu hiệu của hoàng thất Lạc Chỉnh.

Thiếu niên nhìn trời đất trống trải, trầm ngâm một chút rồi chợt cất giọng ồm ồm nói: “Truyền lệnh tới Ngọc Vinh, khi xong việc thì khuyên nàng ấy về Lạc Chỉnh. Thế giới rộng lớn này há để cho một cô gái nhỏ bé vẫy vùng sao?” Kẻ vừa nãy đóng vai “thầy thuốc Lưu” ngoan ngoãn “dạ” một tiếng, trong đầu thâm than mệnh lệnh của chủ nhân mình lại không đầu chẳng đuôi như mọi ngày.

***

Trần Văn Dữ mệt mỏi thả một tờ tấu chương xuống chông giấy trước mặt, không chút cảm xúc hỏi: “Đã điều tra kỹ chưa? Tin tức nếu chưa chắc chắn thì chớ để bốn vương bận lòng.” Vị ám vệ dưới lốt thái giám thân cận với hơi khom người, quả quyết: “Chủ nhân, chắc chắn là thật. Minh Thành gia nhập Âm Đội không phải ngày một ngày hai. Chúng thuộc hạ đều đã dò xét kỹ, không thể là kẻ giả mạo.” Trần Văn Dữ vừa đọc tấu chương vừa lơ đãng nói: “Đã biết. Khi nào bốn vương rảnh rồi một chút sẽ triệu hần đến.” Chàng nói xong thì vẩy tay ra hiệu, đuôi vị thái giám có hơi sừng sốt cùng bất bình ra khỏi phòng.

A, khuôn mặt hần dĩ nhiên là lạnh lùng không đổi, nhưng Trần Văn Dữ sao lại không biết hần nghĩ gì chứ...

Còn lại một mình, Trần Văn Dữ đặt bút cùng tấu chương trên tay xuống, đôi mắt nhìn vào khoảng hư vô đến thất thần. Nhớ lại lúc này hay tin Dư Ảnh cùng Minh Thành vẫn còn sống, chàng có chút không tiếp nhận nổi. Mỗi lần nghĩ tới khoảng thời gian hai năm trước, chàng vẫn luôn thán phục sự táo bạo của mình lúc ấy. Một kẻ luôn đối mặt với nguy cơ bị ám sát như chàng, lần đầu tiên trong đời không mấy may nghi ngờ với một cô gái, chấp nhận tin nàng, theo nàng vào mộng cảnh.

Thế nhưng bây giờ, tình hình sức khỏe hoàng đế đang xuống dốc, nguy cơ tranh đoạt bốn bề, chàng còn nhiều điều cần lo nghĩ. Và lại cho dù cô gái được Âm Đội tìm thấy thật sự là Dư Ảnh, liệu nàng có còn mang trái tim vẹn nguyên của hai năm về trước? Cho dù câu trả lời là “có”, Trần Văn Dữ cũng không còn dám tin tưởng, vì mỗi lỗi lầm dù nhỏ bé hiện tại cũng sẽ gây ra hậu quả nặng nề. Trọng trách trên vai chàng quá lớn, chàng không cho phép mình buông bỏ để phòng trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Trần Văn Dữ lại tập trung phê duyệt tấu chương thêm một lúc lâu, rồi mới cất giọng gọi vị thái giám đang đứng canh ngoài bên. Vị thái giám đi vào, chàng mới truyền lệnh bằng giọng nói trầm hơn bình thường: “Đưa bốn vương đến gặp Minh Thành.”

Trong lúc thả bước tới mật thất dưới chân hoàng cung, trong lòng Trần Văn Dữ thoáng chút bồi hồi. Minh Thành vừa nhìn thấy chàng đã trịnh trọng quỳ xuống, xúc động hô: “Chủ nhân!” Đúng là kẻ đã mất tích hai năm trước.

Trần Văn Dữ nghiêm giọng nói: “Ngươi có biết mình đã phạm tội gì không?” Kẻ kia liền cúi người sát đất, cung kính nói: “Chủ nhân, Minh Thành vô dụng, đã không hoàn thành sứ mệnh được giao.” Trần Văn Dữ lắc đầu, nói: “Là tội bất hiếu. Ngươi mất tích hai năm, cha mẹ ngươi năm lần bảy lượt đến tìm bốn vương đòi con trai, khiến bốn vương khó xử.” Thấy ánh mắt Minh Thành đầy mờ mịt, Trần Văn Dữ hơi cao giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi quên mất cha mình là Trường tể tướng?” Minh Thành đáp: “Bẩm chủ nhân, Trường tể tướng là thân sinh của Trường Dũng tướng quân, không phải Minh Thành. Tướng quân từ nhỏ đã được đưa vào quân đội rèn luyện nhưng thân phận được giấu kín, nên chuyện này ngoài cha con Trường tướng quân và chủ nhân, chỉ mình Âm Đội biết. Bản thân Minh Thành là người không cha không mẹ, từ thời niên thiếu được chủ nhân cứu giúp. Minh Thành nguyện ý trung thành...” Nhưng Trần Văn Dữ giờ tay ngăn gã nói tiếp, giọng nói thả lỏng: “Được rồi, bốn vương biết ngươi chính là Minh Thành.”

Trần Văn Dữ nói tiếp: “Người con gái kia, cho nàng ấy một liều thuốc ngủ, giám sát cẩn thận. Bốn vương không muốn có sơ suất xảy ra.” Minh Thành nghe thấy mệnh lệnh thì hơi giật mình, bạo gan hỏi: “Chủ nhân, người không định hỏi chuyện nàng ấy sao?” Trần Văn Dữ liếc gã, nói: “Nàng ấy hiện đã mất đi trí nhớ, ta hỏi thì nàng ấy trả lời được sao?”

Một canh giờ sau, Trần Văn Dữ bước vào mật thất, người được mùi mê hương dễ chịu. Chàng tiến đến gần chiếc giường lớn giữa phòng, quan sát hình bóng người con gái đang ngủ say. Khuôn mặt nàng vẫn thanh lệ như hai năm trước, nhưng đã bớt đi phần trẻ con, càng thêm nét đẹp mặn mà. Trần Văn Dữ bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn một chút. Liệu đây có phải là nàng? Chàng khẽ nói: “Bảo vệ cho bốn vương. Nếu có nguy hiểm thì lập tức đánh thức bốn vương dậy.” Có tiếng dạ vang lên từ bóng tối. Chàng lại lẩm bầm “Cũng chẳng biết đã bao lâu rồi không ngủ được một giấc đàng hoàng.” Nói rồi cời giày, để nguyên quần áo leo lên giường.

Trần Văn Dữ nằm xuống cạnh Dư Ảnh, nghĩ nghĩ một chút lại nắm lấy bàn tay nàng. Chàng giật mình nhận ra nhiều vết chai sần trên lòng bàn tay ấy, hẳn là hai năm rồi nàng cũng không được sống thoải mái đi... Trần Văn Dữ hơi nhủu mày, trước khi chìm vào giấc ngủ còn thì thầm vào tai cô gái đang ngủ: “Không cần biết nàng có là Dư Ảnh hay không, nếu lần này nàng không thể đưa bốn vương vào mộng cảnh, lúc thức dậy bốn vương lập tức giết nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nếu không gặp nàng giữa thời loạn lạc

Trần Văn Dữ biết mình đã vào mộng cảnh, nhưng lại có cảm giác vẫn đang sống trong đời thực. Chàng vẫn tên là Trần Văn Dữ, thân phận vẫn là Hắc Vương gia của Vân Triều.

Có điều, chàng dường như trẻ lại mấy tuổi. Lại không hề có bóng dáng Dư Ảnh ở bên.

Làm sao thoát khỏi mộng cảnh đây?

***

Cô gái nhỏ chừng mười một, mười hai tuổi neho đôi mắt đầy tơ máu, từng cơ bắp trên da thịt đều căng cứng. Trang phục của nàng màu đỏ rực, vì được làm từ lông thú nên giúp cho nàng cản bớt cái lạnh mùa đông. Xung quanh nàng, không gian chìm trong tấm màn tuyết trắng xóa, từng bông hoa tuyết li ti không ngừng rơi rơi theo gió thành từng đợt rét buốt. Như hòa lẫn vào trong nền tuyết trắng, từng đôi mắt đỏ ngầu không ngừng chiếu tướng nàng: một đàn sói trắng hơn chục con đang bao vây con mồi, gầm gừ, đe dọa, sẵn sàng xé xác cô gái nhỏ thành trăm mảnh.

Nàng rút từ trong đôi ủng da ra một thanh kiếm sắc. Đây là một trong những món quà mà nàng thích nhất, luôn mang theo bên mình. Không ngờ lại có lúc dùng tới.

Cô gái nhỏ nhận ra con sói đầu đàn, hét lên với nó: “Có giỏi thì đấu với ta. Nếu ngươi thắng, ta cho ngươi sinh mạng này!” Con sói như hiểu tiếng người, tru lên một tiếng ghê rợn rồi bỏ nhào về phía nàng.

Có điều, theo sát theo nó còn có bốn con sói đực khác.

Cô gái nhỏ hừ lạnh: “Đồ ăn gian!” Rồi nhún chân phóng người lên cao, lúc hạ xuống đã chém ngang vai một con sói nhỏ trong đàn. Ngươi thấy mùi máu đồng bọn, mấy con sói kia như phát điên, lao vào tấn công con mồi nhỏ bé.

Cô gái nhỏ lập tức lách người né tránh từng đòn chí mạng của bọn sói, đồng thời nhanh nhẹn chém mạnh vào lưng, vào bụng, vào cổ của bất cứ con nào nằm trong tầm ngắm. Hừ, nếu nàng chết tại đây, nàng cũng phải mang “hung thủ” theo.

Mãi nhảy múa điên cuồng giữa bầy sói, cô gái nhỏ không may hay biết một nhóm người ngựa đang đứng xem ở cách đó một quãng xa. Dẫn đầu là một người đeo mặt nạ đen thân hình cường tráng, khoe miệng đang cong lên một đường rất nhẹ. Người đó nói với thuộc hạ bên cạnh: “Ta vốn không hay can thiệp vào chuyện của người khác. Nhưng mà cô bé này đang đấu tranh cho tính mạng của mình. Tuy còn nhỏ nhưng biểu hiện rất xuất sắc, nên cứu.” Nói rồi phóng ngựa về phía đàn sói, đám thuộc hạ theo sát bên người.

Cô gái nhỏ dù võ công cao cường nhưng dù sao còn nhỏ tuổi, đấu với đàn sói một lúc đã bắt đầu thấm mệt, trên người cũng có vài vết thương. Trong lúc hơi thở rối loạn, nàng quét hụt một đường kiếm, khiến cho con sói đầu đàn có cơ hội nhảy bổ vào người nàng.

Lúc ngã ngựa xuống nền tuyết, trong đầu nàng chỉ có nỗi tuyệt vọng cùng hối tiếc. Thôi chết rồi.

Chợt có một tiếng kêu chói tai vang lên. Con sói tuyết đầu đàn bị một mũi tên dài cắm sâu vào giữa ngực, rơi phịch xuống nền tuyết ngay cạnh cô gái nhỏ. Ngay sau đó lại có nhiều tiếng tru tréo, một nhóm kỵ sĩ áo đen che mặt không biết từ đâu xuất hiện, trên tay giương giáo lấp lăm. Đàn sói trong phút chốc bị tiêu diệt gọn ghẽ, một con cũng không sống sót.

Một người cao lớn thúc ngựa tiến lại chỗ cô gái nhỏ đang lồm cồm bò dậy. Nàng kinh ngạc hỏi: “Các người là ai? Là người của đại ca sao?” Kẻ áo đen phớt lờ câu hỏi của nàng, hỏi bằng giọng hơi trầm: “Không sao chứ?” Cô gái nhỏ lắc đầu, phui tay đứng dậy. A, giọng nói này dường như không phải của người Long Hà...

Người áo đen thấy nàng không sao thì yên tâm gật đầu, giơ một tay ra. Thấy nàng vẫn ngẩng đầu ngơ ngác nhìn mình, người đó cất giọng không kiên nhẫn: “Người muốn đi bộ?” Cô gái nhỏ lúc này giật mình, giơ tay để kẻ đó đỡ lên ngựa. A, tính cách này thật là không đáng yêu mà...

Cô gái nhỏ không quen ngồi chung ngựa với kẻ khác, sống lưng không tự chủ được nghiêng về phía trước. Dù khó chịu, giọng nói của nàng vẫn hết sức tự nhiên chỉ đường cho đám kỵ sĩ đưa mình về nhà. Chợt nàng nghe một giọng nói phát ra sau lưng: “Trước giờ ta vẫn nghĩ trong dãy núi tuyết này không có người sinh sống.” Cô gái nhỏ thật thà đáp: “Bọn ta không sống ở đây. Là các ca ca của ta muốn săn sói tuyết, nên ta đi theo.” Người kia tỏ vẻ thú vị: “Đi săn sói tuyết mà lại để muội muội suýt bị sói tuyết ăn thịt sao? Ca ca của ngươi cũng thật sợ suýt.” Cô gái nhỏ gật đầu tán thành: “Đúng vậy. Sau này bọn họ đi săn gấu, săn cọp, ta thà chết cũng nhất định không đi theo.” Chỉ nghe sau lưng nàng phát ra tiếng cười khê.

Đoàn người đi vào một cánh rừng thưa, chợt nghe tiếng huyền não phía trước. Cô gái nhỏ đóng tai nghe một lát, vui mừng nói: “A, là các ca ca của ta.” Đúng lúc này, một thuộc hạ tiến đến thì thầm vào tai người đang chờ cô gái: “Chủ nhân, là cờ hiệu của hoàng tộc Long Hà.” Mắt người đeo mặt nạ lập tức lóe sáng. Cô gái nhỏ chỉ cảm thấy có bàn tay nâng hai bên hông mình lên, khoảnh khắc sau hai chân đã chạm đất. Nàng ngước đôi mắt trong sáng nhìn người đã cứu mình: “Ân nhân, tạ ơn cứu mạng. Người không định coi mặt nạ ra sao? Lát nữa các ca ca của ta gặp người, nhất định sẽ thắc mắc người cứu em gái họ là ai.” Người ngồi trên ngựa nói: “Hôm nay ta có việc nên không thể gặp họ.” Cô gái nhỏ biết người kia thực sự bận việc nên không lãng nhãng, hai tay lục lọi trên người một lúc rồi chia ra một chiếc lắc vàng: “Ân nhân, xin cầm lấy đi. Ta tên là Dư Ảnh. Nếu sau này người cần ta trả ơn, hãy mang tới cái này.” Người đeo mặt nạ chợt bật cười thành tiếng, giơ tay cầm lấy rồi dứt khoát thúc ngựa rời đi.

Bóng nhóm kỵ sĩ vừa khuất dạng, đã nghe giọng thiếu niên vang lên đầy vui mừng: “Đã tìm thấy hoàng muội! Nhị hoàng đệ, tam hoàng đệ mau đến đây!” Dư Ảnh ngay lập tức quay người lại, ánh mắt đầy sợ sệt: “Ôi hoàng huynh, từ nay muội bị lạc đường. May mà hoàng huynh tìm được... huhu...”

Bốn năm trôi qua.

Mặc dù tình hình hai nước Long Hà - Vân Triều có chút căng thẳng, nhưng từ khi con đường liên hôn được đề ra, hoàng đế hai nước đều vuốt râu hài lòng. Vấn đề đặt ra là cặp đôi được hi sinh cho cuộc liên hôn này sẽ là ai? Trong hoàng tộc Long Hà không thiếu nam thanh nữ tú, thế nhưng Vân Triều chỉ còn độc một người chưa lập gia đình là Hắc Vương Gia. Vì vậy lần này sứ giả Vân Triều đến thăm Long Hà, mục đích là chọn vợ cho vị vương gia nổi tiếng thiện chiến kia.

Nghe nói Hắc Vương Gia lưng hùm vai gấu, thô kệch lỗ mãng, khuôn mặt lại đen đúa xấu xí, hoàn toàn trái ngược với vị hoàng huynh trên ngai vàng của mình.

Dư Ảnh mặc chiếc váy vàng ngồi vắt vẻo trên chạc cây, đóng tai nghe lời kể chuyện của tên thái giám đang tỉ mỉ hái đào. Nàng đang ở vườn đào ở góc Đông hoàng cung, vốn là nơi ít người lui đến. Phía trên đầu nàng, mặt trăng hình lưỡi liềm chao nghiêng như đang trôi lơ lửng trên bóng cảnh lá lung lay. Trên đầu Dư Ảnh là chiếc lán nhỏ dựng đầy trái đào chín mọng, nàng vừa ngòm ngòm ăn vừa nói: “Hắn là người luyện võ, thân hình to lớn thô kệch là chuyện thường. Suốt ngày phơi mặt ngoài mưa nắng, da bị cháy nên đen đúa là không tránh khỏi.” Nói xong lại cắn thêm một miếng đào ngon ngọt. “Thế nhưng nếu hắn xấu quá, thì thật tội cho cho cô gái được chọn làm vợ hắn.” Tên thái giám nhin nọt nói: “Công chúa anh minh.” Nàng nghe thế thì cất giọng cười như tiếng chuông bạc, tiện tay ném hạt đào xuống đất. Khung cảnh hiện tại thật không dám khen là lãng mạn, chỉ tiếng tiếng gió rít cùng tiếng lá cây xào xạc đã khiến người thường nổi da gà. Chợt phía dưới có tiếng người hô lớn: “Là kẻ nào?” Hai chủ tớ trên cây lúc này ngừng việc, thấu hiểu nhìn nhau một cái, đập thân cây vận khinh công rời đi.

Về đến phòng, Dư Ảnh vội thay quần áo, sai người bày ra bàn bức tranh mà nàng kì công vẽ đêm trước, đứng ngắm hồi lâu. Chỉ một lát sau, có tiếng gõ cửa. Tiếp đó Thái tử bước vào. Dư Ảnh tươi cười nói: “Hoàng huynh đến thật đúng lúc. Muội mới vẽ xong một bức tranh phong cảnh, cũng vừa khô mực đây.” Thái tử Ngọc Vinh nhìn bức tranh một lượt rồi nghi hoặc nhìn Dư Ảnh: “Cả buổi tối hoàng muội đều vẽ tranh không ra ngoài nửa bước sao? Bốn thái tử lại nghe nói có kẻ giả thân giả quý ở Đông Uyển, còn kinh động tới sứ giả Vân Triều.” Dư Ảnh nghe nói thế thì tròn to mắt, ra điều uất ức: “Hoàng huynh không tin muội? Rõ ràng muội ở đây vẽ tranh. Chẳng nhẽ hoàng cung có chuyện gì xảy ra thì muội đều phải nhận là bản thân làm ra?” Ngọc Vinh mỉm cười gian trá: “Trong hoàng cung này ai cũng biết, ngoài thập bát công chúa nghịch ngợm ra, còn ai dám làm những chuyện tày trời?” Không để Dư Ảnh nói tiếp, chàng rút ra một món trang sức nhỏ lấp lánh, đặc ý nói thêm: “Đây là thứ sứ giả Vân Triều nhất định được. Muội còn gì chối cãi không?” Dư Ảnh sững sờ sờ lên dải tai trống không, trong lòng thầm rủa tên sứ giả làm chuyện ấy một vạn mấy ngàn lần.

Khuôn mặt Ngọc Vinh chợt trở nên nghiêm túc. Chàng nói: “Phạt muội cấm túc trong phòng một tháng. Cấm đi ra ngoài làm mất mặt Long Hà.” Nói rồi phát tay áo rời đi.

Dĩ nhiên Dư Ảnh không hề ngoan ngoãn ở trong phòng. Bây giờ là mùa xuân, khí trời dịu mát, muôn hoa đua nở, làm sao nàng cưỡng lại được thể giới tươi đẹp bên ngoài đây? Nhưng nàng cũng không muốn chọc cho thái tử nổi giận. Vì vậy sau mấy ngày buồn chán, Dư Ảnh quyết định thay nam trang, vác theo một chiếc hộp nhỏ, len lén trèo tường ra ngoài cung chơi.

Dur Ảnh đi thẳng tới Vạn Hương Lầu, vốn là nơi giải trí nổi tiếng xa hoa của giới quý tộc.

Vạn Hương tú bà vừa nhìn thấy nàng thì mỉm cười tươi tắn: “A, Trần Minh đây à. Cậu tới thật đúng lúc, hoa khôi Như Ý tới nay có khách quý. Cậu có món gì tốt mau mau đem cho con bé, tính vào phần nợ của ta!” Khi ra ngoài, Dur Ảnh lấy tên giả là Trần Minh, người buồn trang sức. Nàng không thiếu tiền, nhưng lại rất thích kiếm tiền. Những món trang sức đều do nàng tự chế tác trong lúc rảnh rỗi, giá thành rất cao, vì vậy cũng chỉ giới quý tộc và các cô gái trong chốn xa hoa này mới mua nổi.

Tú bà dẫn theo Dur Ảnh gõ cửa phòng Như Ý, nhưng đáp lại nàng lại là tiếng rên rất nhẹ. Cửa phòng mở ra, Như Ý mặt vừa xanh xao vừa nhả nhỏ, nhìn tú bà nói không ra hơi: “Ma ma... con... con đau bụng quá, sợ là tới nay không có sức múa đâu...” Nàng nói xong thì oằn mình đầy đau đớn, ôm bụng ngồi bệt xuống nền nhà. Vạn Hương tú bà thấy thế thì hoảng hốt thốt lên: “Như thế sao được! Khách tới nay có liên hệ tới thái tử đó, họ muốn xem con múa. Nếu con không ra được, sợ rằng Vạn Hương Lầu chúng ta cũng khỏi làm ăn luôn!” Như Ý nghiêng rặng nói: “Nếu con biết được kẻ nào bỏ thuốc vào đồ ăn, nhất định xé xác hắn... A, đau quá...” Dur Ảnh thấy hai người trước mắt tâm tình bất ổn, lại nghe nói tới vị hoàng huynh đánh kính của mình thì chợt một ý tưởng lóe lên. Đây là cơ hội kiếm tiền đó! Nàng vội móc từ trong tay áo một cái bàn tính con con bằng vàng tinh xảo, mỉm cười nói: “Trần Minh có một ý này, không biết hai người thấy có hợp lý không...”

Tới đó, Vạn Hương lầu tiếp khách quý. Khách tới, không khí cả tòa lầu chợt trở nên rúng động từng hồi, bởi người đến là hai vị thanh niên tướng mạo đẹp đẽ, cử chỉ thanh tao. Người mặc áo trắng viền vàng không ai khác chính là thái tử Long Hà. Người còn lại khoác áo màu đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt dễ nhìn mang rõ đường nét mạnh mẽ của người phương Bắc. Đứng bất động trên đài cao, Dur Ảnh âm thầm đánh giá hai người đàn ông qua tầm mạng che mặt, trong lòng chợt có chút hối hận vì đã nhận vụ làm ăn này. Người mặc áo đen kia rõ ràng là vị sứ giả Vân Triều mấy ngày trước vừa gây thù kết oán với mình. Thế nhưng đã đàm lao rồi, nàng chỉ còn cách hoàn thành xong việc, lấy tiền, rồi mau mau biến mất mà thôi.

Hai vị khách quý vừa yên tọa, tiếng nhạc cũng vừa cất lên. Một cô gái che mặt, áo đỏ bó sát người đứng trên đài cao đang bắt đầu nhảy múa điệu nhạc. Tiếng nhạc trầm, nàng nghiêng người hoặc cong nhẹ sống lưng, tiếng nhạc bổng, nàng tung người lên cao, từng động tác uyển chuyển vô hạn, làm say đắm lòng người. Khi nàng vô tình liếc qua chỗ khán giả, thì bất chợt bắt gặp ánh mắt sáng quắc của vị sứ giả Vân Triều kia đang chăm chăm nhìn mình. Đành cup mắt giả vờ e lệ, tiếp tục đi chuyển theo tiếng nhạc.

A, hoàng huynh sẽ không nhận ra nàng chứ? Nếu huynh ấy nhận ra, e rằng nàng sẽ không chỉ bị cấm túc đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lạc trong vũ điệu ngàn hoa tuyết

Lúc này trong lòng Dur Ảnh chợt nổi lên tầng tầng lớp lớp suy nghĩ bi quan. Nếu có kẻ biết công chúa Long Hà vì tiền mà thay ca kỹ nhảy múa, chẳng phải thể diện hoàng thất sẽ mất sạch sao? Trước khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của tên sứ giả đó, nàng tự tin sẽ không ai phát hiện được, ngay cả hoàng huynh nếu biết cũng sẽ che giấu cho nàng. Nhưng khi sứ giả Vân Triều nhìn Dur Ảnh nàng như vậy, trong lòng nàng bỗng phát sinh cảm giác chột dạ khi làm chuyện xấu. Vì vậy khi tiếng nhạc vừa dứt, nàng vội vã cúi chào rồi chạy một mạch khỏi khán đài.

Ngọc Vinh quay sang sứ giả Vân Triều cười nói: “Cô hoa khôi này cũng trốn nhanh ghê.” Người kia nhấp một ly rượu, mỉm cười: “Truyền nàng ấy xuống đây tiếp rượu, được chứ?” Lời chàng vừa dứt, đã có kẻ chạy đi truyền tin. Một lát sau hoa khôi Như Ý một thân váy đỏ thắm yêu kiều tiến đến, trên tay bưng một bình rượu hảo hạng. Sứ giả Vân Triều nhìn Như Ý một chút, chợt hỏi: “Điệu múa của người lúc này tên là gì?” Giọng Như Ý run run vang lên như tiếng ong vo ve: “Bẩm điệu múa ấy có tên Vũ điệu ngàn hoa tuyết... là tuyệt kĩ của Bách Hoa lâu...” Sứ giả Vân Triều khẽ gật đầu, nhưng lại như băng như quơ nói: “Người múa lúc này, không phải là nàng ấy.” Lời này khiến cả tú bà lẫn Như Ý đều hoảng sợ đến ngưng thở. Rất may sau đó sứ giả Vân Triều lại bồi thêm: “Cũng có thể ta nhầm. Thôi bỏ đi.”

Sáng hôm sau Dur Ảnh đẩy cửa ra ngoài đi dạo, không ngờ bắt gặp tên sứ giả Vân Triều mặc áo đen đứng lù lù trong khu vườn hoa gai nhỏ trước tầm cung của mình. Nàng liền dẫn theo cung nữ thái giám tiến về phía hắn, chống nạnh mắng: “Sứ giả Vân Triều, người quá quắt rồi. Tầm cung của bản công chúa là nơi người đến được sao? Hoàng cung Long Hà là nơi người có thể đi lung tung à?” Kẻ kia hơi bất ngờ, nhưng không hề đáp trả hay tỏ ra bực bội. Dur Ảnh vẫn còn một bụng tức đối với kẻ vô lễ nhiều chuyện này đây, hẳn dám không trả lời nàng sao? Đúng lúc Dur Ảnh đang mở miệng chuẩn bị mắng tiếp thì giọng áy náy của Thái tử vang lên sau lưng: “Thật xin lỗi. Ta đi lấy bộ cờ lâu quá, để huynh phải đợi. A, hoàng muội...?” Thấy khuôn mặt Dur Ảnh đỏ lên vì tức giận, Ngọc Vinh liền nói: “Bọn ta chỉ đi ngang qua mượn bộ cờ ngọc của muội mà thôi, không có ý làm phiền muội đâu.” Dur Ảnh chỉ sứ giả Vân Triều, giọng cao vút: “Bọn ta? Hắn có thân phận gì mà hoàng huynh lại thân thiết như vậy? Còn dẫn hắn vào tầm cung của muội, thật quá quắt!” Ngọc Vinh liền nói: “A, hắn chỉ là sứ giả Vân Triều, Hắc Vương Gia, thượng phu tương lai của muội.”

Mất một lúc Dur Ảnh mới tiếp nhận hết thông tin, lắp bắp nói: “Huynh... huynh nói hắn chính là Hắc Vương Gia? A... sao không ai nói cho muội biết sứ giả Vân Triều là Hắc Vương Gia? Còn... còn nữa, sao hắn lại là thượng phu tương lai của muội?” Ngọc Vinh thở dài sâu kín, nhìn trời nói: “Chiếu thư của phụ hoàng chắc cũng sắp tới chỗ này rồi.” Dur Ảnh lập tức hóa đá, quay sang nhìn kẻ vốn im như pho tượng từ nãy đến giờ. Bất gặp ánh mắt của nàng, Trần Văn Dự khẽ cong khóe môi, nhẹ giọng nói: “Công chúa, e rằng nàng sẽ sớm theo ta về Vân Triều.”

Đây... đây là lời đe dọa phải không?

Mặc dù Dur Ảnh to gan cùng lì lợm, tình hình trước mắt lại quá sức tương tượng của nàng. Dur Ảnh cảm thấy cả khuôn mặt nóng lên, đầu chỉ thiếu chút

nữa là bóc ra cột khói. Nàng cũng không nói được thêm câu nào nữa, chỉ mím môi dậm chân, chạy ngược trở vào phòng.

Sau lưng vang lên tiếng cười trầm thấp, nhắm mắt cũng biết là của kẻ đáng ghét kia.

Sau đó không lâu, chiếu thư thực sự được ban đến. Cả đất nước Long Hà nhỏ bé đều biết chuyện công chúa thứ mười tám sẽ được gả cho Vân Triều, một tháng sau hôn lễ được cử hành.

Mấy ngày nay, Dur Ảnh tuân thủ triệt để lịch cấm túc của thái tử Ngọc Vinh, suốt ngày ru rú ở trong phòng. Kẻ ngoài nhìn vào đều cho rằng nàng vì kinh hãi cùng tuyệt vọng mà đóng cửa lánh sự đời. Thế nhưng chỉ Dur Ảnh biết, nàng đang chuẩn bị đào hôn.

Hắc Vương Gia gì gì đó, hãy để cho các tỷ tỷ của nàng lấy làm chồng đi.

Dur Ảnh gói ghém quần áo vật dụng gọn gàng hết sức có thể, nửa đêm canh ba dùng khinh công thành công thoát ra ngoài hoàng cung. Ở đó nàng đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa do thái giám thân cận điều khiển. Vừa thấy Dur Ảnh, phu xe đã vội vã vén rèm, đỡ nàng lên xe.

Dù xe đang chạy trong đêm, kẻ cầm cương vẫn điều khiển xe ngựa lao đi hết sức vững vàng. Nằm uòn trong xe ngựa, Dur Ảnh thầm khen tâm phúc của mình một tiếng, rồi thả mình vào giấc ngủ say. Không biết xe đã chạy được bao lâu, bên ngoài ánh nắng cũng bắt đầu chiếu rọi, Dur Ảnh bỗng thò đầu ra ngoài cửa sổ thắc mắc: “Này, người có nhầm đường không vậy? Đây không phải là đường đi về phía nam. . .” Mãi không nghe thấy tiếng trả lời của kẻ kia, nàng đành chui ra ngoài cửa xe, định chất vấn hẳn.

Không chui ra ngoài thì thôi, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt nàng đã sợ hết hồn. A, tên thái giám đánh xe vốn là tâm phúc một tay nàng đào tạo không hiểu sao lại biến thành Trần Văn Dữ. Còn nữa, xung quanh xe của nàng còn có thêm mấy con tuấn mã chờ theo toàn người áo đen che mặt đang phi nước đại kẻ kẻ hai bên. . .

Dur Ảnh lắp bắp: “Các. . . các người đưa ta đi đâu?” Trần Văn Dữ vững tay điều khiển ngựa, hết sức dễ chịu nói: “Chúng ta sắp thành thân. Bỏ vương đưa cô dâu trong lai đi bồi dưỡng tình cảm, có gì sai?” A, rõ ràng đây là bắt cóc, bắt cóc đó! Dur Ảnh âm thầm khóc rầm rức trong lòng, xuống giọng cầu xin: “Vương gia ca ca, Dữ ca ca, làm ơn, làm ơn đưa tatrở về hoàng cung Long Hà đi!” Trần Văn Dữ vẫn nhìn thẳng, nhưng giọng hơi toát ra thâm trầm: “Chẳng phải nàng tự nguyện lên xe ngựa của ta, sao bây giờ lại dỗi ý như vậy? Chúngta đã đi được gần nửa đường, bỏ vương không rảnh rồi làm chuyện không tới nơi tới chốn như vậy.” Thấy người thanh niên nọ vẫn cứ tập trung đánh ngựa, không may nhìn đến mình, Dur Ảnh liền âm thầm khóc to trong lòng thêm một trận nữa, đoạn thụt đầu vào trong xe.

Khi tấm màn dày đã ngăn cách Dur Ảnh với thế giới bên ngoài, nàng liền lấy từ trong hành trang ra một chiếc túi thêu tinh xảo to bằng cái bát ăn cơm. Dur Ảnh nhanh nhẹn mở túi, vừa chuẩn bị vốc tay vào thứ bột bên trong thì màn xe chợt bị xốc lên, một cái bóng to lớn chui vào trong. Dur Ảnh hét một tiếng lớn, không quên nhanh nhẹn giấu chiếc túi bí mật ra sau lưng. Trần Văn Dữ liếc nàng một cái, rất tự nhiên mà ngồi xuống ghế dựa trong xe, bắt đầu cời áo ngoài.

Dur Ảnh nghiêng răng hỏi lớn: “Trần Văn Dữ, nam nữ thụ thụ bất thân. Người làm gì đó?!” Người kia nghe thấy họ tên tôn quý bị gọi ra đầy đủ thì hơi khựng lại, giọng cất lên lạnh tanh: “Bỏ vương đường đường là vương gia Vân Triều, chó có phải phu xe của nàng? Bỏ vương một mối, bụi đường lại bám bẩn, cho nên để thuộc hạ điều khiển xe ngựa, bỏ vương muốn nghỉ ngơi.” Chẳng cời áo ngoài xong lại cười tà một tiếng, chợt nhướn người về phía Dur Ảnh. Mùi hương phái nam bắt chợt xộc tới, Dur Ảnh chưa kịp phản ứng thì cái túi màu vàng trên tay đã bị cướp lấy. Trần Văn Dữ cầm cái túi không lớn không nhỏ lên ngấm một chút, lại nhìn sang Dur Ảnh cười cười, đoạn vung tay vứt cái túi ra ngoài cửa sổ trước ánh mắt tròn to đầy kinh ngạc cùng đau đớn của nàng.

A, thuốc ngủ không mùi của nàng, bột tê siêu cay cùng triệt khí hương quý giá của nàng. . .

Lần này Dur Ảnh nhất quyết không thêm khóc trong âm thầm nữa. Nàng giơ tay chìa về phía Trần Văn Dữ, khuôn mặt mếu máo, nước mắt nước mũi bắt đầu chảy ra đầm đìa: “Người. . . người. . . người. . . tại sao lại vứt đồ của ta? Tại sao vứt đồ của ta?”

Cảnh trước mắt khiến khuôn mặt Trần Văn Dữ biến chuyển hết sức đặc sắc. Dù có nằm mơ, chàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày chứng kiến cô gái nhỏ này rơi nước mắt. Nhưng mà, nàng lại đang khóc vô cùng thảm thương như đứa bé bị giành mất đồ ăn yêu thích! Trần Văn Dữ vừa sững sốt vừa lúng túng, giơ tay quệt lên má Dur Ảnh một cái, khẽ nói: “Đừng khóc nữa.”

Nhưng Dur Ảnh bây giờ như đứa trẻ, đã khóc là không thèm dừng lại. Nàng vừa hít mũi vừa lớn tiếng kể tội kẻ xấu xa trước mắt: “Người, người rõ ràng là ức hiếp ta! Người. . . người. . . người. . .” Trong lúc cô nàng kia vì uất nghẹn mà chưa thể tìm ra từ để mắng, Trần Văn Dữ khổ tâm ôm đầu, đoạn vạch màn cửa nói vọng ra ngoài: “Trả cái túi cho nàng đi!”

Chỉ thấy mấy giây sau, cái túi vàng lại được ném ngược vào trong tay Trần Văn Dữ, hiển nhiên là do tùy tùng của chàng làm. Chàng xoa đầu Dur Ảnh lúc này đã nín khóc, nhẹ giọng nói: “Cô gái ngốc.” Dur Ảnh hừ lạnh, thô lỗ giành lại cái túi, nghiêng mặt không thèm nhìn mặt người kia. Trần Văn Dữ cũng không thêm chấp, chỉ ngồi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khước môi cong lên đầy ý vị.

Xe ngựa đi thêm một quãng đường dài, bầu không khí bên ngoài càng lúc càng trở lên lạnh giá. Dur Ảnh đang ôm gối mơ màng ngủ thì chợt có một tấm chăn lông ấm áp phủ lên người. Giọng Trần Văn Dữ vọng lại từ cõi xa xăm “Sắp vào cùng núi tuyết, nàng nên mặc áo ấm vào rồi.” Dur Ảnh nghe nói đến núi tuyết thì giật mình ngồi thẳng dậy, ngờ ngác hỏi: “Sao lại đưa ta đến núi tuyết?” Đáp lại nàng là nụ cười bí hiểm.

Không lâu sau, xe ngựa chậm chậm dừng lại. Một giọng nói lạnh lẽo truyền vào trong xe: “Bẩm chủ nhân, xe ngựa chỉ có thể di chuyển đến đây.” Trần Văn Dữ cảm thấy mình giống như một người cha hiền từ dịu dàng kiên nhẫn hơn bao giờ hết, vừa dỗ dành vừa khuyên bảo vừa ép buộc cô công chúa cứng đầu là Dur Ảnh ra khỏi xe ngựa. Hai người bước xuống xe, chàng lại tiếp tục kéo theo Dur Ảnh đi thêm một đoạn về phía trước, bỏ lại xe ngựa cùng đám tùy tùng sau lưng.

Dư Ảnh cúi đầu nhìn dấu chân của mình in sâu trong tuyết, vừa ừ ừ đi về phía trước. Trong đầu nàng xoay qua chuyện lại, nhưng vẫn không lí giải được hành động kỳ lạ của người kia. Giữa lúc Dư Ảnh rơi vào dòng suy nghĩ rồi rầm không dễ chịu, Trần Văn Dữ chợt cất tiếng hỏi: “Nàng nhớ nơi này chứ?” Dư Ảnh hắt xì một tiếng, ngẩng đầu cau có đáp: “Nơi này là dãy núi tuyết thuộc vùng biên giới của Long Hà và Vân Triều, quanh năm lạnh giá, lại nổi tiếng có loài sói tuyết to lớn hung dữ sinh sống. Người không định bắt cóc ta vượt qua nơi đây đến Vân Triều luôn chứ?” Trần Văn Dữ ngửa đầu cười ha ha, giọng trầm trầm tản đi trong gió tuyết: “Trần Văn Dữ ta không làm chuyện hèn hạ như vậy! Ta chỉ muốn ôn chút chuyện xưa với nàng.” Dư Ảnh chỉ vào chóp mũi hồng hồng vì lạnh của mình, đánh giọng nói: “Bỏn công chúa thì có chuyện xưa gì mà ôn lại với vương gia đâu!”

Trần Văn Dữ lại cười nhẹ, đoạn lấy từ trong ngực áo ra một vật, tùm tùm nói: “Nàng còn nhớ vật này chứ? Bốn năm trước nàng hứa sẽ trả ơn cho ta. Bây giờ là lúc ta cần nàng làm chota một việc, nàng không từ chối chứ?”

Trên tay Trần Văn Dữ là một chiếc lắc vàng tinh xảo. Dư Ảnh há hốc miệng, ngó đăm đăm vật trang sức quen thuộc ấy một hồi thật lâu.

Mùa đông vừa qua không lâu, cái buốt trên núi tuyết đã giảm bớt nhưng những đợt gió lạnh giá vẫn còn hoành hành. Hai người Trần Văn Dữ và Dư Ảnh cứ như vậy đứng bất động, xung quanh là cánh đồng tuyết trắng xóa trải dài tới tận tận chân trời. Từng đợt từng sóng hoa tuyết dập dờn bao phủ xung quanh hai người theo hình xoắn ốc, khiến cánh tay Trần Văn Dữ cũng bắt đầu có chút cảm giác tê tê vì bị đóng băng.

Trong đầu Dư Ảnh hiện lên rất nhiều hình ảnh điên cuồng cùng đẹp đẽ tại vùng đất này nhiều năm trước: tuyết trắng ngàn dặm, máu đỏ tươi của đàn sói, nỗi tuyệt vọng cùng cực của bản thân, kỵ sĩ anh dũng áo đen, giọng cười trầm thấp, vòng tay ấm áp.

Lúc nàng ngẩng mặt lên, Trần Văn Dữ không nhận ra ánh mắt của cô gái bước bình lúc này còn tranh cãi quyết liệt với chàng nữa. Đôi mắt Dư Ảnh tỏa sáng lấp lánh như vì sao đêm, nụ cười tươi đẹp hết sức chân thành. Nàng dịu dàng hỏi: “Chàng chính là ân nhân cứu mạng của ta. Việc nghĩa chàng muốn làm, ta đều cố sức hoàn thành.”

Trần Văn Dữ nghe xong câu ấy thì có chút bất ngờ. A, trong lúc báo ơn còn không quên tính toán với chàng. Nàng nói “việc nghĩa chàng muốn làm”, há chẳng phải ngụ ý chàng muốn việc xấu thì nàng kiên quyết từ chối ư? Suy nghĩ thấu đáo như thế, sao đôi mắt của nàng lại giữ nét sáng trong như vậy? Nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn nén mọi cảm xúc bên trong, bình thản nhìn Dư Ảnh nói: “Ta muốn nàng lấy ta. Toàn tâm toàn ý.”

Không biết bao lâu sau đó, chợt nghe trong làn gió tuyết giọng con gái mềm mại như sợi tơ mềm trôi lững lờ.

Nàng nói: "Được." Ta nguyện ý làm vợ của chàng.

Lời tác giả: Nếu ta là Dữ Dữ thì ta cũng sốc mà. Cô gái trong mộng cảnh này hoàn toàn khác Dư Ảnh mà chúng ta biết, nhưng về khả năng thay đổi thái độ 180 độ thì lại đúng là Dư Ảnh một trăm phần trăm.

P/S: Chương tiếp theo sẽ có bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ký ức của dư ảnh

Hai người lẳng lặng đi lang thang trong làn gió tuyết một một lúc, Trần Văn Dữ chợt nói: “Tuyết bắt đầu rơi nặng hạt lên rồi. Nàng có lạnh không?” Dư Ảnh đưa mắt nhìn quanh một chút, chợt bước lên nắm lấy cánh tay Trần Văn Dữ, lắc lắc vài cái: “Đĩ nhiên là lạnh muốn chết ~~~.” Trần Văn Dữ hết sức sùng sốt, hiển nhiên trong nội tâm chàng là một kẻ không hiểu phong tình.

Trần Văn Dữ nhú mi nói: “Tại sao không nói sớm? Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.” Dư Ảnh nói: “Em muốn đi với chàng thêm một lúc nữa.” Nàng quả quyết ôm chặt luôn cánh tay Trần Văn Dữ, hai cái bóng giờ hòa thành một trong làn mưa tuyết phiêu phiêu.

Trừ mẫu hậu đã qua đời vài năm trước, Trần Văn Dữ chưa bao giờ được người khác ôm. Cảm giác lúc này thật khó tả.

Dư Ảnh chợt nói: “Hôm trước em có một giấc mơ rất lạ. Chàng muốn nghe thử không?” Trần Văn Dữ đồng ý, Dư Ảnh liền nói tiếp: “Em mơ thấy mình vẫn là Dư Ảnh, nhưng thân phận hết sức đáng thương. Mẫu phi vì khó sinh cùng trúng độc nên qua đời, bản thân em cũng suýt chết, được ông ngoại đưa lên núi bí mật chữa trị. Ông ngoại mất, em về hoàng cung sống thì bị phụ hoàng ghê lạnh, sau đó chàng đánh chiếm Long Hà, em trở thành tù nhân.” Nàng chợt bật cười, nụ cười hồn nhiên cùng vui vẻ như ánh nắng mùa xuân: “Sao em có thể mơ thấy mình thê thảm như vậy? Rõ ràng mẫu phi cùng ông ngoại vẫn khỏe mạnh, phụ hoàng hết sức yêu thương em, còn chiến tranh Vân Triều cùng Long Hà chưa từng xảy ra!” Thấy sống lưng Trần Văn Dữ chợt trở nên cứng ngắt, Dư Ảnh bối rối nói: “Chàng đừng cười nhạo em nhé. Cũng chỉ là mơ thôi.” Trần Văn Dữ nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, lắm bầm: “Ừ, chỉ là giấc mơ mà thôi.”

Chàng chợt nói: “Đã đến lúc quay về rồi.”

Sau này khi đã rời khỏi mộng cảnh, mỗi khi nhớ về khoảng thời gian trải qua giữa vùng núi tuyết này, Trần Văn Dữ chỉ cảm thấy một chút ấm áp cùng an nhiên. Sâu trong trái tim của mỗi con người luôn có một miền tuyết trắng như vậy. Nơi đó lưu lại những ký ức đẹp đẽ nhất, tàn khốc nhất, nhưng những

cảm xúc yêu hận trong đó vẫn luôn được gìn giữ vẹn nguyên theo thời gian.

Bỏ lại sau lưng vùng núi tuyết lạnh giá, Trần Văn Dữ cùng Dư Ảnh leo lên xe để trở lại hoàng cung Long Hà. Chẳng mấy chốc Dư Ảnh đã lại chìm vào giấc ngủ say. Trần Văn Dữ thấy vậy thì cười khổ, nhẹ tay đắp chăn cho nàng, không kiềm được suy nghĩ mông lung.

Tỉnh ra, chàng đã ở trong mộng cảnh này bốn năm. Mặc dù thời gian chàng thực sự ở trong mộng không lâu như vậy, bởi trong mơ chàng nhảy cóc từ khoảng thời gian này tới khoảng thời gian khác, nhưng những việc chàng thay đổi được so với ngoài đời thực lại rất nhiều. Ví như, gặp gỡ Dư Ảnh khi nàng còn nhỏ. Ví như, không phát động chiến tranh với Long Hà.

Thế nhưng chàng biết, bản thân Dư Ảnh trong mộng cảnh này cũng không phải là nàng nữa. Quá khứ đau buồn cùng thân phận công chúa bị thất sủng đã biến mất, cô gái trước mắt trở nên tự tin và chói lọi như ánh bình minh. Nàng không còn cất lực che giấu bản thân, cũng không còn đè nén cảm xúc yêu hận, để tất cả cá tính cùng tài năng đều bộc lộ rạch ròi. Mặc dù nàng có thêm những khả năng mà ngoài đời thực không có, ví dụ như khinh công cùng võ công, thế nhưng điều đó xuất hiện trong mộng cảnh cũng chỉ vì ước ao được trở nên mạnh mẽ của nàng. Dù thế nào đi nữa, một cô gái đặc biệt như Dư Ảnh thật sự không dễ tìm.

Trần Văn Dữ nhớ lại lúc mới vừa bị cuốn vào mộng cảnh này.

Chàng bị lạc trong một không gian xa lạ, hai vầng trăng đỏ như máu cùng trôi lơ lửng trên đầu rọi xuống ánh sáng ma quái. Nhưng chàng nhanh chóng nhận ra, mình đã thấy qua khung cảnh này trong một bức tranh của Dư Ảnh. Nếu Trần Văn Dữ nhớ không lầm, trong tranh còn có một thiếu nữ áo trắng mang đôi cánh trong suốt. Chàng vừa nghĩ xong thì chợt giữa bầu trời hiện ra một tia chớp, một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt: chính là cô gái trong tranh kia. Chỉ khác là nàng ta đang đứng đối diện với Trần Văn Dữ, để lộ khuôn mặt vô cùng đáng sợ. Chi chít trên da mặt cùng phần cổ là những ký hiệu cổ xưa kỳ dị, còn nơi hốc mắt trống rỗng, khiến khuôn mặt nàng ta trở nên lạnh lẽo, vô hồn. Sinh vật mang dáng dấp cô gái cất giọng khàn khàn như tiếng gió: “Hỡi người phạm, ai đã đưa ngươi vào địa phận Mộng Tuyền U Giới?”

Trần Văn Dữ lần đầu tiên nghe tới cái tên này, bèn lắc đầu nói: “Ta chưa từng nghe qua cái tên này. Bản thân ta được một cô gái tên là Dư Ảnh dùng Dẫn Mộng Thuật đưa đến đây.” Sinh vật kia liền cất giọng đều đều giải thích: “Mộng Tuyền U Giới thuộc địa phận của cõi U Minh, vốn là nơi cư ngụ của mộng linh, những sinh vật sinh ra từ giấc mơ của thần tiên, yêu ma. Đây không phải là nơi người phạm nên bén mảng đến.”

Lúc đó Trần Văn Dữ cho rằng, Dư Ảnh vốn chưa khôi phục trí nhớ nên thi triển sai Dẫn mộng thuật, có lẽ nàng cũng không nhận ra bản thân đã đưa chàng đến nơi này. Chàng từng hỏi sinh vật kia rằng phải chăng nếu chàng tự sát trong mộng cảnh thì cũng có thể quay về. Lúc ấy nàng ta nặng nề lắc đầu nói: “Không có người dẫn mộng, e rằng dù bản thể trong mộng cảnh chết đi, linh hồn của ngươi cũng không thể quay về.”

Sinh vật có cánh lạnh lùng nói tiếp: “Kẻ đưa ngươi đến đây không hề có ý đem ngươi trở lại. Để ra khỏi nơi này, ngươi có ba chọn lựa: một là thuyết phục kẻ kia mang ngươi ra khỏi Mộng Tuyền U Giới, hai là giết chết kẻ kia để hóa giải thuật pháp, ba, là để lại thứ đáng giá nhất của ngươi.”

Cũng có nghĩa, nếu không làm được một trong ba việc đó, chàng sẽ bị mắc kẹt trong Mộng Tuyền U Giới, mãi mãi không thể thoát ra.

Trần Văn Dữ thật muốn biết, thật ra Dẫn Mộng Thuật là thứ tà môn ngoại đạo gì, lại có thể khiến cho một người đang sống đường hoàng mắc kẹt trong mộng cảnh? Nhắc tới đây, chàng chỉ có thể trách mình hấp tấp, vì nôn nóng muốn chứng thực thân phận của Dư Ảnh mà khiến bản thân có nguy cơ bị kẹt lại trong giấc mơ.

Một tiếng “a” rất nhỏ vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Văn Dữ. Chàng xoa đầu cô gái đang cuộn người trên chiếc sập nhỏ trên xe, dịu dàng hỏi: “Va đầu vào đâu sao?” Dư Ảnh còn chưa tỉnh ngủ hẳn, hé miệng lầm bầm câu gì đấy. Trần Văn Dữ không nghe rõ, định hỏi lại nhưng không gian trước mặt chợt nhòe đi. Chỉ trong phút chốc, bức tường trên xe ngửa trở nên vận vẹo, xoay vắn, sau đó dần dần biến thành một căn phòng rộng lớn ngập tràn màu đỏ chói mắt.

Dường như chàng lại nhảy cóc tới thời điểm chàng và Dư Ảnh thành thân.

Một giọng nói âm u chợt vang lên trong đầu Trần Văn Dữ: “Người phạm, ngươi không còn nhiều thời gian. Kẻ dẫn mộng của ngươi sắp sửa rời khỏi Mộng Tuyền U Giới.” Giọng như tiếng mưa rào thổi qua tai, để lại một chút dư âm trong não của chàng.

Không gian xung quanh cuối cùng cũng hoàn toàn định hình. Trần Văn Dữ mặc áo màu đỏ, trước mặt chàng là Dư Ảnh mặc áo tân nương lộng lẫy, khuôn mặt diễm lệ cùng e ấp. Chàng cẩn thận thu hết khung cảnh xung quanh vào đáy mắt, hít một hơi dài, chậm rãi nói: “Dư Ảnh, trò chơi nên chấm dứt tại đây thôi.” Dư Ảnh vừa mở miệng định gọi một tiếng “phu quân”, nhưng nghe chàng nói thế thì dừng lại, khóe môi phát ra một tiếng “a” đầy kinh ngạc.

Trần Văn Dữ nói tiếp: “Nàng không hề mất trí nhớ. Tất cả những diễn biến trong mơ này đều do nàng dẫn dắt, có phải không?”

Chỉ thấy nét mặt Dư Ảnh thoáng cứng lại. Nàng nhìn Trần Văn Dữ một lúc lâu rồi mới bình tĩnh nói: “Không hổ là Hắc Vương Gia của Vân Triều.” Nàng mỉm cười: “Nhưng sao chàng biết?”

Người kia cũng bình tĩnh không kém: “Ta chỉ đoán mà thôi.”

Từ lúc hai người còn cùng chung chiến tuyến, Dư Ảnh từng không ít lần tán thưởng tài trí của Trần Văn Dữ. Thế nhưng hôm nay, nàng đã xem người kia như đối thủ của mình.

Dư Ảnh chợt nói: “Em muốn đưa chàng tới một nơi.”

Trần Văn Dữ chỉ kịp thấy không gian xung quanh đột ngột biến đổi, chẳng mấy chốc căn phòng đỏ biến mất, hai người được chuyển đến một nơi xa lạ.

Mặt đất dưới chân vừa cứng vừa ẩm ướt, bầu không khí như phủ một lớp sương mỏng manh, lại có chút ánh nắng chênh chếch chiếu qua.

Bọn họ đang đứng trên một ngọn núi cao, ánh bình minh chiếu rọi, không gian hết sức tươi mát, yên bình.

Dur Ảnh vẫn mặc váy áo đỏ rực, lặng nhìn quang cảnh hùng vĩ trước mắt. Nàng xoay người, bước sâu vào trong sương mù. Trần Văn Dữ nổi gót nàng hai người cẩn thận trèo lên hai mươi bậc thang trơn trượt. Trước mắt dần hiện ra một ngôi mộ đá phủ đầy rong rêu. Dur Ảnh không nói chuyện, chậm rãi đến trước mộ quý xuống, đôi mắt dần dần trở nên ửng hồng.

Trần Văn Dữ bình tĩnh đánh giá tình huống trước mặt, một lúc sau cất giọng trầm trầm: “Nơi này là Cửu Vĩ Sơn? Đây là mộ của ông ngoại nàng?” Dur Ảnh gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Giọng nàng trở nên mơ màng: “Trong ký ức của em, Cửu Vĩ Sơn từ sáng đến trưa đều chìm trong mây mù lằng lằng. Vào buổi trưa khi ánh nắng bắt đầu chiếu rọi, ông ngoại dẫn em đi loang quanh khu rừng thuốc rộng thênh thang. Ông vừa rào bước vừa nhẹ giọng giảng giải công hiệu của thứ lá cây này, độc tính của loại hoa kia, không quên bảo em cẩn thận các loại côn trùng, rắn rết ẩn trong các bụi cây. Ông từng nói, linh hồn con người cũng giống như một bụi cây rậm rạp, sâu thẳm trong đó là quả ngọt hay rắn rết, thật không dễ dàng biết được.

“Em là một đứa trẻ mồ côi mẹ, từ nhỏ đã ốm yếu vì dính phải độc mẫn tính của kẻ xấu. Ông ngoại em là thần y, đã cứu không biết bao nhiêu người, thế nhưng lúc con gái ông chết lịm vì kiệt sức sau khi sinh con và trúng độc, ông lại chẳng thể làm gì hơn. Bởi vì, ông đã chọn cứu em.

“Em mới sinh ra không lâu, người đen sì, tím tái đến nỗi phụ hoàng cũng chẳng muốn nhìn. Ông cầu xin mang em lên núi chữa bệnh, phụ hoàng ngay lập tức đồng ý. Có lẽ đứa con con gái như em, nên đem đi cho khuất mắt thì hơn.

“Ông em hết sức kiên trì bào chế thuốc giải, từng ngày từng ngày dùng nước suối pha thuốc tắm cho em. Ông trồng các vị thuốc giải độc trên thượng nguồn dòng suối, mỗi ngày em đều phải đến ngôi bất động dưới thác nhỏ một canh giờ để chất độc được gột trôi từ từ.

“Năm em được bảy tuổi, có một người khuôn mặt hung dữ đến tìm gặp ông ngoại. Em loáng thoáng nghe hai người nói chuyện, nghe ông gọi người ấy là cao thủ võ lâm, còn người ấy lại gọi ông là ân nhân. Sau đó người hung dữ đến nhìn em một lát, chợt nói, ‘xương cốt này lẽ ra thích hợp để luyện võ, nhưng do ảnh hưởng của độc tính quá lớn, e rằng có luyện chỉ công cốc mà thôi’. Có trời mới biết, em khao khát được học võ đến thế nào.

“Ông ngoại dạy em Dẫn Mộng Thuật, em cũng bắt đầu vẽ lại những hình ảnh mình thấy trong mộng cảnh. Ban đầu em vẽ rất xấu, nhưng em vẽ rất nhiều, thành thạo từ lúc nào không hay biết. Khi rảnh rỗi em còn tìm tòi chế tác rất nhiều thứ, từ trang sức tới ám khí, độc dược. Cuộc sống trên núi tuy cô đơn nhưng chưa hề thiếu thốn, em cũng được ông ngoại hết mực yêu thương.”

Dur Ảnh nói một hơi dài, cảm thấy nước mắt đã chực trào. Nàng vái tay trước mộ ông ba lần, xong mới từ từ đứng dậy.

“Trần Văn Dữ”. Giọng Dur Ảnh bỗng trở nên rành mạch, rõ ràng. “Lúc ông ngoại em mất, những điều tươi đẹp nhất của tuổi thơ cũng chôn lại ngọn núi này. Em chưa bao giờ trách chàng đã đập tan thân phận hoàng thất của em tại Long Hà, bởi nơi đây mờ mịt và giả dối ấy chưa bao giờ khiến em hạnh phúc. Thế nhưng thù nước, nợ nhà, không phải nói bỏ qua là có thể để nó chìm vào dĩ vãng.”

Trần Văn Dữ nhìn Dur Ảnh thật sâu, cất giọng khàn khàn: “Dur Ảnh, nàng đưa ta đến đây, là để trả thù sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đừng để ta gặp lại nàng

Lúc Trần Văn Dữ còn nhỏ, đã từng có thời gian nuôi một con mèo Ba Tư rất đẹp. Đó là một nàng mèo lông xù bé nhỏ, màu trắng như tuyết, được chàng cứu khi đang bị bọn chó săn bao vây. Chàng cảm thấy rất yêu thích nàng mèo kiên cường này, bèn hết lòng chăm sóc, bảo vệ, hằng ngày còn dành thời gian chải lông cho nó.

Thế nhưng một ngày nắng nóng, không hiểu sao con mèo ấy nổi điên, chẳng những vùng vẫy đòi chạy trốn khỏi tay chàng, mà còn cắn vào tay chàng chảy máu. Về sau, chàng cũng không thích mèo nữa.

Lúc này Trần Văn Dữ đứng trước mặt Dur Ảnh, trong đầu lại bất chợt hiện ra hình ảnh của con mèo kia.

Chàng lặp lại một lần nữa: “Dur Ảnh, nàng muốn trả thù ta?” Đôi mắt chàng kiên định cùng bình tĩnh, không hề để lộ chút sợ hãi hay bi thương.

Chàng, vốn là một kẻ được tôi luyện trong chiến tranh. Chiến tranh cho chàng địa vị cùng danh vọng, nhưng cũng chính chiến tranh lấy đi của chàng rất nhiều thứ quan trọng. Ví dụ như, tình yêu.

Trái với dự đoán của Trần Văn Dữ, Dur Ảnh bị thâm tắc đầu. Nàng chậm rãi nói: “Kết cục hôm nay hẳn chàng cũng từng dự đoán được. Em không hận chàng, nhưng cũng không buông bỏ được những mất mát mà chàng đã gây ra. Trước đây em luôn nói lời giả dối, luôn tỏ ra yếu ớt ngay thơ để lấy lòng chàng. Chúng ta từng cùng nhau vào mộng cảnh, cùng vượt qua nhiều thời khắc vui vẻ cùng khó khăn. Thế nhưng đó vốn không phải là em. Giữa em với

chàng luôn bị ngăn cách bởi một bức màn vô hình, càng già vờ như tấm màn đó không tồn tại, em càng mệt mỏi. Huống hồ, trong lòng em vẫn còn nhiều khúc mắc với chàng. Em muốn mọi chuyện kết thúc, mọi khúc mắc đều được giải tỏa, chàng thấy sao?”

Trần Văn Dự lạnh lùng hỏi: “Giải quyết thế nào?”

Dư Ảnh mỉm cười: “Hiện tại, nhờ thi triển thuật pháp mà giấc mộng của em được liên thông với Mộng Tuyền U Giới. Em đưa chàng đến đây, vốn dĩ muốn nhốt chàng trong mộng cảnh mà em đã dày công dàn dựng sẵn. Trong mộng cảnh đó, Long Hà chưa từng bị xâm phạm, chàng lấy em, trở về Vân Triều, chúng ta sinh con đẻ cái, sống hạnh phúc đến già. Ban đầu em nghĩ, dù không thể trở lại cuộc sống thực tại nhưng chàng lại hưởng trọn vẹn hạnh phúc, sẽ không chịu thiệt thòi. Thế nhưng em hối hận rồi, bởi em biết, chàng không đời nào cho phép cuộc sống bị kẻ khác sắp đặt. Vì những khúc mắc đã nói, em sẽ không đưa chàng về. Hiện chàng có hai lựa chọn, hoặc là giết em, hoặc là chấp nhận sống trong mộng cảnh này mãi mãi.”

Dư Ảnh vừa nói, một thanh kiếm sắc bén đã hiện ra, đứng lơ lửng giữa hai người. Trần Văn Dự một lần nữa nghe tiếng mộng linh cảnh báo trong đầu, rằng thời gian của chàng sắp hết. Thế nhưng chàng chỉ đứng yên không nhúc nhích, cúi đầu nhìn thanh kiếm chăm chăm.

Dư Ảnh cũng không nóng vội, ánh mắt dán lên khuôn miệng đang mím chặt của chàng. Dù quyết định của Trần Văn Dự là gì đi nữa, nàng thầm nhủ sẽ không hận chàng, cũng tuyệt đối không đau khổ, tuyệt vọng. Bởi vì, chàng xứng đáng nhận được sự lựa chọn này.

Trần Văn Dự thờ dãi nói: “Ta không sát hại phụ nữ. Nàng mau đi đi.”

Dư Ảnh cũng không quá ngạc nhiên. Nàng biết Trần Văn Dự là quân tử. Ngay từ lần đầu gặp gỡ chàng tại hoàng cung Long Hà, nàng đã tin như vậy rồi. Giọng Dư Ảnh nhẹ nhàng vang lên, mang theo chút cảm xúc không rõ: “Chàng không hối hận? Chàng chấp nhận cuộc sống trong mộng cảnh này sao?”

Trần Văn Dự ngửa mặt, dứt khoát nói: “Ta tự hiểu bản thân muốn gì. Nàng đừng nhiều lời nữa.” Nếu chàng giết Dư Ảnh trong mộng cảnh này, kẻ bị kẹt lại Mộng Tuyền U Giới lại chính là bản thân nàng. Vì hà cớ gì khuyên chàng đổi ý?

Trần Văn Dự chợt có giảm giác, cô gái trước mặt là một sinh vật ngốc nghếch không thể tưởng.

***

Dư Ảnh chậm rãi mở mắt, cảm giác đầu óc nặng nề. Nàng vừa trải qua một giấc mơ dài, trong thời gian ấy trải qua hết thầy vui, buồn, yêu, hận của cả cuộc đời. Nàng lại tiêu hao nhiều sức lực để duy trì mộng cảnh trong Mộng Tuyền U Giới, thế nên cảm giác cực kỳ mệt mỏi là điều không tránh khỏi. Dù vậy, thứ chiếm lĩnh tâm trí nàng lúc này lại là giọng nói lạnh lẽo của Trần Văn Dự lúc nàng rời đi.

Chàng nói: “Duyên nợ đã cạn, đừng để ta gặp lại nàng.”

Bên giường có một cái bóng đen đứng thẳng tắp. Dư Ảnh vừa nhúc nhích, bóng đen kia đã vội vã giúp nàng ngồi dậy, mặc thêm áo ngoài. Dư Ảnh khẽ nói: “Ca ca, chúng ta mau đi thôi.”

Hai người cẩn thận bước qua người các Ám Vệ dù mọi tư thế đang say ngủ. Dư Ảnh ngoái nhìn một khuôn mặt quen thuộc, không kìm được lẩm bẩm: “Minh Thành, xin lỗi vì đã lợi dụng người.” Đúng lúc này có tiếng ồn ào chợt vang tới từ phía sau cánh cửa dẫn vào mặt thất, rất nhiều người đang kéo đến đây.

Dư Ảnh hơi luống cuống tay chân. Người áo đen đi cùng nàng vội kéo nàng chạy đến phía một bức tranh lớn, gõ mạnh vào vách tường. Bức tranh thoát chốc biến mất, một kẻ anh vận như thái giám trong cung đứng ngay giữa lối đi bí mật, nhẹ giọng quát: “Mau mau đi thôi!” Hai người vội chui vào khoảng trống sau bức tranh, chen chúc nhau trong lối đi bí mật. Bức tranh vừa được che lại, chợt nghe một tiếng động lớn vang lên, dường như cánh cửa phòng bị phá.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp đó là tiếng ho đứt quãng không ngừng. Ba kẻ trong lối đi bí mật âm thầm ra dấu trong bóng tối, cùng nhau rời khỏi hiện trường. Lối đi bí mật trong cung vừa nghèo nàn vừa dài vô tận, đến lúc Dư Ảnh ngỡ mình đã không thể bước nổi nữa thì tên thái giám trước mặt ra hiệu dừng lại. Gã gõ nhẹ ba cái vào bức tường, ghé tai vào xem xét. Không lâu sau vách tường được mở ra, ba người bước vào một gian phòng sơn son thiếp vàng.

Mọi góc ngách trong hoàng cung vốn được trang điểm tinh xảo, mỹ lệ. Thế nhưng nét đẹp sang quý đó cũng chỉ hòng che giấu những thói nát cùng bí mật bên trong.

Tên thái giám vừa bước vào căn phòng đã vội vã đưa mắt nhìn xung quanh. Vừa thấy bóng dáng người đàn bà mặc phượng bào vàng rực đang đứng hướng ra cửa sổ phía bên kia căn phòng, gã vội vã quỳ sụp xuống, cất giọng run run vì xúc động: “Nương nương... nương nương... Hắc Vương Gia, cuối cùng cũng diệt được rồi!” Người đàn bà nghe thấy thế thì quay mặt lại, ánh mắt nhướn lên đầy phấn khích, giọng nói cũng không giấu được sự vui mừng: “Lời người nói có thật không?”

Lúc này nàng ta cũng đã nhìn thấy Dư Ảnh cùng người bên cạnh, khóe miệng chợt giương cao.

“Dư Ảnh”, nàng ta cất giọng trích thượng, “thật không uổng công Lạc An tin tưởng người.” Nàng ta chợt lặng người, mãi một lúc sau mới nói tiếp: “Suýt nữa bản cung quên mất. Đồ hóa trang cùng xe ngựa đều chuẩn bị sẵn, hai người các người mau mau rời khỏi hoàng cung.”

Người thanh niên đi cùng Dư Ảnh đã gật đầu định rời đi, thế nhưng thấy nàng vẫn còn dè dặt đứng đó, bèn nhẹ giọng gọi: “Muội muội!”. Tuyệt Chính nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của Dư Ảnh thì hơi đành giọng hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với bản cung?” Dư Ảnh chậm rãi nói: “Nương nương. Vương gia từ nay không còn khả năng đe dọa đến ngôi vị của tiểu hoàng tử. Mong nương nương chừa cho chàng ấy con đường sống, coi như tích đức cho tân đế

tương lai đi.”

Tuyết Chinh đầu gối Dur Ảnh lại lời nói to gan như vậy, có chút sững người. Sau đó nàng ngửa mặt cười lớn: “Người suy nghĩ nhiều rồi! Còn có hoàng thượng ở đó, bổn cung há có cơ hội động tới kẻ kia? Chỉ cần Lạc An không muốn diệt hần, tính mạng của hần chắc chắn sẽ được bảo toàn.” Nàng lại hạ giọng nói tiếp: “Nhưng bổn cung cũng không ngờ người xin tha cho hần. Chẳng lẽ người đã quên Long Hà bị diệt thế nào sao?”

Dur Ảnh khẽ liếc nhìn người thanh niên đi cạnh mình, lí nhí nói: “Là Dur Ảnh nhiều chuyện, mong nương nương bỏ qua.” Hai người hành lễ bái biệt hoàng hậu Vân Triều, chuẩn bị rời khỏi phòng. Chợt nghe giọng Tuyết Chinh nói với theo bóng lưng của họ: “Hai kẻ vong quốc các người theo Lạc An, cũng không phải ý tôi.” Cửa vừa đóng, nét mặt Tuyết Chinh lập tức trở nên vô cùng dữ tợn. Nàng với tay lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh, cầm lên một tách trà ném về phía cửa, nghiêng răng nói: “Cũng chỉ là tiện nhân. Nếu Lạc An không dặn dò cẩn thận, bổn cung thật muốn xé nát gương mặt hại nước hại dân kia.” Tên thái giám dẫn đường lúc này bấy giờ quỳ mọp trên đất, mắt liếc nhìn những mảnh vỡ gốm sứ thượng hạng, ngay cả tiếng thở cũng cố gắng nén lại nhẹ tênh.

Thế nhưng con thịnh nộ của Tuyết Chinh cũng chỉ bùng phát trong giây lát. Nàng ta điều chỉnh nét mặt, ưu nhã xoay người về phía cửa sổ, lẩm bầm với trời xanh: “Trần Văn Dự ơi Trần Văn Dự, cứ tưởng phải mất nhiều công sức nữa mới trừ được người. Ai biết được giữa đường lại nhảy ra một Dur Ảnh kia chứ? A... anh hùng khó qua ải mỹ nhân, câu nói này xưa nay luôn đúng. Haha...”. Nàng ta thở ra một hơi dài thoải mái: “Cuối cùng... cũng nhẹ lòng biết bao nhiêu...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Ngọc Vinh

Bên ngoài xe ngựa thấp thoáng tiếng quan binh truy vấn cùng tiếng trả lời vũng vằng của phu xe. Mãi một lúc sau xe ngựa mới bắt đầu chậm rãi lăn bánh, Ngọc Vinh không nín được thở phào nhẹ nhõm. Hần căng thẳng nhìn sang phía bên cạnh, thì thấy Dur Ảnh đã một mình ngủ say từ lúc nào. Đôi mày của em gái hần nhíu chặt ngay cả trong giấc mơ, thế nhưng nàng lại ngủ rất ngoan, tiếng thở cũng hết sức nhẹ nhàng.

Tâm trí Ngọc Vinh trôi dạt về một ngày nắng đẹp cách đây nhiều năm.

Hôm ấy phụ hoàng dẫn một cô bé chừng mười tuổi đến trước mặt hần, chậm rãi nói: “Con trai, đây là em gái thứ mười tám của con. Nó ở trong hoàng cung không có chỗ dựa, con hãy giúp trăm chăm sóc tốt cho em.” Hần ngạc nhiên nhìn kỹ lại khuôn mặt cô bé, thì bất gặp một cặp mắt to tròn vô cùng xinh đẹp. Hần buột miệng hỏi: “Phụ hoàng, con sẽ gọi cô bé này là hoàng muội sao? Tại sao trước giờ con chưa từng gặp qua?”

Hần không nhớ rõ phụ hoàng đã trả lời như thế nào, chỉ không quên được ánh mắt cô bé nhìn hần đầy mong đợi. Chỉ trong một thời gian ngắn, hần cùng cô bé đã trở nên vô cùng thân thiết. Hần bớt chút thời gian dẫn Dur Ảnh đi khám phá khắp nơi, dạy cho con bé lễ nghi cùng phương thức tồn tại trong cung đình. Tiếp xúc nhiều với Dur Ảnh, hần mới vỡ lẽ, bản thân muội ấy cũng không phải là người yếu đuối đơn thuần như vẻ bên ngoài.

Dân gian thường nói: vận sự tùy duyên. Mọi quan hệ của hần và cô em gái này, hần cũng là do duyên đưa đẩy.

Chưa đầy hai năm sau, biên cương báo tin thua trận. Phụ hoàng cùng toàn thể quý tộc đại thần, trong đó có hần, ngày đêm vắt óc nghĩ ra kế sách. Thế nhưng chênh lệch sức mạnh quá lớn, chỉ trách trước đây triều đình Long Hà quá coi nhẹ sức mạnh của đối phương. Chỉ trong một đêm, hoàng cung Long Hà sụp đổ.

Phụ hoàng cùng mẫu hậu tính đến đường bỏ trốn, hần không đành lòng bỏ rơi người em gái thân thiết, định bụng dẫn muội ấy theo. Không ngờ chỉ vì chút khiêu khích của mẫu hậu, hần xô đẩy vào người Dur Ảnh. Chỉ trách hần lúc ấy hần quá tuyệt vọng, quá đau đớn, trở nên ngu muội, không làm chủ được suy nghĩ của bản thân. Sau ngày hôm đó, hần vẫn thường giật mình giữa đêm, nhớ lại vết máu bắn ra từ lưng em gái mà nước mắt đầm đìa.

Cảm giác trốn chạy không hề dễ chịu, đặc biệt khi hần luôn có dự cảm rằng mình không thể thoát. Đúng như Trần Văn Dự nói, chiến thuật chạy trốn của ba người họ thực sự sai lầm. Nếu hần bỏ lại phụ hoàng cùng mẫu hậu, như đã bỏ rơi Dur Ảnh, có phải hần có thể chạy thoát không? Thế nhưng hần không thể làm được điều ấy. Dur Ảnh thường nói, trái tim của hần quá yếu đuối, không thể làm chủ được cục diện. Sau này gặp lại, muội ấy cũng nói y như vậy. “Phụ hoàng không làm mất nước, Long Hà cũng sẽ mất vào tay hoàng huynh.” Lời nói ấy thật sự cửa vào tim hần, nhưng đó là sự thật.

Không ngờ trên đại điện, Dur Ảnh lại có thể thuyết phục Trần Văn Dự tha cho ba người bọn họ. Lúc nhìn thấy muội ấy, hần ngỡ như mình gặp ma. Gương mặt Dur Ảnh trắng bệnh, ánh mắt vô thần. Thế nhưng vì cứu bọn họ, muội ấy rũ bỏ kiêu ngạo của một công chúa, trong chốc biến bản thân thành cô bé nhỏ nhu nhược đáng thương. Hần biết, mình nợ muội ấy rất nhiều.

Bọn họ được thả khỏi nhà lao, bị biến thành thứ dân. Xa hoa hoàng tộc cùng quyền lực vương triều hóa thành mây bụi trong chớp mắt, ba người trở thành những kẻ tay trắng, phải tự lao động nuôi thân. Mẫu hậu vì không chịu nổi vất vả cùng nhục nhã, bị bệnh nặng rồi qua đời. Ngay cả phụ hoàng cũng bạc trắng đầu trong đêm, hai cha con bọn họ nương tựa vào nhau mà sống qua ngày, cuộc sống khổ cực không sao kể xiết. Thế nhưng họ nào đã được buông tha! Các thế lực thù địch của triều đình Long Hà trước đây tận dụng cơ hội truy sát hay cha con bọn họ, không biết bao nhiêu lần dồn họ vào bước đường cùng. Phụ hoàng vì sức yếu, bị sát thủ đâm cho một vết thương trí mạng, không may qua đời. Hần được một nhóm người áo đen giải cứu, sau đó được đưa đến Lạc Chinh xa xôi.

Những thiếu thốn về vật chất suốt mấy tháng trời, cộng với nỗi vất vả đường xa khiến người hấn gầy sọp hẳn đi, không còn chút gì về phong lưu quý phái của thái tử Long Hà ngày nào. Trên đoạn đường đi ngang qua Vân Triều, hấn nghe rất nhiều lời đồn về Hắc Vương Gia Trần Văn Dư. Hấn biết muội muội Dư Ảnh của mình đã được hấn đưa về phủ của Hắc Vương Gia. Dư Ảnh của hấn, em gái của hấn, không biết đã chịu bao nhiêu đắng cay? Hấn nắm chặt nắm đấm, ngàn vạn lần tự trách bản thân vô dụng, không thể bảo vệ cho gia đình của mình. Ngay cả bản thân hấn, số mệnh hiện tại cũng đang nằm trong tay kẻ khác.

Sau nửa tháng đi đường, Ngọc Vinh được đưa đến Lạc Chính. Hấn được thay quần áo sạch sẽ, được dẫn vào một dinh thự lớn. Có một người ngồi đợi trên ghế cao. Hấn nheo mắt nhìn kỹ, không ngờ tới kẻ bắt cóc mình lại là một đứa bé mười ba tuổi. Chính là tứ hoàng tử Lạc An của nước Lạc Chính.

Lạc An hộp một ngụm trà, hồ hững nói: “Nếu cần tính mạng, từ nay đi theo ta. Nếu không cần nữa, ta tiễn ngươi đến tuổi vàng.” Ngọc Vinh nghe thấy lời như thế thốt ra từ miệng một đứa trẻ chưa trưởng thành thì vô cùng sững sốt. Lúc đó hấn vừa kinh qua quá nhiều đau khổ, ngay cả sức chịu đựng cũng kém đi rất nhiều. Lời Lạc An chỉ mang đến cho hấn suy nghĩ: Đứa trẻ này rốt cục là loại quái vật gì...

Đó cũng là lần đầu tiên trong đời, Ngọc Vinh quỳ gối trước kẻ khác.

Xe ngựa chạy được một đoạn xa, bèn rẽ vào một rừng thưa vắng vẻ. Ở đó có một đám tùy tùng áo đen đang đứng chờ cạnh chiếc xe ngựa to lớn, bên ngoài trang trí giản dị. Dư Ảnh cũng vừa thức giấc, ghé người ngồi dậy trông ra ngoài. Chỉ thấy từ trên xe ngựa lớn đi ra một người thiếu niên sang trọng, tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời. Một người trung niên mập mạp thấy cậu bước ra thì lập tức chạy đến đỡ, chính là “thầy thuốc Lưu” đã đồng hành cùng Dư Ảnh tại ngôi làng kia.

Người thiếu niên nhìn thấy xe ngựa của Ngọc Vinh cùng Dư Ảnh thì nở nụ cười âm ỉ: “Không bị thương chứ?” Ngọc Vinh nhắm mắt không đáp, câu hỏi kia tám, chín phần không phải là hướng đến hấn rồi. Dư Ảnh điềm tĩnh nhìn thiếu niên một lát, cất giọng hơi khàn: “Nơi này là đất Vân Triều, điện hạ ám hại vương gia người ta, vậy mà vẫn nhón nhợ được sao?” Khuôn mặt Lạc An hơi trầm xuống: “Ta ở đây đón các người cùng trở lại Lạc Chính!” Dư Ảnh mỉm cười đáp: “Điện hạ sao lại mau quên như vậy? Chúng ta đã thực hiện điều kiện của ngài, loại trừ Hắc Vương Gia của Vân Triều. Hiện tại, ta cùng ca ca không còn là thuộc hạ dưới trướng ngài nữa.”

Ngọc Vinh nhìn cảnh em gái đối đáp với tứ hoàng tử mà quý của Lạc Chính mà lòng đỏ đầy mồ hôi hột. Trên đời này, dám nói chuyện với kẻ kia như thế chắc hẳn chỉ có Dư Ảnh mà thôi. Những kẻ từng bị hại thế thảm dưới tay Lạc An đều biết, hấn hoàn toàn không hiền lành hay vô hại như vẻ bề ngoài.

Lạc An chợt mỉm cười: “Dư Ảnh, ta chưa hề quên lời đã hứa hai năm trước. Nàng và anh trai đã thành người tự do, thế nhưng ta cũng có nguyện vọng chăm sóc tốt cho hai người. Đi theo ta, hai người sẽ được trọn đời ấm no.”

Ngọc Vinh cảm thấy lời đề nghị của Lạc An cũng rất hấp dẫn. Hai anh em hấn hiện tại là kẻ trắng tay, lại là tội phạm hãm hại vương gia Vân Triều. Nếu bây giờ đắc tội với Lạc Chính, thì mấy ngàn dặm quanh đây còn chỗ nào để hai người họ trú ẩn sao? Thế nhưng em gái hấn kiên quyết, hiển nhiên cũng có cái lý của nàng. Ngọc Vinh tự thấy bản thân không thể đưa ra quyết định hay mở miệng nói chuyện trong tình huống này, đành nhắm mắt giả mù giả câm. Trong đầu hấn hiện lên ký ức hai năm trước.

Lúc đó thái tử Lạc Chính vừa mới mất, Hoàng hậu Tuyết Chính gửi cho tứ hoàng tử một bức mật thư, trong đó chỉ ghi một chữ “Được.” Ngụ ý rằng: Ta đồng ý thực hiện kế hoạch củangười, ủng hộ người giành lấy ngôi vị thái tử. Một mặt, nàng ta năm lần bảy lượt muốn lôi kéo Dư Ảnh làm việc cho mình.

Lần đầu tiên triệu Dư Ảnh đến, hoàng hậu mỉm cười từ ái nói: “Muội muội, nghe nói muội vẫn thường vẽ lại phong cảnh trong hoàng cung Long Hà ngày trước. Nếu muội đồng ý vẽ tranh vì bốn cung, bốn cung sẽ không đối tệ với muội.” Dư Ảnh tỏ vẻ ngần ngại: “Khi nào nương nương muốn vẽ chân dung, nói với Dư Ảnh một tiếng là được.” Nụ cười củahoàng hậu càng trở nên thâm thúy: “Nếu bốn cung muốn vẽ nhiều, thật nhiều thì sao? Nếu bốn cung muốn người đặt bốn cung vào trong lòng mình?” A... lời nói này có chút ái muội. Người ngoài nghe thấy còn tưởng, hoàng hậu Tuyết Chính đi yêu người cùng giới không chừng.

Vì sao Ngọc Vinh biết được những điều đó? Thật ra hấn chính là kẻ được Lạc An sai đến để đưa tin tức cho hoàng hậu Tuyết Chính. Lúc nàng ta gọi Dư Ảnh đến, hấn còn đang đứng sau tấm bình phong trong phòng khách.

Dư Ảnh chớp chớp mắt, vẫn vờ như không hiểu: “A, Dư Ảnh cảm thấy tranh họa chân dung tuy rằng làm toát lên thần thái của người được vẽ, thế nhưng muốn thể hiện cảm xúc củangười vẽ tranh, tranh phong cảnh lại có phần phù hợp hơn...” Một khoảng im lặng. Đứng sau tấm bình phong, Ngọc Vinh dường như có thể nghe thấy tiếng hoàng hậu nghiêng răng ken két.

Lần thứ hai Dư Ảnh được triệu vào cung, Hoàng hậu sai người mang đến cho nàng một ấm trà nhỏ, dịu dàng nói: “Muội muội, trà này có xuất xứ từ Long Hà, được tiến cống cách đây không lâu. Bốn cung quý mến muội, muốn muội cùng thưởng trà.” Dư Ảnh lúc ấy mới nhìn kỹ tên thái giám dâng trà, trái tim lần da mặt đều trở nên run rẩy. Nàng không còn tỏ vẻ ngần ngại, chỉ lạnh nhạt nói: “Món quà này của nương nương thật sự quá lớn...” Tuyết Chính lúc bấy giờ mới bật cười chiến thắng, ghé sát vào người nàng nói: “Muội muội, những điều muội muốn, bốn cung đều có thể cho muội. Chỉ cần muội tỉ mỉ vẽ cho bốn cung một bức tranh thật có ý nghĩa...” Nàng ta ngừng lại một chút, mới nói tiếp: “Còn nếu muội từ chối, e rằng đời này cũng không thể lại thưởng thức loại trà của cố hương.”

Chỉ thấy khuôn mặt Dư Ảnh thoáng chốc trở nên trắng bệch. Nàng mím chặt môi, đôi mắt trừng trừng nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt. Đứng đối diện với Dư Ảnh, Ngọc Vinh khoác bộ trang phục thái giám rộng thùng thình, thân hình gầy guộc, khoe môi run rẩy thốt không nên lời.

“Muội muội...”

“Ta... có lỗi với muội!”

Chương 31: Hồng trần

Giữa làn khói sương lãng bâng nhẹ tênh, có một chiếc đèn lơ lửng lập lờ không ngừng di chuyển về phía trước. Nhìn kĩ mới thấy người cầm đèn là một người trung niên cao gầy áo trắng, râu tóc màu muối tiêu. Người trung niên nheo mắt nhìn về khoảng không trước mặt, chợt hơi chậm bước chân, cất giọng êm tai hỏi : "Mộng Hoa, tâm trí của thần quân đã khơi thông được bao nhiêu phần rồi ?" Giữa làn sương khói chợt hiện ra bóng dáng người con gái mờ mờ, trên vai mang đôi cánh trong suốt. Nhìn kỹ, khuôn mặt nàng kia trắng như tuyết, đường nét hài hòa xinh đẹp, thế nhưng lại không có nét cười. Cô gái được gọi là Mộng Hoa nghiêm nghị nói : "Đã bố trí theo chỉ dẫn của Diêm Vương. Tuy nhiên thần hồn của ngài ấy sâu như bể, các mộng linh không dám thăm dò." Người trung niên áo trắng nghe thế thì gật gù đầu, thở dài nói : "Dùng ngàn vạn giấc mơ của thần để đánh thức ký ức vốn đã vùi sâu do tổn thương hồn phách, nghe thì khả quan nhưng lúc thực hiện lại chẳng dễ dàng như vậy. Đây là bí thuật của Côi U Minh, vì vậy phải thực hiện hết sức kín đáo, không để cho chúng tiên trên trời phát giác. Chỉ mong khơi gợi được chút dư ảnh trong ký ức của ngài ấy."

Diêm Vương lại bắt đầu nói dông dài, Mộng Hoa chỉ cuối đầu lắng nghe, khuôn mặt xinh đẹp không biểu lộ chút cảm xúc. Diêm Vương chợt ngừng lại một chút như đang suy ngẫm, sau đó lão nói : "Thời gian coi như vừa đủ, có thể đưa ngài ấy ra khỏi khỏi Mộng Tuyền U Giới rồi." Mộng Hoa gật đầu, hai cái bóng trắng một trước một sau lướt đi trong làn sương mù, thoạt nhìn hết sức quý dị. Thế nhưng quang cảnh như vậy ở nơi này vốn được xem là bình thường, bởi đây là U Minh Giới, thế giới của ma quỷ, địa tiền cùng xiết bao hồi ức đã chìm vào lãng quên.

Lúc này, tâm trí của Trần Văn Dữ đang chìm trong một mớ hỗn độn. Có lúc chàng thấy mình đang bồng bềnh trên mây, có lúc đang rơi vào lửa nóng địa ngục. Có lúc chàng cảm thấy tâm tình thư thái tới cực hạn, có lúc chịu đau đớn không tả hết. Có lúc, chàng lại như không phải là mình nữa.

Đẳng tôn quý, người thanh cao, kẻ phiêu bạt. Chàng là tất cả, nhưng cũng không phải là bất cứ ai. Chàng tự nhủ mình còn có thân phận khác, nhưng không nhớ nổi đó là gì. Sống một đời, chàng đã biết hết yêu buồn mừng giận, cũng từng hưởng qua vinh hoa cùng quyền lực, thế nhưng ngoài đầu chỉ là một mảnh hư vô.

Những lúc ngẩn ngui nhớ ra bản thân là Trần Văn Dữ, chàng thấy chiến tranh.

Lửa cùng máu nhuộm đỏ dấu chân chàng. Nơi chàng đi qua, màu đen tang tóc bao trùm chiến trường ám khói bụi, áo giáp vụn vỡ cùng máu khô. Chàng luôn đứng trên thành cao quan sát trận chiến, nhìn xuống mớ hỗn độn phía dưới, đôi mắt vô cảm. Đối với chàng, chiến tranh là trò chơi, mưu lược của chàng là thiên phú, sự tàn bạo của chàng là lẽ dĩ nhiên. Chàng là chiến thần của Văn Triều, là niềm kiêu hãnh của hoàng tộc, là ước mơ của chúng dân ngày thơ.

Chàng có một mặt nhân từ cùng quân tử. Ví như lúc thắng cuộc, chàng luôn ra lệnh không được tổn thương trẻ em cùng phụ nữ. Nếu kẻ thua cuộc một lòng quy phục, chàng cũng chẳng làm khó dễ họ bao giờ. Vì lẽ đó, có nhiều khi chàng được con dân của kẻ thù ca ngợi. Thế nhưng chàng biết, kẻ phát động chiến tranh là chàng, kẻ tàn phá cơ nghiệp trăm năm của nước khác cũng là chàng.

Lỗi lầm của chàng được thi nhân lãng mạn hóa thành chiến công vĩ đại, thế nhưng chàng biết, đó là tội ác, tội ác tày trời. Chàng biết ! Chàng biết ! Rơi vào khoảng không gian vô tận này, ngoài nhìn hồng trần một cõi, tâm chàng yếu đuối mà sáng tỏ đến lạ thường ! Vì chàng, bao nhiêu gia đình tan nát. Vì chàng, bao nhiêu thắng cảnh bị chôn vùi. Vì chàng, bao nhiêu nền văn hóa bị đánh mất. Chỉ vì sự hiếu chiến cùng vô cảm của chàng.

Trần Văn Dữ đau xót vì những tội ác bản thân đã gây ra. Nhưng dường như lại có giọng nói trong đầu cất lên, bảo đó vốn không phải là chàng.

Nếu không phải một con người như vậy, chàng thả làm một ngọn núi sừng sững sáng đón sương mây, tối tắm ánh chiều tà. Chàng thả làm mặt biển xanh bao la ôm ấp đất liền cùng sinh linh, mỗi một giây phút đều cất lên khúc hát của nhạc sĩ gió. Chàng thả làm bầu trời bao trùm mặt đất, mỉm cười với vầng dương đỏ buổi sáng, đùa đùa những gợn mây mềm, trò chuyện cùng trăng sao.

Chàng thả làm thứ được cho là vô tri vô giác trong con mắt loài người, hồ hững đánh giá nhân sinh, không can dự gì tới yêu hận sân si chốn hồng trần. Lúc này chàng nào nhớ, bản thân chàng là thần, hàng vạn năm qua vẫn từ trên cao nhìn qua trần thế ?

Nhưng phần lớn thời gian, Trần Văn Dữ lại không thể suy nghĩ rõ ràng. Những ký ức lạ lẫm không ngừng xoay tròn trong tâm trí Trần Văn Dữ, như vừa tra tấn, vừa nhắc nhở chàng không được quên. Nhưng thứ chàng phải nhớ là chi ? Giống như có kẻ đẩy chàng vào mê cung, không ngừng truy đuổi chàng, không ngừng bắt buộc chàng phải ra ngoài. Thế nhưng mê cung đó vốn dĩ không có đường ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, Trần Văn Dữ cảm thấy bản thân điên rồi.

Một giọng nói đầy thương xót chợt vang lên : "Nếu biết chịu đau khổ như vậy, hà cớ chi giấy thoát ra khỏi mộng cảnh êm đẹp đã được tạo ra cho riêng ngươi ? Nếu ở yên trong đó, ngươi không đến nỗi rơi vào mộng tuyền, phải chịu dày vò bởi ký ức và giấc mơ của kẻ khác. " Trần Văn Dữ chỉ thấy đáy lòng đột nhiên nhẹ hẫng, như thể có kẻ đã vớt chàng ra khỏi vùng bùn.

Làn sương khói dần dần tan biến, làm hiện rõ bóng dáng Diêm Vương đang đứng trên bãi cỏ xanh mướt bên cạnh một dòng suối sắc sỡ kỳ lạ. Một tay lão nâng chiếc đèn lồng chứa thần hồn màu vàng le lói sáng, nháy mắt với cô gái bên cạnh. Mộng Hoa hiểu ý, thoát chốc hóa thành một luồng sáng đỏ, chui tọt vào trong chiếc đèn.

Trần Văn Dự bình thân nhìn sinh vật xấu xí vừa hiện ra từ hư vô, giọng nói yếu ớt mà chắc chắn : "Hãy đưa ta ra khỏi Mộng Tuyền U Giới. " Sinh vật trước mắt gật đầu : "Người phàm, người để lại đôi mắt hồng trần, ta thả ngươi đi. " Trần Văn Dự hơi sùng sốt, nhìn chăm chăm vào hốc mắt trống rỗng của mộng linh. Một lúc sau chàng nói : "Được. Ta để lại. " Sinh vật lạnh lùng nói thêm : "Đừng tưởng đây chỉ là giấc mơ mà coi nhẹ. Lúc tỉnh lại, ngươi sẽ trở thành kẻ mù đến suốt kiếp. Không hối hận chứ ? ". Trong đầu Trần Văn Dự thoát lướt qua phút giây đứng trên tường thành ngó xuống biển máu dưới chiến trường, đáy lòng chua xót, liền lắc đầu nói : "Sẽ không hối hận. "

Chàng vừa nói xong đã cảm thấy trời đất chao đảo, sau đó nhận thức chìm vào bóng tối.

Rất lâu rất lâu sau, Trần Văn Dự dần dần khôi phục lại cảm giác. Chàng cảm thấy toàn thân đau nhức, riêng bàn tay phải hơi căng. Chàng thấp thoáng nghe giọng trò chuyện ở ngay cạnh : "Ồi chào, lão Lạc đừng hồi trống về phòng nghỉ ngơi nữa. Trẫm chỉ ngồi một lát rồi đi, đây là hoàng đệ, là người thân duy nhất của trẫm. "

Một giọng già nua vang lên ở phía xa hơn : "Nhưng mà hoàng thượng, sức khỏe người không tốt. Chút thời gian quý báu này, nên để dành cho nghỉ ngơi nhiều hơn." Trần Văn Nghĩa lúc này chợt bật ra hai tiếng ho trầm đục, vô tình minh họa cho giọng nói già nua kia. Chàng vỗ vỗ bàn tay phải của Trần Văn Dự trên tay mình, ào ão nói : "Hoàng đệ, tới bao giờ mới chịu tỉnh đây? Trẫm canh gác cho đệ đã gần nửa năm rồi đó có biết không?" Trần Văn Nghĩa không kiềm được thở dài một chập, lúc đứng dậy, lại thấy bất thường.

Bàn tay đang xụi lơ kia đột ngột có sức sống, nắm lấy cổ tay chàng.

Sau phút giây sững sờ, Trần Văn Nghĩa lập tức nhào về phía kẻ đang nằm bất động, vừa lay vừa gọi, dáng vẻ vô cùng kích động. Trần Văn Dự nằm im một lúc nữa, vẫn nhắm chặt mắt, mệt mỏi nói: "Hoàng huynh, đệ chưa chết. Nhưng huynh đừng đè nặng như vậy, đệ còn là người bệnh." Trần Văn Nghĩa nghe vậy thì ngồi thẳng dậy, nước mắt đầm đìa, gật đầu như điên. Lão Lạc đứng bên cạnh thoát nhìn sùng sốt, sau đó âm thầm ra hiệu với một thái giám nhỏ tuổi ở góc phòng, kẻ đó liền nhanh chóng lặng lẽ rời đi.

Trần Văn Dự hỏi: "Hoàng huynh, đã nửa năm rồi sao?" Trần Văn Nghĩa gật gật đầu, thấy người kia vẫn chưa mở mắt, liền nói: "Đúng vậy... đã nửa năm. Lúc đó hoàng đệ bị trúng kỳ độc, lúc trẫm đến cứu thì đệ đã chìm vào mê man rồi. Thế nhưng đệ yên tâm, trẫm nhất định sẽ trừ khử hung thủ thích đáng." Giọng Trần Văn Dự hơi thô ráp: "Đã bắt được nàng ấy sao?" Trần Văn Nghĩa ho một tiếng, yếu ớt đáp: "Vẫn chưa." Im lặng một chút, chàng nói tiếp: "Thế nhưng trẫm biết đó là ai. Chỉ tại ngày trước trẫm ngu muội, khuyến khích đệ thân thiết với lang sói, hại đệ rơi vào bẫy tình của nàng ta. Hiện tại người của trẫm truy lùng gắt gao, chỉ cần nàng ta bước chân vào lãnh thổ Vân Triều thì nhất định không thể thoát."

Trần Văn Dự chợt chậm rãi nói: "Hoàng huynh, đừng truy cứu nữa." Trần Văn Nghĩa ngạc nhiên, giọng lại quả quyết: "Không được! Thân phận của hoàng đệ cao quý, tương lai nếu trẫm có mệnh hệ gì, đệ còn phải gánh vác giang sơn này. Trẫm không tha thứ cho bất kỳ ai dám đụng tới một sợi tóc của đệ, huống hồ bây giờ kẻ ấy còn nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật như thế, trẫm sao cam lòng?" Trần Văn Dự thấy lòng vừa ấm áp vừa lạnh lẽo cùng một lúc, liền nói: "Hoàng huynh, sự việc vừa rồi là nghiệp của đệ... Chỉ cần nàng ấy đừng xuất hiện trước mặt, đệ cũng sẵn sàng bỏ qua. Còn nữa, e rằng sau này đệ phải phụ huynh. Đệ không can dự vào chuyện triều chính nữa. Gánh vác giang sơn gì đó, đành để những trọng thần kia quản đi."

Trần Văn Nghĩa lại chợt bật ho một tràng dài, vừa vuốt vuốt ngực vừa có cảm giác không tin vào tai mình. Vị em trai trước mặt chàng dường như hoàn toàn lột xác, trở thành một con người khác. Chàng lâm bần: "Đầu của hoàng đệ... hồng rồi sao?"

Lúc này Trần Văn Dự mới bật cười khẽ, vì mắt vẫn nhắm chặt nên hai đuôi mắt chàng chịt nếp nhăn hình cánh quạt. Lúc ngừng cười, chàng mới chậm chậm mở mắt, đoạn giờ bàn tay trái lên nhìn.

Một màu đen kịt.

Trần Văn Nghĩa chợt nói: "Hoàng đệ, giang sơn của họ Trần Văn, nếu không là huynh thì là đệ. Chúng ta phải có trách nhiệm giữ gìn, vun đắp cho quốc gia thịnh vượng, vững bền." Thấy Trần Văn Dự dăm dăm ngó trần nhà, khỏe mới treo một nụ cười vô cùng chua xót, Trần Văn Nghĩa thấy lòng mình đau nhói. Chàng hạ giọng, tình cảm nói: "Hoàng đệ... chẳng phải những năm qua chúng ta đều làm rất tốt sao? Trẫm giữ yên giang sơn, đệ mở mang bờ cõi. Chẳng phải từ năm mười lăm tuổi đệ đã ra chiến trường, chịu biết bao khổ cực sao? Chẳng lẽ đệ đã quên?"

Trần Văn Dự như chưa hề nghe thấy lời kia, chỉ khẽ nói: "Hoàng huynh, hiện tại thứ đệ muốn nhất là tránh xa hoàng cung, tránh xa tất cả, đến một nơi yên tĩnh ở ẩn." Trần Văn Nghĩa toan mở miệng trách cứ, chàng đã há miệng nói tiếp, từng tiếng rõ ràng: "Hoàng huynh... mắt đệ mù rồi."

Trần Văn Nghĩa như nghe thấy lời nói đùa trắng trợn nhất trên đời, đứng bật dậy, giận dữ nói: "Hoàng đệ! Đừng nói bừa!" Trần Văn Dự giương đôi mắt không tiêu cự về phía giọng nói kia: "Kỳ độc kia lấy đi nhiều thứ hơn đệ tưởng. Là nghiệp... là nghiệp của đệ!" Trần Văn Nghĩa nhìn đôi mắt không ánh sáng của em trai, đáy lòng tan nát. Chàng há miệng hít vào mấy hơi gấp gáp, khỏe mắt không kiềm được nóng lên. Chàng vội quay lưng, đè giọng nói: "Hoàng đệ... Dự Dự... tại sao lúc nào trẫm cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng của đệ?"

Trần Văn Nghĩa biết mình nên ở lại, thế nhưng đôi chân run rẩy lại tự động lê từng bước rời đi. Trong đầu chàng chợt hiện ra nhiều ký ức rồi rạc từ lúc nhỏ tới bây giờ. Chàng nhớ khuôn mặt bé trai cười tươi sáng như mặt trời, luôn đi theo chàng, bắt chước chàng, chàng nhớ không biết bao nhiêu lần đứng trên thành cao dõi theo bóng lưng em trai dứt khoát hướng về chiến tuyến, chàng nhớ nụ cười gượng gạo những lần cậu thắng trận trở về, bị chàng tìm mọi cách trêu chọc. Đứa em trai ấy dường như lúc nào cũng hướng về chàng, không mấy may để ý đến việc nó lẽ ra là chủ nhân chân chính của ngai vàng, lúc nào cũng muốn bảo vệ chàng. Trần Văn Nghĩa biết, bản thân mình đối với nó, ngoài yêu thương còn có tin tưởng, biết ơn.

Thế mà, giờ này chàng lại có cảm giác mất mát sâu đậm. Giống như vừa hay tin Trần Văn Dự sẽ chẳng bao giờ tỉnh dậy sau giấc ngủ dài.

Trần Văn Nghĩa chợt cảm thấy cả người mất trọng tâm, ngã chệch về phía trước. Lão Lạc bên cạnh ngay lập tức đỡ lấy, miệng định hô lên. Thế nhưng chàng vươn tay cản ông lại, ra dấu im lặng. Trần Văn Nghĩa vịn tay thái giám, khó nhọc đứng dậy, lại chậm chậm bước về phía trước. Chàng cảm

thấy mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần.

Thôi thôi... cả cuộc đời Trần Văn Nghĩa chưa bao giờ cưỡng cầu bất kỳ ai. Nếu Trần Văn Dữ muốn rời xa chàng, chàng đành chấp thêm cho nó một đôi cánh, để em trai được bay tự do.

Còn nữa, nếu có thể tìm lại cho em trai một đôi mắt sáng thì thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngoại truyện - Một buổi sáng của Lạc An

Buổi sáng tháng hai phương bắc, bầu trời còn chìm trong một màu trắng đục. Một vài cung nhân mặc áo lông đi qua đi lại dưới bức tường đá đen vững chãi của hoàng cung Lạc Chính, thỉnh thoảng còn chum tay phủ ra một làn khói ẩm nhạt. Tuy mặt trời đã bắt đầu lộ dạng, bầu không khí vẫn còn chưa rũ hết cái lạnh thấu xương vốn là đặc trưng của vùng cao nguyên này.

Trên con đường đá dốc còn ẩm ướt, hai bóng người một cao một thấp, mập gầy một béo đang chầm chậm thả bước về phía ánh mặt trời. Người béo lùn đi sau mặc trang phục thái giám màu rêu, hai tay cung kính nâng một chiếc hộp gỗ. Người đi trước mặc áo lông trắng, vóc dáng cao gầy, sống lưng rất thẳng, khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười hiền hòa.

Một cung nữ trẻ tuổi không biết vô tình hay hữu ý mà trượt ngã một cái trước mặt người nọ, lập tức quỳ rạp xuống cầu xin. “Điện hạ...” Nàng nâng đôi mắt long lanh nhìn người thanh niên tựa tiên nhân trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp đậm nét đáng thương. Lạc An dịu dàng nói: “Đứng lên đi. Nền đá vừa trơn vừa cứng, sau này phải cẩn thận hơn.” Thiếu nữ dập đầu tạ ơn, hần mới thông thả bước tiếp, không hề ngoái đầu lại. Đi được một đoạn, hần hơi nghiêng mặt, đề giọng nói với người đi sau: “Sau này tốt nhất dọn dẹp hết rác rưởi trước khi ta đi qua.” Thái giám mập mạp liền liên tục vâng dạ, chẳng mấy chốc hai người đã đến một bãi đất trống rộng bằng phẳng, xung quanh còn có nhiều thân cây che phủ.

Thái giám mập mạp mở hộp, lấy ra một thanh kiếm gỗ không dài không ngắn. Người thanh niên cảm lấy, bắt đầu thực hiện một chuỗi động tác mạnh mẽ mà đẹp mắt. “Điện hạ, nửa năm qua ngài cao lên không ít. Thân thể cường tráng lên nhiều.” Thái giám mập mạp vừa ngắm chủ nhân múa kiếm vừa cất lời khen ngợi.

Lạc An không ngừng động tác, giọng nói không rõ vui buồn: “Nếu cô nàng nhần tâm kia cũng thấy được thì tốt rồi.” Thái giám mập mạp nghe thế thì che miệng cười: “Nửa năm qua chẳng phải nàng ấy vẫn thư từ qua lại với điện hạ sao? Cũng đâu đến nỗi muốn cắt đứt quan hệ?” Khuôn mặt người kia hơi đen lại, giọng nói cũng trầm xuống: “Nàng ấy mà dám cắt đứt quan hệ, e rằng hai anh em họ gặp xui xẻo rồi.”

Thái giám mập mạp thấy tâm trạng hần chùng xuống, cũng không dám mở miệng trêu chọc thêm. Không gian xung quanh đột ngột rơi vào tĩnh lặng, khiến nhiệt độ dường như giảm thêm một chút. Người thanh niên mặc áo lông trắng vẫn lặng lẽ luyện kiếm, nhưng tâm trí lại đang phiêu bạt tới một vùng đất xa xăm.

Có người từng nói với Lạc An rằng, nếu xem mỗi ký ức đẹp là một cây hoa, mỗi ký ức buồn là một viên sỏi, tâm trí của hần là một khu vườn của sỏi và hoa, càng ngày càng rộng lớn trù phú. Hần cảm thấy suy nghĩ này rất vô vẩn, ký ức là thứ vô hình, làm sao ví được với thứ hữu hình như hoa hay đá cuội chứ? Thế nhưng hần lại có chút thích cái suy nghĩ hay ho mà ngu ngốc này. Nếu hần nhớ là ai nói ra câu ấy, hần nhất định đem kẻ đó ra chơi đùa một trận, nhất định rất sáng khoái. Đáng tiếc, hần nghĩ mãi cũng không nhớ ra người đó là ai.

Dù được mệnh danh thần đồng, thế nhưng thỉnh thoảng Lạc An lại chẳng thể nhớ nổi điều đơn giản nhất. Có đôi lúc hần nổi hứng đi đến một góc vắng vẻ nào đó trong hoàng cung, rồi đứng sững một lúc rất lâu vì không thể nhớ được đường về. Sau đó hần cũng lại quên mất phải hỏi đường, hại bọn người hầu hạ phải tìm kiếm rất lâu, rất lâu. Việc như vậy xảy ra nhiều lần đến nỗi, danh tiếng “tứ hoàng tử đãng trí” trở thành biệt danh ngầm của hần. Kẻ hồ hững thì bảo hần vốn không quan tâm việc nhỏ bé, người ác miệng thì bảo hần là tên thần kinh.

Dù sao Lạc An cũng là người hoàng thất, thân phận cao quý, nên việc trí nhớ của tứ hoàng tử không được tốt chỉ được lén lút lưu truyền trong hoàng cung. Nếu hỏi một người dân thường của Lạc Chính, người ta chỉ biết tứ hoàng tử vừa thông minh vừa hiền đức, rất được lòng dân, được vua yêu mến.

Chỉ có Lạc An mới biết, hần không hề bị thần kinh, cũng không phải người hiền lành gì. Chẳng qua thỉnh thoảng hần chìm đắm quá sâu vào suy nghĩ, quên mất bản thân đang ở đâu, làm gì nên mới đứng thừ ra đó. Mà những lúc hần mưu tính sâu xa như vậy, tuyệt nhiên không phải là để giúp người.

Điều duy nhất khiến Lạc An hơi rầu rĩ về trí nhớ không tốt lắm của bản thân đó là, tên của bọn cung nhân bên mình cũng không nhớ được mấy người. Dù vậy, trên đời này cũng có một số việc, một số người đã khắc sâu vào tâm trí của hần.

Ví như, về mặt trước lúc chết của bọn cung nhân từng hãm hại mẫu phi của hần. Ví như, nụ cười của thái tử ca ca đã mất. Ví như, ánh mắt của Dư Ảnh.

Lạc An mang máng nhớ lần đầu tiên gặp mặt, Dư Ảnh tương vừa kể tự kể giả chết, theo anh trai về Lạc Chính diện kiến hần. Lúc đó hần còn thấp hơn nàng nửa cái đầu, ngồi trên ghế cao, trích thượng truyền lệnh. Đối với hần lúc đó, thân phận Dư Ảnh thấp hơn cả bọn nô tài xung quanh: nụ cười giả dối, vẻ mặt sợ hãi, sức khỏe tầm thường, mưu kế không sâu.

Trước đó Lạc An vẫn nghĩ, cô gái khiến Trần Văn Dữ trở nên mềm yếu hẳn phải có điểm đặc biệt chi. Nàng lại còn nhỏ tuổi, hẳn dự tính thu nhận nàng làm sát thủ dưới trướng hẳn, dùng nàng mưu sát những kẻ ngáng đường hẳn, thế nhưng càng quan sát, hẳn càng thấy thất vọng nào nề.

Nàng không có tố chất luyện võ, dùng độc giỏi nhưng không có lá gan giết người. Điều duy nhất khiến hẳn chưa lập tức bóp chết nàng đó là, ánh mắt nàng vừa không thể hiện niềm kính ngưỡng hẳn như thần linh, vừa không tỏ vẻ sợ hãi hẳn như ác quỷ. Ánh mắt nàng nhìn hẳn, là ánh mắt dành cho một con người bình đẳng, bình thường. Dĩ nhiên hẳn chưa bao giờ nói cho ai biết cảm nghĩ này. Ví dụ như tên tâm phúc mập mạp hay đi sau lưng hẳn mà biết, gã nhất định buộc tội nàng bất kính, ánh mắt không trong sáng, vân vân, lại rất có thể sẽ nài nỉ hẳn xử phạt nàng.

Nếu có một món đồ tưởng đẹp nhưng vô dụng, dùng không được, vứt không xong, ngươi có tức tối không?

Trong cơn buồn bực, Lạc An nói với Dư Ảnh: “Tại ngươi, ta có chút cảm giác thất bại ê chề. Kế hoạch hoàn hảo như thế, công sức bỏ ra nhiều như thế, lại chẳng thu được kết quả mong muốn. Chỉ bằng ta giết quách anh em ngươi cho xong?” Dư Ảnh nghe thế thì nhìn Lạc An đầy uất ức, mắt đảo một vòng, cuối cùng nói: “Điện hạ, người chê tôi vô dụng, thế nhưng chẳng phải mỗi lần bị kẻ khác ức hiếp lại chạy đến than vãn với tôi ư?” Lạc An sững sốt. Suy nghĩ nửa thì hẳn quên mất, quả thực có chuyện mỗi lần không vui lại tìm đến tâm sự với nàng.

Lạc An lúc ấy vuốt cằm như ông cụ non, giọng nói vốn nặng nề cũng nhẹ đi không ít: “Ngươi nói làm ta mới để ý, ngươi vừa kín miệng vừa có chút đầu óc vừa cùng tuổi với ta, trong hoàng cung này chỉ có mình ngươi! Ha ha!” Dư Ảnh nói: “Vậy thì ngài cứ xem ta như tri kỷ, không phải nghĩ đến chuyện bắt ta giết người.” Lạc An lắc đầu: “Không được! Mục đích ta đưa ngươi đến đây là huấn luyện ngươi giết người! Hơn nữa, lại phải là người khó giết nhất!” Nàng kia nhìn hẳn đầy nghi hoặc, cuối cùng ngập ngừng ra điều kiện: “Nếu khó giết như vậy, ngài phải bồi thường thật xứng đáng thì ta mới an tâm hoàn thành nhiệm vụ...”

Lạc An nghe nàng nói điều phản phúc như thế thì tròn trĩnh mắt, trầm giọng lặp lại: “Bồi thường xứng đáng? Ngươi tưởng ngươi là ai?” Cô nàng kia nhún nhún vai: “Không trách tiêu nữ được, ai bảo đó là người tử hoàng tử rất muốn giết, lại không thể giết, chỉ có thể trông cậy vào Dư Ảnh này!”

Lạc An nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, cuối cùng buồn bực nói: “Như vậy, ngươi đã biết ta muốn giết ai?” Nàng kia gật đầu, ánh mắt hơi thay đổi. Cuối cùng nói: “Chẳng qua, Dư Ảnh không chắc có thể giết người đó. Thế nhưng khiến hẳn tàn phế, hoặc chìm vào hôn mê vĩnh viễn thì chẳng thành vấn đề.”

Nàng nói xong thì ngẩn cười, khuôn mặt sa sút. Lạc An không rảnh để ý bảo tố trong lòng nàng, dứt khoát hỏi: “Điều kiện của ngươi là gì?” Tức thì nghe giọng nàng vui sướng mà chắc nịch: “Tự do! Cho cả hai anh em chúng tôi!”

Tự do? Tự do?

Lạc An lạnh lùng nói: “Hoàn thành nhiệm vụ này, ta thả các người đi, không phải người truy sát hay theo dõi.” Hẳn không nhớ rõ thái độ sau đó của nàng, hình như nàng nói “Được”, hình như nàng mỉm cười, chẳng qua đối với hẳn đều không quan trọng.

Tuy nhiên, lúc Lạc An nghe nàng lặp lại điều kiện này chưa đầy hai năm sau đó, lòng hẳn đã biết thế nào là chua xót. Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ như đã hứa, khiến Trần Văn Dữ suốt đời ngủ say. Vừa rời khỏi hiện trường không xa, nàng nhẩm tâm nói với hẳn rằng nàng muốn tách khỏi hẳn, vĩnh viễn.

Lạc An nghe thế thì mím chặt môi, cất giọng không vui nói: “Có gì ta với Trần Văn Dữ đều nắm quyền sát sinh trong tay, vậy mà nàng trước đây đối với hẳn dịu dàng cung kính, đối với ta lại vô lễ tùy hứng như vậy?” Dư Ảnh chua chát nói: “Trần Văn Dữ? Điện hạ, người đang nói tới kẻ bị Dư Ảnh dùng lời ngọt ngào lừa gạt, đòi đòi không thể ngọc đầu lên sao?”

Lạc An nghe thế thì khuôn mặt sầm lại, lát sau ừ ừ nói thêm đôi ba câu nữa, rồi mới để mặc nàng rời đi. Người hầu mập mạp thấy vậy thì khẽ hỏi: “Điện hạ, để họ đi vậy sao? Có cần sai người theo dõi?” Lạc An phất tay, mặt mũi nói: “Nàng ấy không thoát được. Trở về Lạc Chính đi thôi.” Kẻ kia thấy hẳn nói thế thì im bặt, lên quan sát nét mặt hẳn, trong mắt có ánh sáng của những kẻ kính ngưỡng thần linh.

Mà kẻ đó, vốn là một thái giám, lúc này đang cầm chiếc hộp trống rỗng, vẫn dung ánh mắt say mê ấy ngắm Lạc An múa kiếm trong ánh bình minh.

Lạc An hoàn toàn phớt lờ gã, chuyên tâm tập luyện hơn một canh giờ. Cuối cùng cũng có chút mệt mỏi, hẳn bèn thu kiếm lại nói: “Quay về thôi.” Về đến tấm cung đặt lò sưởi ấm áp, hẳn cởi áo lông, ngồi xuống bàn viết rộng rãi. Trên bàn là một bia thư mới được chuyển đến, nét chữ mềm mại, dễ nhìn.

Lạc An mở thư ra. Trong đó chỉ có vài câu ngắn ngủi, cũng không có dạt dào tình cảm, nhưng cũng khiến Lạc An cong miệng cười.

“Điện hạ, cuộc sống của anh trai ở nơi đây đã ổn định, cảm ơn ngài âm thầm giúp đỡ. Vài ngày nữa ta sẽ đi về phía nam, bắt đầu chu du thiên hạ. Ý ta đã quyết, hi vọng ngài đừng trách ta bỏ đồng, cũng đừng bảo ta trở về Lạc Chính.”

Lạc An cầm một tờ giấy trắng, viết lên:

“Nàng được bay nhảy sung sướng như thế, còn ta bị nhốt trong bốn bức tường sắp điên rồi. Là ai từng nói muốn làm tri kỷ của bốn hoàng tử, bây giờ muốn rũ bỏ trách nhiệm sao?”

Lạc An viết xong hai câu, nghĩ nghĩ một chút rồi viết thêm hai chữ “Bảo trọng” ở phía dưới. Lúc này hẳn mới gác bút, khuôn mặt thỏa mãn. Thái giám mập mạp nhìn khuôn mặt chủ nhân biến đổi chưa hề có thì tự nhủ “tình cảm của họ rất tốt”.

Lạc An như đọc được suy nghĩ của thái giám mập mạp, liếc gã một cái rồi đứng dậy, bước về hướng cửa sổ. Hẳn hưởng thụ cảm giác toàn cơ thể tắm trong ánh bình minh yếu ớt, giọng nói cất ra cũng nhẹ nhàng: “Chẳng qua, chỉ muốn níu kéo cảm giác có người bầu bạn.” Hẳn nói xong câu này, tự thấy phật ý, lăm lăm một hồi khiến thái giám mập mạp hơi bồn chồn. Rõ ràng gã cũng là một người tài giỏi, nhanh nhẹn, thông minh, nhưng đứng trước vị chủ nhân trẻ tuổi tuần tú lại hành động tùy hứng, vui buồn lẫn lộn này, gã trở thành một tên ngớ ngẩn.

Sắc mặt kẻ đang đứng hưởng thụ bên cửa sổ chợt trở nên nghiêm nghị, ra điều suy ngẫm. Một lát sau hắn lại mở miệng nói, khuôn mặt hết sức tà ác: “Nàng có thể làm việc nàng muốn, ta không thể sao? Cũng lâu rồi cũng không chơi trò đấu trí với nhị hoàng huynh rồi.” Trò chơi này Lạc An chơi hoài không chán, mới đầu biết kẻ kia bày mưu hãm hại thái tử, hắn bắt đầu nổi lên hứng thú, dần dần thành nghiện, cứ buồn chán lại nghĩ ra một độc chiêu, càng lúc càng cao tay. Thái giám mập mập lúc này mới âm thầm nhớ lại mấy lần nhị hoàng tử bị thua thê thảm, rất nhân đạo mà cầu phúc cho đối thủ của chủ nhân mình. Tranh đấu cung đình đối với Lạc An, cũng chỉ là chuyện nhai nhép.

Bởi vì, chí hướng của hắn cũng không gói gọn trong mảnh đất lạnh giá này. Tình cảm của hắn, cũng chẳng dành riêng cho bất cứ ai.

Thái giám mập mập chợt nhớ lúc Lạc An để Dur Ảnh cùng Ngọc Vinh ra đi, đã từng nói: “Ta để nàng đi khắp chân trời góc biển, việc nàng thích làm ta cũng không quản mấy may. Thế nhưng mỗi tháng nàng phải gửi cho ta ít nhất một lá thư, nếu lỡ hẹn thì đừng trách.”

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dur Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chôn lạ, người cũ, chuyện xưa

Ánh chiều càng ngày càng suy yếu, vầng dương đỏ rực cũng đã lui về tí tấp phía chân trời. Ánh sáng nhạt chiều nghiêng nghiêng trên đất, để lại cái bóng dài của một tòa tháp sáu tầng. Tòa tháp này xây biệt lập trên một ngọn đồi nhỏ, kích cỡ không quá lớn, lại hướng về trần nhỏ bên dưới. Phía trước tháp là một cái sân rộng, ngoài ra còn có hai gian nhà rộng rãi dùng làm nơi ở của khách và người làm. Trước mảnh sân là một cái cổng vòm sơn đỏ, trên bậc thang có một người áo xanh đang ngồi bất động.

Đôi mắt người đó đắm đắm nhìn về phía trước, con ngươi không hề động đậy, hai tay thì đan vào nhau đặt trên đùi. Bóng lưng rất rộng, nhưng rõ ràng là một người mù.

Người đó ngồi ở đó không biết từ lúc nào, xung quanh cũng chẳng có ai hỏi han. Mặt trời sắp lặn, có mấy người tiểu phu đi ngang qua chân đồi trên đường về nhà. Một giọng hát tha thiết cất lên từ phía xa xa:

Tình không hẹn chớ đành hoài nhớ

Mảnh lòng son saoặng bơ vơ

Dặm xa ai vẫn đợi chờ

Quay lưng người đã, thần thờ làm chi...

Người mù nghe thấy, đôi mày nhíu lại rất chặt. Sau đó ưỡn oai nói: “Xuống dưới bảo hắn sau này đừng hát nữa.” Khó nghe chết đi được.

Một người cao lớn, trang phục đen gọn gàng không biết bước từ đâu ra, cung kính cúi người “ạ” một tiếng, rồi nhanh nhẹn bước xuống phía dưới. Bóng người áo đen vừa khuất, người mù liền hô lên: “Là ai đang lên lút phía bên kia?”

Một cô gái mảnh khảnh ngập ngừng chui ra khỏi bụi cây rậm rạp, bước chậm về phía cổng vòm màu đỏ với vẻ rụt rè. Cô gái dừng một khoảng xa trước mặt người mù áo xanh, mấy lần mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi. Người mù không nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng tiếng bước chân thì nghe rất rõ. Khóe miệng lặng lẽ cong lên.

Đợi mãi không thấy cô gái nói gì, người mù trầm giọng hỏi: “Nàng, đến đây làm gì?” Người kia tiếp tục im lặng, người mù bèn lên tiếng: “Dur Ảnh?”

Cô gái nghe chàng hỏi mình thì thoáng sững sờ: “Sao... sao chàng biết đó là em?” Lần này đến lượt người mù không đáp. Cô gái cũng không vội, chỉ im lặng đứng đó ngó chàng.

Một lúc sau, Minh Thành lững thững trở lại, thì thấy trước mặt chủ nhân mình có một người con gái ăn mặc giản dị. Sau khi nhìn ra người đó là ai, tâm trạng gã lập tức trở nên cực kỳ không tốt, vô thức rút dao giấu trong cánh tay ra. Trần Văn Dự nghe thấy tiếng kim loại rất khẽ, liền ra lệnh: “Không được động tới nàng ấy!” Nói xong lại tức ngầm miệng lại, khuôn mặt không biểu cảm, cứ như những lời kia chưa từng được nói ra.

Đến khi ánh chiều cuối cùng cũng tắt hẳn, Trần Văn Dự mới khẽ vươn vai một cái, chậm chậm bước vào trong. Dur Ảnh ngập ngừng một chút, cũng theo vào. Trần Văn Dự xem như không biết tới sự tồn tại của nàng, bước đi băng băng qua sân rộng, đi về phía tòa tháp. Tầng thứ nhất được dùng làm phòng tiếp khách, trong đó đặt mấy bộ bàn ghế tao nhã. Trần Văn Dự đi thẳng tới cầu thang, mò mẫm tay vịn bước lên. Dur Ảnh vừa theo đuôi chàng vừa cau mày lẩm bẩm: “Chàng đã không nhìn thấy, lại thích ở chỗ nhiều tầng như vậy, không sợ bị ngã cầu thang sao?”

Người phía trước lại phớt lờ nàng, từng bước từng bước đi lên trên. Thì ra ở đầu cầu thang có một cái chốt gỗ, Trần Văn Dự xoay một cái, mở ra cánh cửa dẫn vào tầng hai. Dur Ảnh lúc này mới gật gù: “Rất thông minh. Như vậy thì chàng cũng không sợ đang đi giữa chừng bị ngã xuống cầu thang nữa!” Tầng hai là phòng sinh hoạt, có một chiếc bàn ăn và vài vật dụng giải trí. Tầng ba dường như là phòng làm việc, trong đó đặt một cái bàn dài cùng một cái bàn viết giản dị. Dur Ảnh chưa kịp nhìn kỹ thì Trần Văn Dự đã mò mẫm lên tầng bốn. Ở góc phòng là một cái bồn tắm đang bốc khói.

Thấy người trước mắt bắt đầy sột soạt cời quần áo, Dư Ảnh đỏ mặt nói: “Chàng... chàng... sao đi tắm mà không báo trước?” Nàng vội vã quay lưng chạy xuống lầu dưới, tâm trạng ngổn ngang. Nàng bước lại phía chiếc bàn lớn, trông thấy vài món đồ gỗ nhỏ bằng nắm tay, được đục đẽo không ra hình thù chi.

Dư Ảnh không hiểu sao mình lại bước vào đây. Nàng rõ ràng chỉ muốn đến nhìn Trần Văn Dữ một chút, thế nhưng không ngờ bị chàng phát hiện. Sau đó đầu óc Dư Ảnh như bị tê liệt, đến lúc nhận ra thì nàng đã theo người ta vào phòng tắm mất rồi. Bây giờ nếu nàng trở ra, có bị Âm Đội của chàng mưu sát không?

Dư Ảnh rón rén trở lại tầng bốn, thấy Trần Văn Dữ ngồi thừ trong bồn tắm không nhúc nhích. Chợt chàng cất giọng hỏi: “Nàng không sợ chết sao?” Dư Ảnh không biết nên vui vì chàng cuối cùng cũng chịu nói chuyện với mình, hay nên buồn vì ngụ ý trong đó, khẽ đáp: “Chàng sẽ giết em sao?” Trần Văn Dữ chậm rãi nói: “Nàng ngay từ lúc gặp ta đã già vờ đáng thương, mở miệng nói dối không biết bao nhiêu lần. Nàng còn ra tay hãm hại vương gia đương triều là ta bị mù đôi mắt, khiến ta phải trốn chui chồn nhủi tại nơi hẻo lánh này. Ta có thể giết nàng hay không?” Giọng nói chàng lạnh lạnh, không rõ tình cảm, thế nhưng lại có sức đe dọa hơn lời mắng chửi, trách cứ rất nhiều.

Dư Ảnh chỉ cảm thấy xót xa. Sao nàng có thể không nhớ cái đêm đầy máu và ánh lửa ở Long Hà, lúc nàng vứt bỏ hết tôn nghiêm của mình mà quỳ gối trước chân kẻ thù hòng cứu mạng người thân? Theo chân Trần Văn Dữ về Vân Triều, trái tim nàng đầy nỗi cô đơn và nhục nhã, từng giây từng phút chỉ mong ngóng tự do. Thế nhưng nàng che giấu rất tốt, một phần vì không có hận ý, một phần vì Trần Văn Dữ chưa từng đối xử tệ với nàng. Nàng biết, nếu lưu lại, giữa nàng và người kia rất có thể sẽ phát sinh tình cảm trai gái. Thế nhưng nàng không muốn, nàng vẫn nhớ kẻ phóng hỏa Long Hà là ai! Dư Ảnh từng nghĩ, nếu có cơ hội sẽ âm thầm rời đi, không phải tổn hại đến bất cứ người nào. Thế nhân ông trời đùa弄, nàng bị Tuyết Chinh khống chế, trở thành tay sai của Lạc An. Hai năm sau quay trở lại, nàng từng bước từng bước vượt qua tầng tầng lớp lớp phòng thủ của Trần Văn Dữ, từng bước từng bước đưa chàng vào bóng tối.

Trong thư, Lạc An từng nói qua tình cảnh hiện giờ của Trần Văn Dữ không tốt. Nàng nhiều lần tự hỏi, chàng vẫn đương hoàng là một vương gia có công lớn, sẽ không bị hoàng đế Vân Triều ngược đãi, vậy thì khi không chàng lại chạy đến miền quê hẻo lánh khổ cực làm gì? Thế nhưng câu hỏi của nàng mãi vẫn không có hồi đáp. Đừng quên, Dư Ảnh chính là ngọn nguồn của hoàn cảnh ấy. Nàng nhiều đêm thao thức, trải qua nhiều tháng trời trần trụi, cuối cùng vượt ngàn dặm tìm đến nơi đây, chỉ mong tận mắt nhìn thấy chàng.

Giống như chim nhạn tự biết tìm đường về phương nam, Dư Ảnh một đường chu du thiên hạ, chu du tới cổng nhà mới xây không lâu của Trần Văn Dữ.

Nhìn thấy chàng rồi, Dư Ảnh mới thấm thía tội lỗi bản thân đã gây ra. Một con người từng chói lọi như ánh bình minh, đã bị thủ đoạn của nàng tàn phá dữ dội. Dư Ảnh nhớ lại con người Trần Văn Dữ trước khi gặp nàng: vẻ ngoài tuấn tú, giọng nói hào hùng, ánh mắt sáng quắc, nụ cười tự tin. Chàng của bây giờ đã tiêu tụy đi nhiều, giọng nói mang nét buồn thương, đôi mắt không còn ánh sáng, cũng không mỉm cười. Lòng nàng càng lúc càng nặng trĩu.

Vì vậy nàng nói: “Em đã đến đây rồi, hiện tại đang nằm trong tay chàng. Muốn chém, muốn giết, tùy chàng quyết định.” Trần Văn Dữ lạnh lùng nói: “Chớ không như vậy, nàng nghĩ mình có thể toàn mạng thoát ra khỏi nơi đây được sao?”

Im lặng. Một lúc sau Trần Văn Dữ chợt nói: “Qua đây.” Dư Ảnh không nhúc nhích. Chàng lặp lại lại, vẻ không kiên nhẫn: “Qua đây.” Dư Ảnh vừa nghi hoặc vừa xấu hổ bước qua, chàng nhẹ giọng nói: “Lấy một bộ quần áo trong tủ, giúp ta mặc vào.”

Dư Ảnh cười khổ, chân tự giác bước về hướng chiếc tủ gỗ đặt dựa vào tường. Những thứ chàng nợ nàng, nàng đã bắt chàng phải trả hết. Thế nhưng hiện tại, nàng lại có cảm giác sâu sắc bản thân mới là người mắc nợ. Mà chàng dường như cũng nghĩ vậy, thế nên mới xem sự hầu hạ cùng phục tùng của nàng là nghiêm nhiên.

Dư Ảnh nhắm tịt mắt, vừa lấy khăn bông lau cho Trần Văn Dữ vừa ngập ngừng nói: “Chàng không nghi ngờ em là gián điệp, đến đây để hại chàng sao?” Trần Văn Dữ cười khê: “Ta bây giờ không quyền không thế, tiền trong nhà cũng không nhiều, nàng giết ta được cái gì?” Dư Ảnh bĩu môi: “Ví dụ như có kẻ thù của chàng thuê em đến giết chàng rửa hận.” Trần Văn Dữ nhàn nhạt nói: “Nàng thiếu tiền đến thế sao?”

Dư Ảnh sờ sờ mũi, mặt dần dần đỏ như trái gấc, hai tay vụng về giúp chàng mặc quần áo vào. Da chàng sẫm màu, cơ bắp rắn chắc, trên người còn có vài vết sẹo lớn nhỏ. Đây là lần đầu tiên Dư Ảnh nhìn thấy cơ thể người khác giới, trái tim đập dồn dập như sắp rơi khỏi lồng ngực.

Trần Văn Dữ không nhìn thấy sắc mặt Dư Ảnh, nhưng lại nghe thấy trái tim nàng. Tim nàng đập nhanh như vậy, có phải đang rất hoảng loạn không? Nàng không biết rằng, mấy ám vệ của chàng đang nấp ngay gần đó. Chỉ cần nàng có chút hành động bất thường, bọn họ lập tức khiến nàng sống không được, chết không xong. Thế nhưng dường như lần đến này, Dư Ảnh không hề có chuẩn bị trước, cứ ngốc ngốc nghếch nghếch bước vào trong hang hùm của chàng.

Trần Văn Dữ mỉm cười chua chát. Vào thời khắc đẹp đẽ nhất, lúc chàng còn nắm giữ rất nhiều thứ trong tay, Dư Ảnh lúc nào cũng đề phòng chàng, giả dối với chàng, thậm chí còn tìm cách hãm hại chàng. Hiện tại chàng đã tự tay cho đi tất cả, nàng lại thành thành thật thật quay về bên chàng. Cô gái này, rốt cục là thông minh hay ngốc nghếch? Trong lòng nàng, chàng là kẻ địch hay người yêu thương?

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vạn vật đều có lúc đổi thay

Trần Văn Dữ mò mẫm đi xuống cầu thang, Dư Ảnh sợ chàng té, bám sát sau lưng chàng. Không biết từ lúc nào, chiếc bàn ăn trên tầng hai đã được bày biện mấy món ăn nóng hổi. Dư Ảnh thấy có món há cảo mà mình thích, liền xun xoe chạy lại kéo ghế cho chàng.

Trần Văn Dữ ăn được một chút, lại nghiêng đầu hỏi: “Định nhin đối sao?” Dư Ảnh lúc này mới cười bên lên, kéo một chiếc ghế khác ngồi xuống. Trần Văn Dữ hỏi: “Những năm qua, nàng làm gì?” Giọng nói không mang theo chút cảm tình nào. Dư Ảnh nhẹ nhàng đáp: “Mấy tháng trước, em bắt đầu đi chu du thiên hạ. Cũng đi đến một vài nơi hay ho.” Trần Văn Dữ nói: “Ta hỏi là mấy năm trước, không phải mấy tháng.” Thấy nàng ngần ngừ không đáp, chàng lại lạnh lùng buông một câu: “Nàng không tin tưởng ta, còn quay về làm gì?”

A, chàng nói nàng “quay về làm gì”, là “quay về”, chứ không phải “đến”...

Dư Ảnh chậm rãi nói: “Chuyện đã qua...” Trần Văn Dữ ngắt lời nàng: “Sao có thể roi xuống vách núi mà không chết?” “Có người mai phục ở lưng chừng núi, giúp em trốn thoát.” Trần Văn Dữ không nói thêm gì nữa, tập trung ăn cơm.

Ăn xong, Trần Văn Dữ lại mò mẫm lên cầu thang. Dư Ảnh vội buông đũa, đi theo chàng. Đi ngang qua tầng bốn, nàng để ý đồng quần áo dơ đã được cất đi, phần sàn ướt sũng cũng được lau dọn sạch sẽ. Trần Văn Dữ lại tiếp tục đi lên, Dư Ảnh trông thấy thấy phòng ngủ ở tầng năm, nhưng chàng chưa dừng lại.

Tầng sáu trống trải, ở giữa có một chiếc bàn thấp cùng hai chiếc đệm đặt ngay ngắn trên mặt đất. Bốn hướng đều là cửa sổ lớn đóng chặt, ở bốn góc tường đặt đèn thủy tinh, ánh sáng tỏa ra lung linh hơn so với đèn dầu thông thường. Trần Văn Dữ ngồi lên một chiếc đệm, chỉ chiếc tủ thấp trong góc phòng, ra lệnh: “Đến đó lấy dụng cụ pha trà, mở hết cửa sổ.” Dư Ảnh ngoan ngoãn làm theo, đến ngồi phía đối diện Trần Văn Dữ pha trà. Chàng mấy chốc từng đợt gió mát lạnh ủa vào phòng, trong không khí thoang thoảng mùi trà hoa cúc thơm dịu. Trần Văn Dữ nhấp một ngụm, chân mày hơi giãn ra.

Dư Ảnh trong lúc rảnh rỗi nhìn lên trần nhà, tức thì sững sờ.

Trên đầu nàng, không có xà nhà, cũng không có mái vòm bằng ngói hay gỗ, chỉ có một bầu trời đêm đầy ánh sao lấp lánh. Dư Ảnh không kiềm được, hít sâu một hơi. Trần Văn Dữ chợt cất tiếng nói: “Đề ta đoán, nàng hẳn là đang ngược nhìn lên trên?” Dư Ảnh ngập ngừng hỏi: “Mái nhà... là bằng thủy tinh?” Trần Văn Dữ nghe giọng nàng đầy sung sướng, ngưỡng mộ, buộc miệng hỏi: “Thích không?” Dư Ảnh gật gật đầu, lại nói: “Rất thích!” Người đối diện gật đầu, khẽ nói: “Ồ chỗ này ban đêm yên tĩnh lại mát mẻ, có thể ngắm sao trời. Ban ngày còn có thể nhìn ngắm phong cảnh phía dưới. Thế nhưng, ta không nhìn thấy được.” Chàng nhấp một ngụm trà. “Dư Ảnh, trước kia mục đích sống của ta là lãnh thổ càng ngày càng được mở rộng, con dân Văn Triều càng ngày càng ấm no. Thế nhưng bây giờ, ta chỉ cần một nơi yên tĩnh, có người bầu bạn, có thức ăn ngon để ăn.”

Dư Ảnh nói: “Chàng thay đổi nhiều rồi.” Trần Văn Dữ lập tức đáp lại: “Mọi vật đều có lúc đổi thay!” Dư Ảnh thấy tách trà của chàng thấy đầy, vội rót đầy cho chàng. Trần Văn Dữ chậm rãi hỏi: “Dư Ảnh, nàng có còn hận ta không?” Nàng thoát đầu sững sờ, sau đó nở nụ cười chua xót: “Vốn dĩ em không có cơ hận chàng. Trước đây chàng đối với em không tệ, lẽ ra em mới phải là người hỏi câu này.” Giọng người đối diện không nhanh không chậm: “Nếu ta hận nàng, bây giờ nàng còn sống sót sao?” Dư Ảnh chợt thấy khóe mắt cay cay, nén lại vị đắng trong cổ họng hỏi: “Sao chàng lại không hận em? Em làm chàng mất đi quyền lực, còn khiến chàng đui mù. Sao chàng... không hận?” Im lặng một lúc, người mù giơ tay về phía trước, vung về chạm vào gương mặt Dư Ảnh hỏi: “Nàng khóc sao?” Dư Ảnh nước mắt đầm đìa, gần như thét lên: “Em hỏi chàng mà! Tại sao... tại sao chàng không hận em?” Động tác của Trần Văn Dữ sững lại, chàng nghiêm nghị nói: “Nàng lấy đi của ta phù hoa, lại đúng lúc ta không còn màng tới nữa.”

Dư Ảnh cảm thấy tâm trí người này càng ngày càng khó dò. Nàng dờ khóc dờ cười nói: “Chàng nói thật chứ? Chàng không hận em? Vậy là nếu bây giờ em rời đi, chàng cũng sẽ không hận em, đúng không?” Nàng nói xong, người đối diện liền nhủ mảy: “Nàng, tại sao lại muốn rời đi?”

Tại sao lại muốn rời đi?

Đã trở về bên ta, bây giờ tại sao lại muốn rời đi?

Câu nói này không ngừng điên cuồng chạy nhảy trong đầu nàng, khiến lòng Dư Ảnh càng ngày càng mềm nhũn. Nếu không phải vì ngượng ngùng, nàng thật muốn ôm chặt lấy Trần Văn Dữ mà khóc toáng lên.

Chợt Dư Ảnh nhớ ra một chuyện, liền chất vấn: “Chàng không hận, không giận, có gì từ nãy tới giờ lại lạnh lùng với em như vậy?” Lốp băng mỏng trên mặt Trần Văn Dữ cuối cùng cũng tan vỡ. Chàng cười khê: “Nếu nàng từng hại một người, khi gặp lại người đó lại niềm nở với nàng, thì có sợ không?” Lúc này Dư Ảnh mới vỡ lẽ, lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Nàng còn không giữ được ý tứ mà thở ra mấy hơi dài khoan khoái. Chàng qua Trần Văn Dữ không nói cho nàng biết, thật ra từ lúc nàng ra đi, khuôn mặt của chàng luôn chỉ có một biểu cảm như vậy.

Có một loại tình cảm, khi người đó ở bên cạnh bạn, bạn chưa từng cảm thấy trái tim mình đang yêu. Chỉ khi người đó không còn nữa, bạn mới thấy mình như đã mất đi một phần cơ thể của mình. Cũng có một loại tình cảm, khi ở bên người đó, bạn chỉ muốn nhanh chóng bỏ trốn thật xa, thật xa. Nhưng đến khi thật sự chạy thoát, càng ngày càng muốn quay trở về.

Hai người đã từng lừa dối bản thân quá lâu, đã từng tự nhủ sống cuộc sống cô độc này vẫn ổn. Thế nhưng ngẫu nhiên gặp lại sau bao ngày tháng xa cách, họ mới vui mừng nhận ra khoảng trống vô hình trong trái tim đã được lấp đầy.

Trần Văn Dữ chợt cất giọng than vãn: “Nàng thật ác độc. Ta bị mù, đi đứng thật khó khăn, không nhìn ngắm được phong cảnh, ngay cả viết chữ cũng không ra hồn.” Dư Ảnh nắm lấy bàn tay chàng, run run nói: “Em xin lỗi chàng. Em xin lỗi...” Trần Văn Dữ hỏi: “Có kẻ sai khiến nàng, có phải không?” Dư Ảnh mỉm môi không nói. Trần Văn Dữ thở dài: “Ta đã dùng khổ nhục kế rồi, thế mà vẫn không moi tin tức được từ nàng.” Thấy bàn tay nàng đột

ngột cứng lại, chàng bật cười nói: “Ta đùa đó!”

Chàng lại hỏi: “Hai năm qua, có ai theo đuổi nàng không?” Dư Ảnh nói: “Không có.” “Nàng cũng không theo đuổi ai sao?” “Không có.” “Vậy mỗi ngày nàng làm gì?” “Học hỏi thêm những thứ bản thân không biết.” “Cuộc sống như vậy không chán sao?” “Có lúc chán, có lúc lại không...”

Hai người ngồi tâm tình linh tinh một lúc. Trần Văn Dự chợt nói: “Ta buồn ngủ rồi. Nàng đi xa xuống lầu dưới đi.” Dư Ảnh hỏi: “Chẳng phải tự chàng có thể đi sao?” Người kia vô tội nói: “Chẳng lẽ nàng tro mắt nhìn ta mò mẫm tìm đường mãi như vậy?”

Dư Ảnh đánh xấu hổ đứng dậy, kéo chàng đi theo.

Gần cửa sổ là một chiếc giường lớn. Đồ trang trí đều có màu trang nhã, giản dị hơn căn phòng ở hoàng cung không biết bao nhiêu lần. Dư Ảnh kéo tay Trần Văn Dự tới bên giường. Chàng hỏi: “Thích không?” Dư Ảnh không đáp, nhìn ngó xung quanh hỏi: “Em ngủ ở đâu đây?”

Trần Văn Dự nhướn mày nói: “Trước đây chẳng phải vẫn ngủ chung sao?”

Dư Ảnh đỏ mặt. Trần Văn Dự nắm chặt tay nàng không buông, cười tà ác: “Chẳng phải nàng còn tưởng tượng ra cảnh chúng ta thành thân, ân ái cả đời sao? Bây giờ lại còn ngượng ngùng cái gì?”

Dư Ảnh: “...”

Dưới gian phòng cực rộng của mười anh em ám vệ.

Ám vệ A: “Giờ này không phải tới phiên trực của cậu sao? Sao lại về đây?” Ám vệ B: “Cánh vợ chồng người ta ân ái, ở đó làm gì?” Ám vệ A: “Vậy còn Minh Thành đâu?” “Cậu ấy sợ chủ nhân có chuyện, nhất quyết trấn thủ trên nóc nhà.” Cả đội: “!!!”

Ám vệ C chợt nói: “Này các cậu biết không, hôm trước tớ còn nghe thấy chủ nhân ngâm thơ đấy.” Vừa nói vừa rút ra một tờ giấy nhàu nát. Cả đội ò lên, tranh nhau giành vị trí tốt nhất để xem. Chữ viết trên tờ giấy nguyệt ngọc khó kẻ đọc to: “Dầu biết vật đổi sao dời. Dầu biết người bội bạc. Tình vẫn còn đây.”

Không khí cảm động bao trùm. Ám vệ B chợt chấm chấm nước mắt khẽ nói: “Thì ra chủ nhân si tình đến vậy! Từ lúc phu nhân trở về tới giờ chưa đầy hai canh giờ, thế mà ngài đã cười toét miệng rồi đấy! Chẳng phải lúc trước, trông ngài rất cô đơn lạnh lẽo hay sao? Còn nữa, chủ nhân thật đáng thương, sau khi bị mù, chữ viết cũng xấu đến không chịu nổi...” Ám vệ C đen mặt: “Là chữ của tớ!”

Ám vệ A chợt hô lên: “A, chuyện vui như thế, nhất định phải viết thư gửi cho các anh em trong cung cùng biết!” Cả đám nhao nhao góp chuyện, khuôn mặt lạnh lùng hằng ngày cũng trở nên hết sức vui vẻ, hiền hòa.

Đêm nay, chủ tớ họ đều có giấc ngủ ngon.

Lời tác giả: Tình yêu của hai người này thật mật, đi vòng vòng, vòng vòng, vòng vòng. Sau này tác giả sẽ viết về tình yêu sát đánh, vừa gấp đã yêu!

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hang ổ kẻ thù

Dư Ảnh mệt mỏi mở mắt, nhận ra mình đang nằm úp sấp trên đùi một người. Nàng chống người dậy nhìn lên. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, có một đôi mắt phượng xa lạ đang chăm chú nhìn nàng. Dư Ảnh kinh hoàng, lắp bắp hỏi: “Người... người là ai?” Người kia cười khẽ, giọng trầm trầm đáp: “Cô gái ngốc, ngay cả chồng mình cũng không nhận ra ư?” Nàng liền đáp: “Bây bà, ta có chồng từ khi nào chứ?”

Người trước mắt khuôn mặt trái xoan, sống mũi cao thẳng, ánh mắt tà mị. Vẻ đẹp có nét nữ tính, nhưng lại là đàn ông. Một người đàn ông rất ưa nhìn. Người đàn ông đó nói: “Dư Ảnh, là ta đây. Theo tình hình trước mắt, chúng ta vào mộng cảnh rồi.” Dư Ảnh vỡ lẽ, khẽ nói: “Em cũng nghĩ vậy, nhưng lần nhập mộng này em lại chẳng có chút ký ức nào của cơ thể này cả.” Trần Văn Dự gật đầu nói: “Ta cũng vậy.”

Hai người đi nhau đứng dậy, mới nhận ra mình đang ở giữa một khu rừng rậm rạp. Vài tia nắng mạnh mẽ chiếu xuyên qua cành cây rậm rạp, rọi lên từng đốm sáng lấp ló trên mặt đất. Hình như vừa có cơn mưa nhỏ dội qua, để lại chút hơi thở ẩm ướt và vài giọt nước li ti đọng trên lá cây. Trang phục của hai người đều màu trắng, trên đó có nhiều vết máu loang lổ cùng bùn đất. Thế nhưng cơ thể không hề đau đớn, mà ngược lại tràn đầy sinh lực. Trần Văn Dự cười khổ nói: “Xem ra, phải tùy cơ ứng biến rồi.”

Họ không có chút manh mối nào về thế giới trong mộng cảnh hiện tại, ngay cả những việc cần làm cũng chẳng biết mảy may.

Chợt có tiếng lá cây sột soạt truyền đến. Một người toàn thân dơ bẩn xông ra từ bụi rậm, hốt hoảng la lên: “Sur huynh! Sur muội! Hai người không sao chứ?” Nhìn kỹ, đó là một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy, khuôn mặt vuông vức, đôi mắt sáng nhưng đầy vẻ hoảng loạn.

Trần Văn Dự liền nói: “Ta không sao! Mặt mũi đệ bị sao vậy? Có nhớ mình là ai không?” Thiếu niên ngẩn ra, máy móc nói: “Đệ là Ngân Tâm, là tứ sư đệ của huynh đây!” Trần Văn Dự gật đầu, hỏi tiếp: “Môn phái của chúng ta là gì? Sư phụ là ai?” Khuôn mặt Ngân Tâm nhẩn lại, giọng đau khổ: “Sư huynh, bây giờ là lúc nào rồi mà còn hỏi những câu này?” Trần Văn Dự trầm giọng nói: “Chẳng lẽ, người thật sự không phải là tứ sư đệ?” Ngân Tâm hoảng sợ, vội vàng nói một hơi dài: “Chúng ta là người của Thủy Tộc, sư phụ là Băng Quân, sư huynh đệ tổng cộng năm người. Ba hôm trước sư phụ dẫn theo ba sư huynh đệ chúng ta đến dự sinh nhật Hỏa Thần, trên đường trở lại Thủy Thành thì bị mai phục!” Cậu ngừng nói, ánh mắt rụt rè nhìn Trần Văn Dự đầy dò xét. Trần Văn Dự nghiêm nghị gật đầu nói: “Quả thật là tứ sư đệ!”

Ngân Tâm thờ phào một hơi, nhưng lại hốt hoảng la lên: “Sư huynh, đệ quên mất! Lúc này chúng ta lạc nhau, sư phụ vẫn một mình chống đỡ bọn kẻ xấu. Bây giờ chúng ta mau mau trở về hỗ trợ người!” Nói rồi gấp gáp vạch cành cây chạy đi. Trần Văn Dự “Ừ” một tiếng, nắm tay Dư Ảnh đuổi theo. Bước chân họ nhẹ nhàng, tốc độ chạy cũng rất nhanh. Trần Văn Dự hạ giọng nói: “Lát nữa nàng phải theo sát bên ta!” Dư Ảnh hoang mang gật gù, nào bộ dốc sức nắm bắt tình hình đang xảy ra.

Dường như, họ đã đi đến một thế giới có thần tiên, yêu ma. Hòn nứa, là một thế giới hỗn loạn.

Không khí càng ngày càng trở lạnh. Ba người chạy đến một khoảng rừng trống, trước mắt hiện ra một khung cảnh hoang tàn. Có mấy thi thể trắng bệch nằm la liệt trên đất, xuyên qua cơ thể họ là mấy cột băng nhọn hoắt đang tan. Máu đen vương vãi khắp nơi. Cây cối gãy ngang, cành lá đóng băng hoặc đọng đầy tuyết.

“Sư phụ!!!” Giọng khàn đặc của Ngân Tâm vang lên đầy thảm thiết. Cậu chạy tới bên một gốc cây to lớn, ở đó có một người râu tóc bạc trắng đang nằm. Khuôn mặt người đó an tĩnh, mắt nhắm chặt, một vết máu đỏ thẫm chảy ra từ khoeo môi. Ngân Tâm như phát điên, không ngừng gào khóc: “Sư phụ pháp lực cao cường như vậy, sao có thể dễ dàng ngã xuống như thế? Sư phụ! Sư phụ, người mau mau trả lời con đi!...” Thế nhưng đáp lại cậu chỉ là tiếng gió rừng xào xạc.

Trần Văn Dự nét mặt phức tạp, tỉ mỉ quan sát các thi thể còn lại. Những kẻ đã tắt thở đều có gương mặt vận vẹo xấu xí, làn da tái nhợt, rõ ràng đã bị pháp thuật của Băng Quân đóng băng. Xét thấy chỉ có Băng Quân là thi thể còn lành lặn, Trần Văn Dự liền nói: “Ngân Tâm, nơi này không an toàn. Chúng ta mau mau rời khỏi đây.” Tiếng khóc thương tâm của Ngân Tâm theo lời chàng mà hạ xuống đáng kể, cậu ngừng mặt, vẫn ôm chặt thi thể sư phụ, ánh mắt ngơ ngác.

Dư Ảnh cùng Trần Văn Dự chỉ thấy nét mặt Ngân Tâm chợt biến đổi. Cậu mở miệng gào lên: “Cẩn thận...” Những lời sau đó không thể nghe được, vì một tiếng nổ long trời lở đất đột ngột vang lên từ phía sau. Cột sốt của Dư Ảnh thoáng đau nhức, cơ thể không có chút sức phản kháng, bị sức nổ ép văng lên không trung. Trước khi chìm vào hôn mê, nàng còn cố gắng túm chặt lấy bàn tay Trần Văn Dự, nhưng vô vọng.

Nàng chìm sâu trong bóng tối, không biết đã bao lâu trôi qua.

Dư Ảnh mở mắt, cảm giác đầu tiên là con lạnh thấu xương. Một lát sau nàng khôi phục hoàn toàn ý thức, mới nhận ra bản thân trong tình trạng không mảnh vải che thân, nằm úp áp trên một tảng băng khổng lồ. Trên đầu nàng, vô số tinh thể băng lớn nhỏ rủ xuống, thoát nhìn như pha lê.

Dư Ảnh xoay mình ngồi dậy. Lần đầu tiên nhìn thấy thân thể này qua mặt phẳng như gương của tinh thể băng, nàng không kim được mà há hốc vì kinh ngạc.

Thật sự quá đẹp!

Ở đời thực, Dư Ảnh cũng là mỹ nhân thanh lệ hiếm có. Thế nhưng cô gái này lại mang vẻ đẹp trong sáng thoát tục vô ngần, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Thoáng sững sờ qua đi, Dư Ảnh nhanh chóng định thần lại. Bây giờ nàng đang ở đâu? Trần Văn Dự đâu rồi? Nàng cố tập trung tinh thần, nhưng dường như mộng cảnh này không hề chịu theo ý nàng. Từ lần đi vào Mộng Tuyền U Giới, Dư Ảnh đã gần như mất đi năng lực điều khiển mộng cảnh theo ý muốn. Thậm chí việc đi vào mộng cảnh như thế này cũng chưa từng xảy ra trong suốt mấy tháng qua.

Dư Ảnh chợt nghe thấy tiếng nói chuyện thấp thoáng từ xa vọng đến. Nàng bò tới mép “chiếc giường” của mình, mới phát hiện cả tảng băng hình vỏ sò đang trôi lơ lửng giữa không trung. Phía bên ngoài chiếc vỏ sò bụng khổng lồ ấy, không gian xung quanh lằng lằng chìm trong bóng tối đen kịt.

Tiếng nói chuyện càng ngày càng lớn, chứng chủ nhân giọng nói đang đến gần. Dư Ảnh vội nằm bẹp xuống mặt băng, dùng tai lắng nghe. Nàng nhận ra giọng nói của hai người, một nam một nữ. Giữa không gian sâu thẳm, giọng nói của họ như từng hồi chuông giòn tan vọng tới tai, khiến trái tim Dư Ảnh ngập tràn cảm giác lo âu.

Chưa kịp nghe họ nói gì, Dư Ảnh đã bị một sức mạnh to lớn kéo giật dậy. Giọng đàn ông vang lên: “Mặc quần áo!” Giọng nói khàn đục nhưng lại vang vọng như tiếng kim loại va vào đá tảng.

Một cái đầu nhăn nhúm, le que vào sợi tóc đột ngột xuất hiện trong tầm mắt Dư Ảnh. Tiếp đó, là đôi cánh khổng lồ đang vỗ đập dềnh. Kẻ mới đến mặc trang phục nữ đen tuyền, khuôn mặt biến dạng, trên tay là một mảnh vải màu đỏ được xếp gọn gàng.

Dư Ảnh nhớ lại, những sinh vật bị giết chết ở cánh rừng kia cũng tương tự như thế này, chỉ khác ở chỗ chúng không có cánh. Mặc dù những thi thể kia biến dạng xấu xí, thế nhưng giống cái vừa đen đúa vừa đáng sợ thế này quả thật là lần đầu tiên Dư Ảnh thấy qua. Trong khi nàng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, ả kia đã bắt đầu nhét Dư Ảnh vào bộ trang phục bó sát màu đỏ.

Dư Ảnh bị sức mạnh vô hình giữ chặt trên không trung không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc ả làm gì thì làm. Móng tay ả vừa dài vừa sắc như móng vuốt, xẹt qua da Dư Ảnh tạo ra vài vết đỏ đau rát. Một lúc sau, trên người nàng đã phục sức gọn gàng, trước mắt chợt xuất hiện một cái bóng to lớn.

Người đàn ông trước mặt đeo mặt nạ che khuất khuôn mặt. Từ người hấn toát ra vẻ uy nghi mà đáng sợ, ngay cả lúc im lặng cũng có thể khiến người đối diện cảm thấy nặng nề.

“Phụ Thần...” Sinh vật giống cái cúi đầu xun xoe. “Hắc Điều nói không sai, nàng ta mặc vào đồ vào trông rất đẹp!” Người đàn ông được gọi là Phụ Thần không thèm liếc ả kia một cái, trầm giọng ra lệnh: “Hắc Điều, ra ngoài đi!” Hắc Điều tiu ngưu tung cánh, thả mình vào khoảng không đen kịt.

Dư Ảnh vì nghi hoặc vừa run rẩy nói: “Ông là ai? Tại sao tôi ở đây?” Người đàn ông nghe nàng hỏi vậy thì chợt bật cười thành tiếng: “Từng nghe con gái Thủy Thần tư sắc xinh đẹp bậc nhất, phép thuật cũng vào hàng thượng thừa, thế nhưng giờ khắc này cũng chỉ như một con búp bê yếu đuối mà thôi!” Dư Ảnh cảm thấy lòng tự tôn chưa gì đã bị chà đạp, thế nhưng đối phương có vẻ rất mạnh, nàng đành cắn môi không đáp.

Người đàn ông đeo mặt nạ cười xong thì chợt dùng giọng nghiêm túc nói: “Thần tiên các ngươi vẫn thường gọi ta là Ma Thần. Chính ta đã bắt ngươi tới đây.” Thấy Dư Ảnh không hề tỏ ra đặc biệt kinh ngạc hay sợ hãi, Ma Thần tiến tới hai bước, giờ tay nâng cằm của nàng. “Ngươi không sợ ta?” Hấn hỏi.

Thật ra, lúc này Dư Ảnh không hề biết hiện tại Ma Thần chính là cái tên mà phần lớn thần tiên yêu quái đều nể sợ. Dù mới nổi lên vài trăm năm gần đây, thế nhưng sức mạnh to lớn cùng hành tung bí ẩn của hấn khiến người đứng đầu các thần tộc cùng tiên tộc đều phải dè chừng. Dư Ảnh không có ký ức cùng kiến thức mà một thần tiên tiêu chuẩn nên có, không ngờ đến sắc mặt lo lắng cùng mờ mịt hiện tại của mình lại mang đến cho đối phương sự ngạc nhiên cùng tò mò.

Dư Ảnh không cử động được, vẻ mặt liều mạng: “Ta là phụ nữ yếu ớt, ông bắt cóc ta như vậy còn đáng mặt quân tử sao?” Đường như Ma Thần bệ vệ không ngờ tới cô gái kia chẳng những không biết sợ, mà còn ăn nói hết sức tùy tiện. Giọng trầm đục của hấn thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn: “Ta không chơi đùa với ngươi! Thứ ta muốn, mà máu của cơ thể này!”

Hiện tại thần tộc còn chưa quá suy yếu, cùng chung sống với tiên tộc hết sức hài hòa. Thần kiến tạo thế giới, tiên tộc quản lý, duy trì vạn vật. Mỗi vị thần đều có năng lực riêng, khả năng sáng tạo cùng sức mạnh của họ làm cho thế giới này càng ngày càng phát triển phong phú.

Thời gian sau đó Dư Ảnh cũng biết, thân thể mà nàng nhập vào hiện tại là con gái của Thủy Thần cùng Mộc Thần, tên gọi Lan Chi. Thủy Thần tạo ra nước nuôi dưỡng sự sống, Mộc Thần tạo ra muôn vạn loại cỏ cây. Mà Lan Chi kế thừa cha mẹ, sức mạnh của nàng là thù dệt nên sự sống cỏ hoa.

Ma Thần muốn máu của nàng, chính là hi vọng nắm giữ sức mạnh này

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trái tim của ma thần

Ma Thần đe dọa nàng vài câu rồi biến mất, nàng cũng chưa kịp hỏi hấn muốn một chút máu của nàng, hay toàn bộ máu đây? Dư Ảnh thấy mình giống như con lợn dưới trần gian, được nuôi nhốt trong lồng đợi ngày làm thịt. Không gian của nàng được giới hạn trong chiếc vỏ sò bằng băng, còn kẻ ngày ngày đến chăm nuôi nàng, lại là sinh vật xấu xí tên Hắc Điều kia.

Hắc Điều dường như là kẻ cô đơn, mỗi lúc mang đến thức ăn, quần áo cho nàng đều ngồi lại lê la nói chuyện thêm một lúc lâu. ả chủ yếu khoe khoang các chiến tích của mình, đã giết được bao nhiêu thần tiên, bắt cóc được bao nhiêu con người. Dĩ nhiên Dư Ảnh không hào hứng về chuyện đó, thế nhưng đây lại là nguồn thông tin vô giá về thế giới này. Nàng hỏi: “Chẳng lẽ ngươi cứ ru rú trong chỗ này không bao giờ ra ngoài? Ngươi biết gì về thế giới ngoài kia?” Hắc Điều vênh mặt nói: “Sao lại không biết? Đừng quên ta là cánh tay đắc lực của Phụ Thần!” Sau đó ả bắt đầu ba hoa về những điều mình biết về thế giới của thần tiên, con người. Dư Ảnh vừa lắng nghe vừa há hốc miệng, tuy thông tin của ả hữu ích, nhưng nhân sinh quan của người này vụn vẹo đến khó tin. Hắc Điều kết luận: “Thần tiên các ngươi đều là kẻ có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng tâm địa nhỏ nhen. Phụ Thần trong lòng có trời đất, chính là bá chủ chân chính của trăm vạn thế giới ngoài kia!” Dư Ảnh tò mò hỏi: “Thật sự có hàng trăm vạn thế giới ư?” ả kia trả lời: “Dĩ nhiên. Ngày nào Phụ Thần tìm được cánh cửa mở ra những thế giới đó, Ngài sẽ khiến tất cả quỳ gối dưới chân mình.” ả ngần ngừ một chút, rồi nói: “Tính ra chỗ chúng ta đang ở cũng coi như là một thế giới tách biệt với các cõi. Chỉ có điều thế giới này chưa được kiến tạo, cho nên phần lớn không gian đều là hư vô.” ả nhìn Dư Ảnh, đôi mắt ti hí nổi lên thâm hiểm: “Không biết khi nào Phụ Thần mới đem ngươi ra sử dụng đây. Ngày ngày bay lượn trong khoảng không tối đen này, ta cũng thấy nhàm chán quá rồi.”

Trước mặt xuất hiện một cái bóng đen. Ma Thần đeo mặt nạ, lạnh lùng nói: “Lan Chi, sức khỏe của ngươi đã hồi phục, có thể cho máu rồi.” Sau đó Dư Ảnh được sức mạnh vô hình nhắc lên. Lúc này trong đầu nàng chỉ có ý nghĩ, nếu bị rút cạn máu thành cái xác khô, có phải là mộng cảnh của nàng cũng chấm dứt không?

Một lúc sau, Dư Ảnh mới hoảng sợ nhận ra tư thế của nàng và Ma Thần có chút mờ ám. Người nàng cứng đờ như khúc gỗ, bị cánh tay rắn chắc của kẻ kia ôm ngang bụng, thành ra lưng dán chặt vào lồng ngực của hấn... Giọng khàn đục của Ma Thần truyền tới tai nàng: “Chưong khí của Ma Giới rất nặng. Không có ta bảo vệ, ngươi sẽ bị thương.” Giọng nói có vẻ hiền hòa hiếm có.

Dư Ảnh hỏi: “Ông mang ta đi đâu?” Ma Thần chậm rãi đáp: “Ta cần mượn sức mạnh của ngươi để xây dựng thế giới này từ hư không.” Dư Ảnh hỏi: “Ông chẳng phải cũng là thần sao? Có gì phải mượn sức mạnh của kẻ khác?” Có tiếng khùng khục phát ra từ sau mặt nạ. Ma Thần cười xong lại đáp: “Nhưng thứ ta tạo ra, không có bề ngoài để nhìn...”

Dur Ảnh nhớ lại khuôn mặt vạm vỡ của Hắc Điều cùng những ma nhân bị giết trong rừng, đáy lòng nổi lên cảm thông sâu sắc...

Ma Thần dừng lại lơ lửng giữa không gian tối đen, cất giọng: “Chính là chỗ này!” Dur Ảnh chỉ kịp cảm thấy một cơn đau nhói ở ngón tay trỏ, kế đó có vết ánh sáng mảnh không ngừng từ ngón tay nàng uốn lượn bay ra ngoài.

Không gian trước mắt chợt bùng sáng khác lạ. Dur Ảnh nhìn thấy mặt đất lồi lõm phía dưới, màu đất cần cỗi đen đặc, không có chút dấu hiệu sự sống nào. Ánh sáng phát ra từ vết máu trên tay nàng thoát đầu động thành một cánh hoa kỳ lạ, không ngừng lan ra xung quanh thành một làn khói mỏng, sau đó dần dần định hình.

Dur Ảnh kinh ngạc quan sát một dòng sông được tạo ra bên dưới, kế đó là thảm cỏ, cây cối.

Ma Thần chợt nói: “Nếu ngươi mệt mỏi, hãy nói ra.” Dur Ảnh ậm ừ. Hắc nói tiếp: “Ta đang suy nghĩ, nên tạo ra bao nhiêu mặt trời? Ta muốn thế giới này tràn ngập ánh sáng, thậm chí sáng hơn cả tiên giới, nhân giới, chứ không phải chìm trong bóng tối như thế này.” Dur Ảnh cảm thấy tên này đang bắt đầu còi mớ, dễ chịu nói: “Nếu có quá nhiều mặt trời, mặt đất khô cứng, vạn vật không thể sinh sôi.” “Ngươi nói đúng.” Giọng khàn đục sau lớp mặt nạ đáp lại.

Khoảnh khắc đó Dur Ảnh chợt nghĩ, Ma Thần thật ra cũng có lý tưởng, có cảm xúc và khát khao, chứ nào chỉ có ý niệm hại người. Hắc, cũng có một trái tim.

Một lúc sau, Dur Ảnh bắt đầu cảm thấy đầu óc nặng nề. Mấy lần định mở miệng cảnh báo Ma Thần, thế nhưng cơ thể nàng lại không hề nghe lời. Nàng tro mắt nhìn vết sáng từ ngón tay không ngừng tan ra không khí, kéo theo sức mạnh vốn đã gần cạn kiệt. Đương lúc chìm vào không gian tối om, Dur Ảnh có cảm giác linh hồn mình đang trôi đi.

Nàng mở mắt.

Nắng sáng chiếu qua ô cửa sổ thủy tinh, rơi vào mắt Dur Ảnh. Chiếc giường mà nàng đang nằm vừa êm vừa rộng, lúc nàng ngồi dậy, chiếc chăn sáng màu trượt ra để lộ một mảng da. Nàng cúi nhìn bản thân một chút, thờ dãi. Bây giờ nàng đã gần mười bảy tuổi. Nếu vẫn còn thân phận công chúa danh giá, hẳn cũng đã sớm lấy chồng rồi.

Cửa mở ra, có người bùng một chậu nước nhỏ, chậm chậm bước về phía chiếc bàn ở đầu giường. Dur Ảnh thấy đó là Trần Văn Dữ, khỏe mắt bắt giắc đỏ lên. Nàng vừa cầm lấy chậu nước, vừa trách: “Chàng đã không nhìn thấy, sao còn làm những việc này làm gì?” Trần Văn Dữ hơi ngần ra, cười cười đáp: “Ai bảo nàng ngủ mãi không chịu dậy.” Thực ra chàng chỉ bùng chậu nước này từ cửa vào tới đây. Hiện tại theo hầu hạ chàng chỉ có mấy tên ám vệ được rựa kia, để họ nhìn thấy nàng trong tình trạng này thì còn thể thống gì nữa?

Trần Văn Dữ nghe tiếng nàng rửa mặt, chợt nói: “Nếu có tỷ nữ hầu hạ cho nàng thì thật tốt. Tiếc là hai năm trước, những người hầu ta đưa từ Long Hà về Long Triều đột nhiên biến mất, còn người Vân Triều thì lại chẳng tin được ai.” Dur Ảnh nhớ lại lúc trước sợ thái giám Tiểu Lạc Từ cùng Thường Ngọc, Thiệu Vi bị liên lụy nên đã cầu xin Lạc An đưa họ đến chỗ anh trai nàng. Hai cô nàng kia quý mến Ngọc Vinh, lúc nàng từ biệt, một nàng còn đang có thai nữa. Nàng cong môi, hạ giọng đáp: “Em không biết chuyện này. Họ mất tích rồi sao?”

Nàng biết, Trần Văn Dữ có thể đoán ra. Thế nhưng nàng đã thề độc không nhắc với Trần Văn Dữ về kẻ đứng sau quãng thời gian kia. Cho dù chàng có thêm nghi kị, nàng cũng sẽ giữ trọn lời thề của mình.

Thấy khuôn mặt Trần Văn Dữ hơi cứng lại, Dur Ảnh chợt nói: “Em muốn đi tắm. Chàng diu em đi đi...” Giọng nói mềm mại, có chút nũng nịu, khiến Trần Văn Dữ lần nữa nhớ đến cái đêm nàng tính kế chàng ở hoàng cung Long Hà. Chàng mỉm cười đáp: “Được.”

Tắm tấp, chơi đùa, ăn sáng xong, Trần Văn Dữ bất ngờ có khách, đành bảo Dur Ảnh lên tầng trên lánh mặt. Ngồi xếp bằng trên giường, nàng ngó ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ mông lung. Trần Văn Dữ đã ở ẩn rồi, còn có ai đến tìm chàng chứ? Chẳng lẽ là người trong cung? Một tiếng gõ “cộc, cộc” vang lên, tiếp đó, Minh Thành xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Thấy Dur Ảnh tỏ vẻ kinh ngạc, người đối diện hơi cúi người, giọng nói mang theo chút lạnh lùng: “Từ giờ, anh em chúng tôi đều sẽ gọi người là ‘phu nhân’, một lần trung thành với người như chủ tử.” Gã vừa nói vừa móc từ ngực áo ra một xấp giấy nhàu nát, nhẹ nhàng đặt trên chiếc bàn nhỏ gần cửa. “Tuy nhiên, nếu người phản bội chủ nhân, chính tôi sẽ khiến người phải hối tiếc.”

Gã, vẫn không buông được những chuyện đã qua. Chủ tử không trách gã dẫn rấn về căn gà nhà, bản thân gã sống sót sau sự việc nửa năm trước cũng là một kỳ tích. Thế nhưng những việc đó càng khiến gã không thể quên, gã cần phải đề cao cảnh giác với người phụ nữ này mọi lúc, mọi nơi.

Minh Thành đến bất ngờ, lúc rời đi cũng như cơn gió. Dur Ảnh liền bước chậm đến chỗ chiếc bàn, cầm xấp giấy lên xem. Nàng nhận ra đó là những bức chân dung của Trần Văn Dữ do mình vẽ lúc còn ở Vân Triều. Rõ ràng lúc đó nàng đã vo lại, vứt đi, có gì bây giờ Minh Thành lại còn lưu giữ? Còn có một tờ giấy nhỏ bé, nét chữ xiêu vẹo, Dur Ảnh chỉ đọc được chữ “tình” và chữ “nhớ”.

Tranh của nàng, thơ của Trần Văn Dữ, xem như tín vật hẹn ước giữa hai người. Điều trớ trêu là không có lời tỏ tình nào, ngay cả mối quan hệ của họ hiện tại cũng chẳng hề rõ ràng. Có chăng, chỉ là câu nói của Trần Văn Dữ đêm qua: Chúng ta đã làm lễ thành thân trong mộng cảnh. Người thông minh như chàng chẳng lẽ không rõ, giữa mộng cảnh và đời thực làm gì có mối liên hệ nào đâu? Trong mộng cảnh nàng có rất nhiều thứ, thế nhưng hiện tại giữa thế giới này, nàng chỉ là cô gái tay trắng mà thôi.

Thế nhưng, lúc đó Dur Ảnh lại thuận theo chàng. Nàng đứng là điên rồi. Ngẫm lại, nàng có bao giờ bình thường? Nàng thậm chí cũng chẳng còn danh dự để đánh mất. Gom đống giấy cất vào hộp gỗ, Dur Ảnh lại ngồi ngẩn người. Lúc Trần Văn Dữ quay lại phòng, nàng đã lại ngủ say như chú mèo con.

Dư Ảnh tỉnh lại trong mộng cảnh, thể nhưng chờ đón nàng không phải khoảng không u tối, mà là một vườn hoa rực rỡ ngát hương bao quanh chiếc giường rộng của nàng. Một bóng người cao lớn từ từ bước lại, chính là Ma Thần đeo mặt nạ, mặc áo choàng đen. Hắn đến ngay cạnh nàng, khàn khàn hỏi: “Tỉnh rồi sao?” Giọng nói hết sức nhẹ nhàng, tay còn vuốt nhẹ lên má Dư Ảnh, giống như hai người đã thân thiết từ lâu.

Dư Ảnh nghi hoặc hỏi: “Ông đã lấy máu của ta bao nhiêu lần rồi?” Ma Thần dừng lại một chút, lại đáp: “Ta không nhớ... hình như được mấy chục lần rồi.” Hắn chợt nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ giọng nói: “Cũng hơn một trăm năm rồi ta chưa lấy máu của nàng, sao giờ lại hỏi như vậy?” Dư Ảnh run rẩy hỏi tiếp: “Ta... ở đây được bao lâu rồi?” “Còn vài ngày nữa là tròn tám trăm năm.”

Khuôn mặt Dư Ảnh không biểu cảm, thể nhưng trái tim nàng vừa mới nhảy thót lên. Tám trăm năm? Người mới sống mười mấy năm như nàng, đối với con số này có chút choáng váng. Trông thái độ của Ma Thần, trong suốt tám trăm năm đó ‘Lan Chi’ và hắn cũng có chút chuyện mờ ám đi...

Nàng chưa bao giờ oán hận thứ gọi là ‘quan hệ không rõ ràng’ như bây giờ.

Ngón tay trở chợt hơi đau, Dư Ảnh theo phản xạ co lại thì phát hiện một chiếc nhẫn ngọc màu đỏ lấp lánh mới được đeo vào tay. Ma Thần cảm cảm mấy ngón tay nhỏ nhắn của nàng xoay qua xoay lại, đoạn hài lòng nói: “Rất đẹp. Không uống một trăm năm máu mà.” Dư Ảnh hỏi: “Chiếc nhẫn này...” “Là máu của nàng trộn với máu tinh thể của ta. Máu tinh thể này mang thần lực thuần khiết, sẽ không làm tổn hại nàng.” Ma Thần chậm rãi giải thích. “Trước đây mỗi lần thi triển thần lực kiến tạo, nàng đều mất nhiều máu, rất lâu mới bình phục. Bây giờ mỗi lần muốn tạo ra cái gì mới, nàng chỉ việc dùng chiếc nhẫn này, thần lực hao bị hao tổn sẽ giảm đi rất nhiều.”

Dư Ảnh không phải chủ nhân thật sự của cơ thể này, thể nhưng cũng bị sự quan tâm của Ma Thần làm xúc động. Nàng nói: “Tạo ra cái này, sức mạnh của ông sẽ tiêu tốn rất nhiều.” Nàng vừa nói xong, bàn tay nàng càng bị nắm chặt, bị áp vào ngực đối phương. Ma Thần dịu dàng nói: “Ta từng nói, trái tim này cho nàng. Chút máu ấy thì có là gì đâu? Sau này ta tạo ra nhiều thứ hay ho hơn, sẽ đều cho nàng.”

Ma Thần nói xong, mạnh mẽ kéo Dư Ảnh vào lòng, thể nhưng nàng lập tức gãy ra. Biết hắn như vậy, nàng thà đừng biểu lộ chút xúc động vừa rồi. Ma Thần kinh ngạc hỏi: “Hôm nay nàng sao vậy?” Dư Ảnh nói dối: “Ta nghe thấy có tiếng gậy gõ.” Nàng cầu mong cho người của Thủy Thần mau mau đến cứu, nếu không nàng sẽ phải phản bội Trần Văn Dữ trong mộng cảnh rồi! (@@)

Ma Thần ngay lập tức buông nàng ra, thật sự động tai lắng nghe. Chợt hắn thở dài: “Hai đứa trẻ này, thật sự không lúc nào sống hòa thuận.” Dư Ảnh buột miệng hỏi: “Ai cơ?” Ma Thần đáp: “là Xích Họa và Hắc Điều. Chẳng phải nàng cũng thường gặp bọn chúng sao?”

Dư Ảnh sờ sờ mũi, Ma Thần lại nói: “Dùng máu tim luyện pháp bảo, dù thế nào cũng hao tổn một chút thần lực. Ta cần phải nghỉ ngơi một thời gian, sẽ đến thăm nàng sau.” Nói rồi xoa tóc nàng, bước từng bước vững chãi ra khỏi vườn hoa.

Dư Ảnh nhìn theo bóng lưng cô độc của hắn, có chút mông lung. Thế giới của Ma Thần và Lan Chi nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng, huống gì từng chi tiết trong mộng cảnh này lại rõ ràng như vậy? Nàng không ngừng tự hỏi, đây có thực sự là giấc mơ của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cái chết của hoa thần

Ma Thần rời đi không lâu, Dư Ảnh bắt đầu cảm thấy bất thường.

Thoạt đầu, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hơi lơ mơ như đang buồn ngủ, thể nhưng cùng lúc mọi suy nghĩ đều hết sức tỉnh táo. Cho tới lúc có một tiếng gọi từ phía xa xa, nàng giật mình quay lại, thì mới biết chỗ sai nằm ở đâu. Cơ thể này, vì sao dường như không nghe theo ý nàng?

Nàng thấy mình tự động bước xuống giường, hướng một cái chẩm đen nho nhỏ từ phía xa mà đi. Nhưng rõ ràng đây không phải là ý định của Dư Ảnh!

Chưa hết kinh ngạc, nàng bỗng nghe thấy miệng mình phát ra tiếng nói: “Xích Họa, lại bị ức hiếp sao?” Kẻ đến là một con vật nhẵn nhéo, gầy guộc, xấu xí, trông như con cún không lông bị trụi lông.

Từ miệng “Xích Họa” cất ra giọng nói trầm trầm mang chút ám ức: “Mẫu Thần, mong người cho Xích Họa nán lại một chút. Á ta lúc nào cũng tìm cách hành hạ con.” Dư Ảnh nghe thấy tiếng thờ dài của chính mình, còn tay nàng tự động vươn ra, xoa xoa cần cổ nhẵn nhéo của nó, khẽ nói: “Người nếu không muốn bị ức hiếp, phải cố sức tu luyện để thành hình người. Còn nữa, sau này đừng gọi ta là Mẫu Thần...”

Không còn nghi ngờ gì nữa, Dư Ảnh biết mình đã bị tước đi mọi quyền điều khiển với cơ thể Lan Chi. Nàng hiện giờ giống như kẻ đứng ngoài quan sát diễn biến câu chuyện, không có khả năng tác động đến nó. Chỉ có điều, Dư Ảnh, nhìn nhận mọi việc qua đôi mắt của cơ thể này, cũng có thể đọc được suy nghĩ của nàng. Đây, quả thật là giấc mơ kỳ lạ nhất của Dư Ảnh.

Lan Chi đuổi Xích Họa ra khỏi vườn hoa. Bản thân nàng bước tới hướng ngược lại, chẳng mấy chốc đã đứng ở mép rìa. Khu vườn này được đặt trên một tòa tháp cao, nhìn lên là trời xanh bát ngát, nhìn xuống là quang cảnh núi non trùng điệp do chính máu thịt nàng tạo ra. Cũng chính vì vậy, toàn thể ma giới đều gọi nàng là Mẫu Thần. Thế nhưng mà, nàng không thích bị gọi như vậy.

Nàng đứng thất thần ở rìa vườn hoa lơ lửng không biết đã bao lâu, từ phía dưới bỗng vang lên một âm thanh cao vút khác lạ. Nơi đây lúc nào cũng lặng vắng một luồng ma khí âm u, thế nhưng âm thanh này mang nhạc điệu thoát tục, như một mũi tên sắc bén phá vỡ sự âm u đó.

Mọi chuyện đều diễn ra nhanh quá sức tưởng tượng, âm thanh kia vừa vang lên, Lan Chi đã cảm thấy một cơn chấn động truyền tới, khiến biển hoa sau lưng nàng cuộn nổi thành từng làn sóng dập dềnh. Kết giới bí mật mà Ma Thần cất công dần dựng hình như vừa bị phá vỡ.

Chợt một bóng người màu trắng như bóng ma lướt tới bên Lan Chi. Giọng nói ấm áp vang vào tai: “Lan Chi, cô không sao chứ?” Nàng quay đầu nhìn kẻ kia, thấy một khuôn mặt hiền hòa mà xa lạ, đáy lòng không hiểu sao lại ngập tràn mất mát. Nàng chưa kịp trả lời, một bóng người màu đen đã bước nhanh tới, giọng trầm tĩnh mà có chút lạnh lùng: “Nàng ta vẫn chưa nhập ma đâu!” Lại có một giọng nói già nua mà uy nghi vang lên từ phía xa: “Mau mau rời khỏi đây trước khi Ma Thần thức giấc!” Giọng nói đó là của một vị thần quân rất lớn tuổi mà Lan Chi đã từng gặp mặt. Nàng không kịp nghĩ tiếp, hai mắt đã hoa lên. Lúc định thần lại, đã thấy mình được mấy người của thần tộc đưa đi rất xa cung điện đá của Ma Thần rồi.

Nàng nhớ ra một chuyện, vội mở miệng hỏi: “Nhị sư huynh Tú Anh cùng tứ sư huynh Ngân Tâm của ta vẫn còn sống chứ?” Mấy trăm năm bị nhốt trong vườn hoa của điện Ma Thần, phép thuật không thể tự do thi triển, thông tin nàng nhận được từ cõi thần tiên càng ít ỏi tới đáng thương. Nàng không phải chưa từng gắng hỏi Ma Thần, thế nhưng không nhận được câu trả thích đáng. Vì vậy, đến bây giờ đối với tung tích của hai người kia vẫn còn mù mịt, nàng chỉ có thể từng giây từng phút cầu nguyện họ được bình an.

Vị thần áo trắng thờ dài nói: “Ma Thần đáng giận, đã tàn sát không biết bao nhiêu thần tiên vô tội. Hai vị sư huynh cùng sư phụ của cô đều đã táng thân trong rừng tám trăm năm trước đây rồi...” Lan Chi hít sâu một hơi, lời nói nghẹn cứng ở cổ họng. Tám trăm năm qua Ma Thần đối xử với nàng rất tốt, nhưng mà mặt khác, hắn tàn sát không biết bao nhiêu sinh linh vô tội, ác nghiệp chồng chất. Huống chi, trong số những kẻ hắn giết có người nàng thương yêu.

Lan Chi đương lúc đau đớn đứt ruột, bỗng nghe một tiếng sấm rền vang. Một cái bóng đen đeo mặt nạ khổng lồ bất chợt hiện ra giữa không trung, chính là Ma Thần. Vị thần quân lớn tuổi bình tĩnh nói: “Ta đã dùng thuật ẩn thân, Ma Thần chắc chắn không thể phát hiện ra chúng ta. Hắn chỉ đang dùng ảo ảnh trên không trung để dọa dẫm mà thôi.”

Ông vừa nói xong, cái bóng Ma Thần đã cất giọng nói, âm thanh khàn đục như tiếng sấm quét tới từng cành cây chiếc lá: “Lan Chi! Nàng không thoát được đâu!” Cái bóng càng ngày càng phình to, giọng nói càng giống như ma quỷ rền rĩ: “Thứ ta tặng nàng, có máu của ta. Nàng đi cùng trời cuối đất cũng không thoát được. Nếu ta muốn, nàng còn có thể hồn phi phách tán.”

Lúc này, mấy người thần tộc đồng loạt nhìn Lan Chi, ánh mắt nghi hoặc. Người áo đen nói: “Hắn đã tặng cô thứ gì?” Lan Chi không nói, âm thầm dùng lực kéo chiếc nhẫn từ trong ngón trỏ ra. Thế nhưng chiếc nhẫn đỏ như ngọc rể trong ngón tay nàng, không cách nào kéo ra được.

Vị thần quân lớn tuổi chợt nói: “E rằng nếu còn lưu lại, chúng ta không thể thoát khỏi đây. Chi bằng thoát thân trước, sau đó tìm cách hóa giải nguyên rủa của Ma Thần?” Lan Chi nghe thấy hai chữ “nguyên rủa”, đáy lòng thất lại. Nàng biết, có một loại thuật pháp dùng máu để trói buộc linh hồn của kẻ khác. Nàng từng nghĩ Ma Thần dù sao cũng có một trái tim, thế nhưng bây giờ nàng mới biết, trong trái tim đó cũng chỉ toàn xiềng xích ghi sét, dù biết yêu thương, nhưng cũng là loại yêu thương độc chiếm, không dung tha bất cứ sự phản kháng hay khác biệt nào.

Nàng nào đã quên, Ma Thần vốn nuôi tham vọng làm bá chủ muôn vạn thế giới, hắn muốn tất cả đều phải theo ý muốn của mình.

Sau một hồi căng thẳng, bốn người thần tộc cuối cùng cũng vượt qua ranh giới tiên - ma. Vị thần áo đen chợt nói: “Ta ở lại đây đánh lạc hướng những kẻ truy đuổi. Các vị mau mau đi trước.” Vị thần quân lớn tuổi tỏ ra chút băn khoăn, đoạn gật đầu nói: “Cẩn thận, đừng để bị thương.”

Lan Chi được vị thần quân lớn tuổi cùng vị thần áo trắng hộ tống về hướng Thủy Tộc. Nàng hỏi: “Xin hỏi, vị áo đen lúc này là ai?” Vị thần áo trắng liền đáp: “Là một bà con xa của Thiên Long Tộc chúng tôi. Tính ra, dòng dõi của ngài ấy là Thần Tộc thuần khiết, xuất hiện sớm hơn tộc chúng tôi rất nhiều.” Mỗi dòng tộc đều có thần, tiên cùng sinh sống, thế nhưng gốc gác của tất cả vẫn là Thần. Vị thần quân lớn tuổi sợ Lan Chi chưa hiểu, nhẹ nhàng nói thêm: “Vị đó là kẻ đứng đầu Cổ Long Tộc.” Hắn lại cảm thấy vì hành động gấp gáp, bản thân chưa giới thiệu đầy đủ với nàng, liền nói tiếp: “Ta là Lão Thái Thần Quân, còn đứa nhỏ này là học trò của ta, tên Bạch Hạc. Chúng ta nhận được sự phò tá của Thủy Thần cùng Mộc Thần, đến cứu cô ra khỏi Ma Giới.”

Sau khi Lan Chi được trao trả an toàn về Thủy Tộc, hai vị thầy trò kia liền rời đi. Nàng gặp lại cha mẹ sau tám trăm năm xa cách, cảm giác hạnh phúc đọng đầy. Thế nhưng nàng không thể quên tám trăm năm như giấc mộng đã qua, cũng giống như chiếc nhẫn ngọc đỏ bám rể trên bàn tay nàng, từng cọng rể đỏ âm thầm quấn quanh ngón tay, theo thời gian nảy chồi, nở hoa li ti, vừa ẩn chứa sức mạnh vừa mang tới chết chóc.

Thời gian lại thấm thoát trôi.

Buổi sáng, ánh nắng chiếu chênh chếch trên vạt cỏ thưa. Lan Chi theo thói quen đứng trên ngọn đồi nhỏ ngắm cảnh, không ngờ lại nhìn thấy Ma Thần. Hắn đến như bóng ma, cầm lấy cổ tay thanh mảnh của nàng, cất giọng trầm đục quen thuộc: “Lan Chi, cuối cùng cũng tìm được nàng. Theo ta về đi!” Trái với dự đoán của Ma Thần, nàng lắc đầu, chậm rãi nói: “Ma Thần, đây là nhà của ta. Ta còn có thể về đâu nữa?” Nhà của nàng, vốn nên là cõi thần tiên, chứ không phải là ma giới. Ma Thần chợt nói: “Chẳng lẽ tình cảm nàng dành cho ta, đều là giả dối?” Lan Chi gật đầu, giọng hồ hững: “Phải, để người giữ lại mạng cho ta, ta buộc phải giả vờ yêu người. Tất cả trước đây, đều là giả dối.” Ma Thần hít một hơi, ngửa mặt lên trời.

Ma Thần chưa bao giờ là kẻ dài dòng. Hắn thừa sức bẻ gãy cái cổ nhỏ nhắn của Lan Chi, cũng rất dễ dàng khiến nàng chết không để lại dấu vết. Nàng cũng là thần, thế nhưng hắn, lại tự xưng là thần của thần. Hắn mạnh, sức mạnh là ưu điểm, cũng chính là yếu điểm của hắn. Bởi vì, hắn cô đơn.

Bộ dạng Ma Thần trở nên hết sức đáng sợ, thế nhưng hắn không hề ra tay với nàng, mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi. “Rồi nàng sẽ hối hận.”

Lan Chi không nhớ mình đã hối hận như thế nào. Có lẽ là trong những lần mê man vài chục năm sau đó, nàng đã từng tiếc nuối một mối tình thơ trẻ chưa một lần được bày tỏ với người kia. Sau đó, nàng đi thổ lộ với kẻ nàng không yêu. Kẻ đó tàn nhẫn với kẻ địch, nhưng lại ngu ngốc với nàng. Sao hán có thể tin rằng, một người mà ngay cả mặt hán cũng chưa bao giờ được thấy, sẽ yêu hán?

Nàng, không nghĩ rằng mình đã từng hối hận.

Thần thức của Lan Chi vẫn lơ lửng trong bóng tối, chợt nghe giọng nói lạnh lạnh hơi quen thuộc vang lên: “Nàng ấy trúng Ma Độc. E rằng dù phé cả cánh tay thì cũng không cứu nổi.” Nàng liền tưởng tới người áo đen từng góp sức đưa nàng ra khỏi Ma Giới. Hán tới đây làm gì? Kể đó, Lan Chi nghe giọng tuyệt vọng của mẹ nàng, nàng lại không rõ mẹ nói gì, tiếp tục chìm vào mê man.

Không biết bao lâu, có kẻ nắm lấy cánh tay nàng. Đau đớn dịu bớt.

Nàng có thể hé mắt, liền nhìn thấy gương mặt của nhị sư huynh: đôi mắt phương diện dịu dàng, mũi cao, gò má xinh đẹp. Nàng hé miệng hỏi: “Muội chết rồi sao?” Kẻ kia ôm nàng trong lòng, giọng nói khàn đục: “Nàng chưa chết.” Nàng nghe giọng nói quen thuộc đó, trái tim run rẩy từng hồi. Nàng chảy nước mắt nói: “Tại sao ngươi lại biến thành chàng? Tại sao lại biến thành chàng?” Kẻ ôm nàng càng ôm chặt, giọng nặng nề: “Ta không biến thành sư huynh của nàng. Bởi vì, ta chính là hán.”

Lan Chi nhắm mắt, để mặc lệ tuôn trào như hai dòng nước mưa. Nàng hỏi: “Tại sao lại là huynh?”

Ma Thần không có lời đáp.

Hán không nhớ mình đã rơi vào ma đạo như thế nào. Thế nhưng chuyện đó xảy ra rất lâu trước đây, bản thân hán lúc làm Tú Anh cũng không biết mình đã biến đổi thành ma. Chỉ đến ma tính bộc phát bất ngờ, rồi sự kiện trong rừng kia xảy ra, hán mới hoàn toàn gạt bỏ thân phận chính thân, chính thức trở thành Ma Thần.

Lại không kiềm lòng nổi mà mang nàng theo.

Tú Anh chưa kịp suy nghĩ thông suốt, thì đã bị một lực mạnh mẽ đánh tới. Hán trở mắt nhìn thân thể Lan Chi từ từ vắng ra xa của hán, ánh mắt nàng trong suốt như một đứa trẻ sơ sinh, lại có chút vô thần. Ánh mắt đó, khiến hán sau này điên cuồng đi tìm mộ của nàng. Cho dù nàng có hồn phi phách tán, hán vẫn muốn tìm lại nàng.

“Cổ Long Thần”, Tú Anh lạnh lùng nói, “Đã lâu không gặp”.

Vị thần áo đen trước mặt hán cảm kiếm đứng thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng. Cổ Long Thần nói: “Ngươi đã từng là một vị thần tốt.” Tú Anh bật cười như điên: “Phải! Đã từng là một vị thần tốt!” Hán đưa mắt nhìn cô gái mắt dần sức sống đang nằm trên khoảng đất sau lưng Cổ Long Thần, giọng khàn đục trở nên nguy hiểm: “Thế nhưng việc đó không liên quan đến ngươi! Tránh ra!” Cổ Long Thần hỏi: “Ngươi muốn làm nàng ấy nhập ma? Ta dám cá, nàng ấy thà chết cũng không muốn làm Ma Hậu của ngươi.”

Chợt nghe một giọng cười khê yếu ớt. Lan Chi nằm trên đất, cánh tay trái bị rết ma đỏ tươi quấn lấy không chừa chỗ nào. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Cổ Long Thần, ngươi có tên chứ?” Kẻ kia đáp: “Ta chỉ cho những kẻ thân thiết biết tên mình.” Lan Chi không cảm thấy phật ý, nhẹ giọng đáp: “Kiếp sau, có lẽ, nếu có kiếp sau, tôi sẽ tìm cách tạ ơn ngài.”

Tạ ơn ngài, vì đã cứu để tôi không nhập ma. Tạ ơn ngài, để cho tôi có cái chết bình yên.

Lúc nhắm mắt, nàng nghe tiếng sấm. Không phải, là tiếng hét của Tú Anh, cũng là Ma Thần. Lúc này nàng muốn nghe giọng nói của những người thân yêu, sau đó cuối cùng cũng nghe được, nhưng lại cũng đến lúc nàng phải đi.

Nàng có thể dệt nên sự sống hoa cỏ, thế gian từng gọi nàng là Hoa Thần. Cũng giống như cha nàng mang danh Thủy Thần, còn mẹ nàng là Mộc Thần.

Cha mẹ nàng từng khóc tiễn nàng, hình như sau đó không lâu, họ cũng lần lượt rời khỏi cõi thần tiên, nhẹ bước chân tan theo từng gợn gió trời.

Ngàn vạn năm sau, họ chỉ còn tồn tại trong ký ức. Chỉ là, trong cõi thần tiên, đã từng có những vị thần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đời người như một áng mây bay

Lúc thức giấc, Dư Ảnh nhận ra khuôn mặt mình đầm đìa nước mắt. Lúc hít vào, nàng còn bị nghẹt thở, giống như có một cục đống nghét chặn ở cuống mũi, buộc nàng phải há miệng lấy hơi. Nàng nhìn ra cửa sổ, bắt gặp vài ánh sáng đỏ le lói yếu ớt phả xuống giường. Mỗi một lúc sau Dư Ảnh mới vỡ lẽ, mình đã ngủ cả một ngày.

Từ trước lúc nàng thức dậy vài canh giờ, Trần Văn Dữ đã ngồi trong phòng khách, trước mặt là vị anh trai đã mấy tháng trời không gặp.

Trần Văn Nghĩa nhấp ngụm trà, tòm tòm nói: “Nhớ nhưng hoàng đệ nên lặn lội đến thăm, không ngờ lại đúng lúc có giai nhân trong nhà. . .” Trần Văn Dự sầm mặt nói: “Lần nào phong lưu cũng bị hoàng huynh bắt gặp, thật ngượng ngùng.” Người kia đặt tách trà xuống bàn, có hơi mạnh tay. Cười nói: “Đệ bị rần độc cắn một lần, bây giờ chẳng lẽ lại ngại?” Trần Văn Dự chán nản nói: “Phụ nữ của đệ, tự đệ có cách quản.”

“Hừ, có cách quản mà để bản thân thành ra thế này!” Trần Văn Nghĩa lần đầu tiên cảm thấy bức bối, cũng là lần đầu tiên lớn tiếng với em trai mình. Bầu không khí có chút căng thẳng.

Một lúc sau Trần Văn Nghĩa lại cất giọng quan tâm hỏi: “Dạo này mắt đệ có khá hơn tí nào? Các thần y mà trăm mời đến cho đệ có ai tìm được cách chữa?” Trần Văn Dự mỉm cười, lắc đầu nói: “Không chữa được. Thế nhưng cũng chẳng sao. Đệ đã quen rồi.”

Dù sao cũng là hỏi qua loa cho có lệ, bởi vì Trần Văn Dự chỉ cần hắt hơi một cái, vị anh trai ở hoàng cung kia cũng được truyền tin rồi. Hai người lại lần lượt nhấp trà. Trần Văn Dự chợt cất giọng: “Còn hoàng huynh thì sao? Sức khỏe của hoàng hậu cùng hoàng tử dạo này vẫn tốt chứ?” “Tốt, dĩ nhiên là tốt!” Người kia lập tức trả lời, giọng hơi hưng phấn. “Hoàng tẩu của đệ vẫn thường hay nhắc đệ, cháu trai đệ chưa đầy ba tuổi đã bắt đầu biết đọc chữ rồi. Còn nữa, mấy chục ám vệ mà hoàng đệ để lại cho trăm cực kỳ sung mãn, thật sự rất hữu dụng.”

Trần Văn Dự nghe lời khen ngợi từ đáy lòng của anh trai, khe khẽ mỉm cười. Nửa năm trước chàng tuyên bố về miền quê dưỡng bệnh, khiến cho đám đại thần cùng cung nhân không khỏi bất ngờ. Đặc biệt là kẻ ngầm ngầm cấu kết hại hãm chàng, hẳn đã sung sướng như mở cờ vì chẳng những khiến chàng bị mù, còn giết sạch nhục khí cùng kiêu hãnh của chiến thần Hắc Vương Gia.

Kẻ đó không biết, nửa năm qua cơ sở ngầm trong nhân gian của Âm Đội càng ngày càng lớn mạnh, đội quân của Trần Văn Dự bề ngoài rồi ren, nhưng thật chất dưới sự dẫn dắt của Trường Dũng, sức chiến đấu cùng nhục khí chỉ đi lên chứ không suy giảm. Lực lượng chống lưng cho Trần Văn Nghĩa càng ngày càng hùng hậu, phần lớn cũng do công sức âm thầm của vị vương gia mù đang ở ẩn này.

“Trường Dũng cũng là một nhân tài.” Trần Văn Dự chợt nói. “Mấy năm trước đây đệ cũng không ngờ, vì nổi hứng nhận lời phụ thân của hắn mà giờ đây, dưới trướng đã có một tướng lĩnh vừa kiệt xuất vừa trung thành.” Trần Văn Nghĩa bật cười nói: “Hoàng đệ đây là khen Trường Dũng, hay đang tự khen mình vậy?”

Hai anh em vừa tâm tình, vừa bàn luận chính sự không biết mệt. Đến lúc nhận ra, trời đã ngả về chiều. Trần Văn Dự mời anh trai ở lại dùng bữa, thế nhưng bị thẳng thừng từ chối. “Quốc sự rất nhiều, dù đệ từ xa gánh vác bớt, nhưng trăm thật sự không thể lơ là.” Trần Văn Nghĩa nói xong thì vỗ vỗ lên vai đứa em trai đang lộ vẻ mặt thất vọng, khoe miệng giương một nụ cười khổ, cất bước về phía cánh cổng lớn.

Trần Văn Dự không thể nhìn thấy, chỉ có thể đứng dậy hướng ra cửa, coi như tiễn đưa.

Trần Văn Nghĩa bước ra tới giữa sân, quay lại nhìn em trai một lúc lâu, môi mím chặt. Sau đó chàng quả quyết xoay người, hướng về phía cánh cổng đỏ mà bước, có chút đáng vẻ căm đầu. Bước ra khỏi cổng, đã thấy xe ngựa xa hoa cùng một tốp đông hộ vệ đứng chờ. Trần Văn Nghĩa vội vã leo lên xe.

Khi chỉ còn một mình, chàng ngồi vật xuống sàn xe, mồ mẫm từ trong ngực áo ra một chiếc khăn trắng, run rẩy đưa lên miệng. Cổ họng chàng lúc này ngứa ngáy như có sợ lông chim ngoe ngoắt không ngừng. Chàng bật ho, thoát đầu chỉ là cơn ho nhẹ, thế nhưng đợt ho sau kéo đến dồn dập, không cho chàng kịp nghỉ ngơi.

Một lúc sau, khăn tay đã ngấm máu. Tới lúc Trần Văn Nghĩa cảm thấy đầu óc sắp bị làm cho khô cạn, cơn ho đột ngột dừng lại.

Chàng vén màn cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy cảnh vật thật lụi thì biết xe đã chạy từ lâu. Thái ý lúc kẻ đơn từng cảnh báo, thuốc chỉ ngăn chặn cơn ho được hai canh giờ. Mới vừa nãy, chàng nhin ho thật khổ sở, mới đành phải cáo biệt quay về. Xét tình hình hiện tại, hai canh giờ đã qua, thế nhưng chàng vẫn tiếc nuối vì không thể nói chuyện với em trai nhiều hơn. Biết đâu, đây sẽ là lần cuối cùng gặp mặt giữa hai người.

Đứa em này dành mọi thứ nó có để bảo vệ chàng. Thế nhưng trong mắt chàng, Trần Văn Dự vẫn chỉ như bé trai bé bỏng ngày nào chạy theo sau chàng non nớt cất tiếng gọi “thái tử ca ca”. Trần Văn Nghĩa thở với trời đất, cho dù sau này thấy vui dưới hoàng lăng, cũng không bao giờ để em trai chịu thêm chút tổn thương nào nữa.

Trần Văn Nghĩa đã rời đi rất lâu, Trần Văn Dự vẫn còn ngồi thẩn thờ trên ghế. Có một ám vệ đến thấp đèn, chàng liền hỏi: “Đur Ảnh vẫn ngủ sao?” Kẻ đó đáp: “Thưa chủ nhân, phu nhân vừa mới dậy không lâu.” Trần Văn Dự ngồi im lặng thêm một lúc, Minh Thành cảm theo một cơn chim bồ câu bước đến.

Minh Thành nói: “Chủ nhân, Đur... phu nhân... nàng ấy gửi thư ra ngoài.” Khuôn mặt Trần Văn Dự nổi lên hứng thú, liền nói: “Đọc thử xem.” Minh Thành vâng lệnh, mở thư ra.

Gã đọc bằng giọng điệu không cảm xúc: “Người khỏe mạnh, tâm thanh thần, ở chốn làng quê yên bình.”

Trần Văn Dự hỏi: “Theo người, nàng ấy gửi thư cho ai?”

Minh Thành cúi đầu không đáp. Nếu để ý, sẽ thấy khớp tay gã nắm chặt.

Lúc Đur Ảnh mò xuống phòng khách, Trần Văn Dự vẫn còn ngồi trầm tư, không biết nghĩ gì. Nàng cất giọng hỏi: “Chàng thường có thói quen tắm trước khi ăn tối đúng không? Bây giờ mặt trời đã lặn rồi đó.” Vừa nói vừa bước lại, xoa xoa cái trán đang nhăn sít của chàng.

Trần Văn Dự nắm lấy bàn tay nàng, tự hỏi về mặt cô nàng lúc này thế nào? Có lẽ rất dịu dàng, chàng nghĩ vậy. Chàng kéo Đur Ảnh ngồi xuống đùi mình,

tì cầm lên vai nàng. Dư Ảnh không giãy, nhưng giọng nói đầy xấu hổ: “Chỗ này không kín đáo lắm đâu...” Trần Văn Dữ chợt nói: “Dư Ảnh, lần này, nàng không gạt ta chứ?” Dư Ảnh hơi sùng sốt, đẩy lồng ngực lên chút chưa xót. Nàng nói: “Dĩ nhiên là không. Nếu em lừa chàng, thì để trời đánh chết em đi.” Sau đó chỉ nghe tiếng cười khê, chàng kia nói: “Ngốc! Có ai bảo nàng thề độc thế đâu.”

Dư Ảnh chợt hỏi: “Tôi qua chàng cũng vào một cảnh với em đúng không?” Trần Văn Dữ hơi dăm chiêu, sau trả lời: “Nàng không hỏi ta cũng quên mất, vào một cảnh một lát đã bị nổ tung, lập tức giết mình tỉnh dậy.” Chàng hỏi: “Lúc đó nàng vẫn ngủ rất say, chuyện tiếp theo trong mộng cảnh là gì thế?” Khuôn mặt Dư Ảnh hơi căng thẳng. Nàng tìm từ ngữ đơn giản nhất kể lại câu chuyện của Hoa Thần.

Nàng kể xong, khóe mắt đã hoe đỏ. Trần Văn Dữ này giờ vẫn dỏng tai chăm chú lắng nghe, chợt nói: “Thật là một câu chuyện buồn. Lan Chi suốt đời yêu sâu sắc một người, căm hận một người khác, tới lúc chết mới biết hai kẻ kia thật sự chỉ là một người mà thôi.” Dư Ảnh ôm chàng, rầu rĩ nói: “Tự nhiên lại mơ thấy chuyện buồn như vậy, hại em khóc sưng cả mắt trong lúc ngủ này!” Trần Văn Dữ lúc này chợt thấy bao phiền muộn như tan biến, chọc chọc tay lên má nàng nói đùa: “Nàng ngủ với ta xong thì mơ thấy Ma Thần, không phải là người tình kiếp trước của nàng đến cảnh cáo gì gì đấy chứ?”

Dư Ảnh nghe vậy thì há hốc miệng, một lúc sau mới tiêu hóa hết ngụ ý trong đó. Nàng gào lên thảm thiết: “Không biết xấu hổ! Dọa con nít! Hu hu!” Trần Văn Dữ ngỡ nàng thực sự sợ hãi, thế nhưng ngay lập tức sau đó, có một giọng nói hạ thấp như gió xi xào sát bên tai chàng: “Đừng lấy tên thần linh ra đùa giỡn, chỉ một cái búng tay của tên Ma Thần đó cũng khiến cả tòa tháp của chàng tan nát đó!”

Thấy mặt người kia đột ngột cứng lại, Dư Ảnh vĩnh viễn môi cười đắc ý. Nàng chưa bao giờ bộc lộ nét tính nghịch này với bất kỳ ai, thế nhưng trớ trêu thay, người trước mắt cũng chẳng thể thấy vẻ mặt hiện tại của nàng. Dư Ảnh nghĩ nghĩ, lẽ lười phát ra hai tiếng “lêu lêu”. Hừ, chỉ mình chàng biết đùa, chỉ mình chàng biết hù dọa người khác thôi ư?

Khuôn mặt Trần Văn Dữ trở nên dờ khóc dờ cười.

Sáng hôm sau, Trần Văn Dữ dẫn Dư Ảnh ra khoảng sân rộng, để nàng cùng tận hưởng khí trời. Chàng không biết kiếm từ đâu ra mấy bụi hồng gai, cùng nàng hì hục trồng xung quanh mảnh sân rộng. Dư Ảnh nhận ra, dù người này bị mù, sức lực cùng thân thủ vẫn còn rất tốt. Nếu có người bên cạnh chỉ dẫn, chàng xác định phương hướng cũng chẳng kém kẻ sáng mắt bao nhiêu. Trong lúc buồn chán, Dư Ảnh còn nhờ chàng sai âm vệ lên núi sưu tầm mấy cây thuốc quý, vài loài hoa lạ, chẳng mấy chốc khu vườn của hai người đã trở nên rực rỡ sắc màu.

Một ngày, rồi một ngày nữa lại trôi qua trong êm đềm.

Từ lần mơ thấy Hoa Thần, Dư Ảnh không còn vào mộng cảnh lần nào nữa. Có đôi lúc nàng nghĩ, nàng cũng chẳng cần những giấc mơ, vì cuộc sống hiện tại của nàng vốn đã như mộng. Nàng có một người dễ thương yêu, có một mái ấm nên thơ, những người yêu thương còn lại trên thế gian vẫn sống yên ổn.

Cuối thu thường có mưa lớn, bầu trời thường xuyên mặc chiếc áo màu xám tro. Mỗi lúc tiếng mưa vang đến, Trần Văn Dữ thường xuyên hướng về phía cửa sổ, nét mặt bất an. Dư Ảnh quan tâm hỏi: “Chàng sao thế?” Chàng đáp: “Mỗi lần trời trở lạnh, hoàng huynh họ rất nhiều.” Dư Ảnh cũng bị lây nỗi bất an của chàng. Mỗi khi trời mưa, nàng chỉ biết kéo chàng lên căn phòng trên đỉnh tháp, pha cho chàng một ấm trà ngon.

Một hôm nọ, trời mưa to không dứt. Dư Ảnh nhìn lên trần nhà thủy tinh, chỉ thấy một tấm màn nước mù mịt. Thình thoảng giữa trời lóe lên một vệt sáng dài kéo theo âm thanh thô ráp, tiếng mưa ào ào hòa cùng tiếng sấm đùng đùng không ngừng vang tới khiến trái tim Dư Ảnh bất giác nặng nề.

Dư Ảnh ngửa cổ ngắm bầu trời tối thất thần, không để ý một bóng đen vừa thả người đến bên cạnh Trần Văn Dữ, thì thảm vài chữ vào tay chàng. Lúc Dư Ảnh cúi nhìn xuống, mới nhận ra người trước mặt có nét bất thường.

Trần Văn Dữ như người mất hồn, cơ mặt cứng ngắt, đôi mắt không ánh sáng cứ như sắp lòi ra. Dư Ảnh giơ tay phủ lên tay chàng, liền bị chàng nắm chặt không buông. Nàng hỏi, chàng không trả lời, cũng chẳng buồn nhúc nhích. Rất lâu rất lâu sau, chàng chợt nói: “Dư Ảnh, hoàng huynh của ta... huynh ấy... đã đi rồi.” Giọng nói rất nhẹ, không giấu nổi buồn sâu sắc.

Dư Ảnh sùng sốt ngắm khuôn mặt đau thương của chàng bị sấm chớp mấy phen đùa nghịch trong sáng tối. Tiếng mưa đều đều vang tới, nhưng tai nàng như không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Lúc này, nàng chỉ còn biết ôm người đàn ông trước mặt thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Hồ ly truyện hậu ký: đoàn tụ

Một buổi trưa bình thường ở cõi thần tiên, ánh nắng rực rỡ, tiếng nhạc từ xa vọng đến đập dềnh. Trên tảng đá to ở cạnh hồ nước lớn nhất Thanh Khâu, có một cậu thiếu niên áo trắng đang nằm ườn ra phơi nắng. Trên mặt cậu úp một chiếc quạt dính lông cáo, thình thoảng còn cầm lên phát phơ, phát phơ.

Chợt một tiếng “ào” vô cùng khủng khiếp vang lên, cậu thiếu niên chỉ kịp thấy vạt áo mình bị văng nước, vội vàng ngồi bật dậy. Từ dưới nước đi ra một cô gái áo trắng ướt nhẹp, đầu tóc rũ rượi nhỏ nước long tong trông vô cùng thảm thương. Cô gái chậm chạp bò lên một tảng đá không xa chỗ cậu thiếu niên áo trắng đang ngồi, một lúc sau mới phát hiện hoàn cảnh xấu hổ của bị nhìn thấy, có chút sùng sốt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, vẫn chưa có người mở miệng trước. Cô gái nhìn cậu thiếu niên bằng ánh mắt trầm tĩnh, đầy suy đoán. Cậu thiếu niên không được như vậy, hết đảo mắt nhìn cô gái lại ngoái cổ ngo ngoàng hồ, ngo ngoàng khuôn mặt mình.

Hai người, ngoài khác biệt giới tính, cứ như là từ một khuôn đúc ra vậy.

“Đệ là Hồ Nhạn?” Cuối cùng cô gái phá vỡ sự im lặng, giọng nói đầy ý cười. “Đừng có nhìn nữa. Tỷ là Từ Ly, là tỷ tỷ của đệ đây.” Cậu thiếu niên cuối cùng cũng vỡ lẽ, mỉm cười toe toét: “Tỷ tỷ, tỷ về rồi!” Vừa nói vừa chạy ào tới chỗ cô gái.

Lúc Từ Ly rời đi, Hồ Nhạn còn là bé hồ ly con trắng trắng mềm mềm. Thế mà bây giờ cậu đã lớn thành thiếu niên tuấn tú thanh lịch, không khỏi khiến Từ Ly có chút bồi hồi.

Nàng thi triển thuật pháp hong khô bản thân. Vì vậy lúc Hồ Nhạn chạy đến ôm, áo quần nàng đã hoàn toàn khô ráo. Đây là lần đầu tiên Hồ Nhạn gặp lại tỷ tỷ từ lúc thành hình người, cảm giác sung sướng trong lòng không sao tả xiết.

Cậu vừa há miệng định hỏi gì đó, trước mắt chợt hoa lên.

Giữa không trung bỗng xuất hiện một đốm sáng chói mắt, một lúc sau ánh sáng dịu bớt, từ chỗ đó hiện ra một bóng dáng nho nhỏ màu đỏ, trên vai mang theo đôi cánh đập chồn. Đó là một cô bé con chừng mười một, mười hai tuổi tính theo năm loài người, khuôn mặt phúng phính xinh đẹp, hai búi tóc trên đầu đen đen vô cùng đáng yêu.

Chỉ có điều, bé gái này không biểu lộ chút cảm xúc nào, đôi mắt luôn nhìn thẳng, khóe miệng mím chặt.

Cô bé nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Dư Ảnh, nghiêm nghị hỏi: “Người không sao chứ? Sao bắt khẩn như vậy?” Dư Ảnh dịu dàng đáp: “Ta không sao.”

Hồ Nhạn tròn mắt nhìn cô bé đứng chưa tới eo mình, quay sang hỏi Dư Ảnh: “Tỷ tỷ, ai vậy?” Không đợi Từ Ly trả lời, cô bé quay sang cậu thiếu niên trước mặt, trịnh trọng nói: “Tôi tên là Mộng Hoa.” Hồ Nhạn đảo tròn đôi mắt, một lúc sau chống nạnh hét toáng lên: “Tỷ tỷ, sao tỷ có thể như vậy? Chẳng phải hơn bốn ngàn năm qua tỷ tỷ làm Hộ Long sứ giả đi thu thập hồn phách của Bạch Sứ thần quân sao? Tại sao bây giờ lại có thêm một đứa trẻ? Tỷ tỷ, kẻ đó là ai, người đàn ông đó đâu rồi?”

Từ Ly thấy em trai nói năng kỳ quái lộn xộn, ngỡ ngàng không biết trả lời sao. Đúng lúc này, có một tiếng la vui mừng vang đến.

“Tiểu Ly! Con ơi!”

“Từ Ly tiên từ...”

“Tỷ Tỷ...”

Một đám tiên nhân cùng yêu nhân có già có trẻ đồng loạt chạy tới, rối rít vui mừng. Từ Ly nhìn ra cha mẹ mình cùng lão Diêm Vương, có cả Thương Diệp, Tiểu Cầm, hốc mắt liền đỏ lên. Nàng xúc động chào hỏi mọi người, trong lòng không biết có bao nhiêu hạnh phúc.

Mọi người còn chưa kịp hỏi han xong, chợt nghe giọng Hồ Nhạn hần học nói: “Cha mẹ, tỷ tỷ lần này về còn dẫn thêm một đứa con gái đó! Cha mẹ mau hỏi cha của nó là ai đi!” Một đám người chung hừng nhìn lại, quả thật có thấy một bé gái xinh đẹp đang mím môi đứng đó. Hồ Vương cùng Hồ Hậu đầu ngo sẽ phải tiếp nhận thông tin sét đánh như vậy, chỉ biết nhìn nhau ngỡ ngàng. Tiểu Cầm mau miệng la lên: “Tỷ tỷ, chẳng lẽ Bạch Sứ thần quân sống lại rồi sao? Hẳn đâu rồi!” Cô nàng vừa nói xong đã bị Thương Diệp đẩy nhẹ một cái: “Cảnh Nhạc, nàng đừng có nói bừa bãi...”

Lão Diêm Vương nào để thiếu phần, liền vuốt râu chạy tới xem xét Mộng Hoa một chút. Lão chậm rãi nói: “Trên người cô nhóc này vừa có mùi của Thần Tộc...”

Đến lúc này đến cả Hồ Vương cũng đỏ mắt. Bạch Hạc nhanh như vậy đã sống lại sao?

Diêm Vương chưa nói hết: “... vừa có một phần Ma Tộc...”

Thương Diệp lúc này âm thầm đảo con ngươi: chẳng lẽ là tên Ly Tinh khôn kiếp?...

Diêm Vương vẫn tiếp tục nói: “... bản thân lại là Yêu Tu...”

Từ góc khuất phía xa xa, Yêu hoàng Cảnh Châu tuấn tú tà mị hắc xì một cái.

Đến lúc Hồ Hậu sắp khóc tới nơi thì Diêm Vương đứng đình kết luận: “Nhưng cô bé này tuyệt đối không phải con của Từ Ly tiên từ đâu!”

Một đám tiên nhân cùng yêu quái đồng loạt “A” một tiếng đầy ngỡ ngàng. Mộng Hoa đỉnh đầu bốc khói, ánh mắt như thể sắp phát ra lửa, trầm giọng nói: “Từ Ly là chủ nhân của ta, chứ không phải mẹ ta.” Hồ Nhạn liền hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thu thập được con nhóc này từ khi nào vậy?”

Thế nhưng không nghe tiếng Từ Ly đáp lại. Từ nãy giờ ánh mắt nàng vẫn luôn dõi về phía xa, ở đó có một tiên nhân khoác áo bào vàng nhạt cũng đang nhìn nàng mỉm cười.

Hồ Vương thấy kẻ đó thì lập tức bước lại, nghiêng người chào hỏi: “Thiên Long Hậu ghé thăm mà ta lại chậm trễ tiếp đãi, thật sự có lỗi.” Tình Khê cười đáp: “Nào phải, là ta quá đường đột mà thôi.” Vừa nói xong thì bước về phía Từ Ly, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ.

“Tiểu tiên tử.” Bà cầm lấy tay Từ Ly, giọng nói có chút run rẩy. “Con ... thành công chứ?”

Từ Ly lập tức đỏ mặt, gật gật đầu.

Tĩnh Khê suýt nữa là ôm chầm lấy nàng, gấp rút quay sang những tiên nhân còn lại, áy náy nói: “Ta biết các người lâu ngày gặp lại, bản thân không nên đến phá rối như thế này. Thế nhưng chính sự hệ trọng, mong Hồ Vương, Hồ Hậu cho phép ta mượn tiểu tiên tử tới Thiên Long Thần Điện một lát.”

Cha mẹ Từ Ly dĩ nhiên không nỡ chối từ. Lúc này Diêm Vương cũng từ biệt, vì lần này chính lão cũng nhận được lời thỉnh cầu của Thiên Long Tộc đến trợ giúp.

Tốc độ cười mây của Tĩnh Khê rất nhanh, chẳng mấy chốc tòa Thần Điện nguy nga lộng lẫy đã hiện ra trong tầm mắt. Tĩnh Khê đưa Từ Ly vượt qua cổng vòm không lồ cùng mấy dãy hành lang dài tít tắp, đến trước một cánh cửa màu đen đóng chặt. Bà vẫn nắm chặt tay Từ Ly, giọng nói càng ngày càng run rẩy: “Tiểu tiên tử, ta chờ rất lâu. Thời khắc này cuối cùng cũng đến.” Một giọt nước mắt trong suốt theo con xúc động trào khỏi khóe mắt bà, trượt dài xuống má.

Tĩnh Khê nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, miệng niệm chú, còn ngón tay chạm nhẹ vào cánh cửa đen.

Cánh cửa từ từ mở ra, từ bên trong phòng chậm chậm tuôn ra một làn khí lạnh giá. Tĩnh Khê bùi ngùi nói: “Tiểu tiên tử, vào thôi.”

Đằng sau cất lên giọng nói: “Thiên Long Hậu, bốn Diêm Vương cũng được phép vào chứ?” Tĩnh Khê cười đáp: “Dĩ nhiên.” Họ bước vào bên trong, cánh cửa đen liền lập tức khép lại.

Phía cuối căn phòng lớn là một mái vòm bằng băng. Bước vào đó lại là một căn phòng còn lạnh giá hơn, ngay chính giữa phòng là một tảng băng vuông vức to bằng chiếc giường nhỏ, trên đó có một người đàn ông đang nằm. Từ Ly căng thẳng bước lại gần.

Dáng vẻ chàng giống như đang ngủ say, mang nét trầm tĩnh mà nghiêm nghị. Đôi mắt chàng nhắm chặt, sống mũi cao thẳng, làn môi trắng bệch. Từ Ly run rẩy sờ lên má chàng.

Diêm Vương chợt cất tiếng: “Đây là cơ thể đã được phục chế của Cổ Long Thần.” Tĩnh Khê liền hỏi: “Con bé đã biết hết rồi sao?” Mắt hoang mang nhìn về phía Từ Ly. Nàng gật đầu.

Một lúc sau, trong phòng đã có thêm mười mấy tiên nhân tụ họp. Đứng đầu là Thiên Long Vương mặc áo bào vàng sẫm, khuôn mặt cương nghị. Ông nói: “Trước giờ chưa ai có thể đánh thức thần tộc đã qua đời. Thế nhưng đây là nguồn hi vọng cuối cùng của Thiên Long Tộc, nếu không nói là cõi thần tiên. Mong quý tiên hữu cùng ta gắng sức.”

Chúng tiên có mặt đều gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng. Từ Ly lúc này mới ngửa hai bàn tay, niệm chú gọi ra một quả cầu trong suốt chứa muôn ngàn đốm sáng không ngừng xoay chuyển. Ánh mắt ai nấy đều như dán to ra.

Một điệu hát cổ xưa chợt vang lên, dịu dàng, da diết, giống như nhánh cây leo chậm chậm trườn ra không gian xung quanh, thoáng chốc cành lá đã len lỏi tới từng góc trong căn phòng băng.

Quả cầu được thả ra, chậm chậm hướng về cơ thể trên chiếc giường băng dưới sự quan sát chăm chú của chúng tiên trong phòng.

Điệu hát cổ xưa càng ngày càng vang cao, càng ngày càng dồn dập, nửa giống như tiếng trống trận “thình thình”, nửa giống như tiếng gọi mời tha thiết.

Từ Ly cảm thấy lồng ngực mình đau nhói. Nàng giờ hai tay ôm lấy ngực.

Điệu hát vang lên cao vút, con đau đón càng tăng lên, giống như có kẻ cầm dùi khoét sâu vào tim nàng.

Xen lẫn trong tiếng hát trầm bổng dồn dập là tiếng gầm hấp tấp của Thiên Long Vương: “Không được dừng lại!” Thì ra, họ vẫn đang dùng tiên thức của chính mình để đánh thức thần thức của kẻ nằm trên giường. Thế nhưng giành giật sự sống cho một kẻ mạnh hơn bản thân nhiều lần là một điều hết sức nguy hiểm, thậm chí còn có thể nhập ma.

Lúc đau đớn của Từ Ly đã đạt tới cực đỉnh, có một bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay nàng. Từ Ly vẫn luôn đeo chiếc nhẫn đỏ trên tay, cũng chính là chân thân của Mộng Hoa. Hơn ba ngàn năm trước, Thần Hoa Lệnh tu thành hình người, lúc xuất hiện thật sự đã dọa dẫm Từ Ly một phen.

Được Mộng Hoa truyền thêm sức mạnh, đau đớn trong lồng ngực của Từ Ly dịu bớt. Không lâu sau đó điệu hát cổ xưa ngừng lại, nàng mới biết mình đã nằm gục xuống sàn băng lạnh giá tự bao giờ.

Nàng chống tay ngồi dậy, mới thấy ánh mắt của chúng tiên trong phòng nhìn mình hết sức lạ lùng. Một giọng nói vang lên rất khê: “Sử dụng cấm thuật này, kẻ yêu thương nhiều thì càng chịu đau đớn. Thì ra...”

Từ Ly nhìn lại, thì thấy hầu hết các tiên nhân trong phòng đều đang giờ tay ôm ngực, khuôn mặt trắng bệch. Thế nhưng đau đớn tới lăn lộn dưới đất thì chỉ có mình nàng mà thôi. Nàng vỡ lẽ, những kẻ được đưa tới đây đều ít nhiều có tình cảm quý mến với Bạch Hạc. Kẻ vừa nói câu kia không ngờ lại là Long nữ Thương Du từng xem nàng như tình địch.

Từ Ly mỉm cười tê tái. Tình yêu của nàng dành cho chàng, e rằng không ai có thể tưởng tượng được. Nếu không, nàng sẽ không thể kiên trì suốt

mấy ngàn năm qua.

Từ Ly cúi nhìn bóng người đang nằm bất động trên giường. Không chỉ nàng, tất cả những kẻ trong phòng đều đang từng giây từng phút ngóng chờ phản ứng của chàng. Hi vọng và sợ hãi cùng cực hiện diện cùng một lúc, dường như sự chờ đợi hiện tại là nỗi tra tấn đáng sợ nhất mà Từ Ly từng trải qua.

Không biết đã qua bao lâu, trong chúng tiên đã bắt đầu có người thờ dài. Một thời gian sau nữa, mấy vị lục tục kéo đi, trong phòng chỉ còn lại lác đác vài người.

Từ Ly vẫn nắm chặt tay kẻ nằm trên giường, nước mắt rơi càng ngày càng nhiều. Thế nhưng dù bao nhiêu thời gian có trôi qua đi nữa, nàng vẫn tự nhủ bản thân không được buông tay.

Diêm Vương nói: “Tiên tử, đã gần một tháng cô ngồi đó không động đậy rồi. Hay là ra ngoài một chút?”

Từ Ly ngơ ngác nhìn lại, thì ra nàng đã ngồi bất động ở đây gần một tháng rồi. Nàng còn chưa nói được với cha mẹ cùng em trai mấy câu, đã chạy đến Thiên Long Thần Điện ở li lâu như vậy.

Từ Ly mệt mỏi nhắm mắt, ngay cả giọt lệ của nàng cũng đã hóa thành băng. Nàng cứng nhắc đứng dậy, nghiêng người hôn vào trán kẻ nằm yên trên giường băng, khàn khàn nói: “Ta phải về nhà một chuyến. Sẽ trở lại thăm chàng sau.”

Nói rồi quyến luyến buông tay chàng ra, quay người bước đi.

Thế nhưng cùng một lúc, cánh tay Từ Ly bất ngờ bị một bàn tay lạnh băng nắm chặt. Nàng sững sốt quay lại, liền bắt gặp ánh mắt trong suốt của kẻ trên giường băng đang chiếu thẳng vào mình. Tiếp đó, giọng nói trầm trầm mà sâu lắng vang lên: “Cô là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hạn này đã hết, tình này cũng tan

Buổi tối nọ, Trần Văn Dự chợt hỏi: “Ngày mai ở trấn bên dưới có lễ hội lồng đèn, nàng muốn đi chơi chứ?” Dư Ảnh chần chừ đáp: “Mắt chàng không thấy, đến nơi đông người không tiện đâu.” Chàng vuốt tóc nàng, cười bảo: “Đừng xem ta như kẻ vô dụng vậy.”

Họ thay quần áo đẹp, lên xe ngựa vào thị trấn. Dù nơi đây là trấn nhỏ, nhưng vì lễ hội đặc sắc nên có nhiều người ở tứ phương đến góp vui. Trần Văn Dự mặc trường bào màu tím, dáng người anh tuấn, còn Dư Ảnh diện áo vàng nhạt, thoát nhìn thanh lệ như ánh trăng rằm. Hai người nắm tay thật chặt, bước đi hồ hởi, không biết đã thu hút biết bao nhiêu ánh mắt say mê của người đi hội. Trần Văn Dự đi theo sự điều dắt của người bên cạnh, chỉ cảm thấy xung quanh vô cùng huyền ảo. Chàng nghiêng đầu dịu dàng hỏi: “Lễ hội có đẹp không?” Nàng cười rạng rỡ đáp: “Rất đẹp. Đèn lồng đều tinh xảo, nhiều hình dạng độc đáo”. Trần Văn Dự hỏi tiếp: “Thế có giống như trong mộng cảnh của Trịnh Sảng, Lưu Trân?” Giọng Dư Ảnh hơi bồi hồi: “Lễ hội trong mộng cảnh còn đẹp hơn một chút. Không ngờ chàng còn nhớ...”

Hai người mãi mê nói chuyện, không phát hiện có một đám trẻ con mãi chơi đùa đang lao đến. Không biết vô tình hay cố ý, mấy đứa trẻ này đâm sầm vào chính giữa Dư Ảnh và Trần Văn Dự, khiến bàn tay hai người lạt nhau.

Dư Ảnh bị đám đông chen lấn, xô đẩy một hồi. Lúc đứng vững lại, nào thấy bóng dáng Trần Văn Dự giữa biển người mê mông? Nàng đang lo lắng, chợt có một người trẻ tuổi lạ mặt hướng về phía nàng, khẽ nói: “Dư Ảnh cô nương, tứ hoàng tử đang đợi cô!” Nàng sững sốt một lúc, mới cất bước đi theo kẻ ấy.

Người trẻ tuổi lạ mặt dẫn Dư Ảnh tới một quán trà nhỏ kín đáo. Trong quán có một vị khách đang ngồi, thoát nhìn là một thanh niên cao gầy, phục sức màu trắng tôn quý.

Gần hai năm gặp lại, cậu thiếu niên ngày nào dường như đã lột xác thành kẻ khác. Làn da hần sẫm màu hơn, thân hình cao lớn, mái tóc xõa tung khiến đường nét khuôn mặt càng thêm trầm ổn, chính chắn. Về chừng chạc tô điểm thêm cho đôi mắt sáng cùng vàng trán sắc sảo, khiến hần giống như một thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ hoàn toàn.

Dư Ảnh thận trọng ngồi xuống ghế, giọng hơi run: “Tứ hoàng tử, đã lâu không gặp.”

Người thanh niên đáp lại nàng bằng một tiếng cười thấp. “Dư Ảnh, bây giờ ta đã là thái tử của Lạc Chính rồi.” Dư Ảnh không tỏ vẻ ngạc nhiên: “Xin chúc mừng ngài.” Là lời nói thật lòng. Lạc An từng tìm nói: “Trong thư nàng nói mình vẫn sống tốt, ta không tin. Thế nhưng giờ nhìn thấy nàng, mới biết từng lời đều là nói thật.” Dư Ảnh gật đầu. “Đúng vậy, ta sống rất tốt.” Nói xong, hai người bỗng rơi vào trầm mặc trong chốc lát.

Lạc An chợt nói: “Hoàng đế Văn Triều vừa mới hoăng, không lâu sau Tuyệt Chính cũng sẽ ra tay. Ta đã từng hứa sẽ không can thiệp vào ân oán của nàng ta cùng Trần Văn Dự, thế nên ở cạnh hần sẽ rất nguy hiểm. Đã đến lúc nàng nên theo ta về Lạc Chính rồi.”

Dư Ảnh chờ hần nói hết câu, liền chậm rãi lắc đầu. Lạc An sững sốt. Thế nhưng ánh mắt của hần cũng nhanh chóng an tĩnh lại, dần dần pha lẫn thêm sự

thấu hiểu cùng một chút không đành lòng. “Nếu vậy... nàng mau đi đi. Bảo trọng.” Cuối cùng hắn nói.

Dur Ảnh rời khỏi quán, một góc người mập mạp ở phía góc phòng liền chạy đến bên Lạc An. Khuôn mặt vốn thông tuệ của Lạc An có phần sa sút. Hắn khẽ than: “Ta từng nghĩ nàng ấy đi chán thiên hạ thì sẽ trở về. Hiện tại mới thấy, ta đã tính toán sai mất rồi.” Người mập mạp cảm thấy xót xa, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, có cần phải đánh thuốc mê nàng ấy, trói về Lạc Chính?” Lạc An lập tức trừng mắt nhìn hắn, giọng đanh lại: “Ta có bao giờ phải làm chuyện nhảm chán thế sao?”

Người hầu mập mạp vội co người lại, lẳng lặng cười khổ. Đứa trẻ này, trước giờ vẫn cố chấp cùng tùy hứng như vậy. Hắn luôn đứng ở trên cao, luôn muốn mệnh lệnh cùng mong muốn của bản thân được phục tùng. Dù tài trí vượt bậc hơn người, đôi khi hắn lại không biết bản thân đã tự trói mình trong vòng vây lần quần, rằng có những lúc, biện pháp càng đơn giản thì mới càng thật sự hiệu quả.

Giữa trấn có một cái hồ sen nhỏ. Vào đêm lễ hội, mấy trăm chiếc đèn lồng được thắp sáng dọc theo bờ hồ, cảnh tượng phản chiếu vô cùng rực rỡ. Lúc bị lạc với Trần Văn Dữ, hai người cũng đang đứng gần bờ hồ, vì vậy để tìm chàng, Dur Ảnh quyết định men theo dòng người tản bộ quanh hồ sen. Không lâu sau nàng cũng trông thấy bóng dáng màu tím của chàng ở phía xa xa. Nàng liền vội vã bước tới, thế nhưng vừa đi được vài bước, sau cổ đột ngột đau nhói.

Mới đầu cảm giác của nàng là kinh ngạc, sau đó tâm thức nhanh chóng chìm vào bóng tối. Lúc mở mắt, Dur Ảnh nhận ra mình đang nằm trên mặt đất ẩm ướt, sau lưng là bức tường cứng, không gian xung quanh tỏa ra mùi khó chịu. Từ nơi này vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh ồn ào của lễ hội, thế nhưng ánh sáng lọt vào rất ít, Dur Ảnh đoán mình đang ở trong một con hẻm tối vắng vẻ.

Nàng nghe một giọng nói sắc bén vang lên ở cách mình không xa: “Từ giờ để ta xử lý. Các người mau trở về vị trí, kéo chủ nhân nghỉ ngơi.” Dur Ảnh giờ tay đỡ lấy phần gáy đau nhức, hoang mang cất tiếng hỏi: “Cậu là... Minh Thành sao?”

Dưới bóng tối mờ mờ, nàng thấy bóng đen to lớn hướng về phía mình. Giọng nói sắc bén lúc này lần nữa vang lên: “Phu nhân, người đã phản bội chủ nhân rồi.” Dur Ảnh phản bác: “Ta không có!” Minh Thành thấy nàng còn giả vờ thì cười thành tiếng, gần giọng: “Vậy việc người lên lúc gặp gỡ hoàng tộc Lạc Chính, là như thế nào?” Xung quanh người bí ẩn kia toàn cao thủ, người của Âm Đội không thể tiếp cận quá gần. Thế nhưng chỉ chừng đó khoảng cách, họ cũng đoán được phần nào thân phận của kẻ kia. Dur Ảnh chắc nịch nói: “Ta không phản bội Trần Văn Dữ.”

Minh Thành đứng từ trên cao nhìn nàng, bóng tối lơ mơ vô tình che giấu sự khinh miệt cùng phần nộ tràn đầy trong mắt gã. Gã vừa nhẹ nhàng rút từ tay áo ra một vật, vừa chậm rãi nói: “Phu nhân, người có biết vì sao chủ nhân đến vùng đất hẻo lánh này để ở, còn xây một tòa tháp không giống ai?” Dur Ảnh mím môi không đáp, gã liền bật ra một tiếng cười giễu cợt: “Bởi vì tiên hoàng khi còn sống từng đòi giết người, mà chủ nhân lại không muốn khi người tìm được ngài, bị huynh đệ của ngài ra tay bắt gọn! Còn nữa, ngài chiếu theo khu vườn người bỏ lại ở Vương phủ, xây dựng một nơi ở mà ngài đoán người hẳn sẽ thích. Ngài nói dối tiên hoàng rằng ngài không quan tâm tới người, thế nhưng từ đầu đến cuối, ngài vẫn tin người sẽ trở lại.” Gã hít một hơi, giọng nói càng thêm âm độc: “Thế nhưng tiên hoàng trước lúc băng hà có truyền khẩu dụ, Âm Đội nhất định phải giết người, sau đó đưa Hắc Vương Gia trở về hoàng cung! Chỉ có ngài ấy mới có thể leo lá đất nước này ra khỏi nanh vuốt của ngoại tộc!”

Gã vừa nói xong, Dur Ảnh đã cảm thấy một cơn gió sắc bén quét tới. Nàng thẫn thẫn không ổn, vội vã lăn người tránh qua bên phải. Thế nhưng kẻ kia nào để nàng trốn thoát, một nhát dao hiểm độc bổ vào hông trái của nàng. Dur Ảnh thét lên đầy đau đớn, ngã vật ra nền đất.

Minh Thành sờ thấy máu của nàng, hài lòng đứng thẳng người lên, lẩm bẫm: “Lát nữa ta mang người trở lại tòa tháp đó, thắp lửa lên thiêu rụi. Như vậy chủ nhân cũng chẳng còn vướng bận gì ở chốn khi ho cò gáy này nữa.” Con đau khiến đầu óc Dur Ảnh choáng váng. Nàng yếu ớt hỏi: “Chuyện này, Trần Văn Dữ biết chứ?” Minh Thành cười: “Chủ nhân không cần phải biết, dù sao Âm Đội cũng hành động vì lợi ích của ngài. Ngài lúc nào cũng mềm lòng với người, trước kia bị người tính kế cũng xem như chưa từng xảy ra. Nhát dao này coi như trả thù cho đôi mắt đã bị phế của ngài.”

Gã nói xong, chợt thấy tim mình thất lại một cái. Chỉ vài giây sau, gã ôm ngực khuỵu gối, toàn thân bắt đầu có cảm giác tê liệt. Dur Ảnh khó nhọc nói: “Trong vòng tay của ta có một mũi kim cực độc...” Minh Thành rít lên đau đớn, nghiến răng: “Người... vẫn ác độc như vậy...” Giọng nói của gã chuyển sang tiếng cười yếu ớt: “Thế nhưng... người không thoát được.”

Dur Ảnh lấy thuốc rắc vào vết thương, rồi dùng khăn tay đắp lại. Nàng ngồi yên chờ máu ngừng chảy, miệng khẽ thở dốc. Cảm giác nhóp nhép từ vết thương truyền đến tay nàng hết sức rõ ràng. Cùng lúc đó, suy nghĩ của nàng lại sáng tỏ đến lạ thường. Trong đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh Trần Văn Dữ lần đầu tiên gặp mặt, lúc ấy chàng để râu quay nón, áo giáp đen sì, trông giống tướng cướp hơn là chủ soái ba quân. Chỉ có điều ánh mắt chàng quá sáng, lại quá mức đa tình, khiến nàng chìm đắm trong đó. Nàng chưa bao giờ nói cho chàng biết, trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng ấy, tâm trí ngu muội của nàng còn thoáng toát lên suy nghĩ: thật tiếc vì chàng chẳng thích nữ nhi.

Trong mộng cảnh, Dur Ảnh từng nói với Trần Văn Dữ rằng nàng chưa bao giờ động tâm với chàng. Thế nhưng chỉ tới lúc này, nàng mới nhận ra, đó cũng là do nàng tự dối lừa bản thân mà thôi. Trần Văn Dữ không bao giờ biết, Dur Ảnh thích chàng thế nào. Trước đây nàng luôn giả vờ không quan tâm, giả vờ kính sợ chàng, thế nhưng những đáng yêu cùng ngây thơ của nàng trước mặt chàng, dù là giả tạo, cũng có một phần xuất phát từ sự để ý của nàng. Nếu không thích chàng, nàng làm sao có thể vẽ chân dung chàng hàng canh giờ liền? Nếu không thích chàng, làm sao có thể ngu ngốc lao vào lòng chàng?

Nàng chợt có mong muốn mãnh liệt được gặp lại Trần Văn Dữ, muốn nói cho chàng biết, thật ra nàng rất thích chàng. Việc nàng chấp nhận yêu cầu của Tuyết Chính, cùng hai năm nàng lưu lạc đến Lạc Chính, thật ra cũng một phần do mong muốn tránh né cùng phủ nhận thứ tình cảm như thuốc độc đang thấm vào máu của nàng. Nàng muốn nói cho chàng biết, thật ra nàng đã thông suốt, nàng sẽ không để thứ nợ nước thù nhà vớ vẩn đó làm tổn hại tình cảm của hai người. Nàng muốn dùng cả đời còn lại để yêu thương chàng, bù đắp cho chàng.

Trần Văn Dữ hẳn đã biết điều đó rồi chẳng? Nàng đã từng nói với chàng như vậy, nhưng hẳn chàng cũng giống như Minh Thành, vẫn khẳng khái giữ lại nỗi nghi ngờ? Nàng muốn khẳng định lại với chàng một lần nữa, rằng, nàng thật lòng yêu chàng.

Con đau đớn dữ dội dưới hông trái từng đợt truyền đến, kéo Dư Ảnh ra khỏi dòng suy nghĩ. Nàng nhớ cái đêm bị Ngọc Vinh xả một đao vào vai mấy năm trước, con đau cũng tương tự như thế này. Thế nhưng hoàng huynh của nàng không phải là sát thủ. Mà Minh Thành, rõ ràng đã nhầm trúng tình mạch của nàng. Năm tháng cũ như một trang sách đã được lật qua. Bốn năm trước, Dư Ảnh vẫn còn hi vọng sống sót, thế nhưng lại lựa chọn ngồi yên để mặc số phận đẩy đưa. Còn bây giờ, nàng đã thấy cái chết gần kề, vậy mà chỉ muốn mau chóng rời nơi ẩm thấp, tối tăm này.

Một tay Dư Ảnh chặn vết thương, một tay mò mẫm trên bức tường ẩm ướt, khó nhọc tìm cách đứng lên. Nàng bước được gần chục bước, trước mắt nàng xuất hiện một luồng ánh sáng mờ mờ. Nàng theo hướng ấy, thì phát hiện lối ra đường lớn nằm bên tay phải nàng.

Thêm một bước về phía trước là thêm một lần đầu tranh kịch liệt với con đau. Mất Dư Ảnh đã bắt đầu mờ đi. Nàng nhận ra mình đang đối mặt với một kẻ thù đáng sợ: cái chết. Từ lúc nàng còn rất nhỏ, có một mộng linh từng xuất hiện trong giấc mơ của nàng, nói với nàng rằng số phận của nàng ngắn ngủi, tình duyên lận đận. Lúc đó nàng chỉ nghĩ đó là giấc mơ, không mai mai để tâm. Thế nhưng lúc này, nàng đã sợ hãi rồi. Nàng không muốn chết sớm như vậy.

Vết thương trên hông Dư Ảnh không ngừng rỉ máu, nàng tưởng như máu trong toàn bộ cơ thể mình đã sắp sửa tràn ra hết. Tay chân nàng càng lúc càng run rẩy, từng động tác càng lúc càng cứng nhắc. Thế nhưng nàng bất chấp tất cả. Thời gian của Dư Ảnh không còn nhiều. Nếu nàng muốn nói với Trần Văn Dữ, nếu nàng muốn chàng biết, nàng phải kiên trì.

Dư Ảnh chậm chạp lê từng bước, từng bước về phía ánh sáng yếu ớt, về phía con đường ngập tràn ánh đèn lồng. Nàng không biết mình sẽ sống được bao lâu, nhưng nàng nhất định phải đi về phía ấy. Bởi vì, nơi đó có Trần Văn Dữ.

***

Dư Ảnh cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Nàng đang đứng trên một bãi cỏ xanh, trước mặt là chiếc cầu trắng như xương, phía dưới là một dòng sông lớn. Nàng đang tự hỏi bản thân đang ở đâu, thì một giọng nói trong đầu vang lên: cầu Nại Hà. Cùng lúc đó, trong đầu nàng một số hình ảnh cùng ký ức hiện ra.

Có một người đàn ông áo trắng, khuôn mặt hiền hòa đang đắm chiều đứng dưới chân cầu. Người đó dường như đã đợi ở đó rất lâu, khi thấy nàng đến thì vội thoát khỏi dòng suy nghĩ, cất giọng nói: “Tiên tử, vừa đi lịch kiếp về sao?” Dư Ảnh gật đầu đáp: “Hồng trần như mộng, thoát cái đã đến lúc rồi đi.” Người áo trắng nghe nàng than thở thì cũng thở dài: “Chẳng giấu gì cô, ta vốn là Tinh Tú trên cõi trời, tên là Hoàng Vũ. Cứ mỗi hai trăm năm ta lại hạ xuống cõi phàm, đầu thai làm mệnh đế vương một cõi. Thế nhưng mà lần này...” Dư Ảnh có chút tò mò, liền hỏi: “Không biết lần này chuyện gì đã xảy ra?” Kẻ kia đáp: “Ta đoán có thần mệnh tinh cờ đầu thai vào hoàng tộc của ta, cho nên vương mệnh của ta bị át chế. Chứ lẽ ra giờ này, ta vẫn còn cai trị ở cõi trần.”

Dư Ảnh nhìn vị tinh tú kia, trong lòng sáng tỏ. Nàng cười nói: “Hoàng Vũ tinh quân, có phải ở kiếp trần, ngài tên là Trần Văn Nghĩa?” Thấy người kia gật đầu, nàng nói tiếp: “Ta chính là Dư Ảnh, thân phận ở cõi trời là con gái Hồ Vương, tên Từ Ly. Còn Trần Văn Dữ, lại chính là Bạch Sứ thân quân Bạch Hạc.”

Hoàng Vũ vỡ lẽ, một lát sau khoe môi đã nở ra nụ cười đầy ý vị. Lát sau chàng nói: “Tiên tử, cảm ơn cô đã cho ta biết. Kiếp trần đã hết, cũng đã đến lúc trở lại cõi trời đi thôi.” Dư Ảnh lúc này đã trở lại thân phận Từ Ly, vô thức ngoái nhìn con đường trắng xóa phía sau lưng. Có vài bóng ma dật dờ bước tới, ánh mắt vô thần.

Nàng từng nghĩ thêm một lần tin tưởng, chỉ một lần này thôi. Rốt cục, nàng không chống lại được nỗi lo sợ trong lòng mình. Nàng nghe tiếng Hoàng Vũ đang gọi, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt mong lung như chỉ nai tơ lạc lồng giữa rừng. Hoàng Vũ ngập ngừng nói: “Tiên tử, Diêm Vương đang chờ chúng ta ở bên kia cầu Nại Hà. Cô đã sẵn sàng uống nước Vong Tinh chưa?”

Từ Ly hơi sững sốt, khẽ nói: “Trước giờ ta chưa bao giờ uống thứ nước đó.” Hoàng Vũ nghe vậy thì cũng sững sốt không kém. Chàng nói: “Duyên kiếp ở cõi trần, dù nói thế nào thì cũng giống như một giấc mộng mà thôi. Tiên tử đã về lại cõi trời, chớ nên để chút mộng mị đó vương bám tới bản thân.”

Từ Ly cảm thấy khoe mắt cay cay. Nàng sánh vai với vị tinh quân kia, bước theo chàng qua chiếc cầu xương trắng, trong lòng không biết có bao nhiêu nút thắt từ từ mở ra.

Cho tới khi cái bóng cao gầy của Diêm Vương hiện ra trước mặt, nàng mới ngửa mặt về phía bầu trời u ám của cõi U Minh, miệng lầm bầm: “Hóa ra, hóa ra những đau khổ trước đây, đều vì ta không chịu uống nước Vong Tinh...”

Nàng ngoái đầu nhìn hướng con đường vừa đi, vừa như nói với khoảng không, vừa như nói với chính bản thân mình: “Ta từng đi lịch kiếp nhiều lần, đã từng là Hoa Nhi, đã từng là Lý Vân Hoa, cũng từng là Tiểu Liên, Lam Ngọc, Dư Ảnh. Thế nhưng tất cả những kẻ đó cũng không phải là ta. Tên của ta, trước giờ chỉ có một. Chính là Hồ Từ Ly.”

Diêm Vương thấy nàng đến, hiền hòa nói: “Tiên tử, cô vẫn còn hi vọng.” Từ Ly cười đáp: “Bác Diêm Vương, xin người cho Từ Ly uống nước Vong Tinh đi thôi.”

Nàng có chấp đã đủ, đau khổ cũng nhiều. Nếu người kia có tình, để cho hán đến tìm nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cỗ trời liên miên tiệc tùng

Lúc sức khỏe tôi hồi phục trở lại, cha mẹ tôi nằng nặc đòi tổ chức một buổi tiệc chúc mừng ở Thanh Khâu. Ban đầu tôi tỏ ý không muốn, thế nhưng sau đó lại bất gặp đôi mắt rung rung của mẹ tôi. Bà nói: “Tiểu Ly đáng thương của mẹ, mấy ngàn năm qua cha mẹ đã không thể chăm sóc tốt cho con. Một buổi tiệc sinh nhật mà cũng mấy ngàn năm rồi chưa có tổ chức cho ra hồn. . .” Tôi thật sự đau đầu. Hình như thẳng nhóc Hồ Nhạ to nhỏ gì đó, khiến ánh mắt cha mẹ nhìn tôi vô cùng khác. Có đôi khi mẹ tôi nhìn tôi cười tủm tỉm, còn cha tôi thì chấp tay đứng trước động Hồ Ly, mấy lần thở ra hơi dài nhẹ nhõm.

Cảm giác quái dị vô cùng.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, thời gian gần đây tôi sống tốt vô cùng. Trước đây luôn có một bóng ma tâm lý luôn rượt đuổi tôi từng giây từng phút, thế nhưng hiện tại tôi hài lòng với cuộc sống êm đẹp, xung quanh là những tiên nhân tôi yêu thương. Tuy ký ức thương tâm của kiếp trước được mở ra, tôi lại không còn ấn tượng gì nhiều về Mộc Thần và Thủy Thần. Có chăng, chỉ là một nỗi buồn man mác khi phải rời bỏ người thân, xa lánh cuộc sống vốn vô cùng đẹp đẽ của mình. Còn ở kiếp này, gia đình hồ ly luôn sẵn sàng dõi theo tôi, che chở tôi những khi tôi cần, khiến mỗi khi nhớ lại, lòng tôi trào dâng niềm vui ấm áp. Vì vậy, dù không thích tiệc tùng, nhưng khi cha mẹ tôi ngỏ ý, tôi cũng không đành lòng dứt khoát chối từ.

Cha mẹ tôi mở tiệc “Mừng bình an”, người quen biết ai cũng có thể tới dự. Ngày lành tới, mới sáng sớm tôi đã bị một đôi tay rắn chắc lôi ra khỏi giường. Giọng nói ác liệt của Tiểu Cẩm vang vào tai: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hôm nay là tiệc mừng của tỷ đó! Mau mau dậy trang điểm đi thôi!” Tiểu Cẩm vốn là con hồ yêu tôi từng nhận nuôi ba ngàn năm trước, hiện tại đã lập gia đình. Lúc nhận nuôi Tiểu Cẩm, tôi cũng không ngờ cô nàng là cháu ngoại của Yêu Hoàng Cảnh Châu hùng mạnh, thật sự xem con bé nhưng thủ cung. Sau này mẹ tôi nhận cô bé làm con gái nuôi, trong lúc tôi bồn ba đi tìm hồn phách cho Tĩnh Long, cô nàng không biết bằng cách nào đó chinh phục được Đông Hải Long Tử Thương Diệp, cưới hán về nhà. Sau đó Đông Hải Long Vương vì thương con trai chịu cảnh ở rể, gọi hán về Đông Hải nhường lại ngôi báu. Bản thân ông thì cùng Long Hậu chu du bốn bể, thỉnh thoảng lại ghé về thăm.

Hôm qua Tiểu Cẩm vì buổi tiệc này mà về động hồ ly bầu bạn với tôi, sẵn tiện giúp đỡ mẹ tôi chuẩn bị. Tôi nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, cảm giác gương mặt cô nàng có chút vụn vẹo, giống như tên lưu manh đang che giấu tư tưởng bất chính với con gái nhà lành. Tôi bèn nói: “Tiểu Cẩm, sao em lại nhìn ta như vậy?” Thật sự là làm tôi nổi hết da gà. Tiểu Cẩm tủm tỉm nói: “A, tỷ tỷ thật là xinh đẹp. Thế nhưng đầu tóc mới ngủ dậy có chút rối loạn. Nếu chải chuốt lại kỹ càng, chẳng phải có thể khiến không biết bao nhiêu nam tiên phải ngẩn ngơ sao?” Tôi nhìn Tiểu Cẩm đầy khó hiểu. Thế nhưng đúng lúc này Mộng Hoa cũng vừa tới, Tiểu Cẩm bèn xem con bé như sai vật, bắt đầu công cuộc trang điểm cho tôi.

Tôi chợt nhận ra thái độ của người nhà tôi rất lạ, giống như là dứt khoát muốn gả tôi đi vậy.

Mẹ tôi đến, tôi bèn trung ra về mặt ảo não rên rỉ: “Mẹ à, hình như buổi tiệc này là để chọn con rể cho mẹ đúng không?” Mẹ tôi cứng mặt, khề nói: “Sao con nghĩ vậy. . .” Tôi uất ức chỉ chỉ gương mặt mình được Tiểu Cẩm cùng Mộng Hoa tô vẽ tới yêu dị, trong lòng khổ sở không nói nên lời.

Lúc mở tiệc, cha tôi nói vài lời hoa mỹ tỏ lòng vui mừng vì con gái ông được bình an, cảm ơn quý tiên hữu đã quan tâm cùng săn sóc, vân vân. Thăng nhóc Hồ Nhạ đứng cạnh tôi hau háu nhìn ông, không ngừng gật gù: “Cha chúng ta đúng là Hồ Vương, lời văn tinh tế, khuôn mặt sắc sảo. Phía dưới đã có mấy tiên nữ say mê rồi kìa.” Tôi nói: “Đệ như thế, người ngoài còn tưởng bị bệnh ‘cuồng cha’. . .”. Một tiếng tăng hắng vang lên, Thương Diệp tóc đỏ xuất hiện trong tầm mắt. Trước giờ quan hệ hai chúng tôi rất tốt, thế nhưng từ ngày hán lập gia đình, rồi lên chức Long Vương, cơ hội gặp gỡ cũng ít hơn. Thương Diệp hiện tại khoác áo choàng xanh biếc thêu rồng, dáng vẻ đạo mạo, thật sự khác xa với thẳng nhóc điên điên khùng khùng đã từng tá túc tại động hồ ly hơn năm ngàn năm về trước.

Tiểu Cẩm từ lúc nhập tiệc đã lẫn đi đâu mất. Thương Diệp đang mãi đi tìm con bé nên chỉ chào hỏi qua loa với tỷ muội tôi, sau đó mất dạng. Hồ Nhạ than thở: “Nghe nói trước kia tỷ tỷ với Thương Diệp từng có một đoạn tình duyên, tỷ suất nữa còn được gả qua Đông Hải Long Cung nữa. Một mối tốt như thế, lại lỡ lòng để vụt mất.” Thăng nhóc này không nói móc tôi thì không chịu được. Tôi hạ giọng nói: “Cha mẹ hán không kể sai lệch như vậy đúng không? Đệ lại đi nghe tên nào nói bậy?” Tỷ đệ chúng tôi lòi qua tiếng lại một chút, chợt có tiếng cười thanh thúy vọng tới tai.

Hai vị tiên nhân tuấn tú đang từ từ bước lại, vừa đi vừa nói cười rôm rả. Vị áo xanh dáng đi thong thả, gương mặt hiền hòa chính là Hoàng Vũ tinh quân vừa gặp một thời gian trước. Đi bên cạnh chàng là một thanh niên áo đỏ cao gầy, ánh mắt sáng quắc, khóe môi mỉm cười.

Hai vị kia đi về phía chúng tôi, Hoàng Vũ cất tiếng trước: “Tiên tử, tādān sư đệ tới gặp cô. Lúc lịch kiếp đã từng có duyên gặp nhau, cô còn nhớ Lạc An của Lạc Chính quốc chứ?” Tôi dĩ nhiên là nhớ, bèn mỉm cười rạng rỡ, mời hai người một ly trà thơm.

Tôi vốn không thích tiệc tùng ồn ã, thế nhưng bữa tiệc này khiến tôi có cơ hội gặp gỡ nhiều kẻ đã đi qua cuộc đời, ôn lại những ký ức xưa cũ.

Vị tiên từng đóng vai Lạc An kia khề nháy mắt đầy tình nghịch, tự giới thiệu luôn: “Ta là Thanh Lộc tinh quân. Lịch kiếp về thì nghe Thanh Khâu mở tiệc, vì ta quá nhớ nhưng tiên tử nên vội vã chạy tới đây, quên cả uống nước Vong Tinh!” Tôi nghe vị này nói xong, nụ cười trên mặt chưa kịp thu lại, khuôn mặt cứng ngắt.

Thanh Lộc thấy tôi như thế thì bật cười ha ha nói: “Ồi, chỉ là đùa thôi! Tiên tử cũng đừng xem là thật chứ!” Tôi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt trấn định, trong lòng nghiền răng ken két. Hồ Nhạ thấy tôi bị trêu chọc thì có hơi bất bình, vội nói đỡ: “Tỷ tỷ ta là con gái nhà lành, tinh quân trêu đùa như thế chẳng phải hơi quá đáng sao?” Thanh Lộc bèn bày ra bộ mặt đáng thương, đôi mắt long lanh không khác mấy con cún con ở xó đường là mấy: “Trời ạ, hai vị tiên tử không biết bản tinh quân gặp hạn gì đâu! Sư huynh vừa bị đá về tiên giới không lâu thì tādān đi tong luôn! Nửa đêm bị ám sát, chết hết sức thảm thiết!” Sau đó thở dài: “Hiện tại tâm tình ta vẫn còn hoang hốt đây này, thế nên mới có chút ý định đùa vui mà thôi! Ta không muốn chọc giận hai vị tiên tử đâu.” Hồ Nhạ tỏ mò hỏi: “Nói cách khác là do ‘vương mệnh’ của Bạch Sứ thần quân quá lớn, hai vị không chọi nổi nên đành nhường sân chơi?” Thanh Lộc

cười cười nói: “Cũng không hẳn là điều xấu. Chẳng phải hiện giờ ngài ấy vất vả vất vả với chính sự, còn chúng ta an nhàn hưởng tiệc với giai nhân sao?”

Tôi hơi nhú nhú mày nhìn lại, Thanh Lộc đã hướng mắt về một chỗ bên kia buổi tiệc, lầm bầm: “À, sư huynh à, chỗ kia nhiều tiên nữ xinh đẹp quá, đi với đệ qua đó một chút đi...” Thanh Lộc vội vã lùi mắt, để lại Hoàng Vũ tình quân khuôn mặt tràn ngập ý cười nhu hòa. Chàng ấy náy nói: “Tiên tử đừng để ý đệ ấy, Thanh Lộc vốn không có ác ý gì đâu...” Hoàng Vũ tình quân vừa dòi gót, Hồ Nhạn chặc lưỡi nói: “Tỷ tỷ, đệ thấy vị Hoàng Vũ tình quân này cũng được đấy. Hay là bắt về làm con rể cha mẹ chúng ta đi!” Đến lúc này kiên nhẫn của tôi đã hết, đành cốc đầu thẳng bé một cái rõ kêu. Hồ Nhạn lâu lâu: “Sao lại đánh đệ? Cái chủ ý này rõ ràng là buổi sáng tỷ tự nghĩ ra...”

Tôi nghĩ nghĩ, chẳng lẽ mình nghi oan cho gia đình hồ ly trong sáng thánh thiện của mình?

(Lời tác giả: Cái chữ “hồ ly” đi chung với “trong sáng thánh thiện” dĩ nhiên là không hợp rồi =)))).

Tôi cứ nghĩ rằng buổi tiệc này kết thúc, trong một thời gian dài sau đó tôi sẽ chẳng còn gặp lại cô nhân. Thế nhưng trong vòng mấy chục năm sau, tôi nhận được thêm vô số thiệp mời, hầu như mỗi tháng đều chạm mặt hai vị tình quân kia. Sau này, chúng tôi cũng dần trở nên thân thiết, nói chuyện cũng thoải mái hơn. Thì ra Hoàng Vũ cùng Thanh Lộc hầu như chỉ có nhiệm vụ hai trăm năm một xuống trần bình ổn thiên hạ, cho nên thời gian còn lại vô cùng rảnh rỗi. Thanh Lộc tính tình hiếu động, sợ buồn chán nên thường xuyên lôi kéo sư huynh thân thiết đi dự tiệc, do đó danh tiếng hai vị tình quân này ở cõi trời hầu như dính liền với nhau.

Hiện tại chúng tôi đang ngồi cùng bàn trong tiệc sinh nhật của một vị công chúa Thiên Long Tộc, xung quanh là tiếng nhạc tiên dập dềnh, trước mặt là mấy đĩa mứt quả hấp dẫn. Mộng Hoa thường bị mẹ tôi giữ lại động hồ ly để bầu bạn, thế nên trong tộc hồ ly hiện tại chỉ có hai chị em đến dự tiệc. Hồ Nhạn cười tà nói: “Nghe nói trần gian dạo gần đây rộ lên phong trào ‘đoạn tụ’, hai huynh lại suốt ngày đi chung, coi chừng bị chúng tiên hiểu lầm đó.” Thanh Lộc nhướn mày đáp: “À, thế sao? Nếu đoạn tụ thì phải đoạn tụ cho dứt, tiểu Hồ Nhạn thấy nhan sắc ca ca thế nào?” Hồ Nhạn khinh khỉnh cười: “Huynh thích đàn ông thì sau này không được đeo bám tỷ tỷ ta nữa, tỷ tỷ ta ghét bị trêu đùa đó.” Hoàng Vũ bình thường ít nói cũng chợt nói thêm vào: “Tỷ tỷ của đệ xinh đẹp hơn đệ.” Lời ít mà ý nhiều, khiến Hồ Nhạn ghen hờn. Tôi đã qua lại với hai vị tình quân thích đùa đùa này gần hai mươi năm, cũng không còn biết đồ mật là gì nữa. Bèn cười ha ha nói: “Tiểu nữ xinh đẹp như vậy, tình quân không được bỏ lỡ tiểu nữ để thích Hồ Nhạn à nha!”

Tôi nói xong thì lập tức thấy có điều không đúng. Lúc nhìn lại thì không gian xung quanh bàn tiệc im phăng phắc, các vị tiên nhân đều bày ra khuôn mặt nghiêm trang. Hình như lúc này tôi hơi lớn tiếng thì phải.

Thanh Lộc lúc này ngồi phía bên phải tôi, bèn nghiêng về phía tôi, khẽ nói: “Quên nói cho cô biết, Bạch Hạc thần quân lịch kiếp trở về rồi. Hôm nay ngài ấy cũng đến dự tiệc.” Suýt nữa thì tôi quên mất chuyện này. Hồ Nhạn phía bên trái tôi chợt nói: “Ngài ấy đang đi về phía bàn chúng ta kia.” Trong ánh mắt thẳng bé còn lẫn một chút lo lắng.

Trong lòng tôi quả thật có chút mâu thuẫn. Bạch Hạc (thật ra là Tinh Long) cùng với tôi cũng có chút quan hệ, hiện tại tôi có nên đứng dậy chào hỏi một tiếng hay không. Thế nhưng buổi tiệc này nhiều tiên tử tham dự, tôi chỉ là con gái Hồ Vương nhỏ bé, kém xa Thiên Long Tộc rất nhiều. Vì vậy nếu Tinh Long lại dùng ánh mắt lạnh lùng xưa đuổi tôi như lúc trước, chẳng phải sẽ rất nhục nhã cho dòng họ Hồ Ly của tôi sao?

Tôi nghĩ nghĩ, lại nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định nhón tay lấy một miếng mứt đào, đóng vai vô tội. Thiên Long Hậu trông rất nhiều đào trong vườn tiên, trái nào cũng đều to, đều ngon ngọt. Tôi đang thưởng thức hăng say thì bóng dáng Bạch Hạc thần quân lọt vào tầm mắt. Chàng khoát tiên phục màu trắng viền vàng, bóng người cao ngất, khuôn mặt pha lẫn giữa sự nhân từ và nghiêm trang. Lúc chàng đi ngang qua bàn của tôi, không biết vô tình hay cố ý mà đưa mắt liếc tôi một cái.

Tôi bình tĩnh đón ánh mắt chàng, miếng đào trong miệng hình như mất đi hương vị. Lát sau nếu gặp Diêm Vương, tôi có nên hỏi ông ấy về kết quả lịch kiếp của chàng? Chàng có nhớ lại quãng thời gian trước của chúng tôi chẳng?

Tôi nghĩ trước đây mình nhất định là quá nôn nóng nên mới vội vàng uống nước Vong Tinh, khiến cho hiện tại bản thân rơi vào ngõ cụt. Nếu Tinh Long vẫn bày xích tôi thì thôi đi, còn nếu như chàng nhớ ra tôi, có tình cảm với tôi, thì tôi phải đối mặt với chàng thế nào? Đừng quên tôi mới chính là kẻ khơi mào tất cả chuyện này, nếu tôi khiến chàng phát sinh tình cảm, rồi lại co giò chạy mất, chẳng phải sẽ buộc chàng phải hận tôi sao?

Tôi nghĩ bản thân đã để lộ sự bất an trong lòng ra bên ngoài, thế nên Thanh Lộc ngồi bên trái tôi đặt tay lên mu bàn tay tôi, khẽ nói: “Chuyện đã qua, đừng khổ sở...” Ánh mắt của Tinh Long lúc này lại vô tình lia tới chỗ chúng tôi, trong đó ẩn chứa sự không hài lòng.

Tôi nhớ lại quãng thời gian mấy ngàn năm trước, lúc tôi ở cùng sư phụ trên đỉnh Tinh Sơn, mỗi lần tôi lười biếng hay thoái thác việc học tập, chàng lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Mỗi lần như vậy, tôi đều cảm thấy lông tóc dựng đứng. Giống như lúc này.

Nghi lễ mừng sinh nhật kết thúc, khách mời có thể tự do đi lại kết giao trong khuôn viên buổi tiệc. Tôi lấy cớ này, kéo theo Hồ Nhạn định bụng một đường trốn thẳng về Thanh Khâu. Thế nhưng thẳng bé không hiểu chuyện kia lại lựa đúng lúc này mà phát tác, vừa gỡ tay tôi ra vừa khó hiểu nói: “Tỷ làm gì vậy? Bạch Hạc thần quân cũng đâu có ăn tươi nuốt sống tỷ? Chẳng phải tỷ cũng đã uống nước Vong Tinh, còn có gì lo lắng nữa đâu?” Tôi thật muốn bịt miệng thẳng bé này lại, thế nhưng Hồ Nhạn ngay lúc này nhìn thấy bằng hữu, vội vội vàng vàng lẩn vào giữa đám tiên nhân. Hai tôi đứng như trời trồng ở góc vườn tiên, vừa cô độc vừa tiến thoái lưỡng nan.

Một giọng trầm trầm mà nghiêm trang vang lên khiến tôi giật mình: “Tiểu Ly cũng đến dự tiệc sao?” Tôi quay đầu lại, thì thấy Tinh Long cong cong mắt, hiền từ nhìn tôi. Bộ dạng Bạch Hạc mà chàng giả trang thật sự rất đẹp mắt, thế nhưng sức mạnh ẩn chứa trong chàng cũng khiến kẻ đối diện có cảm giác không sợ mà run. Sự xuất hiện của chàng ở khoảng cách gần làm tôi hết sức hoảng hốt. Điều đó chứng minh chàng đã khôi phục ký ức lúc trước, vì nếu không, chàng sẽ không chủ động nói chuyện với tôi, cũng không gọi tôi là “Tiểu Ly”. Tôi cúi đầu, lắp bắp nói: “Sư... sư phụ.” Mãi một lúc sau không nghe thấy lời đáp, thế nhưng đôi giày thêu chỉ vàng mà tôi đang ngắm chăm chăm vẫn chưa rời đi. Lúc tôi rụt rè ngẩng mặt lên, Tinh Long vẫn cong cong mắt nhìn tôi, bộ dạng hết sức vô hại. Tôi cảm thấy buồn cười với bản thân mình, liền chậm rãi nói: “Sư phụ, người không giận Tiểu Ly chứ?” Chàng mỉm cười hỏi: “Giận vì điều gì?” Tôi liền tròn mắt trả lời: “Tiểu Ly học nghệ không thông, lại hành động tùy hứng, khiến cho sư phụ phiền lòng. Hiện tại sư phụ

đã trở lại làm Bạch Sứ thần quân, Tiểu Ly cũng không thể theo phụng dưỡng người được nữa, mong người thứ lỗi cho con.” Tôi vừa nói xong câu cuối, liền không nhanh không chậm quỳ xuống đất, vái lạy Tĩnh Long. Lúc tôi đứng lên, mặt chàng đã trở nên xanh mét, khóe mắt cũng không còn mỉm cười nữa. Tôi liền nói: “Sư phụ, con vẫn nhớ ơn dưỡng dục của sư phụ mà. Sau này người cần sai sử con làm gì cứ nói nhé, con nhất quyết không từ nan đâu!” Thấy sắc mặt chàng càng ngày càng xấu, tôi lạnh lẽo cúi đầu chào một cái, sau đó vội vã quay lưng biến vào đám đông.

Hồ Nhạn đáng chết, dám bỏ rơi tôi trong lúc này! Lúc về tới Thanh Khâu, tôi nhất định đề thăng nhóc này ra vật trọi lông!

Lời tác giả: Bạn Từ Ly nghĩ nhiều, ban đầu cha mẹ bạn mở tiệc là vì nghĩ bạn đã thông suốt, muốn giúp bạn hòa nhập với cuộc sống ở cõi trời. Ai ngờ bạn Tiểu Cẩm nổi hứng bôi trét mặt bạn ghê quá, khiến bạn hiểu lầm. Nhưng mà dù sao cha mẹ Từ Ly cũng như ý muốn, vì Từ Ly có nhiều bạn hơn, được mời tham gia các hoạt động tập thể của cõi trời (tiệc tùng). Thế là bạn hết sống tự kỷ rồi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42-1: Lưới tình, tơ duyên

Tôi chạy một mạch ra khỏi Thiên Long Thần Điện, nhảy lên một đụn mây lành, hướng về phía Thanh Khâu mà bay tới.

Giữa đường, tôi nhớ lại quãng thời gian lúc còn nhỏ, trong đầu lại thoáng qua ký ức của Hoa Thần. Lúc bay qua một vùng rừng chướng khí mờ mịt, tôi cho mây hạ xuống, nhảy xuống đất. Trước mắt tôi hiện ra vô số thân cây ma quái, bầu không khí quỷ dị lượn lờ xung quanh.

Lúc tôi giật mình nhận ra đây chính là rừng Hắc Vân, trong đầu mấy tiếng cảnh báo vang lên. Tôi vội vàng gọi đám mây kia trở lại, thế nhưng bầu trời vừa mới sáng trong bây giờ lại phủ đầy mây đen, thứ tôi gọi xuống đã sớm biến thành nước mưa.

Tôi định bấm quyết gọi thêm một đám mây nữa, tuy nhiên trong lúc vô tình lại nhìn thấy thân cây khô quái hết sức quen thuộc, tôi bèn bỏ ý định, hướng về phía ấy. Nếu tôi nhớ không lầm, đây chính là cánh cổng dẫn tới Mộ Hoa Thần.

Tôi đứng trước thân cây khô quái một lúc, trong lòng hồi tưởng lần cuối cùng tiến vào đây với thân phận Hồ Từ Ly. Sau một lúc đấu tranh tư tưởng, tôi quyết định không vào bên trong. Thế nhưng ngay lúc này từ phía bên kia cánh rừng truyền đến tiếng ‘sột soạt’, sau đó một bé trai mặc trang phục màu đen tới tả vạch cánh cây bước ra.

Bé trai mỉm cười với tôi, giọng nói chói tai đến kỳ lạ: “Con hồ ly này, còn dám một mình quay lại chốn này!” Trong lòng tôi thầm than không ổn. Trực giác cho tôi biết, đứa trẻ trước mặt là một yêu quái mạnh vô cùng.

Tôi lạnh lùng nói: “Ta chỉ là đi ngang qua đây, không có địch ý.” Đứa trẻ cất tiếng cười vang: “Ta cần quan tâm chuyện đó làm gì? Hơn sáu ngàn năm trước ngươi đến đây sát hại bảy chó giữ nhà của ta, bảy giòta phải phanh thây ngươi trả thù cho chúng nó!” Đứa trẻ nói xong thì khuôn mặt trở nên đầy dữ tợn, không gian xung quanh cũng có biến chuyển nặng nề.

Mấy sợi dây leo đen sì không biết từ đâu bắn tới, tôi vừa vội vã tung người lên tránh, vừa gấp gáp nói: “Ngươi có làm không? Ta giết hại bảy sói của ngươi khi nào? Rõ ràng là chúng ức hiếp ta, bị Bạch Sứ thần quân trừng phạt.” Giọng cười the thé của bé trai lại vang lên, càng lúc càng vang vọng, khiến tôi nổi cả da gà.

Đứa trẻ kia dường như cảm thấy không cần tốn lời với tôi, chỉ một mực tấn công. Chẳng mấy chốc xung quanh tôi đã bị dây leo đen sì che kín, việc né tránh càng lúc càng khó khăn.

Tôi đã không còn là con hồ ly bé bỏng yếu đuối của hơn sáu ngàn năm trước. Từ chiếc nhẫn đồ trên tay tôi bắn ra vô số kim gai nhọn cắt đứt dây leo, trong khi tay phải tôi cầm thanh kiếm mỏng, không ngừng tấn công mấy nanh vuốt đen sì như đàn sói dữ mứa lượn trước mặt mình. Lúc này tôi đã phát ra tính hiệu cầu cứu, tự nhủ chỉ cần chống đỡ thêm một chút nữa, hẳn sẽ có tiên nhân đi ngang qua cứu nguy.

Bé trai kia dường như cảm thấy dây leo đen không đủ, bèn quơ tay vãi đường trên không trung. Chẳng mấy chốc cây rừng bật gốc, lầy rề làm đôi chân, từng bước từng bước một tiến về phía tôi.

Tôi trợn mắt nhìn đám cánh lá dày đặc càng ngày càng đến gần trước mặt, đây không phải là thụ yêu biết đi sao? Trừ gốc cây khô queo quái vốn là cánh cổng vào Mộ Hoa Thần, gần như cả một rừng cây đang dồn về phía tôi. Nếu ở lại, tôi nhất định sẽ bị số lượng thụ yêu này đè bẹp, vì thế tôi liền thi triển phép thuật chạy trốn.

Đứa trẻ thấy tôi định chạy trốn, hét lên một tiếng rợn người. Tôi rơi ngược trở lại mặt đất ẩm ướt, cả người bị yêu thuật bó chặt giống như cá nằm trong lưới. Tên này rõ ràng mạnh hơn tôi một bậc.

Trong đầu tôi vừa xoay chuyển tìm cách đỡ bỏ yêu thuật đang trói buộc cơ thể, vừa cố sức nhích xa ra khỏi đống rễ cây bụi nhùi đang từng bước nhích về phía mình. Nếu cứ nằm yên, chẳng mấy chốc nữa cơ thể tôi sẽ bị đám cây kia giẫm chết.

Tôi hừ lạnh: “Ngươi là yêu rừng?” Từ phía sau đám cây dày đặc, giọng đứa kẻ vang lên: “Đúng vậy... Há?” Đứa trẻ chột thét lên hết sức không hài

lòng, vì đám cây trong rừng đột ngột thụt lùi lại, bắt đầu chậm rãi trở về vị trí của chúng.

Nó hậm hực nói: “Ngươi là một con hồ ly, thế mà có thể điều khiển được cây rừng của ta sao?” Dĩ nhiên nó không biết kiếp trước tôi là Hoa Thần. Tôi vừa tập trung suy nghĩ điều khiển cây rừng, vừa cảm thán phép thuật của tiên nhân thật sự ít tới thăm thương.

Mấy cây rừng đen sì dần dần nhích xa khỏi người tôi, thế nhưng lúc này yêu rừng Hắc Vân đã hồi phục khỏi kinh ngạc, dùng ý chí của chính nó chống lại tôi. Giọng the thé của đứa trẻ vang lên: “Ta sống được gần hai vạn năm rồi, ngươi rõ ràng không phải đối thủ của ta.”

Vừa lúc này lòng ngực tôi bắt đầu trở nên đau nhức vì đuối phép. Tôi cứng đầu nói: “Ta vốn dĩ đâu có muốn đấu với ngươi. Ta chỉ muốn bảo vệ mạng mình mà thôi.” Tôi nói xong thì học ra một ngụm máu, trong người dấy lên cảm giác khó chịu vô cùng.

Một giọng nói đầy giận dữ vang lên: “Khốn kiếp! Còn không mau dừng tay!” Là yêu hoàng Cảnh Châu. Áp lực đè nặng lên cơ thể tôi bất ngờ biến mất, tôi liền không tự chủ được mà ngã lăn ra đất, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Yêu hoàng Cảnh Châu mãi mắng chửi tên yêu rừng quái dị kia, giọng nói càng ngày càng nhỏ, không biết đã lỗi kéo thủ phạm tới ngõ ngách nào. Hình như ông ta quên mất kẻ bị thương nặng là tôi?

Tôi vừa thờ dốc vừa bấu môi ai oán, trong lòng tủi thân vô cùng. Vừa lăn người định ngồi dậy thì một bàn tay chợt xuất hiện, vòng qua eo tôi. Sau đó tôi được bế thốc lên, đầu dựa vào ngực một người. Cảm giác thả lỏng quen thuộc ập đến, tôi dường như ngay lập tức buộc miệng: “Sur phụ?” “Ừ?” Kẻ kia thực sự đáp lại. Đầu óc tôi bắt đầu trở nên lơ mơ. Tôi gắng suy nghĩ một chút, khó nhọc nói: “Sur phụ không biến thành rồng đen nữa sao?” Chàng nói: “Đừng nói nữa, nàng bị nội thương rất nặng.” Có lẽ vì lúc đó trái tim trống rỗng, cũng có thể vì đáy lòng trở nên yếu đuối, tôi tiếp tục gọi: “Sur phụ...” Chỉ cần chàng đáp lại, tôi sẽ cảm thấy yên tâm. Thế nhưng chàng lại nói: “Đừng gọi ta là sur phụ.” Tôi mệt mỏi đáp: “Vậy gọi chàng là gì đây? Bạch Hạc?” Giọng nói của tôi trở nên rời rạc. “Thế nhưng... đó đâu phải là chàng...” Tôi biết mình sắp sửa chìm vào hôn mê, tuy vậy vẫn kịp nghe giọng chàng than thở: “Mỗi lần nàng lạc lõng, lại chạy tới chỗ này...”

Tôi nghĩ mình đã ngủ một giấc thật dài. Lúc mở mắt, tôi đang nằm trên giường. Tình Long ngồi ở cuối giường, tay cầm một quyển sách đặt hờ trên đùi. Chàng đang nhắm mắt, không biết có phải đang ngủ hay không.

Trong đầu tôi hiện ra một vài ký ức xa xôi thuở còn ngơ ngẩn cùng chàng trên đỉnh Tình Sơn. Thế nhưng hiện tại tôi không còn là con hồ ly màu tím, mà chỗ tôi đang nằm cũng không phải Tình Sơn hay Thanh Khâu. Tôi cất giọng gọi chàng, âm thanh hơi thô ráp vì mệt mỏi. Chàng lập tức mở mắt, cười nói: “Sao không ngủ tiếp? Buổi tiệc vẫn chưa tàn đâu.” Tôi kinh ngạc hỏi: “Chàng đưa ta trở lại Thiên Long Thần Điện sao? Thế nhưng ta đã ngủ rất lâu mà.” Tôi vừa nói vừa ngồi dậy, cảm thấy khỏe tốt hơn rất nhiều. Nhìn ánh mắt đượm chút mệt mỏi của chàng, tôi vỡ lẽ rằng chàng hẳn đã dùng phép thuật trị thương cho tôi.

Tình Long cười không đáp, đứng dậy định đỡ tôi. Thế nhưng tôi khéo léo né tránh bàn tay của chàng, thả người xuống giường. Lúc tôi đứng dậy có hơi lảo đảo, nhưng thế này đã là tốt lắm rồi. Tôi vội cúi người nói: “Tạ ơn sur phụ, lần nào con gặp nạn, cũng là người cứu con.” Ánh mắt tôi vừa tràn đầy biết ơn vừa lạnh lùng xa cách. Tôi nói: “On củangười, sẽ có ngày Tiểu Ly báo đáp.”

Tình Long cô độc đứng trước mặt tôi, hơi mỉm cười: “Nàng sống tốt, đã là báo đáp cho ta rồi.” Tôi gật gật đầu, dợm bước về phía cửa. Chàng chợt nói: “Trước đây nàng to gan lớn mật như vậy, hiện tại sao an phận làm cô trò nhỏ rồi.” Giọng nói có chút mỉa mai, khiến lòng tôi run lên mấy chập. Tôi lí nhí đáp: “Sur phụ, Tiểu Ly phải đi tìm đệ đệ rồi...” Tôi giống như chạy trốn khỏi căn phòng, bên tai còn văng vẳng tiếng thờ dài của chàng.

Tôi không rõ tiếng thờ dài đó có ý nghĩa gì, thế nhưng trái tim tưởng như đã bị tẩy sạch tình ái của tôi lại cảm thấy hơi đau. Tôi quyết tâm không để bản thân rơi vào lưới tình của chàng thêm lần nào nữa. Quãng thời gian sáu ngàn năm qua, trái tim của tôi hết tan nát rồi lại được chấp vá, thật sự chẳng thể chịu nổi thêm một lần tuyệt vọng nào. Huống chi, trước đây tôi yêu chàng say đắm là vì duyên nợ kiếp trước, mà mấy ngàn năm tôi bán mạng vì chàng coi như đã trả hết rồi.

Hồ Nhạn này giờ vẫn luôn tìm tôi, thằng bé hốt hoảng đến nỗi cả Hoàng Vũ cùng Thanh Lộc cũng bắt tay vào tìm cùng. Lúc tôi tìm được họ, cảm giác mệt mỏi lại một lần nữa dâng lên. Lúc tiệc tàn, tôi vừa gọi được một đám mây đã suýt ngất xỉu. Cũng may Thanh Lộc nhanh nhẹn đỡ lấy, nếu không tôi đã rớt xuống núi rồi.

Thời gian sau đó, tôi bị ép ở nhà nghỉ ngơi. Thanh Lộc cùng Hoàng Vũ cũng có vài lần ghé thăm, rất được lòng mẹ tôi. Một lần Thanh Lộc đến một mình, tôi thấy lạ bèn hỏi Hoàng Vũ ở đâu. Chàng nói: “Sur huynh ta có chút việc nên đến thăm nàng sau, chẳng lẽ nàng nghĩ chúng ta thật sự lúc nào cũng dính nhau như sam à?” Tôi cười khô khốc, thật sự không dám thừa nhận ý nghĩ xấu của mình.

Nhiều năm trôi qua, tôi không gặp Tình Long thêm lần nào. Có nhiều lúc tôi nghĩ, chàng không nhớ tôi, tôi không quan tâm chàng, như thế mới là kết cục tốt nhất cho hai chúng tôi.

Mộng Hoa càng lớn càng xinh đẹp, đôi cánh lấp lánh như pha lê dưới ánh mặt trời. Hồ Nhạn đôi khi nhìn con bé tới xuất thần, thế nhưng lúc ánh mắt sắc lạnh của Mộng Hoa lia lại, thằng bé không nhìn được mà mĩa mai vài câu. Sau đó là một trận cãi nhau gà bay chó sủa, Hồ Nhạn bị đánh đuổi khắp nơi.

Có lần Thanh Lộc ghé thăm giữa lúc Hồ Nhạn và Mộng Hoa đang đánh nhau, tôi bèn bày một bộ bàn ghế thoải mái ngoài vòng chiến, rót cho chàng một ly trà tiên, cùng xem trò vui trước mặt.

Tôi tùm tùm nói: “Hồ Nhạn cũng đã lớn, Mộng Hoa cũng sắp già được rồi.” Thanh Lộc nhìn qua tôi, chợt ồ lên: “Ánh mắt nàng long lanh như vậy, chắc chắn là có suy nghĩ xấu xa!” Tôi cười ha ha. Thanh Lộc chợt chuyển sang thái độ nghiêm túc: “Tiểu Ly, hay là nàng cưới ta về nhà nhé?” Tôi đang xem đánh nhau, lại quen với giọng đùa bỡn của vị này, bâng quơ hỏi: “Sao vậy? Có vị tiên nữ nào làm tình quân đau lòng sao?” Chàng chợt đột ngột nắm lấy bàn tay tôi đặt lên chỗ tim, giọng điệu nghẹn ngào muốn chết: “Có vị này này, từ lần đầu gặp gỡ ta đã bảo với nàng rằng quên uống nước Vong Tinh, thế mà nàng ấy không tin.” Tôi tái mặt, trợn mắt nhìn Thanh Lộc. Khuôn mặt chàng có phần thành khẩn, đôi mắt lại không ngừng lóe sáng, thật chẳng ra làm sao mà.

Tôi chậm rãi rút tay ra khỏi tay chàng, đành giọng nói: “Chuyện cưới hỏi đâu có thể nói đùa. Nếu chàng muốn cưới ta thì gọi cha mẹ đến, nói chuyện với cha mẹ ta.” Thanh Lộc nghe thế thì gật gật đầu cười hi hi, sau đó chuyển sang nói chuyện hoa cỏ, không đá động gì tới cưới xin nữa.

Thanh Lộc thích đùa bỡn này, có đánh chết tôi cũng không tin chàng muốn cưới tôi. Thế nhưng thời gian sau đó, ngày nào chàng cũng đến tìm tôi, trong cuộc nói chuyện nhất định sẽ có một câu ai oán: “Tiểu Ly à, làm thế nào đây? Tình tử thì làm gì có cha mẹ chứ? Thế nhưngta không nhờ được sự phụ đến hỏi cưới nàng, ông ấy không tin ta...”

Tôi nghĩ Thanh Lộc này thần kinh chắc có vấn đề, nếu không thì sao có thể ngày ngày rên rỉ hoài một câu như vậy? Thế nhưng vì chàng cũng chỉ hơi dờ hơi chứ chưa làm gì quá quắt, thế nên chúng tôi vẫn qua lại như bạn bè bình thường.

Một ngày nọ, tôi như thường lệ ngồi vẽ tranh ở vườn cây sau nhà. Vườn cây trái dài trăm dặm này vốn do tôi một tay vun đắp từ lúc mới nhận được Thần Hoa Lệnh mấy ngàn năm trước. Hiện tại cây nào cần trái thì có trái nặng trĩu, cây nào cần hoa thì hoa nở ngát hương, thật sự không phụ công sức của tôi.

Chợt đệ đệ Hồ Nhạn của tôi vạch cành cây bước nhanh đến báo: “Tỷ tỷ, tỷ có khách!” Tôi chăm thêm nét trên bức tranh hoa, bình tĩnh đáp: “Là bọn Thanh Lộc sao?” Hồ Nhạn lắc đầu báo: “Là Thiên Long Hậu.” Tin tức này làm tôi hết sức bất ngờ. Lần cuối cùng Thiên Long Hậu đến tìm tôi, là vì cứu Tinh Long. Lần này bà ấy đến, không phải cũng là vì chuyện liên quan tới kẻ đó chứ?

Khi chỉ còn hai chúng tôi, Thiên Long Hậu trầm trọng nhấp ly trà tiên, chậm rãi nói: “Lần này ta tới đây là do nhận lời nhờ vả. Tiểu tiên tử à, sau vài ngày nữa con trai Bạch Hạc của ta sẽ rời bỏ cõi tiên, trên trời đất cũng không còn Bạch Sứ thần quân nữa.” Tôi sững sờ, Tinh Khê vẫn bình tĩnh nhìn tôi. Một lúc sau tôi hỏi: “Có phải là Tinh Long... chàng ấy...?” Thiên Long Hậu gật đầu: “Thần quân từ chối tiếp tục giả dạng làm Bạch Hạc. Ngài ấy muốn trở về Cổ Long Thần Động, tiếp tục giấc ngủ vạn năm.” Tôi hỏi: “Vậy còn Ma Thần Trận? Chẳng phải mấy ngàn năm sau, nó lại xuất hiện làm hại cõi trời hay sao? Chàng ấy đi rồi, cõi trời phải làm sao đây?” Tinh Khê bẽn lẽn cười cười: “Tiểu tiên tử, cô có điều không biết. Cổ Long Thần sau khi phục hồi ký ức, đã nói vớita, thật ra ngài ấy đã phá giải Ma Thần Trận xong rồi. Hiện tại tam giới đã yên bình, ngài ấy cũng yên tâm rời đi...” Trong lòng tôi lúc này vô cùng hỗn loạn. Một đồng thông tin mới mẻ như thế ập vào đầu tôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng khó tin. Tôi thật sự muốn hỏi thêm Tinh Khê nhiều câu nữa, thế nhưng nhìn khuôn mặt mỉm cười bí hiểm của bà, cộng với việc tôi luôn tự nhủ mình không được quan tâm quá nhiều tới kẻ đó, tôi thật sự không thể mở lời.

Sau một hồi im lặng giữa hai người, cuối cùng Tinh Khê cũng lên tiếng: “Cổ Long Thần cảm thấy có lỗi với cô. Ngài ấy không thể đến gặp cô, nhưng không muốn khiến cô đau buồn. Mong cô hiểu cho tấm lòng của ngài ấy.” Bà nói xong thì rời đi. Tôi quay trở lại vườn, nhưng không tài nào vẽ tiếp được bức tranh của mình. Tôi đành chuyển sang đi dạo quanh vườn, trong lòng không rõ là cảm xúc gì.

Cổ Long Thần là một trong những Thần ít ỏi còn tồn tại ở cõi trời này. Hơn hai vạn năm trước, chàng bắt đầu ngủ vui, ngủ một mạch đến một vạn năm. Lần này chàng ngủ thêm mấy vạn năm nữa, e rằng lúc chàng thức dậy, tôi với chàng tuyệt đối trở thành những kẻ xa lạ rồi. Tôi nhớ lại mấy ngàn năm qua, bằng cách nào đó, chúng tôi vẫn luôn dây dưa không rõ, chẳng biết tích lũy bao nhiêu muộn phiền. Vốn dĩ mọi chuyện đã kết thúc từ nhiều năm trước. Vốn dĩ sau khi uống nước vong tình, tôi đã quên đi những tình cảm tốt đẹp nhất đã từng dành cho chàng, lại còn tránh chàng như tránh địch. Vậy mà lúc này, biết chàng sắp sửa thức sự rồi khỏi cuộc sống của tôi, trong lòng tôi lại xuất hiện một tia luyến tiếc. Thế mới biết tơ duyên khó chặt đứt tới chừng nào, dù tôi trăm phương ngàn kế chạy trốn khỏi chàng, đẩy chàng xa khỏi tôi, tuy nhiên lúc ngoảnh lại, tôi vẫn cảm thấy mất mát. Tôi luyến tiếc vì điều gì? Chẳng lẽ day dứt, dằn vặt mà chàng mang đến cho tôi vẫn chưa đủ ư? Tôi vừa lặng lẽ bước đi vừa thở dài ngao ngán, thế nhưng vẫn cương quyết dằn lại trái tim đang trở nên yếu đuối của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đề Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42-2: (Ngoại truyện) ngày tháng cuối đời của hắc hoàng

Chàng họa sư trẻ tuổi vừa rụt rè vừa cẩn trọng bước theo vị thái giám đi trước. Hai bên hành lang hoa lệ có không biết bao nhiêu cấm vệ nghiêm trang đang dõi mắt theo hai người, khiến cho họa sư cảm thấy việc hít thở chưa bao giờ khó khăn đến thế.

Hai ngày trước, chủ phương họa nói với chàng rằng Hắc Hoàng đang tuyển những họa sư tài ba vào hoàng cung vẽ tranh. Chàng vốn có đôi bàn tay khéo léo, việc có người trong cung đến tìm cũng không có gì quá bất ngờ. Hắc Hoàng có công thống nhất lãnh thổ Văn Triều cùng nhiều nước nhỏ, trong đó có Long Hà, Lạc Chính, cùng hai mươi năm trị vì lỗi lạc của ngài đã để lại lòng tin cùng tín ngưỡng của dân chúng. Thế nhưng vị họa sư được triệu vào cung có hơi sợ hãi, một phần vì mây tin đồn bên lề về Hắc Hoàng mà dân gian âm thầm truyền nhau. Thứ nhất, Hắc Hoàng không thích phụ nữ, cả đời không lấy hoàng hậu hay phi tần, ngay cả thái tử hiện tại cũng là cháu trai gọi ngài là “Hoàng thúc”. Một kẻ không thích phụ nữ, liệu có sở thích bất chính với nam tử trẻ tuổi không? Thứ hai, nghe nói Hắc Hoàng là một người mù. Một người mù lại muốn triệu họa sư vào cung vẽ tranh, để cho kiếp sau ngắm chắc? Họa sư nghĩ nghĩ như vậy, cảm thấy đầy lòng khổ sở không thôi.

Vị thái giám đi phía trước như có mắt trên lưng, đương lúc họa sư gào thét trong lòng thì chợt quay đầu liếc chàng một cái sắc lẹm, cong miệng nói: “Họa sư, cậu nghĩ nhiều rồi!”

Họa sư há to miệng, người trong cung đều biết đi guốc trong bụng kẻ khác sao?

Hai người đi qua một cánh cửa son son thiếp vàng, vào trong một căn phòng rộng lớn. Ở trong đó bóng người ló nhỏ, đích thị là hàng trăm họa sư già trẻ đang thông thả vẽ tranh. Họa sư trẻ mới đến liền thờ phào một hơi, quay sang hỏi thái giám: “Quên hỏi công công, hiện tị tị phải làm gì đây?” Thái giám tà tà cười nói: “Không vội, không vội! Hoàng thượng muốn mỗi người đều có một bức tranh đẹp. Hãy vẽ lại giấc mơ của cậu đi!” Họa sư ngẩn ra: “Vẽ lại giấc mơ?” Thái giám gật đầu: “Đúng vậy! Trong vòng một tuần phải nộp lại tranh, không có tranh không có tiền thưởng!” Họa sư im lặng, thái giám liền cười mỉm bước ra ngoài.

Đi được chừng chục bước thì vị thái giám đó chợt cong gập người xuống, miệng hô: “Kính chào thái tử điện hạ.” Người thanh niên mới đến mặc áo đen thêu chỉ vàng, khuôn mặt hơi dửng dưng, chợt hỏi: “Sao Hoàng thượng lại mời đám họa sư về làm gì? Ngài cũng có nhìn thấy đâu!” Lời nói này đánh đúng tâm lý mọi người, nhưng đối tượng được nhắc tới lại có lai lịch quá lớn, không khỏi khiến thái giám đang khom người phải đỏ mặt hôi lạnh.

Trần Văn Lạc vốn dĩ không chờ câu trả lời của bọn nô tì. Chàng liếc nhìn căn phòng kia một cái rồi vung tay áo rời đi.

Chàng hỏi thị vệ thân cận: “Hiện giờ hoàng thượng đang ở chỗ nào?” Thị vệ kia đáp: “Bẩm điện hạ, hoàng thượng đang ở Mộng Tiên Cung.” Trần Văn Lạc gơ tay xoa xoa trán. Ông chủ này cái gì cũng tốt, chỉ có việc đặt tên cung trang trí cung điện là quá sến súa khiến chàng nổi hết da gà.

Chàng đi thẳng đến Mộng Tiên Cung, thì thấy Hắc Hoàng đang ngồi nhắm mắt đung đưa trên một chiếc xích đu bằng mây, xung quanh là vườn hoa xinh xắn đang độ nở hoa. Hắc Hoàng chỉ mới bước vào tuổi trung niên, đường nét anh tuấn còn chưa hoàn toàn biến mất. Ngài ngồi đó như một pho tượng đẹp đẽ, chỉ là thiếu chút sức sống mà thôi.

Trần Văn Lạc không hành lễ, mở miệng oán trách: “Có vị vua nào như hoàng thúc? Từ lúc con mười sáu tuổi ngài đã hoàn toàn buông bỏ chính sự, toàn bộ già trẻ lớn bé trong cung đều để một tay con nuôi!” Hắc Hoàng vẫn giữ yên tư thế, chỉ hơi nhướn nhướn mày, cười nói: “Con nghĩ bản thân là ai nuôi lớn, dạy dỗ? Trẫm khô công nuôi nấng con, chẳng phải vì ngày này sao?” Trần Văn Lạc tức tới nghẹn họng, lầm bầm: “Con muốn đi chu du thiên hạ!” “Chẳng phải năm con mười lăm tuổi trẫm đã cho con đi rồi sao?” “Thế nhưng sau đó hoàng thúc bắt con gánh vác toàn bộ chính sự!”

Hắc Hoàng có chút trầm ngâm. “Thái tử phi sắp sinh con, nếu đó là con trai thì con bắt đầu bồi dưỡng được rồi.” Ngài bổ sung: “Thật ra con gái cũng có thể làm nữ hoàng, quan trọng là tố chất phải tốt.”

Trần Văn Lạc thật muốn ngira mặt lên trời gầm lớn.

Thị vệ bên cạnh nghiêm mặt, hai người này lúc gặp nhau luôn bắt đầu bằng một màn nhăm nhí này.

Hắc Hoàng vờn vai xong mấy cái liền hỏi: “Lại có chuyện cần hỏi ý kiến trẫm?” Trần Văn Lạc thành thật nói: “Đạo gần đây trong triều bắt đầu phân chia bè cánh, e rằng có kẻ không muốn ngồi yên.” Hắc Hoàng gật gật đầu: “Cũng gần sáu năm rồi trẫm không hỏi đến, bọn họ không khỏi rục rịch. Nếu đã vậy, con phải giải quyết cho tốt.” Trần Văn Lạc cười cười: “Hoàng thúc cũng giữ mạng cho cẩn thận. Con cũng không muốn thăng chức sớm quá đâu.”

Hai người bàn bạc một chút, Trần Văn Lạc chợt nói: “Hoàng thúc, người cho mời họa sư vẽ tranh gì vậy? Có cần con khắc tranh nổi cho người không?” Hắc Hoàng mỉm cười bí ẩn đáp: “Không cần. Chỉ là muốn ôn lại chút chuyện xưa thôi...”

Trần Văn Lạc vừa rời khỏi, một người mặc áo giáp mang khuôn mặt bất đắc dĩ bước ra. Hắc Hoàng nói: “Người thờ dài cái gì? Lúc này trẫm cũng đâu bảo người trốn?” Trường Dĩnh đau khổ nói: “Hoàng thượng, người quên sao? Người đang đóng vai vị vua lâm cảm không màng thế sự, nếu thái tử bắt gặp thần ở đây thì biết giải thích thế nào?” Hắc Hoàng hừ lạnh: “Người theo ta mấy chục năm, đem mấy bức tranh đến tặng thì có gì không giải thích được?” Trường Dĩnh đại nguyên soái thường ngày oai phong lẫm liệt lúc này mới “a” một tiếng, gãi gãi đầu.

Hắc Hoàng liền nói: “Mau mau đem mấy bức tranh lại đây, để xem bọn họ vẽ gì.” Trường Dĩnh liền mở một bức, miêu tả: “Vị họa sư này lớn tuổi, vẽ một bụi trúc, dưới bụi trúc là một người đọc sách. Có lẽ giấc mơ của hắn là quay lại thời trẻ, chọn nghề khác chăng?” Hắc Hoàng bật cười: “Già rồi nên suy nghĩ không thú vị. Chọn họa sư trẻ một chút đi.” Trường Dĩnh nở một bức nữa, trong đó vẽ chiếc mây người con gái đẹp đang đánh đàn ca hát trên thuyền hoa, mặt sông lơ mơ ẩn hiện giữa làn sương khói như tiên cảnh. Ông thuật lại cảnh sắc trong tranh cho Hắc Hoàng nghe. Hắc Hoàng cười nói: “Cũng có ý tứ, thể nhưng vẫn rất phạm tục.” Một vài bức tranh nữa được lật ra, cuối cùng Hắc Hoàng nói: “Trẫm mệt rồi, hôm nay đến đây thôi. Mấy chuyện trẫm dặn dò, người nhớ kỹ đừng quên.” Trường Dĩnh nào dám quên chứ! Ông vội cung kính đáp: “Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định bảo hộ điện hạ kín kẽ không bỏ sót cọng lông nào.”

Trường Dĩnh lui ra một lúc, Hắc Hoàng chậm rãi móc một cuộn tranh nhỏ đã vàng ố từ trong ngực. Ngài vuốt ve bên ngoài cuộn tranh, khẽ lầm bầm: “Ta đã sớm biết người thú vị như nàng, thế gian làm gì có kẻ thứ hai đâu?”

***

Trong mơ, có một người áo trắng đến đánh cờ với Hắc Hoàng.

Người đó đi một nước cờ, cười nói: “Ngài sắp gặp lại nàng ấy rồi.”

Hắc Hoàng mỉm cười: “Thật tốt.”

Người kia chế nhạo: “Ngài xem, ngài si tình với nàng ấy như vậy, thế mà một chữ cũng không chịu nói.”

Hắc Hoàng nhướn mày nói: “Rõ ràng ta bảo nàng ấy ở lại.”

Người áo trắng thờ dãi: “Ta đã khuyên nhủ ngài mấy ngàn năm rồi, ngài vẫn ít lời như thế. Nàng ấy trẻ như vậy, làm sao mà hiểu ý tứ sâu kín quá

mức của ngài?”

Hắc Hoàng nhớ lại lần cuối cùng ôm nàng trong vòng tay, tay ngài toàn là máu, hơi thở của nàng cũng không còn. Ám Đội quỷ xuống báo rằng nàng bị tứ hoàng tử Lạc Chính hãm hại.

Sau đó, ngài đưa nàng về kinh đô Vân Triều, táng nàng trong hoàng lăng, trả thù cho nàng.

Hai mươi năm trước, ngài phá vỡ lời thề của mình, tuyên chiến với Lạc Chính. Cựu hoàng hậu Tuyết Chính vì hổ thẹn với quốc mẫu, treo cổ tự sát. Con trai của nàng cùng tiên đế được Hắc Hoàng nuôi lớn, phong làm thái tử. Một màn kịch mới hay làm sao!

***

Hè qua, thu về. Trong mấy khu vườn xa hoa của hoàng cung, vài chiếc lá khô vàng bắt đầu lác đác rơi. Như mọi ngày, Trần Văn Lạc từ trong chốn bồng lai lúc mặt trời còn chưa mọc, được hầu hạ trang phục nghiêm chỉnh rồi mới lên triều. Cũng như mọi ngày, chiếc ghế chạm rồng cao ngất ở chính giữa điện lại bỏ trống. Trần Văn Lạc liền ngồi vào chiếc ghế bành thoải mái ở ngay chéch phía dưới, thay mặt hoàng đế bàn chính sự.

Đám đại thần phía dưới nhao nhao tranh luận hết biện pháp phòng lụt tới kế hoạch tổ chức tiệc sinh nhật cho hoàng đế. Sáu năm rồi hoàng đế chưa từng thượng triều, cũng không trực tiếp đưa ra bất kỳ mệnh lệnh nào, nhưng ngài vẫn là hoàng đế. Sáu năm rồi, những đại thần cùng gia quyến chỉ được nhìn mặt ngài trong những dịp long trọng, dần dần khái niệm về sự tồn tại cùng vai trò của ngài cũng trở nên hết sức mơ hồ.

Trần Văn Lạc bận bịu cả một buổi sáng, buổi chiều còn phải ngồi trong Ngự thư phòng giải quyết tấu chương. Chàng mở một bức mật hàm gửi từ ông ngoại của chàng – cũng là quận chủ Lạc Chính đương nhiệm.

Thái giám thân cận thấy khuôn mặt Trần Văn Lạc tái mét thì hoảng hốt chạy lại gọi: “Thái tử điện hạ?” Chàng giống như sức tỉnh từ cõi mộng, đôi tay run rẩy khép lại bức mật hàm, khẽ nói: “Các người lui ra hết đi.”

Trần Văn Lạc bồn chồn suốt một buổi chiều. Hắc Hoàng sai người gọi chàng đến đánh cờ, chàng cũng từ chối. Thật ra, cho tới buổi tiệc sinh nhật của Hắc Hoàng một tháng sau đó, Trần Văn Lạc không đến thăm ngài lần nào.

Mặt trời đã khuất bóng, ánh đèn trong cung vẫn chiếu sáng lấp lánh như ban ngày. Vị Hắc Hoàng thường ngày không thấy mặt hiện tại ngồi ở vị trí chủ tọa của buổi tiệc sinh nhật thứ bốn mươi lăm của chính ngài, phía dưới là mấy bàn lớn đại thần và gia quyến. Ngài hướng đôi mắt không ánh sáng vào cõi hư không, nói vài lời vô hại, buổi tiệc bắt đầu. Thức ăn được đưa lên, nhạc công vào vị trí, điệu múa xinh đẹp của mấy vũ công hoàng gia cũng nối tiếp được trình bày. Cũng may Hắc Hoàng không phải là kẻ độc đoán, tuy ngài không nhìn thấy nhưng cũng không cấm ca múa, cũng không đặt ra quy định hà khắc gì. Không khí buổi tiệc vui vẻ không kể xiết.

Thái tử Trần Văn Lạc ngồi ngay bên tay trái Hắc Hoàng, thế nhưng ngoài vài câu chúc mừng cho có lệ, chàng cũng không nói thêm gì với Ngài. Nếu thái tử không mãi lo uống rượu, chàng sẽ nhìn thấy Hắc Hoàng thật ra không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Ngài thường nghiêng đầu về hướng phát ra âm thanh lạ, mấy ngón trên bàn tay không cầm ly rượu lại thỉnh thoảng gõ nhẹ lên mặt bàn.

Không hề báo trước, một tiếng huyết sáo chói tai vang lên.

Trần Văn Lạc chỉ cảm thấy cả người bị một lực vô cùng lớn kéo mạnh ra sau. Mấy tiếng “vun vút” xé gió kéo đến, rồi có tiếng hét: “Thích khách!!!” Chàng vừa mới thoát ra khỏi cơn choáng váng, liền khản giọng gào to: “Bảo vệ hoàng thượng!” Ánh mắt chàng dừng lại trên người vị hoàng đế uy nghiêm mà lặng lẽ đã cách mình một khoảng xa. Chàng cố giẫy khỏi tay người đang kéo mình, la lên: “Buông ta ra, tανôô bảo vệ hoàng thượng, có nghe không?!!” Kẻ kia bất đắc dĩ nói: “Điện hạ yên tâm, hoàng thượng đều đã có tính toán trước...”

Sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt. Làn mưa tên từ trên trời kéo xuống, không biết đã thương bao nhiêu cung nhân. Từ đám vũ công có mấy kẻ kẻ rút dao xông thẳng về phía chủ tọa, động tác nhanh không thể tả. Có tên thích khách táo bạo vượt qua đội quân cấm vệ, càng ngày càng đến gần chỗ Hắc Hoàng đang ngồi bất động. Mắt thấy tính mạng người mù cô độc kia bị đe dọa, mà bản thân lại bị kiểm giữ không thể làm bất cứ điều gì, Trần Văn Lạc nghĩ mấy mạch máu trong não mình sắp vỡ tới nơi rồi.

Chàng nắc nhen: “Khốn kiếp...”

Đột ngột, tất cả dừng lại.

Mấy tên thích khách bỗng dung đồng loạt ngã xuống như con rối bị đứt dây, ngay cả tên đang đến gần Hắc Hoàng cũng vậy. Một đội quân mấy chục người áo đen thân bí bỗng thoát xuất hiện như bóng ma trước mặt Trần Văn Lạc, cung kính hành lễ với Hắc Hoàng rồi biến mất.

Tầm nhìn của Trần Văn Lạc nhòe đi vì nước mắt. Chàng nghe giọng nói trầm trầm của Hắc Hoàng trấn an mọi người, lệnh chữa trị người bị thương, xử lý thích khách. Chàng thất thiêu đi về phía Hắc Hoàng, khẽ gọi: “Hoàng thúc...” Hắc Hoàng dịu dàng nói: “Con là đàn ông, sao lại dễ mất bình tĩnh như thế?” Trần Văn Lạc cảm thấy oan ức, thế nhưng ngay sau đó lại bị lửa giận thay thế. Chàng nghiêng rằng la lên: “Mau mau gọi thái y...”

Từ khóe môi của Hắc Hoàng chảy ra một dòng máu đen, khuôn mặt của ngài cũng bắt đầu chuyển sang màu xám. Tuy vậy, ngài vẫn mỉm cười.

Những lúc Hắc Hoàng thoát khỏi cơn mê man, Trần Văn Lạc vẫn luôn túc trực bên giường ngài. Hắc Hoàng nói: “Độc này, không phải con hạ sao?” Trần Văn Lạc giận dữ đáp: “Vi sao con phải hạ độc người?” Hắc Hoàng cười khẽ: “Lá thư đó...”

Lúc Lạc Chính còn chưa được sát nhập vào Vân Triều, Tuyết Vương Gia đã âm thầm về phe của Hắc Hoàng. Dù con gái của ông chết trong tay Hắc

Hoàng, suốt hai chục năm qua ông cũng chưa hề có nửa lời oán thán. Mà một tháng trước, ông gửi thư tiết lộ cái chết thê thảm củahoàng hậu Tuyết Chính cho cháu ngoại mình, cũng là thái tử Trần Văn Lạc, yêu cầu chàng trả thù cho mẫu hậu của mình.

Trần Văn Lạc nói: “Mẫu hậu đã chết từ rất lâu rồi. Từ lúc con biết nhận thức, vẫn là hoàng thúc ở bên cạnh chăm sóc cho con từng li từng tí. Lúc con tám tuổi ngã ngựa gãy tay, chính hoàng thúc ở bên khuyên bảo con, bầu bạn để con không sợ hãi.” Chàng nghẹn ngào nói: “Con chỉ luôn nghĩ, mẫu hậu đã làm nên tội ác tày trời gì, để hoàng thúc phải hận bà như vậy?” Hắc Hoàng mệt mỏi đáp: “Bà ấy, là họa của Vân Triều. Ông ngoại con, sắp tới cũng không giữ lại được. Con hiểu chứ?” Trần Văn Lạc gật đầu: “Con hiểu. . .”

Hắc Hoàng thở một hơi dài. Đứa trẻ này lớn lên vẫn dễ bảo như vậy, vẫn yêu thương ngài như vậy, thật giống với hoàng huynh của ngài biết bao. Ngài thật muốn kể cho Trần Văn Lạc nghe những chuyện lúc trẻ của ngài cùng hoàng huynh, thật muốn kể cho chàng biết ngài ngàn vạn bất đắc dĩ bao nhiêu mới phải cướp đi của chàng một người mẹ. Mặc dù cho tới bây giờ, ngài vẫn luôn nỗ lực bù đắp lại tội lỗi đó, cũng như tội lỗi chiến tranh mà ngài đã gây ra cho muôn dân bách tính. Thế nhưng hiện tại con buồn ngủ của ngài lại kéo tới, trong cơn mơ màng bất tận đó, bóng đen sẽ được thay thế bằng hình ảnh củangười con gái ngài từng yêu thương đang mỉm cười dịu dàng.

Trần Văn Lạc nắm chặt lấy bàn tay Hắc Hoàng, bình tĩnh mất hết. Chàng vừa khóc nức nở vừa chất vấn: “Hoàng thúc, tại sao lại uống ly rượu độc đó?” Có đánh chết chàng, chàng cũng không tin Hắc Hoàng không biết trong rượu ấy có gì. Chàng gọi mấy lần, hỏi mấy lần, mới nghe giọng yếu ớt của Hắc Hoàng đáp lại: “Ta đã gặp lại nàng ấy. . .” Rõ ràng ngài không còn nghe rõ chàng vừa hỏi gì. Trần Văn Lạc lại yếu ớt gọi, thế nhưng mãi mãi cũng không có tiếng trả lời.

Trần Văn Lạc vừa khóc vừa lê bước khỏi tấm cung của hoàng đế. Chàng một mình đi giữa hoa viên rộng lớn, ngửa đầu nhìn lên, chợt thấy một vầng sáng rực rỡ xẹt ngang qua bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mộng hoa

Nếu nói về chuyện của Cổ Long Thần, không ai biết rõ hơn Mộng Hoa.

Mộng Hoa được sinh ra từ hơn hai vạn năm trước. Lúc đó nó chưa có linh tính, vẫn còn là một hòn ngọc hấp thu máu độc của Ma Thần, được mài thành nhẫn đeo tay. Sau đó Hoa Thần bị độc chú bên trong chiếc nhẫn làm hại, một phần máu thịt cùng hồn phách của nàng bị bức ra khỏi cơ thể. Mộng Hoa giống như một cái bình rỗng chứa tâm ma cùng sức mạnh hắc ám. Sau khi gỡ chiếc nhẫn ra khỏi tay Hoa Thần, Cổ Long Thần luôn mang theo nó bên người, dùng chính sức mạnh của ngài áp chế tâm ma còn tồn đọng bên trong.

Mãi rất lâu sau này, có lẽ là hơn một một vạn năm, ý thức của Mộng Hoa mới hình thành.

Âm thanh đầu tiên “nàng” nghe thấy, là giọng một người phụ nữ. Nàng ấy gọi mãi, gọi mãi, thế nhưng Cổ Long Thần không hề trả lời. Đến lúc giọng nói của nàng ấy sắp sửa khàn đặc, thì mới nghe âm thanh trầm vang của ngài chậm rãi cất lên.

“Việc cô cầu xin, vốn dĩ ngược lại sách trời. Thứ lỗi ta không có đủ quyền năng hồi sinh Thần chết vì Thiên Mệnh.” Giọng của ngài vang vọng hang đá tăm tối. Người phụ nữ đó bất chợt khóc lớn, bước chân lao đảo rồi đi.

Thế nhưng nàng ấy chưa bỏ cuộc. Chừng hai tháng sau, nàng ấy quay trở lại cùng với một vật. Cổ Long Thần trút một hơi thở dài: “Không ngờ cô vì tìm Thần Long Lệnh mà dám đánh đổi vẻ đẹp bất tử của tiên nhân.” Người phụ nữ lúc trước ngập ngừng đáp lại: “Ngài có chắc chắn là không thể hồi sinh con trai ta?” Cổ Long Thần đáp: “Trên thế gian này không phải ai cũng được Mệnh Trời chỉ định phải chết. Nhưng Bạch Hạc, không may lại chính là một trong những trường hợp ít ỏi đó.” Người phụ nữ lẩm bẩm: “Ngài không thể cứu nó... nhưng sống thay cho nó... thì có thể chứ?” Cổ Long Thần im lặng.

Người phụ nữ đó tên Tinh Khê, chính là Thiên Long Hậu cao quý củacõi trời. Thì ra, Bạch Hạc vốn là quả trứng rồng còn sót lại từ thời khai thiên lập địa. Hẳn lẽ đã nở từ mấy vạn năm trước, thế nhưng không biết sao chỉ đến lúc được Tinh Khê ấp, hãn mới nở ra thành một đứa trẻ loài thần. Cũng có thể nói, tuổi thật của hãn vốn dĩ lớn hơn số năm hãn sống mấy vạn năm. Lúc hãn hồn phi phách tán, số tuổi thật ấy cũng vừa vạn mười vạn, có nghĩa đã đến lúc bị Thiên kiếp đánh trúng.

Mà Bạch Hạc không sống nổi qua Thiên kiếp, hoàn toàn biến mất khỏi đất trời. Trước đây không phải không có chuyện tiên nhân đi thu thập hồn phách người thân để họ sống lại, thế nhưng trường hợp Thiên Mệnh buộc phải chết như Bạch Hạc, ngay cả Cổ Long Thần cũng không có cách nào.

Vì vậy, Cổ Long Thần phải chấp nhận điều kiện của Tinh Khê.

Cổ Long Thần biến thân thành một người thanh niên có khuôn mặt tuấn tú mà nghiêm trang, cũng chẳng khác hình dáng thật của người là mấy. Có khác chăng, về lạnh lùng xa cách đã biến mất, từ người ngài toát ra khí chất thanh tao nhẹ nhàng. Lúc đó trí tuệ của Mộng Hoa vẫn còn chưa cao lắm, thế nên khi nghe thấy ngài gọi Thiên Long Hậu là “mẫu thân”, nàng chỉ hận mình không thể nói, không thể đưa ra nghi vấn của mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Mộng Hoa được Cổ Long Thần đặt trong một chiếc lọ ngọc màu trắng, trong đó lúc nào cũng sẽ cắm một cành hoa tiên. Có hôm nàng ở cùng với một bông sen sắp thành tiên, nó sung sướng như điên nói: “Được đặt trong phòng của Bạch Hạc thần quân một ngày, dù có chết ta cũng cam lòng.” Mộng Hoa khinh bỉ không thèm trả lời nó, lòng tự hỏi Bạch Hạc là ai?

Có một lần Cổ Long Thần trút Mộng Hoa ra khỏi cái bình ngọc trắng. Nàng cảm nhận một luồng sức mạnh ầm ập tràn vào cơ thể, trái tim đập rộn ràng. Thần khí, là thần khí đó! Cùng lúc nhận thức của Mộng Hoa nhờ vào luồng thần khí đó mà được mở mang, nàng cảm giác ánh mắt của Cổ Long Thần nhìn mình chứa đầy tâm sự. Ngài xoay tròn Mộng Hoa trong lòng bàn tay, cứ như vậy ngồi ngẩn ngơ một lúc nữa. Cứ khoảng vài trăm năm, chiếc nhẫn đỏ như máu lại bị trút ra một lần như vậy, thật ra linh hồn ẩn nấp trong đó chỉ hận không được truyền thần khí thường xuyên hơn.

Sau này Mộng Hoa mới biết, những lúc Cổ Long Thần trút nàng ra, đều nhắm vào ngày mà Hoa Thần đi đầu thai. Nghe nói lúc nó thần hồn của nàng tan nát gần hết, Cổ Long Thần bèn dùng một phần thần mệnh của ngài để đưa nàng vào tiên tịch. Chỉ là chính ngài cũng không biết, khi nào thì nàng mới chân chính được sinh ra.

Vì vậy liên tục mấy ngàn năm, Mộng Hoa được hưởng thần khí, trí tuệ càng ngày càng được nâng cao, ngày thành hình người cũng chẳng còn bao xa nữa.

Trong thời gian này có một vị tiên thường đến chỗ Cổ Long Thần đánh cờ. Lần đầu tiên vị đó đến bái phỏng, ngài từ từ cười gọi hắn là “Thiên Yêu”. Vị đó hết sức ngạc nhiên, lắp bắp nói: “Tên ta ... không phải như vậy?” Cổ Long Thần mỉm cười: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta gọi là Thiên Tiên Tử?” Hắn cười khổ đáp: “Thôi vậy, ngài cứ việc gọi ta là Thiên Yêu.” Kể từ đó, bằng hữu của hắn cũng dần dần gọi hắn là Thiên Yêu.

Vị đó, từ hàng vạn năm trước đã được gọi là Diêm Vương, đến nỗi tên thật của bản thân là gì cũng chẳng nhớ. Vì cai quản sinh tử, hắn biết rõ sự tình thân phận của Cổ Long Thần, do đó ngài cũng không cần giấu giếm nữa. Trên bàn cờ, một thần một tiên thường bàn luận đủ thứ chuyện trên đời.

Một ngày nọ, Mộng Hoa chợt nghe Diêm Vương nhắc tới chuyện lịch kiếp của ngài. Ngài có vẻ không được tự nhiên, trước khi đi còn như bâng quơ nói: “Có lẽ hơn hai trăm năm ta sẽ không có ở đây.” Hiển nhiên, ngài hiểu rõ trong chiếc lọ trắng kia, có một sinh linh đang dần lớn mạnh.

Hơn hai trăm năm sau, ngài thật sự trở về. Lúc về ngài còn mang theo một cây sen trắng, thả vào giữa hồ tiên. Mộng Hoa đoán có lẽ một thời gian nữa, trong bình ngọc sẽ có thêm một bông sen tiên? Thế nhưng nàng đợi mãi cũng không thấy bông hoa đó được cắm vào bình, mà ngược lại, gần trăm năm sau trong sân xuất hiện một nàng sen tiên xinh đẹp.

Chỉ có điều, nàng sen tiên này tâm trí như đứa trẻ năm sáu tuổi, hồn nhiên ngốc nghếch khiến các tiên cung khác khinh thường ra mặt. Lúc này Cổ Long Thần vốn thường trầm lặng lại thường cong cong mắt nhìn nàng ấy. Thỉnh thoảng khi Thiên Yêu tới đánh cờ, ngài bảo nàng ấy lánh đi, ánh mắt dường như còn có chút chột dạ. Thái độ ngài như thế, cũng là lần đầu tiên Mộng Hoa nhìn ra.

Từ ngày tiên sen đến, có rất nhiều chuyện xảy ra. Cổ Long Thần tâm tư kín kẽ, những chuyện xảy ra trước mặt ngài dường như đã được dự liệu sẵn, lại dường như chưa từng được ngài phát giác. Cuối cùng cũng đến ngày ngài vớt chiếc nhẫn đỏ ra khỏi lọ ngọc, bỏ vào tay áo mang theo bên người. Mộng Hoa còn thoáng nghe giọng ngài lầm bầm: “Cũng hấp thụ đủ thần khí, sắp thành hình người rồi.”

Sau đó ngài đưa sen tiên đến Tinh Sơn, nơi trấn giữ cánh cửa thông với ma giới. Nơi này linh khí dồi dào, nhưng vốn dĩ là nơi hung hiểm, nếu ngài yêu thương sen tiên như vậy, há lại để nàng một mình trú tại chốn này? Mộng Hoa thật sự không hiểu, trong đầu lại hiện ra hình ảnh lúc Cổ Long Thần dịu dàng nhìn sen tiên, trong đầu lại thêm một mảng rối bời.

Thần thú Lam Vân trốn thoát làm chấn động cõi trời, ngay cả sen tiên mà ngài yêu thương cũng thiệt mạng. Thế nhưng chỉ có Mộng Hoa biết, đó chỉ là màn kịch mà ngài lặng lẽ chi phối mà thôi. Nàng nhớ hoàn cảnh lúc đó, động thần thú bị sập, thân thể của sen tiên bị đè không còn hình dạng. Cổ Long Thần bèn nhẹ nhàng thả hồn phách mỏng manh của nàng về cõi u minh, lại không quên kéo Xích Họa đang chống chọi với mấy kẻ quấy nhiễu bên phía cõi ma trở về. Xích Họa bị bắt về, khuôn mặt hết sức kinh hoàng. Ngài chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Thần thú Lam Vân trốn thoát, ngươi ở lại trấn giữ chỗ này đi!” Xích Họa trước đây vốn có thời gian tuân theo mệnh lệnh Tinh Long, cũng có công sức trong việc lật đổ Ma Thần. Thế nhưng giờ đây trước mặt gã đáng thương này là Bạch Sư Thần Quân Bạch Hạc, gã cũng chưa thần thông tới mức phát giác ra thân phận thật của ngài.

Cổ Long Thần trở nên ngẩn ngơ nhiều hơn trước. Có một đoạn thời gian, ngài ngắm nhìn cây sen tàn héo đến thất thần. Đến mức Thiên Long Hậu phải đến chất vấn, ngài bèn thờ ơ đáp: “Tâm ta rối loạn, cần yên tĩnh một thời gian.” Lúc chỉ còn lại mình ngài giữa Tinh Sơn sương mờ mù mịt, Mộng Hoa lại nghe thấy tiếng than như có như không: “Quãng thời gian ích kỷ mà an nhiên đó, thật sự không thể quay lại sao?” Ngài im lặng, lại im lặng, trong ánh mắt có nỗi cô đơn vô hạn. Sống gần chục vạn năm trên đời, Cổ Long Thần cũng sẽ có lúc tan biến vào hư ảo. Cũng chẳng biết ngàn vạn năm sau, sẽ còn ai nhớ đến ngài?

Ai ai cũng nghĩ rằng, thần nên là trời đất không thay đổi. Trái tim thần mang theo ngàn vạn sinh linh, tình cảm của thần chan chứa mọi vật. Thế nhưng Mộng Hoa nhận thấy, cảm xúc của thần cũng thật mong manh biết bao. Giữa bốn bề không gian rộng lớn tưởng như vô hạn, trái tim Cổ Long Thần luôn cô độc, đến lúc sắp sửa biến mất, lại khát vọng sẽ có kẻ nhớ đến mình.

Có lẽ trời thương đứa con của mình, ban cho ngài một đoạn tình duyên ngắn ngủi với hồ ly tiên nhỏ nhỏ. Hồ ly tiên còn trẻ, lại không biết rằng bản thân chính là Hoa Thần chuyển thế, không biết bao nhiêu lần hồn giân vu vơ. Thế nhưng Cổ Long Thần chỉ có thể cười khổ, ngài biết Thần kiếp của mình sắp đến rồi.

Lúc Thần kiếp của ngài kéo đến, Mộng Hoa vừa vận hóa thành hình người. Nàng tròn mắt nhìn bầu trời gió giật sấm rền trước mắt, trong lòng dấy lên cảm giác hoảng sợ. Lúc này Cổ Long Thần đang đứng chắn ngay trước mặt nàng, vạt áo tung bay phấp phới. Giọng nói bình tĩnh của ngài vang lại, tuy nhẹ nhàng mà trấn áp cả tiếng “thùng thùng” của bầu trời giông bão trước mắt. Ngài nói: “Ta thật có lỗi, để lúc ngươi thành hình lại phải chịu kiếp với ta.” Mộng Hoa há miệng, định nói rằng nàng không sợ, bởi dù sao tính mạng của nàng đều cho Cổ Long Thần ban tặng. Thế nhưng lúc này nàng chưa quen

với thân thể mới, lời dù đến miệng nhưng cũng chưa thể nói cho ra hồn.

Nếu lúc này ở bên cạnh Cổ Long Thần là một vị tiên bình thường khác, nhất định kẻ đó sẽ bị khung cảnh dữ dội trước mắt hù dọa đến ngất đi. Chỉ thấy một vùng trời trong phút chốc chuyển đen, chuyển đen, rồi vùng đen sì sì như thạch tín lan ra nhanh thành một cái miệng khổng lồ hơn ngọn núi. Trong cái miệng ấy là hai hàng răng cưa đang không ngừng xoay tròn, xoay tròn rồi tiến về phía trước, chẳng khác nào một chiếc bánh xe quái vật đang thông thả lăn bánh giữa ngàn vạn tia chớp khổng lồ.

Cối tiên gọi thứ này mà Ma Thần Trận. Thứ này tích tụ không biết bao nhiêu thù hận cùng tâm ma ẩn náu trong suốt vạn năm, chỉ chờ dịp bánh xe kia lớn mạnh, có khả năng găm nhắm vạn vật, e rằng cối tiên cũng không còn sức chống lại sức tàn phá của nó. Cổ Long Thần âm trầm nhìn nó, chợt quay sang nói với Mộng Hoa sắc mặt trắng xanh sau lưng: “Xét tình hình hiện tại, ta đành phải mượn sức mạnh củangười mới chiến thắng được cuộc chiến này.” Ngài giờ tay phải, tích tụ linh khí trời đất trên đầu ngón tay mình. Một quả cầu sáng chói kết tụ lại, càng ngày càng phình to, càng ngày càng sáng rực rỡ. Tới lúc Mộng Hoa cảm thấy quả cầu sáng kia đã đủ bốp nghet nằng, Cổ Long Thần liền vung tay biến năng trở lại nguyên hình, bọc năng ở trung tâm quả cầu sức mạnh khổng lồ ấy.

Ngài giống như trở thành một vệt sao chổi, hai tay nâng quả cầu sáng bay về phía bánh xe khổng lồ kia. Tốc độ của ngài càng lúc càng nhanh, quả cầu sáng trên tay ngài cũng không ngừng lớn mạnh, dần dần bản thân ngài cũng bị bọc kín trong vầng hào quang.

Cổ Long Thần là thần, sức mạnh to lớn, nhưng ngài cũng không hẳn là vô địch trong trời đất này. Hình ảnh ngài xông vào Ma Thần Trận lúc ấy thật chẳng khác gì con thiêu thân đang lao đầu vào đám lửa đang cháy đỏ. Thế nhưng Cổ Long Thần không phải con thiêu thân ngu ngốc kia, mọi việc ngài làm đều đã có tính toán, mà việc Ma Thần Trận nhất định bị phá, cũng đã nằm trong tính toán của ngài.

Chỉ có điều ngài không tính được, bản thân có thể toàn mạng đi ra hay không.

Thời khắc luồng sáng trắng nhập vào bóng đêm vô tận, một tiếng nổ long trời vỡ đất vang lên. Chỉ thấy ánh sáng chói lòa như con sóng quét một lượt khắp cõi trời rồi mới chịu biến mất, còn thứ ghê tởm có hình bánh xe đen sì kia bỗng chợt nhanh chóng tan biến vào hư không.

Vài vị tiên pháp lực cao cường vội chạy đến hiện trường xem xét, liền nhanh chóng bắt gặp cảnh Bạch Sứ thần quân nằm trên mặt đất, môi trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền. Xen lẫn hơi hương thần khí đang tàn mაც là mùi tro tàn của yêu ma. Rõ ràng một trận chiến kịch liệt vừa mới nổ ra, thế nhưng nó cũng rất nhanh chóng kết thúc. Mà kẻ từng là thần đang nằm trên đất, rõ ràng đã hồn phi phách tán mất rồi.

Các tiên nhân đau đớn khóc thương cho ngài, lại cung kính đem di thể ngài trở về Thiên Long Thần Điện. Thế nhưng không ai nhìn thấy, phía dưới những vạt cỏ thưa rất xa nơi di thể của ngài từng nằm, còn đọng lại mấy đụn khối vàng như sương đêm lẳng lặng chưa tan. Mà nằm ở giữa một trong những đụn sáng ấy, có một chiếc nhẫn tròn vành vạnh, đỏ như máu, xem ra chẳng có chút nguồn sống nào.

Mộng Hoa lúc này còn ý thức, nhưng sức lực đã bị rút cạn, nàng cũng chưa thể biến thành hình người. Nàng bèn an tâm nằm yên tại đó, bầu bạn với năng là chút thần khí đang không ngừng lưu chuyển, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thì thầm.

Cho đến một ngày, thần khí kết tinh thành hình người, kẻ đó vừa nhếch mép cười mỉm, vừa giờ tay nhắc Mộng Hoa ra khỏi vạt cỏ thưa

Bạn đang đọc truyện *Để Ta Đi Vào Giấc Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Kết cục

Tôi bần thần hồi lâu. Lúc ngẩng đầu, Mộng Hoa đã đứng trước mặt, dáng vẻ như có điều muốn nói. Chợt cô bé cất lời: “Chủ nhân, nghe nói Cổ Long Thần sắp rời đi. Cô không định giữ ngài ấy lại sao?” Tôi hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị này của cô bé, bèn hỏi: “Sao em lại nói như vậy?” Khuôn mặt không biểu cảm của Mộng Hoa trở nên hơi dao động. Sau đó cô bé mím chặt môi, thờ dãi.

Mộng Hoa ngẩng mặt nhìn tôi, nhìn nhìn, lại nhìn nhìn, ánh mắt càng ngày càng sắc bén. Không ngờ cô bé vẫn luôn vâng lời tôi hôm nay lại mang ánh mắt như vậy, thật sự khiến tôi có chút chột dạ. Tôi rụt rè hỏi: “Ta không làm gì có lỗi với em đâu chứ?” Mộng Hoa bèn dậm chân, bỏ lại một câu trước khi rời đi: “Thật sự là kẻ bạc tình.” Tôi ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng cô bé, trong lòng như có gợn sóng cuộn trào.

Tôi hít một hơi thật sâu, xoay người rời khỏi vườn hoa. Hồ Nhạn đang ngồi đánh cờ với Diêm Vương ở gần lối ra, thấy tôi đi ngang qua liền gọi lại. Cậu chàng quan tâm hỏi: “Tỷ tỷ, lúc này Thiên Long Hậu nói với tỷ gì thế?” Tôi mỉm cười: “Ngài ấy hỏi thăm sức khỏe của tỷ mà thôi.” Lúc này Diêm Vương chợt đứng dậy khỏi ván cờ, vừa vuốt vuốt râu thưa vừa mỉm cười thần bí: “Hồ Nhạn tiên tử, cậu đề tôi nói riêng với Tử Ly tiên tử vài câu được chứ?” Hồ Nhạn thức thời, nhanh chóng rời đi.

Diêm Vương nói: “Nhìn ánh mắt tiên tử, dường như có tâm sự chẳng?” Từ trước đến nay giao tình của tôi với Diêm Vương vẫn luôn rất tốt, tôi bấu môi nói: “Chẳng giấu gì bác Diêm Vương. Tiểu Ly bị Mộng Hoa gọi là kẻ bạc tình, thế nên có một chút khó chịu.” Diêm Vương liền tỏ vẻ khó xử: “Này này, hai người chẳng phải là cùng phái hay sao?...” Tôi đen mặt nói: “Không phải là bạc tình với muội ấy.”

Tôi ngập ngừng hỏi: “Mấy này nay, bác có tin tức của Tĩnh Long chứ?” Diêm Vương nghe xong câu này thì đôi mắt sáng ngời, động tác vuốt râu càng thêm chậm rãi, nụ cười càng thêm ý nhị. Diêm Vương nói: “Sao tiên tử không thử hỏi ngài ấy, mấy chục năm qua ngài ấy sống như thế nào?” Ông lắc lắc

đầu, về tiếc hận vô cùng: "Chỉ trách ta, chỉ trách ta nhiều chuyện, khi không lại bày ra chuyện lịch kiếp, mang thêm cho ngài ấy muộn phiền." Ông nói xong câu đó thì nhất quyết nín lặng, tôi hỏi thêm gì cũng không thèm trả lời nữa.

Thái độ của Mộng Hoa cùng Diêm Vương khiến tôi vô cùng khó hiểu. Họ nói với tôi vài câu không đầu không đuôi rồi tỏ ý giận dữ, thật sự không phải là tác phong của Mộng Hoa hay Diêm Vương mà tôi biết. Về phần tôi, vừa chịu cú sốc do Thiên Long Hậu mang tới lại bị hai người bạn thân thiết ghẻ lạnh, tâm trạng dĩ nhiên chẳng thể vui vẻ gì rồi.

Tôi đi dạo một vòng Thanh Khâu, không ngờ gặp phải hai vị tinh quân Hoàng Vũ và Thanh Lộc đang cười mây đi ngang qua. Thanh Lộc nhay ra khỏi đám mây, bắt gặp vẻ buồn bực trên mặt tôi thì nụ cười tươi tắn cũng héo đi mấy phần. Chàng sốt sắng hỏi: "Tiểu Ly, có ai chọc giận nàng sao?" Tôi vốn dĩ không muốn nói chuyện riêng của mình ra, nhưng hai vị trước mặt thật sự quá thích hợp để giải bày tâm tư. Tôi chỉ vào mũi mình hỏi: "Chàng thấy ta có giống như đã bội bạc tình cảm của T... khụ, Bạch Hạc?" Thanh Lộc nghiêm túc suy nghĩ một chút, hùng hồn nói: "Sao nàng lại nhớ tới Bạch Sứ thần quân rồi? Tiểu Ly, nàng đã uống nước vong tình, thế nên tuyệt đối đừng suy nghĩ vẩn vơ. Chúng tiên thật sự không thể chịu đựng thêm một lần dây dưa long trời lở đất giữa hai người đâu." Tôi giật giật khóe miệng, cứng nhắc hỏi: "Sao chàng nói vậy?" Hoàng Vũ liền nói: "Tiểu Ly đừng nghe Thanh Lộc nói bậy. Tình cảm của cô cùng Bạch Sứ thần quân thật sự cảm động trời đất, thế nhưng đó là chuyện đã qua rồi. Cô nên hướng về phía trước mà sống đi thôi..." Thanh Lộc nhân cơ hội này nắm lấy bàn tay tôi, thần thiết lại dịu dàng lên tiếng: "Tiểu Ly, hiện tại nàng đã có ta mong nhớ. Còn nghĩ tới Bạch Sứ thần quân làm chi? Chẳng phải từ lúc hôn phách lênh lênh trở về, ngài ấy đã không còn nhớ rõ nàng, còn mấy phen làm nàng đau khổ?"

Tôi ừ rừ rút tay về, vội vã từ biệt hai vị tinh quân hiểu phong tình nhưng không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện kia. Trong lòng tôi không còn chút sức lực nào. Tôi chợt cảm thấy, Thanh Khâu quá nhỏ bé, bầu trời lại ngọt ngào làm sao.

Tôi nghĩ mình thật sự nên đến gặp Tinh Long, tháo gỡ hết khúc mắc với chàng. Nhân tiện, tôi cũng có thể nói vài lời hay ho trước khi từ biệt, coi như không phụ tình nghĩa thầy trò mấy ngàn năm qua. Quyết định này đã tiêu tốn rất nhiều quyết tâm cùng dũng khí của con hồ ly yếu lòng yếu dạ là tôi. Thời gian trước đây, chúng tôi cũng đã có lúc rơi vào bế tắc tình cảm tương tự, thế nhưng lúc đó tôi chưa từng có cơ hội hai mặt một lời với chàng. Vì vậy tôi chỉ có thể mãi mê ôm nỗi tương tư vô vọng, hoặc đuổi theo cái bóng của chàng mà thôi. Hiện tại cảm giác của tôi không hẳn là tương tư hay mong nhớ, chỉ có chút nghi vấn cùng uất nghẹn không nói được thành lời.

Lúc làm Hoa Thần tôi cũng chưa từng đến nơi Tinh Long sống. Thế nhưng khi bước vào địa phận của chàng, tôi lại ngay lập tức nhận ra khí tức quen thuộc của loài rồng. Xung quanh Động Cổ Long nơi chàng cư ngụ là một vườn đá khổng lồ mà tinh xảo, trong đó không ít nơi giếng kín mây mù. Tôi cất bước đi xuyên qua mê cung đá hùng vĩ, trong lòng nơm nớp lo sợ chàng đã sớm đi vào giấc ngủ vạn năm. Nếu thật sự như thế, công sức tôi đến đây coi như bỏ sông bỏ bể rồi.

Tôi đi mãi, đi mãi, tuy nhiên nơi này giống như một ma trận vĩ đại không có đường ra. Lúc tôi vận phép bay lên thì đều bị lực lớn ngăn lại, tựa như có một tấm lưới vô hình chực chờ phía bên trên. Mấy ngày liền không tìm được cửa vào Động Cổ Long, tôi sinh lòng chán nản, cuối cùng quyết định quay trở về.

Thế nhưng đến lượt chuyện đi về khiến tôi toát mồ hôi hột. Con đường cũ lúc tôi vào đã bị kết giới bịt kín, mỗi lần tôi lén vào thì đều bị hất tung ra ngoài. Đến lần thứ một trăm bị kết giới vô hình ngăn cản, tôi mới như nổi điên hét lên: "Quần tử mà lại đi ức hiếp đàn bà con gái thế sao?! Thật là không đáng mặt thần!"

Một tiếng cười khê chợt vang lên. Tiếp đến là giọng nói trầm lắng: "Nàng muốn đi tiếp thì phải uống thuốc giải nước vong tình." Tôi dĩ nhiên nhận ra chủ nhân giọng nói này là ai, thế nhưng điều chàng nói khiến tôi không liên tưởng được tới bộ dáng đạo mạo nghiêm trang thường ngày của chàng. Tôi nghiêng rặng lăm bầm: "Vô si! Nước vong tình thì làm gì có thuốc giải chứ!" Giọng cười của chàng càng ngày càng lớn, thế nhưng bóng dáng người nói lại chẳng thấy đâu. Chàng lại nói, lần này giọng đã thêm mấy phần vui vẻ: "Tiên nhân lịch kiếp uống nước vong tình để quên tình cảm kiếp trần, thế nhưng vì có gì mà cả tình cảm ở kiếp tiền nàng cũng quên đi? Bởi vì thứ nàng uống lúc lịch kiếp về vốn là 'Ngưng Tinh Thủy' được tiên nhân cất công điều chế, chứ không phải nước vong tình chảy róc rách dưới dòng suối Vong Xuyên." Tôi lí nhí phản bác: "Làm sao có thể. Rõ ràng là nước bác Diêm Vương đưa cho ta..." Nói tới đây, trong lòng chợt có chút nhẹ nhõm. Tôi cười nói: "Hóa ra bác Diêm Vương cũng cảm thấy ta quá đau khổ, tìm cách giải thoát cho ta... Đã vậy, ta còn phải uống thuốc giải làm gì?" Tiếng cười của Tinh Long lại vang lên: "Ta đã dự liệu trước, thế nên mới pha thuốc giải vào sương mù ngoài thạch trận. Nàng sớm đã hít phải rất nhiều rồi."

Tiếng chàng vừa dứt, ngay trước mặt tôi đột ngột hiện ra một bóng người choàng áo đen cao ngất. Tôi sững sờ ngẩng mặt lên, mới phát hiện ngoại hình thật của Tinh Long anh tuấn và cao lớn hơn hẳn Bạch Hạc, mà chúng tôi lại đang đứng rất gần nhau. Chàng dịu dàng nhìn xuống, đôi mắt vốn sắc bén lại đang cong cong, khuôn mặt vốn lạnh lùng hiện tại toát lên nét dịu dàng hiếm thấy.

Tôi chỉ cảm thấy mặt mình càng ngày càng đỏ, trái tim nhỏ bé không ngừng nặng nề đập mạnh, sau đó cảm xúc giống như một cơn sóng thần ào ào tràn vào từng góc ngách trong lòng. Lúc này, tâm tôi vừa đau vừa ngứa như có móng mèo vừa cào vừa ngoáy. Tôi dấm dấm vào ngực, bật khóc òa lên. Nước mắt của tôi không ngừng chảy ròng ròng, còn miệng thì kêu đau không dứt. Mãi một lúc lâu sau tôi mới phát giác mình đang được Tinh Long ôm trong ngực, cánh tay không đặt trên eo tôi đang không ngừng vỗ vỗ trên lưng.

Lúc này đau đớn đã giảm bớt đáng kể, tôi ngất ngừ hỏi: "Chàng... đang làm gì vậy?" Sắc mặt Tinh Long hơi tái, thế nhưng nhanh chóng cười đáp: "Đang dỗ một con hồ ly mít ướt hay khóc nhè đây." Tôi dùng sức đẩy chàng ra, đẩy không được, bèn lớn tiếng nói: "Chàng vô si... nói dối! Trước đây chàng chưa bao giờ như vậy!" Tinh Long cong cong mắt đáp: "Trước đây ta không thể nào?" Trước đây chàng không dùng lời lẽ có cánh nói với tôi, cũng chưa bao giờ trắng trợn ôm tôi như vậy. Trước đây chàng chưa bao giờ mỉm cười vui vẻ như thế, trước đây chàng chưa bao giờ tỏ ra vô si với tôi. Suy nghĩ trong lòng chạy ầm ầm như thiên mã, thế nhưng tôi chỉ nói: "Chàng không giống trước đây tí nào."

Tôi một lần nữa cố thoát khỏi cái ôm của Tinh Long, không ngờ lại bị chàng siết chặt hơn vào lòng. Chàng chậm rãi nói: "Trước đây ta luôn là kẻ hồ hững, có tình cảm nhưng chưa bao giờ muốn theo đuổi tới cùng. Nàng cũng thấy hiện tại ta không như thế nữa, chúng ta có thể bắt đầu lại chứ?"

Từ lúc câu nói ấy thoát ra khỏi miệng Tinh Long, thời gian xung quanh chúng tôi như ngừng trôi. Chàng dùng đôi mắt cong cong khác xưa nhìn xuống tôi,

trong đó có hồi hận, chờ mong cùng tình cảm không che giấu. Tôi cũng chăm chú nhìn lại chàng, trong đầu trống rỗng, miệng mấp máy một lúc nhưng vẫn chưa nói ra lời.

Trong lòng tôi lúc này chỉ có một cảm giác: mừng như điên.

(TIẾP THEO LÀ PHẦN NGOẠI TRUYỆN NHỎ)

Cùng lúc, tại Thanh Khâu.

Sau khi chứng kiến Từ Ly buồn bã leo lên một đám mây đi mất, Hoàng Vũ cùng Thanh Lộc liếc nhìn nhau, chẳng những không quay về mà còn ba chân bốn cẳng chạy tới nhà của Hồ Vương ở cách đó không xa. Hồ Nhạn đứng đón họ ở cửa, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên khi có khách không mời đến thăm.

Hai vị tinh quân được mời đến phòng khách, ở đó có vợ chồng Hồ Vương Hồ Hậu đang mang khuôn mặt lo lắng, Mộng Hoa mím môi đứng hầu ở góc phòng, Diêm Vương cùng Ti Mệnh cặp mắt lờ lờ sáng, ngay cả Thiên Long Hậu ít quan sự đời cũng nhàn nhã ngồi uống trà một bên. Diêm Vương thấy hai tinh quân đến thì đơn giản nói: "Ồi chào, tạ ơn hai vị tiên hữu đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ, bây giờ cả đám tiên nhân chúng ta chỉ còn việc ngồi yên chờ kết quả mà thôi."

Hoàng Vũ ung dung cười nói: "Nhớ lại từ lúc lịch kiếp xong thì được lời nhờ vả của Diêm Vương, dùng mê hồn thuật dụ dỗ Tiểu Ly uống Ngưng Tinh Thủy, bây giờ bản lĩnh nói dối đóng kịch của ta cũng tăng lên kha khá rồi."

Thanh Lộc thì lại tỏ vẻ đau khổ: "Trái lại ta lại rất yêu mến Tiểu Ly, không ngờ ngoạn cảnh ngoạn lại, ta chỉ có tác dụng khơi gợi chút ghen tuông trong lòng Cổ Long thần, buộc ngài ấy nhìn nhận tình cảm của bản thân. Cuối cùng chẳng nhận được chút hồi đáp nào từ phía cô nàng vô tâm kia!"

Hồ Nhạn cười như điên, ngoắc ngoắc ngón tay: "Ai bảo tinh quân đào hoa như thế, cái này gọi là tự tạo nghiệt mà thôi!" Hồ Nhạn nói xong lại như vô tình liếc qua Mộng Hoa một cái, thấy cô bé vẫn an tĩnh cúi đầu thì có chút thất thần.

Hồ Vương trách cứ Hồ Nhạn vài câu, lại than thở: "Đến bây giờ ta vẫn chưa quen với sự thật ngài ấy là Cổ Long Thần. Đường tình của Tiểu Ly thật là trắc trắc mà." Hồ hậu thấy chồng nói vậy thì gật đầu phụ họa, khuôn mặt xinh đẹp của bà man mác nét sầu lo.

Mộng Hoa ngẩng đầu nhìn vợ chồng Hồ Vương, trong ánh mắt kiên định có một tia ám áp. Nàng sống quá lâu, biết quá nhiều bí mật, thế nhưng nàng không thể tùy tiện kể với ai, dần dần trái tim cùng ánh mắt cũng trở nên bình thản, lạnh lùng. Có rất nhiều chuyện mà người trong cuộc không rõ, nhưng nàng lại biết. Ví như, Cổ Long Thần sống sót qua Thần kiếp là bởi phần Thần Mệnh ngài đã độ cho người ngài yêu được đi đầu thai. Ngài không cứu được Bạch Hạc chết vì kiếp, nhưng bản thân ngài lại được cao thượng cứu rồi. Thần kiếp của Cổ Long Thần đánh tan hồn của ngài, nhưng không chạm được tới nữ tiên tử ấy. Mà nàng ấy còn sống, nghĩa là ngài vẫn còn tồn tại giữa đất trời.

Thiên Long Hậu nhìn khắp mấy tiên trong phòng, nụ cười có chút miễn cưỡng: "Tiểu tiên tử cùng Cổ Long Thần chặt vật nhiều như vậy rồi, thế nhưng kẻ đứng ngoài như chúng ta trông họ chơi trò rượt đuổi mãi như thế cũng mệt mỏi có phải không? Chất xúc tác đã chuẩn bị tốt, tatin rằng họ nhất định sẽ về với nhau."

Ti Mệnh vốn là kẻ chủ mưu sau màn kịch này, nghe Tĩnh Khê nói thế thì vỗ tay bốp bốp liên tiếp, giọng cười hào sảng vang vọng khắp căn phòng...

~~ HẾT TRUYỆN ~~

Bạn đang đọc truyện *Đế Ta Đi Vào Giác Mơ Của Nàng (Dư Ảnh Mộng)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.